robin Hobb

răzbunarea asasinului

••

A TREIA PARTE DIN TRILOGIA FARSEER

Robin Hobb este al doilea pseudonim al romancierei americane Margaret Astrid LindholmOgden. Născută în 1952, în California, a crescut în Alaska şi a urmat cursurile Universităţii Denver timp de un an. La vârsta de optsprezece ani s-a măritat, a abandonat facultatea şi s-a mutat pe insula Kodiak, în apropiere de Alaska, unde a început să scrie şi să publice în revistele pentru copii. Între 1983 şi 1992, a semnat exclusiv cu pseudonimul Megan Lindholm, în majoritate lucrări de fantasy contemporan. Din 1995, a adoptat pseudonimul Robin Hobb pentru cărţi de fantasy european medieval, tradiţional. *Ucenicul asasinului,* romanul de debut sub pseudonimul Robin Hobb, a fost nominalizat pentru British Fantasy Award. Până în 2003, cărţile ei s-au vândut în peste un milion de exemplare. În anul 2006, romanul *Forest Mage* a obţinut Premiul Endeavour.

Robin Hobb

Răzbunarea Asasinului

Volumul II

Traducere din limba engleză
Antuza Genescu

CUPRINS

20

JHAAMPE

Jhaampe, capitala Regatului Munţilor, este mai veche decât Buckkeep, după cum neamul conducător din Regatul Munţilor este mai bătrân decât cel al Casei Farseer. Ca aşezare, Jhaampe este la fel de diferit de oraşul-cetate Buckkeep pe cât de diferiţi sunt regii Farseer de principiile filosofice ale neamului Sacrifice, care domneşte la munte.

Nu e un oraş permanent, cum ne-am aştepta noi. Are puţine clădiri stabile. În schimb, de-a lungul drumurilor construite cu grijă şi mărginite de grădini, există spaţii unde vin şi pleacă locuitorii regatului. Există şi un loc special pentru piaţă, dar negustorii migrează într-o procesiune care urmează scurgerea anotimpurilor. Peste noapte se pot ridica douăzeci de corturi ai căror locuitori sporesc populaţia din Jhaampe o săptămână sau o lună, numai pentru a dispărea fără urmă când vizita şi negoţul lor iau sfârşit. Jhaampe este un oraş de corturi în permanentă schimbare, populat de cetăţeni viguroşi de la munte, care locuiesc sub cerul liber.

Reşedinţele familiei conducătoare şi ale prietenilor care aleg să locuiască un an întreg în ele nu seamănă deloc cu castelele şi sălile noastre. Ele se ridică în jurul unor copaci mari, încă vii, cu trunchiuri şi ramuri orientate cu multă răbdare zeci de ani la rând, pentru a forma scheletul clădirii. Structura vie este acoperită după aceea numai cu o pânză ţesută din fibre de scoarţă de copac şi întărită cu zăbrele. Astfel, pereţii împrumută numai curbele blânde ale unui mugur de lalea sau ale arcadei unui ou. Pânza e dată cu un strat de argilă, la rândul lui zugrăvit

cu o vopsea răşinoasă strălucitoare, în nuanţele aprinse dragi muntenilor. Unele pânze se împodobesc cu fiinţe sau modele imaginare, dar cele mai multe sunt simple. Domină nuanţele de violet şi galben, astfel încât a intra în oraşul ocrotit de arborii mari de la munte e ca şi cum ai păşi pe un câmp de şofran primăvara.

În vecinătatea caselor şi la răscrucile drumurilor din acest „oraş” nomad se află grădinile. Fiecare e unică. Cresc în jurul unui ciot de formă neobişnuită, al unui aranjament din pietre sau al unui model graţios de lemn. Adăpostesc ierburi parfumate, flori viu colorate şi nenumărate combinaţii de plante. Una dintre ele, deosebită, are în mijloc un izvor cu apă aburindă. Plantele care cresc în ea au frunze cărnoase şi flori cu miresme exotice, fiind împrumutate din ţinuturi mai calde, ca să-i încânte pe munteni cu misterul lor. Vizitatorii lasă adesea daruri în grădini la plecare, o sculptură de lemn, un vas plin de graţie sau poate un simplu decor din pietre sclipitoare. Grădinile nu aparţin nimănui, dar le îngrijeşte toată lumea.

La Jhaampe ţâşnesc şi izvoare fierbinţi, care pot să te opărească, şi călduţe, cu şopote dulcege. Acestea au fost închise şi făcute fie băi publice, fie sursă de căldură pentru locuinţele mai mici. În fiecare clădire, în fiecare grădină, la fiecare colţ, vizitatorul întâlneşte frumuseţea gravă, culorile şi formele simple care ilustrează idealul muntean. Impresia generală cu care pleci din oraş este de linişte şi voioşie în sânul naturii. Simplitatea voită a traiului de aici te îndeamnă să-ţi pui la îndoială propriile alegeri în viaţă.

Era noapte. Îmi amintesc doar urma unor lungi zile de suferinţă. Am pus bâta în faţă şi-am făcut un pas, apoi iar am dus bâta în faţă. Nu înaintam prea repede. Fulgii deşi ne încetineau mai mult decât bezna. Nu mă puteam apăra de vântul care-i zburătăcea. Ochi Întunecaţi croia drum în faţa mea, călăuzindu-mi paşii grei, de parcă aşa m-ar fi grăbit. Din când în când, scâncea agitat. Se crispa de teamă şi oboseală. Adulmeca fum de lemn ars şi capre… nu c*a să te trădez, frate, ci ca să te ajut. Să ţii minte. Ai nevoie de cineva cu mâini. Dar, dacă nu se poartă cu tine cum trebuie, trebuie doar să mă strigi şi voi veni. Nu voi pleca prea departe…*

N-am reuşit să mă concentrez pe gândurile lui. I-am simţit amărăciunea că nu mă putea ajuta şi teama că mă ducea într-o capcană. Cred că ne certasem, dar nu-mi aminteam ce anume stăruiam eu să fac. Indiferent de motiv, Ochi Întunecaţi câştigase, pur şi simplu pentru că ştia ce vrea. Am alunecat pe zăpadă şi-am căzut. Se aşeză lângă mine şi aşteptă. Am încercat să mă întind, dar mă apucă de încheietură cu botul. Mă trase uşor, dar spatele meu luă foc. Am gemut de durere.

Te rog, frate. Se văd colibe în faţă şi lumină în ele. Foc şi căldură. Şi cineva cu mâini, care poate curăţa rana urâtă din spatele tău. Te rog. Ridică-te. Numai de data asta.

Mi-am ridicat capul greu, încercând să desluşesc colibele. Se înălţa ceva în faţa noastră, drumul se bifurca în jurul unei clădiri şi-o ocolea. Luna argintie strălucea deasupra ei, dar nu mi-am dat seama ce anume era. Nu fusese clădită cu un anumit scop, ci i se dăduse o formă simplă, graţioasă. La bază, ramuri goale de frunze aminteau de boschetele verii. Le mărginea un zid neregulat de pietre mai mici. Zăpada zugrăvise toată clădirea. Îmi aducea în minte imaginea lui Kettricken, dar nu ştiam de ce. Am vrut să mă ridic, dar n-am fost în stare. Lângă mine, Ochi Întunecaţi scâncea disperat. N-am reuşit să-i trimit un gând liniştitor. Am făcut eforturi uriaşe să rămân în genunchi.

N-am auzit paşi, dar am simţit cum creşte încordarea lupului. Am ridicat din nou capul. În depărtare, cineva trecea prin dreptul grădinii şi venea spre mine. O siluetă înaltă şi suplă, în veşminte groase, cu gluga largă, ca de mantie, trasă bine peste ochi. Am urmărit-o cum se apropie. E moartea, mi-am zis. Numai moartea vine agale, alunecă lin prin noaptea îngheţată.

— Fugi, i-am şoptit lui Ochi Întunecaţi. Nu trebuie să ne ia pe amândoi. Fugi acum.

Minune mare. Mă ascultă, dispărând fără zgomot de lângă mine. Când am întors capul, nu l-am văzut, dar l-am ghicit aproape. Am simţit cum mă părăseşte forţa lui, ca şi cum m-aş fi dezbrăcat de o haină caldă. O parte din mine încerca să meargă cu el, să se agaţe de el, să devină lup. Tânjeam să-mi părăsesc trupul secătuit de vlagă.

Dacă trebuie, frate. Dacă trebuie, nu te voi respinge.

Aş fi vrut să nu-mi fi trimis gândurile acestea. Îmi era şi mai greu să rezist ispitei. Îmi promisesem că nu-i voi face aşa ceva,

că, dacă e să mor, atunci voi muri şi-l voi elibera de mine, ca să-şi ducă traiul după bunul plac. Totuşi, clipa morţii apropiindu-se, am găsit nenumărate motive temeinice să-mi încalc promisiunea. Corpul lui sănătos şi vioi, viaţa simplă, trăită doar în prezent, mă ispiteau amarnic.

Silueta ajunse aproape de mine. Mă zgudui un fior de frig şi durere. Aş putea merge după lup. Cu ultimele puteri, am înfruntat ispita.

— Aici! am strigat răguşit către Moarte. Sunt aici. Vino şi ia-mă, să se termine totul, în sfârşit.

Bărbatul mă auzi. Stătu în loc, ca împietrit de groază. Pe urmă porni în grabă, mantia albă fluturându-i în vânt. Rămase în picioare lângă mine, înalt, slab, tăcut.

— Am venit la tine, i-am şoptit.

Îngenunche brusc lângă mine. Am surprins sclipirea de fildeş a trăsăturilor aspre. Se îndepărtă cu mine în braţe. Apăsarea mâinii lui pe spate mă aduse în agonie. Am leşinat.

Căldura mi se strecura înapoi în trup, odată cu durerea. Stăteam pe-o parte, într-o cameră, căci afară viscolul urla ca furtuna pe mare. Am simţit miros de ceai şi de tămâie, vopsea şi aşchii de lemn, şi covorul de lână pe care zăceam. Îmi ardea faţa. Nu mă puteam opri din tremurat, deşi fiecare tremur îmi pricinuia o durere cumplită în spate. Spasmele îmi scuturau mâinile şi picioarele.

— Nodurile de la şireturile mantalei au îngheţat. Le voi tăia. Acuma stai liniştit.

Glasul era blând, însă curios, parcă neobişnuit să vorbească pe un asemenea ton.

Am reuşit să deschid un ochi. Stăteam pe podea, cu faţa către căminul de piatră în care ardea focul. Cineva se aplecă deasupra mea. O lamă îmi luci la gât, dar nu m-am putut mişca. Am simţit că taie, dar, sincer să fiu, nu mi-am dat seama dacă spintecă sau nu în carnea mea. Apoi mi se ridică mantaua.

— E îngheţată şi lipită de cămaşă.

Parcă nu-mi era străin glasul. O răsuflare întretăiată.

— E sânge. E plin de sânge îngheţat.

Mantaua se desprinse cu zgomot de cămaşă. Apoi cineva se aşeză lângă mine, pe podea.

Am privit cu greu în sus, dar n-am putut să ridic capul, să-i văd faţa. În locul ei, am zărit un trup zvelt într-o haină moale, de lână albă. Mâini de culoarea fildeşului vechi suflecară manşetele. Degetele erau lungi şi delicate, încheieturile, osoase. Se sculă brusc să aducă ceva. O vreme, mă lăsă singur. Am închis ochii. Când i-am deschis, la capul meu apăruse un vas lat, de ceramică albastră. Aburii care se înălţau din el miroseau a salcie şi scoruş-de-munte.

— Uşurel, îmi spuse glasul şi o mână se lăsă alinătoare pe umărul meu.

Căldura mi se răspândi pe tot spatele.

— Sângerez din nou, mi-am şoptit.

— Nu. Ud cămaşa, ca s-o pot scoate.

Încă o dată, vocea mi se păru foarte cunoscută. Am strâns din pleoape. O uşă se deschise şi se închise şi mă răcori o suflare de aer. Bărbatul de lângă mine încetă să mă mai spele. Am simţit că se uită în sus.

— Ai fi putut să baţi, rosti el asprime prefăcută. Apa caldă mi se scurse din nou pe spinare. Chiar şi unul ca mine are câteodată musafiri.

O pereche de picioare veni degrabă spre mine. O siluetă se lăsă mlădioasă la podea. I-am zărit cutele fustei când se ghemui lângă mine. Îmi dădu la o parte părul de pe faţă.

— Cine e, sfinţite?

— Sfinţite?[1] repetă bărbatul cu veselie amară. Dacă vorbeşti de sfinţi, pesemne la el te referi. Ia uită-te cu ce gaură l-au pricopsit sfinţii în spinare. Coborî vocea. Dar habar n-am cine e.

Femeia rămase cu răsuflarea tăiată.

— Atâta sânge? Cum de mai trăieşte? Hai să-l încălzim şi să-l curăţăm.

Prinse de mănuşi şi mi le trase de pe degete.

— Vai, de mine, bietele lui mâini, i s-au înnegrit unghiile! exclamă ea îngrozită.

Nu voiam nici să-mi văd mâinile, nici să aud că-mi degeraseră. Am uitat de toate.

O vreme, parcă am fost iar lup. Stăteam la pândă într-un sat

1Joc de cuvinte intraductibil. În limba engleză, *holy* înseamnă „sfânt” şi se pronunţă asemănător cu *hole,* care înseamnă „gaură” (n. tr.).

necunoscut, atent la câini sau la orice mişcare a oamenilor, dar mă înconjurau numai liniştea albă, de omăt, şi ninsoarea nopţii. Am găsit coliba pe care o căutam şi i-am dat târcoale, dar n-am îndrăznit să intru. După un timp, mi s-a părut că făcusem tot ce-mi stătuse în puteri în legătură cu un anumit lucru. Aşa că am plecat la vânătoare. Am ucis, am mâncat, am dormit.

Când am deschis ochii, camera se scălda în lumina palidă a zilei. Pereţii se îndoiau. La început am crezut că nu-mi pot fixa privirea într-un punct, însă după aceea am recunoscut forma unei locuinţe de la munte. Am absorbit încet fiecare detaliu. Covoare groase de lână pe podea, mobilă de lemn simplă, o gaură acoperită cu piele unsă drept fereastră. Pe un raft, două păpuşi cu capetele lipite unul de altul, lângă un cal de lemn şi o căruţă în miniatură. Într-un colţ, o marionetă-vânător. Pe masă, bucăţi de lemn colorat. Am simţit miros de aşchii şi vopsea proaspătă. Păpuşi, mi-am zis. Cineva făcea păpuşi. Stăteam culcat pe burtă, pe un pat, acoperit cu o pătură. Îmi era cald. Mă ardeau faţa, mâinile şi picioarele, dar puteam ignora senzaţia, pentru că mă copleşea durerea din spate. Nu mai aveam gura foarte uscată. Băusem ceva? Parcă ceai cald, dar nu eram sigur. Două picioare în papuci de lână întăriţi cu fetru se apropiară de patul meu. Cineva se aplecă şi dădu la o parte pătura de pe mine. Am simţit un curent rece pe piele. Mâini pricepute pipăiră zona din jurul rănii.

— E-atât de slab! Dacă ar avea mai multă carne pe el, aş zice că are şanse, rosti o bătrână cu voce tristă.

— Va rămâne cu degetele de la mâini şi de la picioare?

Altă femeie, dar mai tânără. O auzeam, dar n-o vedeam. Cea mai în vârstă se aplecă deasupra mea. Îmi luă mâinile, îmi îndoi degetele şi le pişcă de vârfuri. Am gemut şi-am încercat să mi le trag.

— Dacă supravieţuieşte, rămâne cu ele, zise ea, nu cu asprime, ci constatând o realitate. O să-l doară, pentru că-i vor cădea pielea şi carnea degerată. Altfel, degetele nu arată prea rău. Infecţia de la spate i-ar putea veni de hac. E ceva în rana aia. După cum arată, un cap şi-o parte dintr-o săgeată.

— Nu poţi s-o scoţi? întrebă Mâini-de-Fildeş, de undeva din cameră.

— Ba da, foarte uşor. Vorbea limba din Buck, cu accent de

munteancă. Dar va sângera cu siguranţă şi nu prea mai are sânge în el. Iar infecţia i se poate răspândi în corp prin sângele care curge proaspăt. Oftă. Aş vrea să mai trăiască Jonqui. Tare bine se pricepea la asemenea treburi. Ea a îndepărtat săgeata care-a străpuns pieptul prinţului Rurisk. Rana scotea viaţa din prinţ cu fiecare răsuflare a lui, dar ea tot l-a salvat. Eu nu sunt la fel de iscusită, dar voi încerca. Îmi voi trimite ucenicul după o alifie pentru picioare, mâini şi faţă. Freacă-i bine pielea cu ea zilnic şi să nu te sperii dacă începe să-i cadă. Iar pe spate trebuie să-l dăm cu o poţiune dezinfectantă, ca să îndepărteze otrava. Să-i daţi să mănânce şi să bea, atâta cât reuşeşte să înghită. Peste o săptămână, scoatem săgeata şi să sperăm că va fi suficient de puternic ca să trăiască, Jofron. Ştii tu vreo poţiune mai bună?

— Una sau două. E bună cea din tărâţe şi coada-racului.

— Merge. Aş vrea să rămân să-l îngrijesc, dar mai am mulţi bolnavi de vizitat. Cedar Knoll[2] a fost atacat ieri. A venit o pasăre cu vestea că mulţi au fost răniţi înainte de-a fi alungaţi soldaţii. Nu pot să am grijă de unul şi să-i abandonez pe ceilalţi. Trebuie să-l las în mâinile tale.

— Şi în patul meu, se plânse Mâini-de-Fildeş.

Am auzit cum se închide uşa după tămăduitoare.

Am tras aer adânc în piept, dar n-am avut putere să vorbesc. În spatele meu, bărbatul se foia prin colibă, curgea apă şi se mutau vase. Am auzit paşi venind spre mine.

— Cred că e treaz, spuse Jofron încet.

Am mişcat încet capul pe pernă.

— Atunci încearcă să-i dai asta, propuse Mâini-de-Fildeş, şi pe urmă lasă-l să se odihnească. Mă întorc cu tărâţe şi coada-racului pentru poţiune. Şi un aşternut pentru mine, pentru că bănuiesc că trebuie să rămână aici.

Am văzut o tavă plimbându-se pe deasupra mea. Pe ea, un bol şi-o cană. O femeie se aşeză lângă mine. N-am fost capabil să mă întorc cu faţa spre ea, dar i-am întrezărit fusta din material de la munte. Luă cu lingura zeamă din bol şi mi-o duse la gură. Am sorbit prudent un fel de ciorbă. Din cană ieşea miros de muşeţel şi valeriană. Cineva întredeschise uşa, apoi o închise

---

2„Creasta Cedrilor” (n. tr.).

la loc. Un curent de aer străbătu odaia. Încă o lingură de ciorbă. Şi încă una.

— Unde? am îngăimat.

— Ce?

Femeia se aplecă spre mine. Întoarse capul şi se lăsă spre obrazul meu. Ochi albaştri, prea aproape de ai mei.

— Ai zis ceva?

Am refuzat lingura. Mă obosise mâncatul, deşi îmi făcuse bine mâncarea. Odaia parcă se întunecă. Atunci când m-am trezit a doua oară, se înnoptase de-a binelea. Numai focul se auzea trosnind în cămin. Arunca lumină cu zgârcenie, dar destulă cât să văd ce e prin cameră. Mă ardea febra, eram slăbit şi foarte însetat. Am văzut o cană de apă pe o mescioară scundă de lângă pat. Am vrut să mă întind după ea, însă durerea nu mă lăsa să-mi mişc braţul. Spatele mi se încorda din cauza rănii. Orice mişcare o zgâlţâia.

— Apă, am bolborosit, dar aveam gura prea uscată ca să rostesc mai mult de-o şoaptă.

Nu mă auzi nimeni.

Gazda mea îşi aşezase salteaua de paie lângă foc. Dormea ca o pisică, relaxată, dar cu aura aceea de îngrijorare permanentă. Se proptea cu capul pe braţul întins, scăldându-se în lumina flăcărilor. M-am uitat la ea şi mi s-a oprit inima în piept.

Avea părul lucios dat pe spate, într-o singură şuviţă împletită, dezvelindu-i trăsăturile clare ale feţei. Lipsită de expresie, împietrită, părea o mască sculptată cu dalta. Ultima fărâmă de copilărie se stinsese, lăsând doar contururile limpezi ale obrajilor supţi şi frunţii înalte şi nasul lung şi drept. Buzele se închideau într-o linie mai subţire decât îmi aminteam eu, bărbia ieşea mai ferm în faţă. Dansul flăcărilor împrumuta culoare chipului său, scăldând în nuanţe de ambră tenul palid. Bufonul se maturizase de când ne despărţiserăm. Prea mare mi se părea schimbarea în numai douăsprezece luni, totuşi, anul acela fusese cel mai lung din viaţa mea. O vreme, am stat pur şi simplu şi l-am studiat.

Deschise ochii încet, de parcă i-aş fi vorbit. Se uită la mine lung, fără să scoată un cuvânt. Apoi o cută îi brăzdă fruntea. Se ridică uşor în capul oaselor. Avea într-adevăr piele de culoarea fildeşului, iar părul îi bătea în nuanţa făinii proaspăt măcinate. Însă când i-am zărit ochii mi s-a oprit inima în piept şi mi-a

împietrit limba în gură. Sclipeau, galbeni ca de pisică, în lumina flăcărilor. Într-un sfârşit, mi-am regăsit vocea:

— Bufonule, am oftat trist. Ce ţi-au făcut?

Atât de tare mi se uscase gura, că de-abia vorbeam. Am întins mâna spre el, dar mişcarea îmi deplasă muşchii spatelui şi mi se deschise rana din nou. Lumea se clătină şi dispăru.

Siguranţă. Aceasta a fost prima mea senzaţie clară. Mi-o dădeau aşternutul curat, cald şi moale, şi aroma ierburilor din perna de sub cap. Ceva cald şi puţin umed mă apăsa pe spate şi-mi calma înţepăturile. Siguranţa mă îmbrăţişa cu blândeţea unor mâini reci, care-mi prinseseră propriile mâini. Am deschis ochii şi-am reuşit, treptat, să desluşesc obiectele din odaia luminată de foc.

Stătea lângă patul meu. Îl învăluia o aură de pace desăvârşită, dar nu pentru că s-ar fi odihnit. Privea lung undeva dincolo de mine, în ungherele întunecate. Purta o haină simplă de lână albă, cu guler rotund. Era şocant să-l văd în straie modeste, după ce ani de zile îl văzusem numai în costume ţipătoare. Parcă m-aş fi uitat la o marionetă pestriţă de pe care cineva ştersese vopseaua. În momentul acela, o singură lacrimă argintie îi curse pe obraz, pe lângă nasul îngust, şi mă lăsă cu gura căscată.

— Bufonule? am rostit cu glas răguşit.

Întoarse imediat ochii spre mine şi căzu în genunchi. Respira cu zgomot. Apucă brusc cana de apă şi mi-o ţinu la gură, ca să pot bea. Pe urmă o lăsă deoparte şi mă luă de mâna care-mi atârna. Îmi vorbi în şoaptă, mai mult pentru sine:

— Ce mi-au făcut mie, Fitz? Pe toţi zeii, ce ţi-au făcut ţie, de te-au însemnat aşa? Ce s-a ales de mine, că nu te-am recunoscut, deşi te-am cărat în braţe?

Mă mângâie pe faţă cu degete reci, urmărind cicatricea şi nasul spart. Se aplecă brusc şi se propti cu fruntea de a mea.

— Când îmi aduc aminte ce frumos erai…

Nu-şi putu sfârşi vorbele şoptite. Tăcu, iar lacrima lui îmi încălzi obrazul. Se îndreptă de spate brusc, cu o mişcare de copil care mă tulbură şi mai tare. Am inspirat adânc şi mi-am adunat gândurile.

— Te-ai schimbat, am bâiguit.

— Zău? Probabil că da. Cum să nu mă fi schimbat? Am crezut că ai murit, că am trăit degeaba. Pentru ca acum, în clipa asta, să te primesc înapoi şi pe tine, şi scopul vieţii mele… Am deschis ochii spre tine şi-am crezut că-mi plesneşte inima, că, în sfârşit, nebunia mi-a luat mintea în stăpânire. M-am schimbat, ai spus? Mai mult decât îţi închipui, la fel de mult cât te-ai schimbat, evident, şi tu. În noaptea asta, nici nu mai ştiu cine sunt.

Niciodată nu-l mai auzisem bâlbâindu-se. Oftă şi rosti împleticit:

— Un an de zile te-am crezut mort, Fitz. Un an întreg.

Nu-mi dăduse drumul la mână. Îl simţeam cum tremură. Se ridică dintr-odată, spunând:

— Trebuie să bem ceva, amândoi.

Se duse în capătul opus al camerei. Crescuse, dar nu se îngrăşase, ci se împlinise. Nu era cu mult mai înalt, dar nu mai avea trup de copil. Era la fel de slab şi de graţios, musculos ca toţi saltimbancii. Luă o sticlă şi două căni simple dintr-un dulap. Scoase dopul. Am simţit mirosul de rachiu înainte de a-l turna în ceşti. Bufonul se întoarse şi se aşeză din nou pe patul meu. Îmi oferi o cană. Am reuşit s-o cuprind cu degetele, în ciuda degerăturilor. Parcă-şi mai recăpătase din aplomb. Bău şi mă privi peste marginea cănii. Am ridicat capul şi-am sorbit şi eu. Am vărsat jumătate pe mine şi m-am înecat de parcă n-aş mai fi băut rachiu în viaţa mea. Apoi l-am simţit cum îmi arde stomacul. Bufonul clătină din cap în timp ce mă şterse pe faţă.

— Ar fi trebuit să-mi ascult visele. De nenumărate ori te-am visat venind. Atât spuneai în vis. Vin. Iar eu, în loc să te cred, am fost ferm convins că făcusem o greşeală, că, din cauza mea, Catalizatorul era mort. Nici măcar nu te-am recunoscut când te-am luat în braţe.

— Bufonule, am murmurat.

Aş fi vrut să tacă. Nu-mi doream decât să fiu în siguranţă o vreme şi să nu mă gândesc la nimic. Nu mă înţelese. Îmi oferi zâmbetul de bufon, atât de familiar.

— Tot nu pricepi, nu-i aşa? Când am primit vestea că ai murit, că Regal te-a omorât… viaţa mea s-a sfârşit. Şi mai rău a fost când au început să vină pelerinii, să mă salute, numindu-mă Profetul Alb. Ştiam că eu sunt Profetul Alb, o ştiam din copilărie,

ca şi aceia care au avut grijă de mine. Am crescut convins că într-o zi voi porni spre nord ca să te găsesc pe tine şi amândoi să aducem timpul înapoi pe cărarea potrivită. Toată viaţa am ştiut că voi face lucrul acesta. Nu eram decât un copil când am pornit la drum. Singur mi-am croit drum spre Buckkeep, ca să-l găsesc pe Catalizatorul pe care numai eu aveam să-l recunosc. Şi te-am găsit pe tine, te-am recunoscut, deşi tu nu ştiai nimic despre tine. Am urmărit scurgerea tumultuoasă a întâmplărilor şi-am observat că, de fiecare dată, tu erai pietricica aceea care urnea roata uriaşă a evenimentelor. Am încercat să-ţi vorbesc despre asta, dar n-ai vrut să mă asculţi. Catalizatorul? Tu? Nici poveste!

Râse cu afecţiune. Dădu rachiul peste cap, apoi îmi duse ceaşca la buze. Am mai sorbit şi eu.

Se ridică, făcu un tur al camerei, apoi se opri şi-şi umplu iar cana. Veni iar la mine.

— Am văzut cum se duce totul de râpă. Dar tu erai prezent de fiecare dată, erai cartea care nu se împărţise niciodată, faţa zarului care nu ieşea niciodată când îl aruncai. Când a murit regele meu, aşa cum ştiam că se va întâmpla, exista un moştenitor al neamului Farseer şi trăia încă FitzChivalry, Catalizatorul care avea să schimbe lucrurile, astfel încât să urce pe tron un moştenitor.

Dădu rachiul pe gât, iar când vorbi, i l-am simţit în respiraţie.

— Am fugit. Am fugit cu Kettricken şi copilul nenăscut, jelind, dar convins că se va întâmpla ce trebuia. Pentru că tu erai Catalizatorul. Dar, când am primit vestea că ai murit…

Tăcu brusc. Când deschise iar gura, rosti cu un glas gros, care-şi pierduse intonaţia mlădioasă:

— Am devenit o minciună. Cum să fiu eu Profetul Alb, dacă murise Catalizatorul? Ce să profeţesc? Schimbările care ar fi trebuit să aibă loc, dacă ai fi trăit? Ce-aş fi fost altceva, decât un martor sub ochii căruia lumea se adâncea tot mai mult în ruină? Nu mai aveam niciun scop. Tu însemnai jumătate din viaţa mea, ştii? Existam datorită împletirii faptelor noastre. Mai rău, am ajuns să mă întreb dacă orice parte a lumii era, într-adevăr, ceea ce credeam eu că este. Eram un profet alb sau sufeream doar de-o formă de nebunie aparte, care mă consola că arăt ca un monstru? Un an întreg, Fitz. Un an. Mi-am jelit prietenul

pierdut, lumea pe care, într-un fel, o condamnasem la distrugere. Eşecul meu l-am plâns, totul. Iar când copilul lui Kettricken, ultima mea speranţă, s-a născut mort, tot vânăt, am crezut, normal, că era numai vina mea.

— Nu! am exclamat, cu o forţă de care nu mă credeam în stare.

Bufonul tresări, ca şi când l-aş fi lovit.

— Da, spuse el simplu, luându-mi iar mâna, prevăzător. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu ştii. Regina a fost devastată de pierderea lui. Şi eu. Moştenitorul Farseer. Ultima mea speranţă, spulberată. Mă ţinusem tare, zicându-mi că, dacă pruncul trăieşte şi urcă pe tron, poate atât va fi suficient. Dar când reginei i s-a adus la pat copilul mort, după chinurile facerii… am simţit că toată viaţa mea fusese un truc, o înşelătorie, o farsă malefică pe care mi-a jucat-o timpul. Dar acum… Închise ochii o clipă. Acum descopăr că eşti viu. Aşa că trăiesc şi eu. Şi, pe neaşteptate, mi-a revenit încrederea. Încă o dată ştiu cine sunt. Şi cine e Catalizatorul meu. Începu să râdă, neştiind că vorbele lui îmi îngheţau sângele în vene. N-am avut credinţă. Eu, Profetul Alb, n-am crezut în propriile mele prevestiri. Totuşi, iată-ne pe amândoi aici, iar toate se vor întâmpla aşa cum le-a fost hărăzit.

Îşi umplu din nou cana cu rachiu. Băutura, am văzut când o turna, avea culoarea ochilor lui. Observă că mă holbez la el şi râse cu gura mare, încântat.

— A, vei exclama, dar Profetul Alb nu mai este alb. Bănuiesc că la mijloc e o trăsătură de-a neamului meu. Poate mai prind culoare cu trecerea anilor. Făcu un gest dezaprobator. Dar nu asta contează. Am vorbit deja prea mult. Povesteşte-mi, Fitz. Povesteşte-mi. Cum de-ai supravieţuit? De ce-ai venit aici?

— Mă cheamă Verity. Trebuie să merg la el.

Auzindu-mi vorbele, bufonul nu rămase cu răsuflarea tăiată, ci inspiră treptat, ca şi când şi-ar fi sorbit viaţa înapoi. Aproape că strălucea de plăcere.

— Aşadar, trăieşte! O! exclamă el şi ridică braţele, încet. Istoriseşte-mi totul, pe-ndelete. De mult tânjesc să aud astfel de poveşti. Trebuie să le aflu pe toate.

M-am străduit să-i fac pe plac. Mă lăsau puterile şi uneori mă dobora fierbinţeala, aşa că vorbeam aiurea şi nu mai ştiam unde

rămăsesem cu şirul întâmplărilor din anul trecut. Am ajuns până la momentul în care Regal mă întemniţase şi doar atât am mai putut spune:

— A pus să mă bată şi m-a lăsat să mor de foame.

Din privirea scurtă pe care o aruncă cicatricei mele şi din felul în care întoarse iute capul, mi-am dat seama că mă înţelegea. Şi el îl cunoştea foarte bine pe Regal. Văzând că aşteaptă să continui, l-am refuzat cu o uşoară clătinare a capului. Încuviinţă, apoi îmi zâmbi.

— Nu-i nimic, Fitz. Eşti obosit. Mi-ai spus deja ceea ce doream mai mult să aud. Restul poate aştepta. Acum, o să-ţi povestesc ce-am făcut eu în anul care-a trecut.

Am încercat să-l ascult, m-am agăţat de cuvintele cele mai însemnate, le-am găsit loc în inima mea. Atâtea lucruri nu ştiam cum s-au încheiat! Regal bănuise evadarea. Kettricken se întorsese în camera ei, ca să descopere că proviziile alese şi împachetate cu grijă dispăruseră, luate de iscoadele lui Regal. Plecase numai cu hainele de pe ea şi cu o manta înşfăcată în grabă. Regina şi bufonul înfruntaseră o vreme cumplită în noaptea când evadaseră din Buckkeep.

Ea călărise pe Cenuşia mea, iar bufonul îl mânase hotărât pe Roşcovan prin cele Şase Ducate, pe timp de iarnă. Ajunseseră la Lacul Albastru când se terminase cu viscolul. Bufonul se îngrijise să nu moară de foame şi plătise drumul pe-o corabie, vopsindu-şi faţa şi părul şi făcând jonglerii pe străzile oraşelor. În ce culoare îşi vopsise pielea? În alb, bineînţeles, cum altfel să mascheze mai bine pielea albă ca hârtia după care s-ar fi uitat spionii lui Regal?

Traversaseră lacul fără peripeţii, străbătuseră oraşul Moonseye şi trecuseră în Regatul Munţilor. Kettricken ceruse imediat ajutorul tatălui ei, vrând să afle ce se întâmplase cu Verity. Prinţul trecuse, într-adevăr, prin Jhaampe, dar de atunci nu se mai ştia nimic de el. Kettricken trimisese călăreţi pe urmele sale şi chiar se alăturase şi ea celor porniţi în căutarea lui, dar speranţele i se transformaseră în suferinţă. Sus, în munţi, dăduse peste locul unei bătălii. Iarna şi animalele mâncătoare de hoituri distruseseră urmele. Niciun bărbat nu putea fi recunoscut, dar se găsise flamura lui Verity, cu căpriorul pe ea. Săgeţile împrăştiate şi coastele spintecate ale unui leş

arătau că oameni, şi nu animale sau furiile naturii, îi atacaseră pe Verity şi-ai lui. Erau mai puţine cranii decât cadavre, iar cum oasele erau risipite, nu puteai socoti numărul morţilor. Kettricken păstrase o brumă de speranţă până când se descoperise mantia pe care îşi amintise c-o împachetase chiar ea la plecarea lui Verity. Cu mâna ei brodase căpriorul pe piept. Sub ea se îngrămădeau oase putrede şi nişte zdrenţe. Kettricken îşi jelise soţul ca pe-un mort.

Se întorsese la Jhaampe, şovăind între suferinţa devastatoare şi ura clocotitoare împotriva intrigilor lui Regal. Furia i se transformase în hotărârea neclintită de a-l urca pe copilul lui Verity pe tronul celor Şase Ducate, pentru ca oamenii să aibă parte de un conducător cinstit. Planurile o ajutaseră să reziste până când născuse un copil mort. Bufonul n-o mai întâlnise de atunci decât foarte rar, când o zărea plimbându-se prin grădina ei îngheţată, cu o expresie îngheţată precum nămeţii care acopereau paturile de flori.

Bufonul îmi dădu şi alte amănunte, veşti şi însemnate, şi neînsemnate pentru mine. Cenuşia şi Roşcovanul trăiau şi o duceau foarte bine. În ciuda vârstei, Cenuşia urma să fete tânărului armăsar un mânz. Am scuturat din cap, nevenindu-mi să cred. Regal se străduise din toate puterile să işte un război. Se credea că bandele de tâlhari rătăcitori care-i jefuiau pe munteni erau plătite de el. Corăbiile cu grâne, achitate în primăvară, nu mai sosiseră niciodată, după cum nici negustorilor munteni nu li se îngăduise să treacă hotarul cu mărfurile lor. Câteva sate din vecinătatea celor Şase Ducate fuseseră prădate şi arse, niciun locuitor nu fusese iertat. Regele Eyod, greu de mâniat, vedea acum roşu în faţa ochilor. Deşi muntenii nu aveau armată permanentă, niciun locuitor n-ar fi şovăit să pună mâna pe armă la porunca Sacrificiului lor. Războiul bătea la uşă.

Bufonul mai avea şi veşti despre Patience, Doamna din Buckkeep, auzite întâmplător, şuşoteli negustoreşti ajunse la urechile contrabandiştilor. Patience depunea toate eforturile ca să apere coasta din Buck. Banii erau puţini, dar localnicii îi plăteau ceea ce numeau Birul Doamnei, iar ea îl împărţea cum ştia mai bine între soldaţi şi marinari. Buckkeep nu căzuse încă, deşi piraţii aveau acum tabere de-a lungul întregii coaste. Iarna pusese capăt războiului, dar primăvara avea să scalde ţărmul în

sânge încă o dată. Turnurile mai mici vorbeau despre tratate cu Corăbiile Roşii. Altele le plăteau tribut pe faţă, sperând ca locuitorii lor să nu fie transformaţi în neoameni.

Ducatele de coastă nu vor mai rezista o vară. Aşa spunea Chade. N-am scos o vorbă când îl pomeni bufonul. Venise la Jhaampe pe cărări tainice, deghizat în negustor ambulant bătrân, dar se prezentase în faţa reginei imediat ce sosise. Atunci îl văzuse bufonul.

— Îi prieşte războiul, comentă bufonul. Se plimbă încoace şi încolo ca un tânăr de douăzeci de ani. Poartă o sabie la şold şi are foc în priviri. S-a bucurat văzând pântecul umflat al lui Kettricken cu moştenitorul neamului Farseer şi-au vorbit amândoi cu mândrie despre copilul lui Verity, urmaşul la tron. Dar asta se întâmpla în toiul verii. Acum, oftă bufonul, aud că s-a întors iar. Probabil pentru că regina i-a trimis vorbă că a născut un prunc mort. Eu n-am fost să-l văd încă. Ce speranţe ne mai poate oferi acum nu ştiu. Clătină din cap. Trebuie să existe un moştenitor Farseer la tron. Altfel… Făcu un gest de neputinţă.

— De ce nu Regal? N-ar fi bun un copil zămislit de el?

— Nu, răspunse bufonul, privind undeva departe. Poţi să-ţi spun sigur că nu, dar nu şi de ce. Ştiu doar că, în toate vremurile viitoare pe care le-am văzut, el nu are copii. Nici măcar un bastard. Domneşte ca ultimul Farseer şi vesteşte întunericul.

Mă străbătu un fior. Prea ciudat sclipea aura bufonului când vorbea despre asemenea lucruri. Iar cuvintele lui stranii îmi stârniră încă o grijă.

— Am cunoscut două femei, i-am spus. Un menestrel, Starling, şi o bătrână, venită în pelerinaj, Kettle. Se îndreptau spre Regatul Munţilor. Kettle zicea că-l caută pe Profetul Alb. Nici nu mi-a trecut prin cap că despre tine vorbeşte. Ai auzit ceva de ele? Au ajuns la Jhaampe?

Bufonul clătină uşurel din cap.

— Niciuna n-a venit să-l caute pe Profetul Alb de la lăsarea iernii. Îmi citi îngrijorarea pe chip. Dar eu, bineînţeles, nu-i cunosc pe toţi cei care ajung aici. Poate femeile au venit în Jhaampe, însă nu mi-a ajuns la urechi nimic legat de ele. Tâlharii îi atacă pe călători, adăugă el şovăitor. Poate că au… întârziat pe drum.

Poate muriseră. Veniseră să mă salveze şi eu le trimisesem înapoi.

— Fitz?

— N-am păţit nimic. Bufonule, îmi faci un serviciu?

— Deja nu-mi place tonul tău. Despre ce-i vorba?

— Nu spune nimănui că sunt aici. Nu spune nimănui că trăiesc. Nu încă.

Oftă.

— Nici măcar lui Kettricken? Să nu-i spun că Verity trăieşte?

— Bufonule, am de gând să duc singur la capăt treaba pentru care am venit aici. Nu vreau să-şi facă speranţe false. A suferit o dată că a murit. Dacă reuşesc să i-l aduc înapoi, atunci vom avea timp destul să ne bucurăm de revedere. Ştiu că-ţi cer prea mult, dar îngăduie-mi să fiu doar un străin pe care îl ajuţi. Mai târziu, e posibil să am nevoie de ajutorul tău ca să obţin o hartă din biblioteca din Jhaampe. Însă când voi pleca de aici, voi pleca singur. Cred că trebuie să-mi închei aventura în tăcere. Lasă-l pe FitzChivalry să rămână mort, am adăugat, întorcând ochii de la el. E mai bine aşa, pentru toată lumea.

— Dar sigur vrei să-l vezi măcar pe Chade.

Nu-i venea să creadă.

— Nici măcar Chade nu trebuie să ştie că trăiesc.

M-am întrebat ce l-ar înfuria mai mult pe Chade, faptul că încercasem să-l omor pe Regal, deşi el mi-o interzisese, sau că făcusem o treabă de mântuială.

— Aventura aceasta e numai a mea.

Am citit pe faţa lui că accepta în silă. Oftă din nou.

— Nu zic că sunt absolut de acord cu tine, dar nu voi spune nimănui cine eşti.

Râse scurt. Discuţia noastră se încheia. Sticla de rachiu se golise. Liniştea ne închidea gurile. Ne uitam unul la altul ameţiţi de băutură. Febra şi rachiul mă ardeau pe dinăuntru. Aveam prea multe lucruri la care să chibzuiesc şi prea puţine soluţii. Dacă stăteam nemişcat, nu mă mai durea spatele, doar îmi pulsa în ritmul inimii.

— Păcat că n-ai reuşit să-l omori pe Regal, remarcă bufonul pe neaşteptate.

— Ştiu. Am încercat. Ca asasin şi conspirator, sunt un dezastru.

Ridică din umeri în locul meu.

— Niciodată n-ai fost prea bun la meseriile astea, să ştii. Aveai o naivitate pe care urâţenia lumii n-ar fi putut s-o păteze, de parcă nu credeai deloc în existenţa răului. Asta îmi plăcea la tine cel mai mult. Se clătină pe scaun, apoi îşi regăsi echilibrul. De asta mi-a fost cel mai dor cât te-am crezut mort.

Am zâmbit ca un prost.

— Nu de mult ziceai că după marea mea frumuseţe ai tânjit.

Bufonul tăcu şi mă privi câteva clipe. După aceea întoarse capul de la mine şi vorbi cu glas stins:

— Nu-i cinstit. Dacă aş fi fost treaz, n-aş fi rostit niciodată cuvintele acelea cu glas tare. Totuşi… Of, Fitz…

Se uită iar la mine cu afecţiune şi scutură din cap. Îmi vorbi fără zeflemea, ca şi cum ar fi fost un străin:

— Poate că te admiram pentru că nu erai conştient de naivitatea ta. Nu ca Regal. El e un bărbat frumos şi o ştie foarte bine. Nu-l vei vedea niciodată cu pletele încâlcite sau cu obrajii înroşiţi de vânt.

Preţ de-o clipă, mă încercă o stânjeneală neobişnuită.

— Dar nici cu o săgeată în spate, şi asta-i şi mai mare păcat.

Am râs amândoi, un râs pe care numai beţivii îl pricep. Durerea mă împunse teribil în spate şi-mi tăie răsuflarea. Bufonul se ridică, mai sigur pe picioare decât aş fi crezut, ca să ia de pe spinarea mea un săculeţ din care curgea un lichid şi să pună altul în locul lui, prea fierbinte, luat de pe cămin. Pe urmă se aplecă deasupra mea. Mă privi fix, cu nişte ochi galbeni la fel de aspri ca aceia lipsiţi culoare cu care mă sfredelise mai demult. Îmi puse mâna rece pe obraz şi-mi dădu la o parte cu blândeţe părul de pe faţă.

— Mâine, rosti el serios. Mâine vom fi noi înşine din nou. Bufonul şi bastardul. Sau Profetul Alb şi Catalizatorul, dacă vrei. Va trebui să ne reluăm vieţile acelea, oricât de puţin ne pasă de ele, şi să ducem la îndeplinire ceea ce ne-a scris în frunte soarta. Dar acum şi aici, pentru că suntem numai noi doi, şi din niciun alt motiv decât acela că eu sunt eu şi tu eşti tu, îţi spun lucrul acesta: sunt bucuros, foarte bucuros că trăieşti. Când te văd că respiri, simt că respir şi eu. Dacă e ca soarta mea să se îngemăneze cu a altuia, atunci mă bucur că tu eşti acela.

Se aplecă şi-şi lipi fruntea de-a mea. Pe urmă scoase un oftat

adânc şi se retrase.

— Culcă-te, băiete, îmi zise, imitând perfect glasul lui Chade. Nu mai e mult până mâine. Şi avem treabă. Izbucni într-un râs colorat. Noi doi, tu şi cu mine, trebuie să salvăm lumea.

21

CONFRUNTĂRI

Diplomaţia poate fi considerată fără îndoială arta manipulării secretelor. Ce s-ar alege de o negociere, dacă n-ar exista secrete pe care să le dezvălui sau să le păstrezi? Acest lucru este valabil şi pentru o înţelegere de căsătorie, şi pentru o învoială comercială între regate. Fiecare parte ştie cât anume să cedeze din ceea ce doreşte cealaltă; tocmai în manipularea cunoştinţelor tainice stă încheierea celui mai solicitant târg. Nu există relaţie între doi oameni în care secretele să nu joace un rol, fie că e un joc de cărţi, fie vânzarea unei vaci. Avantajul e întotdeauna de partea celui mai şiret, care ştie ce taină să dezvăluie şi când. Regelui Shrewd îi plăcea să spună că nu există avantaj mai mare decât acela de a cunoaşte secretul inamicului fără ca el să ştie. Poate că acesta este cel mai puternic secret.

Zilele următoare nu s-au scurs pentru mine ca unele obişnuite, ci ca intervale în care, dacă nu stăteam treaz, aveam vise tulburi din cauza febrei. Ori discuţia cu bufonul mă sleise de ultimele puteri, ori mă lăsasem copleşit de durere, din cauza senzaţiei că, în sfârşit, eram în siguranţă. Ori amândouă. Zăceam pe un pat de lângă focul din căminul bufonului şi, dacă cumva mă încerca vreo senzaţie, era aceea că sunt amorţit complet. Auzeam discuţii purtate deasupra capului meu. O perioadă, îmi conştientizam propria mea nenorocire, apoi leşinam, dar Verity mă striga, *Vino la mine, vino la mine,* nu de foarte departe, în ritmul în care îmi pulsa durerea. Şi alte voci

apăreau şi dispăreau în ceaţa care-mi amăgea simţurile, însă a lui nu mă părăsea niciodată.

— Crede că tu eşti acela pe care-l caută. Şi eu. Ar trebui s-o primeşti. A bătut cale lungă în căutarea Profetului Alb, spuse Jofron, cu glas scăzut şi cuviincios.

Bufonul lăsă pila deoparte cu un pocnet.

— Atunci spune-i că se înşală. Spune-i că sunt Păpuşarul Alb şi că Profetul Alb locuieşte la cinci case mai jos, pe aceeaşi stradă.

— Refuz să-mi bat joc de ea, spuse Jofron serioasă. A făcut drum lung ca să te găsească şi era cât pe ce să-şi piardă viaţa în călătorie. Hai, sfinţitule. Te-aşteaptă afară. Nu vrei să vorbeşti cu ea, măcar câteva minute?

— „Sfinţitule”, pufni bufonul cu dispreţ. Ai citit prea multe manuscrise vechi. La fel şi ea. Nu, Jofron. Oftă, apoi se îmbună. Spune-i că voi sta de vorbă cu ea peste două zile. Dar nu azi.

— Prea bine, rosti Jofron, deşi era limpede că nu-l aproba. Dar nu e singură. Are pe cineva cu ea. O femeie menestrel. Pe ea nu cred că poţi s-o duci cu vorba. Am impresia că-l caută pe el.

— Dar nimeni nu ştie că-i aici. În afară de tine, de mine şi de tămăduitoare. Vrea să fie lăsat în pace o vreme, până se vindecă.

Mi-am mişcat buzele. Am încercat să spun că vreau s-o văd pe Starling, că nu intenţionasem să n-o primesc.

— Ştiu. Iar tămăduitoarea e încă la Cedar Knoll. Dar femeia asta menestrel e foarte isteaţă. I-a întrebat pe copii dacă n-au auzit ceva despre vreun străin. Iar copiii, ca de obicei, ştiu totul.

— Şi spun totul, replică bufonul morocănos. De nervi, trânti altă unealtă. Atunci văd că nu am de ales.

— Aşadar, le primeşti?

Bufonul râse ironic.

— Bineînţeles că nu. Va trebui însă să le mint.

Soarele după-amiezii cădea pieziş pe pleoapele mele. Mă treziseră glasurile ridicate.

— Nu vreau decât să-l văd. O femeie – nervoasă. Ştiu că e aici.

— A, atunci trebuie să recunosc că ai dreptate. Dar doarme.

Bufonul, cu vocea lui înnebunitor de calmă.

— Tot vreau să-l văd.
Starling, neclintită.
Bufonul scoase un oftat adânc.
— Te-aş putea lăsa să-l vezi. Dar atunci vei dori să-l atingi. Şi, odată ce l-ai atins, vei vrea să aştepţi până se trezeşte. Şi, odată ce s-a trezit, vei vrea să vorbeşti cu el. Nu vei mai înceta cu dorinţele. Iar eu am multe de făcut astăzi. Păpuşarii n-au timp pentru ei.
— Nu eşti păpuşar. Ştiu cine eşti. Iar tu ştii cine e el cu adevărat.
Prin uşa deschisă intra frigul. M-am cuibărit sub pături, mi-am încordat trupul şi-am răbdat durerea. Aş fi vrut să fi închis cineva uşa.
— A, da, tu şi Kettle cunoaşteţi marele nostru secret. Eu sunt Profetul Alb şi el e păstorul Tom. Dar astăzi sunt ocupat, fac profeţii că mâine marionetele vor fi gata, iar el doarme. Şi numără oi în vis.
— Nu asta am vrut să spun. Starling coborî vocea, dar tot nervoasă era. E FitzChivalry, fiul lui Chivalry, cel care a abdicat. Iar tu eşti bufonul.
— Poate că am fost, cândva, Bufonul. Ştie tot oraşul. Dar acum sunt Păpuşarul. Cum nu mai folosesc celălalt titlu, ţi-l las ţie, dacă-l vrei. În ce-l priveşte pe Tom, cred că-şi spune Stâlpul Patului zilele astea.
— Mă voi duce la regină.
— O hotărâre înţeleaptă. Dacă doreşti să devii bufonul ei, sigur că ea e aceea cu care trebuie să vorbeşti. Dar, deocamdată, hai să-ţi arăt altceva. Nu, dă-te înapoi, te rog, ca să vezi bine. Acum!
Bufonul trânti uşa, apoi trase zăvorul.
— Partea cealaltă a uşii mele, anunţă el bucuros. Am zugrăvit-o cu mâna mea. Îţi place?
Am auzit o bufnitură de picior lovind uşa, apoi altele. Bufonul se întoarse fredonând la masa de lucru. Luă capul de lemn al unei păpuşi şi-o pensulă. Îmi aruncă o privire.
— Culcă-te la loc. Nu va ajunge să vorbească cu Kettricken prea curând. Regina noastră primeşte foarte puţini oameni zilele astea. Iar dacă o primeşte cumva pe ea, mai mult ca sigur că n-o va crede. Atât putem face, deocamdată. Aşa că dormi cât mai

poţi. Şi adună-ţi puterile, căci mă tem că vei avea nevoie de ele.

Lumina zilei pe omătul alb. Culcat pe burtă printre copaci, privind într-un luminiş de jos. Pui de om la joacă, se hârjonesc, sar şi se târăsc unul pe altul prin zăpadă. Sunt atât de diferiţi de puii de lup! Invidie. Noi n-am avut alţi pui cu care să ne jucăm când eram mici. E ca o mâncărime dorinţa noastră de a coborî în goană ca să ne jucăm cu ei. S-ar speria de noi, ne spunem prudenţi. Stăm numai şi ne uităm. Ţipetele lor de încântare umplu aerul. Oare fetiţa noastră va creşte la fel ca ei, ne întrebăm? Codiţe împletite flutură în timp ce copiii aleargă unii după alţii prin omăt.

— Fitz. Trezeşte-te. Trebuie să vorbesc cu tine.

O nuanţă din glasul bufonului sparse învelişul de ceaţă şi suferinţă. Am deschis ochii numai pe jumătate, din cauza durerii. Era întuneric în cameră, dar bufonul pusese un mănunchi de lumânări pe podea, lângă pat. Se aşeză lângă ele, privindu-mă serios. N-am putut intui ce se ascunde sub expresia lui; îi lucea speranţa în ochi şi în colţul gurii, dar era încordat, ca şi când îmi aducea veşti proaste.

— Mă asculţi? Mă auzi? insistă el.

Am reuşit să încuviinţez din cap şi să spun „da” cu o voce atât de răguşită, că nu mi-am recunoscut-o. În loc să prind puteri, pentru ca tămăduitoarea să-mi scoată săgeata, eu aveam senzaţia că rana mă va învinge. În fiecare zi, durerea mi se răspândea şi în alte părţi ale corpului. Îmi bătea la uşa minţii şi nu puteam gândi.

— Am luat masa cu Chade şi cu Kettricken. Chade ne-a adus veşti. Lăsă capul pe-o parte şi mă privi cu atenţie. Zice că există un prunc Farseer în Buck. E doar un bebeluş şi e bastard. Dar din acelaşi neam cu Verity şi Chivalry. Jură că aşa e.

Am închis ochii.

— Fitz. Fitz! Trezeşte-te şi ascultă-mă. Chade vrea s-o convingă pe Kettricken să adopte copila. Să spună ori că e a ei, a zămislit-o cu Verity şi-a pretins că a murit la naştere doar ca s-o protejeze de asasini, ori că e fiica nelegitimă a lui Verity, dar ea, regina Kettricken, alege s-o adopte ca şi cum ar fi a ei.

Nu mă puteam mişca. Nu puteam respira. Fiica mea, da, despre ea vorbea. Ţinută în siguranţă, ascunsă şi păzită de

Burrich. Să fie sacrificată pentru tron. Luată de la Molly şi dată reginei. Fetiţa mea, pe care nici măcar nu ştiam cum o cheamă. Luată ca să fie făcută prinţesă şi, mai târziu, regină. Ca să nu mai ajung la ea niciodată.

— Fitz!

Bufonul îmi puse mâna pe umăr şi mă strânse uşor. Ştiam că voia să mă scuture. Am deschis ochii. Se uita fix la mine.

— N-ai nimic de spus? mă întrebă el precaut.

— Îmi dai puţină apă?

Cât plecă după apă, mi-am adunat gândurile. Mă ajută să beau. Când îmi luă ceaşca de la gură, hotărâsem deja ce întrebare să-i pun ca să fiu mai convingător.

— Ce-a spus Kettricken când a auzit că Verity are un bastard? Sigur nu s-a bucurat.

Am citit pe faţa lui nesiguranţa la care sperasem.

— Copila s-a născut la sfârşitul recoltei. Prea târziu ca s-o fi zămislit Verity înainte de-a pleca în aventura lui. Kettricken şi-a dat seama de asta înaintea mea. Tu trebuie să fii tatăl, îmi spuse el cu voce blândă. Când regina i-a pus lui Chade întrebarea aceasta, el a confirmat. Bufonul lăsă capul pe-o parte. Nu ştiai?

Am clătinat încet din cap. Ce însemna onoarea pentru unul ca mine? Bastard şi asasin, cum să pretind că am un suflet nobil? Am rostit minciuna pentru care aveam să mă dispreţuiesc toată viaţa:

— Nu aveam cum să zămislesc un copil născut la vremea recoltei. Molly mă alungase din patul ei cu luni de zile înainte de-a pleca ea din Buck. Am încercat să-mi controlez tremurul din glas. Dacă mama copilei e Molly, iar ea susţine că e a mea, atunci minte. Îmi pare rău, bufonule, am adăugat, străduindu-mă să par sincer. Nu ţi-am zămislit un moştenitor Farseer şi nici n-am de gând. N-a trebuit să fac niciun efort ca să mă înec şi să mi se umple ochii de lacrimi. Ciudat, am spus, clătinând din cap pe pernă. Să mă doară un asemenea lucru. Molly să pretindă că bastardul e al meu…

Am închis ochii. Bufonul rosti blajin:

— Din câte am înţeles, ea nu pretinde nimic. Până acum, cred că nu a aflat nimic de planul lui Chade.

— Cred că ar trebui să mă întâlnesc şi cu Chade, şi cu

Kettricken. Să le spun că trăiesc şi să le dezvălui adevărul. Dar când voi mai prinde puteri. Acum, bufonule, aş vrea să fiu singur.

Nu voiam să văd nici mila, nici nedumerirea de pe faţa lui. M-am rugat să-mi creadă minciuna, deşi mă dispreţuiam pentru lucrurile urâte pe care le spusesem despre Molly. Aşa că am rămas cu ochii închişi, iar el îşi luă lumânările şi plecă.

Am stat pe întuneric o vreme, plin de ură faţă de mine. Era mai bine aşa, mi-am zis. Dacă era să mă întorc vreodată la ea, atunci aveam cum să îndrept răul. Iar dacă nu, măcar nu-i vor lua fetiţa. Mi-am repetat întruna că procedez cu înţelepciune, însă nu mă simţeam un înţelept. Ci un trădător.

Am avut un vis deopotrivă însufleţit şi monoton. Ciopleam piatră neagră. Atât, dar nu se mai termina. Mă foloseam de pumnal în loc de daltă şi ciopleam cu ea un ciocan în loc de piatră. Mi se lua pielea de pe degetele umflate, de atâtea ori îmi alunecase mâna şi le zdrelisem pe ele, şi nu mânerul pumnalului. Dar nu mă opream. Ciopleam mai departe piatra neagră. Şi aşteptam să vină cineva să mă ajute.

Într-o seară, când m-am trezit, Kettle şedea pe patul meu. Arăta şi mai bătrână decât îmi aminteam. Lumina tulbure a zilei de iarnă se strecura prin pielea de la fereastră şi-o mângâia pe faţă. Am studiat-o un timp, până când şi-a dat seama că sunt treaz şi-a clătinat din cap către mine:

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, după cât de ciudat te purtai. Şi tu tot pe Profetul Alb îl căutai. Se aplecă mai aproape de mine şi-mi vorbi în şoaptă. Nu vrea s-o lase pe Starling să te vadă. Zice că eşti prea istovit pentru un vizitator atât de energic. Şi că nu vrei să ştie nimeni că eşti aici, nu încă. Dar îi duc eu veşti din partea ta, bine?

Am închis ochii.

O dimineaţă luminoasă şi o bătaie în uşă. Nu puteam dormi, dar nici treaz nu puteam sta, din cauza fierbinţelii care mă rodea pe dinăuntru. Băusem atâta ceai din scoarţă de salcie, încât mi se umflase burta. Capul îmi plesnea şi tremuram sau transpiram întruna. Bătaia se repetă, mai hotărât, iar Kettle

puse deoparte cana cu ceaiul pe care mi-l turna pe gât. Bufonul stătea la masa lui de lucru. Lăsă jos unealta, dar bătrâna îi strigă „mă duc eu!” şi deschise uşa, chiar când el zise „Nu, lasă-mă pe mine.”

Starling năvăli în cameră. Kettle scoase un ţipăt de uimire. Cântăreaţa trecu pe lângă ea, scuturându-şi zăpada de pe căciulă şi manta. Îi aruncă bufonului o privire triumfătoare. El se mulţumi s-o salute cordial din cap, ca şi cum ar fi aşteptat-o. Se întoarse la cioplitul lui fără o vorbă. Ochii lui Starling luciră mai tare de furie, dar am intuit şi-o umbră de satisfacţie în ei. Trânti uşa după ea şi se năpusti în mijlocul camerei.

— Deci, Fitz, nici nu ştii cât mă bucur că, în sfârşit, te revăd. Kettle mi-a spus că eşti rănit. Am mai venit şi înainte, dar am fost întoarsă din drum. Cum te simţi?

Am încercat să mă concentrez. Aş fi vrut să se mişte mai încet şi să nu mai strige.

— E frig aici, m-am plâns eu, bosumflat. Şi mi-am pierdut cercelul.

Descoperisem că nu-l mai am de-abia în dimineaţa aceea. Mă neliniştea pierderea lui. Uitasem de ce era atât de important pentru mine, dar nu mi-l puteam scoate din minte. Simplul gând îmi agrava durerea de cap.

Starling îşi scoase mănuşile. O mână era încă bandajată. Mă atinse pe frunte cu cealaltă. Era rece, o binecuvântare. Ciudat, să-mi facă bine răceala ei…

— Arde ca focul! îl acuză ea pe bufon. N-ai avut atâta minte să-i dai ceai din scoarţă de salcie?

Bufonul ciopli încă o aşchie ondulată.

— E o ceaşcă lângă piciorul tău, dacă nu cumva ai răsturnat-o. Dacă-l poţi face să mai bea din ea, atunci eşti mai bună decât mine.

Altă aşchie părăsi bucata de lemn.

— Nu poate fi aşa de greu, replică Starling urâcioasă. Apoi, pe un ton mai blând, mi se adresă mie: Cercelul tău nu s-a pierdut. E la mine.

Îl scoase din săculeţul de la curea. Cu bruma de minte trează, am observat că purta haine groase, de la munte. I-am simţit mâinile aspre şi reci când îmi puse cercelul înapoi în ureche.

— Cum a ajuns la tine? am întrebat-o.

— Am rugat-o pe Kettle să mi-l aducă, mi-a spus verde în faţă. Văzând că *el* nu-mi dă voie să intru la tine, am avut nevoie de-un obiect de-al tău, ca să-i dovedesc lui Kettricken că tot ce i-am spus e-adevărat. Am fost la ea şi-am vorbit cu ea şi cu sfătuitorul ei, chiar astăzi.

Numele reginei îmi risipi ceaţa din minte şi mă ajută să mă concentrez puţin.

— Kettricken! Ce-ai făcut? am strigat disperat. Ce i-ai spus?

Starling păru mirată.

— Păi, tot ce trebuie să ştie ca să te ajute în aventura ta. Că trăieşti. Că Verity nu e mort şi că vei pleca în căutarea lui. Că trebuie să-i dea de ştire lui Molly că eşti în viaţă, ca să nu-şi piardă curajul şi să-ţi apere copilul până când te vei întoarce. Că…

— Am avut încredere în tine! am strigat. Ţi-am destăinuit secretele mele, şi tu m-ai trădat. Cât de prost am fost! am ţipat.

Totul, totul era pierdut.

— Nu, prostul[3] eu am fost, interveni bufonul. Traversă odaia şi veni lângă mine, privindu-mă de sus. Cu atât mai prost, cu cât am fost convins că ai încredere în mine, adăugă el. Nu-l mai văzusem niciodată atât de palid. Copilul tău, rosti el pentru sine. Un copil din neamul Farseer. Ochii îi sclipiră galbeni, ca un foc firav, când îi plimbă de la Starling la mine. Ştii ce înseamnă o asemenea veste pentru mine. De ce? De ce m-ai minţit?

Nu ştiam ce era mai rău, suferinţa din ochii lui sau triumful din privirea pe care i-o aruncă Starling.

— A trebuit să mint, ca să rămână a mea! Copila-i a mea, nu moştenitoare Farseer! am strigat, cuprins de deznădejde. A mea şi-a lui Molly. Un copil care trebuie să crească şi să fie iubit, nu o unealtă pentru un făuritor de regi. Iar Molly nu trebuie să afle că trăiesc decât de la mine! Starling, cum ai putut să-mi faci aşa ceva? Cum am putut eu să fiu atât de idiot, de ce-am vorbit despre lucrurile astea cu oricine?

Acum Starling se arătă la fel de jignită ca bufonul, îşi luă o poziţie ţeapănă şi rosti ţâfnoasă:

— N-am vrut decât să te ajut. Să te ajut să faci ce vrei să faci. În spatele ei, vântul împinse uşa la o parte. Femeia aceea are

---

3În limba engleză, *fool* înseamnă şi „bufon”, şi „prost” (n. tr.).

dreptul să ştie că soţul ei trăieşte.

— La care femeie te referi? întrebă un alt glas rece.

Consternat, am văzut-o pe Kettricken intrând în cameră, urmată îndeaproape de Chade. Mă privi cu o expresie deznădăjduită. Era distrusă, suferinţa îi săpase riduri adânci în jurul gurii şi-i furase roşeaţa din obraji. Acum îi adăugase şi furie în priviri. Pala de vânt care intrase în cameră odată cu ea mă răcorise. Pe urmă cineva închise uşa. Mi-am plimbat ochii de la o faţă cunoscută la alta. Camera mi se părea plină de chipuri care se holbau la mine cu ochi reci. Am clipit. Erau atât de mulţi şi atât de aproape şi mă cercetau cu atenţie toţi! Nimeni nu zâmbea. Nimeni nu-mi ura bun venit, nimeni nu se bucura pentru mine. Nu le trezeam în suflet altceva decât emoţii tulburătoare, din cauza schimbărilor pe care le provocasem. Aşa era întâmpinat Catalizatorul. N-am zărit pe niciun chip expresia la care sperasem.

Pe niciunul, în afară de-al lui Chade. Traversă odaia cu paşi mari, scoţându-şi mănuşile de călărie. Când îşi trase gluga, i-am văzut părul alb prins în coadă de războinic. Îşi legase o bandă de piele pe frunte, iar în mijlocul ei atârna un medalion de argint – un căprior care se pregătea de-un salt. Sigiliul pe care Verity mi-l dăduse mie. Starling se dădu imediat la o parte din calea lui. El nici nu se uită la ea când se aşeză uşor pe podea, lângă pat. Îmi luă mâna într-a lui şi strânse din pleoape când văzu degerăturile. Mi-o prinse cu drag.

— Of, băiete, băiete, am crezut c-ai murit. Când Burrich mi-a dat de veste că ţi-a găsit cadavrul, am crezut că mor de inimă rea. Cearta de la despărţire… dar eşti aici, în viaţă, chiar dacă bolnav.

Se aplecă şi mă sărută. Mâna pe care mi-o pusese pe obraz era bătătorită, petele nici nu se mai vedeau pe carnea îmbătrânită. M-am uitat în ochii lui şi-am văzut că mă întâmpină cu bucurie. Mi se împăienjeniră ochii de lacrimi când i-am pus întrebarea pe care trebuia să i-o pun:

— Chiar mi-ai lua copilul ca să-l urci pe tron? Încă un bastard în neamul Farseer… Ai îngădui să fie folosit, aşa cum am fost noi doi?

Chade împietri. I se înăspriră trăsăturile gurii când luă o hotărâre.

— Voi face tot ce trebuie să fac ca să văd din nou un Farseer devotat pe tronul celor Şase Ducate. Aşa cum am jurat. Aşa cum ai jurat şi tu.

Mă privi direct în ochi. În ai mei se cuibări disperarea. Mă iubea. Mai rău, credea în mine. Credea că am puterea şi devotamentul pe care se întemeiase viaţa lui. Astfel, datorită lor, îmi putea pricinui dureri mai mari şi mai grele decât îşi imagina Regal în ura lui faţă de mine. Atât de mult credea în mine, încât n-ar fi ezitat să mă arunce în mijlocul oricărei bătălii şi-ar fi aşteptat de la mine orice sacrificiu. Un suspin sec mă zgudui pe neaşteptate şi zgâlţâi săgeata din spatele meu.

— Nu se mai termină! am ţipat. Datoria mă va bântui până la moarte. Mai bine aş muri! Lăsaţi-mă să mor! Mi-am smuls mâna dintr-a lui, fără să-mi pese că-mi provocam durere. Lăsaţi-mă în pace!

Chade nici măcar nu clipi.

— Are fierbinţeală, zise el către bufon, acuzator. Nu ştie ce spune. Ar fi trebuit să-i dai ceai din scoarţă de salcie.

Gura bufonului se lăţi într-un zâmbet înfricoşător. Nu apucă să protesteze, că se auzi un sunet ascuţit, de piele sfâşiată. Un cap gri străpunse pielea unsă din dreptul ferestrei şi dădu în vileag un şir de colţi albi. Apăru imediat şi restul lupului, răsturnând un raft de vase pline cu ierburi pe nişte manuscrise din faţa lor. Ochi Întunecaţi plonjă, zgârie podeaua de lemn cu ghearele şi se opri din alunecare între mine şi Chade, care se ridică de jos în grabă. Îşi arătă iar colţii, mârâind către toată lumea. *Îi omor pe toţi, dacă mi-o ceri.* Mi-am lăsat capul pe pernă. Lupul meu cinstit, lupul meu sălbatic. Asta făcusem din el, un asasin. Cu ce era mai bun decât ceea ce făcuse din mine Chade?

I-am privit pe toţi. Chade stătea în picioare, consternat. Pe fiecare chip am citit şocul, tristeţea şi dezamăgirea de care mă făceam vinovat. Mă copleşiră deznădejdea şi fierbinţeala.

— Îmi pare rău, am spus, slăbit. N-am fost niciodată ceea ce ai crezut tu că sunt, i-am mărturisit lui Chade. Niciodată.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Numai focul îndrăznea să trosnească.

Mi-am pus obrazul pe pernă şi-am închis ochii. Am rostit vorbele pe care trebuia să le rostesc:

— Totuşi, mă voi duce după Verity. Vi-l voi aduce cumva

înapoi. Nu pentru că sunt ceea ce crezi tu că sunt, am adăugat, ridicând uşor capul. Speranţa licări în ochii lui Chade. Ci pentru că nu am de ales. Niciodată nu am avut de ales.

— Atunci chiar crezi că Verity trăieşte!

Kettricken era flămândă de speranţă. Năvăli spre mine ca valurile unei mări vijelioase. Am încuviinţat din cap.

— Da, am bâiguit, da, cred că trăieşte. Îl simt pulsând în interiorul meu.

Se apropiase prea mult de mine, astfel încât mi se părea că are un chip uriaş. Am clipit, dar n-am fost în stare să mă concentrez asupra ei.

— Atunci de ce nu s-a întors? S-a rătăcit? E rănit? Nu-i pasă de cei pe care i-a lăsat în urmă?

Întrebările mă loveau ca nişte pietre azvârlite una după alta.

— Cred… am vrut să spun, dar n-am mai fost în stare.

Nu mai puteam nici gândi, nici vorbi. Am închis ochii. Se lăsă o linişte prelungă. Ochi Întunecaţi scânci, apoi mârâi gros, gutural.

— Poate că ar trebui să-l lăsăm în pace o vreme, îndrăzni să spună Starling, cu glas tremurat. Fitz nu e pregătit pentru aşa ceva încă.

— Tu poţi pleca, îi zise bufonul cu superioritate. Din păcate pentru tine, eu locuiesc aici.

Mergem la vânătoare. E vremea să vânăm. Mă uit spre locul de unde am venit, dar Cel-fără-Miros a blocat drumul, acoperindu-l cu încă o bucată de piele de căprioară. Uşa. O parte din noi ştie că aceea e uşa şi mergem la ea, ca să scâncim şi s-o împingem cu botul. Se loveşte de zăvor ca o capcană gata să te prindă în ea. Vine Cel-fără-Miros cu paşi lini, precauţi. Se întinde peste mine, pune laba palidă pe uşă şi mi-o deschide. Eu mă furişez afară, înapoi într-o lume rece, a nopţii. E plăcut să-mi relaxez iar muşchii, scap de durere şi de coliba înăbuşitoare, de un trup neputincios, şi evadez în sanctuarul sălbatic de carne şi blană. Noaptea ne înghite în timp ce vânăm.

Era noapte din nou, în altă vreme, înainte, după, nu ştiam când, zilele mele nu mai curgeau una după alta. Cineva îmi luă o compresă caldă de pe frunte şi-o înlocui cu una rece.

— Îmi pare rău, bufonule, am spus.

— Treizeci şi doi, rosti el cu glas plictisit. Bea, îmi zise, puţin mai blând.

Două palme reci îmi ridicară capul. Am simţit marginea cănii la gură. Am încercat să beau. Era ceai din scoarţă de salcie. Am întors capul scârbit. Bufonul mă şterse la gură şi se aşeză pe jos, lângă pat. Se propti familiar de el. Apropie un manuscris de lumină şi-şi continuă lectura. Era noapte târziu. Am închis ochii şi-am încercat să adorm din nou. N-am reuşit decât să mă gândesc la greşelile mele, la cei a căror încredere o trădasem.

— Îmi pare atât de rău, am repetat.

— Treizeci şi trei, zise bufonul, fără să înalţe capul spre mine.

— Treizeci şi trei ce?

Îmi aruncă o privire mirată.

— O, deci chiar eşti treaz şi vorbeşti?

— Bineînţeles. Treizeci şi trei ce?

— De treizeci şi trei de ori ai spus „îmi pare rău” mai multor oameni, cel mai des mie. De şaptesprezece ori l-ai strigat pe Burrich. Pe Molly mă tem că nu mai ştiu de câte ori ai strigat-o. Pe locul întâi, „Vin, Verity”, de şaizeci şi două de ori.

— Cred că te înnebunesc. Îmi pare rău.

— Treizeci şi patru. Nu. Ai delirat, dar ai repetat aceleaşi lucruri. Din cauza febrei, probabil.

— Probabil.

Bufonul îşi văzu de citit.

— M-am săturat să stau pe burtă, am îndrăznit să-i spun.

— Poţi să te întinzi pe spate, îmi propuse el, ca să vadă cum mă strâmb. Vrei să te-ajut să te culci pe-o parte?

— Nu. M-ar durea mai tare.

— Să-mi spui dacă te răzgândeşti.

Se întoarse iar la manuscris.

— Chade n-a mai venit să mă vadă.

Bufonul oftă şi lăsă pergamentul deoparte.

— Nimeni n-a mai venit. Numai tămăduitoarea, să ne mustre că te-am deranjat. Trebuie să fii lăsat în pace până când îţi scoate săgeata. Asta se va întâmpla mâine. În plus, Chade şi regina au multe de discutat. Toate s-au schimbat pentru ei de când au aflat că tu şi Verity trăiţi.

— Altădată, m-ar fi inclus şi pe mine în discuţia lor. Am tăcut o

clipă, ştiind că mă compătimesc, dar nu mă puteam opri. Probabil consideră că nu se mai pot încrede în mine. Nu că i-aş condamna. Toţi mă urăsc acum. Din pricina secretelor nedezvăluite. Din cauză că am greşit faţă de ei.

— A, dar nu toţi te urăsc, mă dojeni bufonul cu blândeţe. Numai eu, de fapt.

Imediat mi-am îndreptat privirea spre el. Mă linişti zâmbetul său cinic.

— Secrete, repetă el, cu un oftat. Într-o zi, voi scrie un tratat filosofic despre puterea secretelor, tăinuite sau destăinuite.

— Mai ai rachiu?

— Iar ţi-e sete? Mai bea nişte ceai din scoarţă de salcie, mă invită el, cu politeţe ironică, îndulcită cu afecţiune. Avem la discreţie, să ştii. Găleţi întregi. Numai pentru tine.

— Cred că mi-a scăzut febra, am zis, umil.

Îmi atinse fruntea.

— Aşa este. Deocamdată. Dar nu cred că tămăduitoarea ar încuviinţa să te îmbeţi din nou.

— Tămăduitoarea nu-i aici, am subliniat.

Bufonul ridică din sprânceană.

— Burrich ar fi atât de *mândru* de tine.

Se ridică alene şi de duse la dulapul din stejar. Păşi cu grijă peste Ochi Întunecaţi. Lupul se trântise în faţa focului şi dormea scăldat de căldură. Mi-am plimbat ochii de la fereastră la bufon. Probabil că făcuseră o învoială. Ochi Întunecaţi dormea atât de adânc, că nici nu visa. Avea şi burta plină. Scutură din labe când l-am cercetat, aşa că m-am retras. Bufonul puse sticla şi două căni pe o tavă. Părea din cale-afară de abătut.

— Îmi pare rău, să ştii.

— Mi-ai tot zis. De treizeci şi cinci de ori.

— Dar îmi pare rău. Ar fi trebuit să am încredere în tine şi să-ţi fi spus că am o fiică.

Nimic, nici febra, nici săgeata din spate nu m-au oprit să zâmbesc când am rostit vorbele acelea. Fiica mea. Am încercat să dau glas adevărului. Mă stânjenea faptul că mi se părea o experienţă nouă.

— N-am văzut-o niciodată, să ştii. Numai cu ajutorul Meşteşugului. Dar nu-i acelaşi lucru. Şi vreau să fie a mea. A mea şi a lui Molly. Nu să aparţină unui regat, să fie apăsată de

responsabilităţi. Vreau să fie o fetiţă oarecare, să culeagă flori, să facă lumânări împreună cu mama ei, să facă... Nu-mi găseam cuvintele, aşa că am zis:... Orice face un copil obişnuit. Chade nu i-ar îngădui. În momentul în care cineva o arată cu degetul şi spune „iată posibila moştenitoare a neamului Farseer”, e expusă riscurilor. Ar trebui păzită şi învăţată să se teamă, să-şi cântărească fiecare cuvânt, fiecare gest. De ce să trăiască aşa? Nu e moştenitoare regală, în sensul adevărat al cuvântului. Doar bastarda unui bastard. Mi-a fost greu să rostesc vorbele acelea şi-am jurat să nu las pe nimeni să i le arunce în faţă. De ce s-o pândească asemenea primejdii? Altceva ar fi fost să se fi născut într-un palat, cu o sută de soldaţi care s-o păzească. Aşa, nu-i are decât pe Molly şi pe Burrich.

— Burrich e cu ele? Dacă Chade l-a ales pe Burrich, a făcut-o pentru că are încredere în el cât într-o sută de soldaţi, dar Burrich e mult mai discret, remarcă bufonul.

Ştia el oare cât mă tortura gândul acela? Aduse cănile şi-mi turnă rachiu. Am reuşit să-mi iau singur cana.

— Pentru o fiică. A ta şi a lui Molly, toasta el.

Rachiul mă arse pe gât.

— Aşadar, am spus, Chade a ştiut adevărul de la bun început şi l-a trimis pe Burrich s-o păzească. Au ştiut adevărul înaintea mea.

Oare de ce aveam impresia că mi se furase un drept?

— Aşa bănuiesc şi eu, dar nu sunt sigur.

Bufonul tăcu, chibzuind parcă dacă să-mi povestească ceva sau nu. Până la urmă, îşi alungă şovăiala.

— Am pus faptele cap la cap, urmărindu-le înapoi în timp. Cred că Patience a bănuit prima şi de-asta a început s-o trimită pe Molly să-l îngrijească pe Burrich după ce s-a lovit la picior. El nu prea avea nevoie de îngrijire, şi o ştia la fel de bine ca Patience. Dar Burrich e un bun ascultător, mai ales pentru că vorbeşte atât de puţin. Molly avea nevoie de cineva cu care să stea de vorbă, în special de cineva care crescuse un bastard. În ziua aceea, când am venit toţi în camera lui... tu mă trimiseseşi acolo, să văd dacă-mi poate vindeca umărul. Atunci când nu l-ai lăsat pe Regal să intre în odăile regelui, ca să-l aperi...

Păru să se piardă în amintiri, dar îşi reveni şi continuă.

— Urcând scările spre odaia lui Burrich din pod, i-am auzit

certându-se. Adică Molly se certa cu Burrich, el tăcea, tăcerea fiind cel mai grozav mod de ceartă. Aşa că am tras cu urechea, recunoscu bufonul. Dar n-am auzit prea multe. Molly insista că Burrich îi poate face rost de-un soi de iarbă. El nu voia. Până la urmă, i-a promis că nu va spune nimănui şi i-a cerut să se gândească bine şi să facă ce vrea, nu ceea ce crede că-i mai înţelept. Apoi au tăcut, aşa că am intrat. Molly se scuză şi plecă. Mai târziu, ai venit tu şi-ai spus că te-a părăsit. Acum, privind în urmă, am fost la fel de neghiob ca tine, pentru că atunci nu mi-am dat seama de adevăr.

— Mulţumesc, i-am spus supărat.

— Cu plăcere. Deşi recunosc că aveam toţi multe pe cap în ziua aceea.

— Aş da orice să mă pot întoarce în timp şi să-i spun lui Molly că fiica noastră va fi cel mai important lucru din lume pentru mine. Mai importantă decât regele sau ţara noastră.

— Aha, deci ai fi plecat din Buckkeep în ziua aceea, ca s-o urmezi şi s-o aperi.

Bufonul ridică din sprânceană către mine. După o vreme, i-am spus:

— N-aş fi putut.

Cuvintele îmi rămaseră în gât. Le-am spălat cu rachiu.

— Ştiu bine că n-ai fi putut pleca. Te înţeleg. Nimeni nu-şi poate evita soarta. Nu câtă vreme e prins în hăţurile timpului. Şi, rosti el mai încet, niciun copil nu-şi poate evita viitorul hărăzit de soartă. Niciun bufon, niciun bastard. Nici fiica unui bastard.

Mă trecu un fior pe şira spinării. Deşi nu-mi venea să cred, mă temeam.

— Vrei să spui că ştii ceva despre viitorul fiicei mele?

Bufonul oftă şi încuviinţă, apoi zâmbi şi clătină din cap.

— Aşa sunt eu, văd câte ceva din viitor. Ştiu că există un moştenitor Farseer. Dacă acel moştenitor este fiica ta, atunci fără îndoială, peste ani de zile, voi citi o profeţie străveche şi voi spune „a, iată, viitorul a fost prezis”. Nimeni nu înţelege cu adevărat o profeţie până nu se împlineşte. E ca şi cu potcoavele. Fierarul îţi arată o bucată de fier şi tu crezi că nu se va potrivi niciodată pe copita calului. Dar, după ce a fost trecută prin foc, bătută cu barosul şi pilită, când e gata, constaţi că se potriveşte perfect cu copita unui singur cal şi numai cu-a lui.

— Sună ca şi cum ai spune că profeţii îşi modelează profeţiile ca să se adeverească după ce faptele au avut loc.

Bufonul lăsă capul pe-o parte.

— Un profet bun, ca un potcovar bun, îţi arată că se potrivesc perfect. Îmi luă cana goală din mână. Ar trebui să dormi, ştii? Mâine, tămăduitoarea îţi va scoate săgeata. Trebuie să prinzi putere.

Am înclinat din cap şi, pe neaşteptate, mi-am simţit pleoapele grele.

Chade mă apucă zdravăn de încheieturi şi mi le trase ferm în jos. Pieptul şi obrazul mi se lipeau de banca din lemn tare. Bufonul mi se urcă pe picioare şi-mi apăsă şoldurile cu greutatea lui. Până şi Kettle mă ţinea de umerii goi, presându-i pe lemnul dur. Mă simţeam ca un porc legat pentru tăiere. Starling stătea deoparte, cu tifonul şi un lighean cu apă caldă pregătite. Când Chade mă strânse tare de mâini, am avut impresia că-mi plesneşte corpul de la rana infectată din spate. Tămăduitoarea se ghemui lângă mine. Am întrezărit cleştele din mâna ei, probabil împrumutat din şopronul potcovarului.

— Gata? întrebă ea.

— Nu, am mormăit.

Mă ignorară. Nu pe mine mă întrebase. Toată dimineaţa mă pipăise şi mă cercetase ca pe-o jucărie stricată, împungând şi apăsând rana infectată ca să scurgă lichidul scârbos, în timp ce eu mă zbăteam şi bolboroseam înjurături. Nimeni nu le luase în seamă, în afară de bufon, care le şi adusese îmbunătăţiri. Era din nou bufonul pe care-l ştiam eu. Îl convinsese pe Ochi Întunecaţi să iasă din încăpere. Ghiceam prezenţa lupului care patrula în faţa uşii. Am încercat să-i transmit ce trebuia să mi se facă. Îi scosesem destui ghimpi din carne cât stătusem împreună şi avea idee ce înseamnă durerea asociată. Îmi împărtăşea groaza şi acum.

— Dă-i drumul, îi spuse Chade tămăduitoarei. Stătea cu capul foarte aproape de mine şi mă zgâria cu barba pe obrajii bărbieriţi. Fă-ţi curaj, băiete, îmi şopti la ureche.

Fălcile reci ale cleştelui îmi apăsară carnea umflată.

— Nu gâfâi. Stai nemişcat, mă mustră tămăduitoarea.

Am încercat să mă supun. Am avut impresia că-mi înfundă

cleştele în spinare căutând să prindă ceva cu el. După ce bâjbâi prin carnea mea o veşnicie, spuse:

— Ţineţi-l bine.

Am simţit cum se închid fălcile cleştelui. Femeia trase. Îmi spintecă şira spinării şi mi-o scoase din corp.

Aşa mi s-a părut. Îmi aduc aminte când a râcâit prima oară metalul pe os şi-am uitat de promisiunile făcute mie însumi de-a nu ţipa. Am scos un urlet de durere şi, odată cu el, mi-am pierdut cunoştinţa. M-am rostogolit iarăşi pe tărâmul în care nu ajungea la mine nici somnul, nici starea de veghe. Zilele de fierbinţeală mă ajutaseră să-l cunosc foarte bine.

Râul Meşteşugului. Eu eram în el, el era în mine. Fusese la un pas, la un singur pas de mine. Moartea durerii şi-a singurătăţii. Iute şi dulce. Mă fărâmiţam în apele sale, mă deşiram cum se desface o haină tricotată când tragi de firul potrivit. La fel se deşira şi durerea mea. *Nu.* Verity mi-o interzise cu asprime. *Du-te înapoi, Fitz.* De parcă ar fi gonit un ţânc de lângă foc. L-am ascultat.

M-am trezit din leşin pe banca dură, auzind vocile celorlalţi, aşa cum se ridică un scufundător la suprafaţa apei. Lumina era slabă. Cineva ţipă „sânge!” şi ceru o compresă cu zăpadă. Am simţit-o apăsându-mi spatele. O zdreanţă înroşită căzu pe covorul bufonului. Pata de pe el se întinse, iar eu m-am risipit odată cu ea. Pluteam şi odaia era plină cu punctuleţe albastre. Tămăduitoarea îşi făcea de lucru lângă foc. Scoase o altă unealtă de potcovar din flăcări. Se întoarse către mine cu fierul incandescent.

— Stai! am ţipat îngrozit şi m-am ridicat pe jumătate de pe bancă, însă Chade mă prinse imediat de umeri.

— Trebuie! îmi spuse cu asprime şi mă strânse ca-n cleşte când se apropie tămăduitoarea.

La început, când îmi lipi fierul înroşit de spate, n-am simţit decât apăsare, apoi veni un miros de carne arsă, propria mea carne, şi-am crezut că nu mă doare, până când un spasm mă făcu să mă zgudui mai tare decât dacă mi s-ar fi pus laţul de gât. Trapa spânzurătorii se ridică, pentru ca eu să fiu coborât.

— Spânzurat deasupra apei şi ars! am strigat disperat.
Un lup scânci prelung.

Mă ridic. Urc tot mai aproape de lumină. M-am scufundat adânc, în ape călduţe şi încărcate de vise. Am gustat clipa de la marginea inconştienţei şi-am inspirat o gură de luciditate.

Chade.

— … dar sigur că mie, cel puţin, ai fi putut să-mi spui că trăieşte şi-a venit la tine. Pe Eda şi El, bufonule, de câte ori nu te-am făcut părtaş la întâlnirile mele tainice?

— De câte ori nu m-ai făcut, replică bufonul ţâfnos. Fitz m-a rugat să nu se afle de prezenţa lui. Şi nu s-a aflat, până nu s-a băgat menestrelul ăla. Ce rău s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost lăsat în pace, ca să se odihnească bine înainte de-a i se scoate săgeata? L-ai auzit cum delirează. Ţi se pare că e împăcat cu sine însuşi?

Chade oftă.

— Totuşi, ai fi putut să-mi spui. Ştii ce-ar fi însemnat pentru mine să ştiu că trăieşte.

— Iar tu ştii ce-ar fi însemnat pentru mine să ştiu că există un moştenitor al neamului Farseer, i-o întoarse bufonul.

— Ţi-am spus îndată ce i-am spus şi reginei!

— Da, dar de când ştiai de existenţa fetiţei? De când l-ai trimis pe Burrich să aibă grijă de Molly? Ai ştiut că Molly poartă în pântece copilul lui Fitz când m-ai vizitat ultima oară, dar nu mi-ai suflat o vorbă.

Chade trase iute aer în piept şi rosti prevenitor:

— Aş prefera să nu rosteşti numele acestea, chiar şi aici. Eu nici măcar în faţa reginei nu le-am pomenit. Trebuie să înţelegi, bufonule. Cu cât ştiu mai mulţi oameni de fetiţă, cu atât e mai riscant pentru ea. N-aş fi dezvăluit nimănui existenţa ei, numai că regina a născut un copil mort, iar pe Verity l-am crezut pierdut.

— Renunţă la speranţa de-a păstra secretul. Un menestrel a aflat numele lui Molly; menestrelii nu ştiu să păstreze un secret. Glasul îi trăda antipatia faţă de Starling. Pe un ton mai rece, adăugă: Deci, ce aveai de gând să faci, Chade? Să spui că fiica lui Fitz e a lui Verity? Să i-o furi lui Molly şi să i-o dai reginei, ca s-o crească de parcă ar fi fost a ei?

Vocea bufonului se înmuie şi se stinse de tot.

— Păi... sunt vremuri tulburi şi ne apasă nevoile... dar... nu s-o fur, nu. Burrich ar înţelege şi cred că ar face-o şi pe Molly să înţeleagă. Ce-i poate oferi ea copilei? O lumânăreasă fără niciun ban, care nici meseria nu şi-o mai poate face... cum ar putea s-o îngrijească? Fetiţa merită mai mult. Şi mama ei, aşa este, m-aş asigura că nu duce lipsă de nimic. Dar copila nu poate rămâne la ea. Gândeşte-te, bufonule. Odată ce află şi alţii că e din neamul Farseer, nu va mai fi în siguranţă decât pe tron sau aşteptând să urce pe tron. Mama ei îl ascultă pe Burrich. El ar reuşi s-o convingă.

— Nu sunt sigur că l-ai putea convinge pe Burrich. A renunţat deja la un copil, obligându-l să-şi facă datoria faţă de rege. Poate nu va considera înţelept să renunţe şi la al doilea.

— Uneori n-ai de ales decât între două rele, bufonule, dar eşti nevoit să alegi.

Cred că atunci am gemut, pentru că veniră amândoi la mine degrabă.

— Băiete? mă strigă Chade nerăbdător. Băiete, eşti treaz?

M-am hotărât că sunt treaz. Am întredeschis un ochi. Noapte. Lumina focului şi câteva lumânări. Chade, bufonul şi o sticlă de rachiu. Şi eu. Spatele mă durea la fel de tare. Fierbinţeala nu mă lăsase. Nici n-am apucat să deschid gura, că bufonul îmi şi duse o cană la buze. Afurisitul ăla de ceai din scoarţă de salcie. Îmi era aşa de sete, că l-am băut pe tot. După aceea am primit supă de carne cu sare, o minunăţie!

— Mi-e aşa de sete, am bâiguit când am terminat-o.

Aveam gura uscată şi lipicioasă din cauza supei.

— Ai pierdut foarte mult sânge, îmi explică Chade zadarnic.

— Mai vrei supă? mă întrebă bufonul.

Am reuşit să încuviinţez din cap. Bufonul luă cana şi se duse la cămin. Chade se aplecă la urechea mea şi-mi şopti cu o grabă ciudată:

— Fitz. Spune-mi un lucru. Mă urăşti?

În prima clipă, n-am ştiut ce să-i răspund. A-l urî pe Chade ar fi însemnat o mare pierdere pentru mine. La prea puţini oameni pe lume le păsa de mine. Nu-mi permiteam să-l urăsc pe niciunul. I-am răspuns cu un clătinat uşor din cap.

— Dar să nu-mi iei copilul, i-am spus, rostind cuvintele cu

mare greutate.

— Nu te teme. Îmi dădu la o parte părul de pe faţă cu degetele lui veştejite. Dacă Verity trăieşte, nu va fi nevoie. Deocamdată, fata e în siguranţă acolo unde e acum. Iar dacă regele Verity se întoarce şi cere tronul, el şi Kettricken vor avea copiii lor.

— Promiţi? l-am implorat.

Mă privi în ochi. Bufonul îmi aduse supa, iar el îi făcu loc. De data asta, supa era mai caldă. Parcă mi se întorcea viaţa în trup. După ce am terminat, am fost capabil să vorbesc mai tare:

— Chade.

Se apropiase de foc şi stătea cu ochii în flăcări. Se întoarse spre mine când îmi auzi vocea.

— Nu mi-ai promis, i-am amintit.

— Nu, recunoscu el serios. Nu ţi-am promis. Vremurile sunt prea tulburi pentru o asemenea promisiune.

L-am privit îndelung. Până la urmă, scutură şi-şi întoarse capul. Nu fu în stare să se uite în ochii mei. Dar nu mă minţi. Aşadar, eu eram cel care trebuia să aleagă.

— Mă poţi avea pe mine, i-am spus cu glas încet. Voi face tot ce-mi stă în puteri ca să-l aduc pe Verity înapoi şi să-l urc pe tron. Te poţi folosi de moartea mea, dacă de asta e nevoie. Mai mult, ai la dispoziţie viaţa mea, Chade. Dar nu a copilului meu. Nu a fiicei mele.

Se uită în ochii mei şi consimţi cu o înclinare a capului.

M-am însănătoşit anevoie, şi tot anevoie am scăpat şi de durere. Mi se părea că ar fi trebuit să mă bucur de fiecare zi petrecută într-un pat moale, de fiecare îmbucătură, de fiecare clipă de somn liniştit, dar nu era aşa. Pielea degerată de pe degete îmi cădea şi se agăţa de toate, iar cea nouă era foarte sensibilă. Tămăduitoarea venea să-mi vadă rana în fiecare zi. Insista că trebuie să rămână deschisă şi să curgă din ea lichid. Mă scârbisem de bandajele puturoase pe care le arunca, însă mai tare mă enerva că mi-o piscălea, ca să nu se închidă prea curând. Îmi amintea de-o cioară pe un animal muribund. Într-una din zile când, lipsit de tact, i-am spus-o, a râs de mine.

După un timp, am început să mă mişc, dar cu mare atenţie. De câte ori păşeam, de câte ori întindeam mâna, o făceam cu

grijă înzecită. Am învăţat să-mi ţin coatele lipite de corp, ca să nu-mi forţez muşchii spatelui, să merg ca şi când aş fi purtat un coş cu ouă pe cap. Cu toate acestea, oboseam foarte repede, iar dacă prelungeam plimbarea, mă lua cu fierbinţeală peste noapte. Mă duceam zilnic la băi şi, cu toate că-mi făcea bine să mă scufund în apa fierbinte, nu trecea o clipă fără să-mi aduc aminte că acolo încercase Regal să mă înece şi acolo îl văzusem pe Burrich doborât la pământ cu un ciomag. Atunci începea să-mi sune alarma în cap, *vino la mine, vino la mine,* şi imediat mă năpădeau gândurile şi întrebările despre Verity. Nu aşa aveam să-mi liniştesc spiritul. În schimb, mă pomeneam că plănuiesc fiecare amănunt al viitoarei mele călătorii. Mi-am alcătuit în minte o listă de lucruri pe care să le cer de la Kettricken şi-am chibzuit îndelung dacă să merg călare sau pe jos. În cele din urmă, am renunţat la ideea de a lua un cal. N-ar avea ce să pască, iar eu trecusem de vârsta cruzimii involuntare. Nu voi lua un cal sau un ponei numai ca să moară. Pe lângă asta, în scurt timp, trebuia să cer permisiunea să caut în bibliotecă copia mai veche a hărţii lui Verity. Îmi era groază să mă duc la Kettricken, pentru că nu trimisese după mine încă.

Zilnic mă gândeam la acestea şi zilnic le amânam rezolvarea. Încă nu eram în stare să merg până la Jhaampe fără să mă opresc pe drum. Silitor, am început să mănânc mai bine şi să-mi forţez limitele fizice. Bufonul mă însoţea adesea în plimbările mele întăritoare. Ştiam că-l supără frigul, dar îmi plăcea prea mult tovărăşia lui tăcută ca să-i propun să rămână acasă, la căldură. Odată m-a dus s-o văd pe Cenuşia. Animalul paşnic m-a primit cu atâta bucurie, încât m-am întors la el în fiecare zi după aceea. Burta i se umfla cu mânzul Roşcovanului; urma să fete la începutul primăverii. Arăta destul de sănătoasă, dar mă temeam să nu fie prea bătrână pentru fătare. Prezenţa ei îmi aducea foarte multă mângâiere. Deşi mă durea rana când ridicam mâna, o ţesălam şi pe ea, şi pe Roşcovan. Bidiviul năvalnic ar fi trebuit să fie îngrijit mai bine. Îmi dădeam toată silinţa şi mi se făcea dor de Burrich în fiecare clipă.

Lupul venea şi pleca după cum avea chef. Se plimba cu mine şi cu bufonul şi se furişa după noi în colibă. Mă tulbura să-l văd adaptându-se atât de repede la noua lui viaţă. Bufonul bodogănea la urmele de gheare de pe uşă şi la firele de blană

de pe covoare, dar se plăceau destul de mult. O păpuşă în formă de lup începu să prindă formă din bucăţile de lemn de pe masa de lucru a bufonului. Ochi Întunecaţi a dat de gustul unei turte cu seminţe care era şi preferata bufonului. Se uita fix la el de câte ori mânca şi i se lungeau balele până la podea, până când bufonul se îndura şi-i dădea şi lui o bucată. Îi mustram pe amândoi, dulcele nu-i făcea bine lupului la dinţi şi la blană, dar mă ignorau. Cred că eram invidios pe bufon, pentru că Ochi Întunecaţi a ajuns să aibă încredere în el într-un timp atât de scurt, până când lupul m-a întrebat într-o zi fără ocolişuri: *De ce să nu mă încred în cine te încrezi tu?* N-am avut replică.

— Ia spune, când te-ai făcut păpuşar? l-am întrebat odată pe bufon.

Mă propteam de masa lui şi-l urmăream cum uneşte cu aţă membrele şi trunchiul unei păpuşi de cadrul din lemn. Lupul se trântise pe burtă, cu labele răsfirate, şi dormea buştean.

Bufonul ridică din umeri.

— Îndată ce-am ajuns aici, mi-a fost limpede că la Curtea regelui Eyod nu este loc pentru bufoni. Oftă. Şi nici n-aveam tragere de inimă să fiu bufonul altui rege, decât al lui Shrewd. Aşa stând lucrurile, am căutat să-mi câştig existenţa prin alte mijloace. Într-o seară, beat turtă, m-am întrebat ce ştiu să fac mai bine. „Păi, să fiu o marionetă”, mi-am răspuns. Trasă de sfori de soartă şi pe urmă azvârlită şi uitată. Aşa că m-am hotărât să nu mai dansez după cum mă trage soarta de sfori, ci să trag eu sforile. A doua zi, mi-am pus hotărârea la încercare. În curând, am descoperit că-mi place. Jucăriile simple cu care am crescut eu şi cele pe care le văzusem în Buck le-au părut nişte minuni copiilor de la munte. Am descoperit că nu trebuie neapărat să am de-a face cu adulţii, lucru care-mi convenea de minune. Copiii de aici învaţă să vâneze şi să pescuiască, să ţeasă şi să culeagă recolta de la o vârstă foarte fragedă şi tot ce adună e al lor. Aşa că le dau păpuşi în schimbul celor de trebuinţă. Copiii, am aflat, acceptă mult mai repede neobişnuitul. Mai degrabă recunosc că sunt curioşi decât să dispreţuiască obiectul care le stârneşte curiozitatea.

Degetele palide ale bufonului îndoiră grijuliu aţa într-un nod, apoi luă păpuşa şi-o puse să danseze pentru mine. Privind-o cum ţopăie veselă, m-a cuprins dorinţa târzie să fi avut şi eu

una în copilărie, din lemn vopsit în culori vesele şi cu margini frumos netezite.

— Vreau ca fata mea să aibă asemenea jucării, m-am auzit rostind cu glas tare. Jucării frumos lucrate, bluziţe fine în culori aprinse, funde în păr şi păpuşi pe care să le strângă la piept.

— Le va avea, îmi promise el cu seriozitate. Le va avea.

Zilele se scurgeau leneşe. Mâinile mele începeau să arate din nou normal, ba chiar să li se îngroaşe pielea. Tămăduitoarea mi-a spus că pot merge nebandajat la spate. Mă cuprindea agitaţia, chit că nu aveam destulă putere să plec şi ştiam lucrul ăsta. Îl agitam şi pe bufon. Nu mi-am dat seama că bat odaia în lung şi-n lat până în seara în care s-a ridicat de pe scaun şi mi-a blocat drumul cu masa, ca să-mi schimb direcţia. Am râs amândoi, dar încordarea nu s-a risipit. Am început să cred că tulburam pacea oricărui loc în care ajungeam.

Kettle mă vizita des şi mă lăsa cu gura căscată, atâtea ştia despre manuscrisele referitoare la Profetul Alb. Prea des pomeneau de un Catalizator. Uneori, bufonul era şi el atras în discuţia noastră, dar de cele mai multe ori scotea câte-un sunet indiferent când Kettle se străduia să-mi dea lămuririle necesare. Mai că-mi era dor de tăcerile ei îndărătnice. Mărturisesc acum şi că, cu cât vorbea mai mult, cu atât mă întrebam mai des cum de se întâmplase ca o femeie din Buck să călătorească la distanţă aşa de mare de casă şi să se dedice propovăduirii unor învăţături care, într-o zi, urmau s-o ducă înapoi acasă. Dar Kettle cea taciturnă ieşea la iveală când evita întrebările pe care i le strecuram cu şiretenie.

Venea şi Starling, dar mai rar şi când bufonul era plecat cu treburi. Nu puteau sta în aceeaşi încăpere fără să se înţepe. Imediat ce-am fost în stare să mă mişc cât de cât, m-a convins să ies cu ea la plimbare pe-afară, ca să-l evite pe bufon. Probabil că plimbările îmi făceau bine, dar nu mă înveseleau. Mă săturasem de frigul iernii, iar conversaţiile cu Starling mă agitau şi mă încurajau deopotrivă. Îmi vorbea adesea despre războiul din Buck, îmi aducea fărâme de veşti auzite de la Chade şi de la Kettricken, cu care petrecea mult timp. Le cânta seara, cât de bine putea cu degetele rupte, la o harpă împrumutată. Locuia în sala principală din reşedinţa regală. Îi pria gustul vieţii de la

Curte. Era deseori entuziasmată şi vioaie. Portul muntean viu colorat îi scotea în evidenţă părul şi ochii negri, iar frigul o îmbujora. Părea să fi trecut peste toate nenorocirile, să fie iarăşi plină de viaţă. Şi degetele i se vindecau frumos, iar Chade o ajutase să facă un troc pentru lemnul din care să-şi construiască o harpă nouă. Îmi era ruşine că optimismul ei mă făcea să mă simt mai bătrân, mai slăbit şi mai plictisit. După o oră sau două petrecute cu ea, oboseam de parcă aş fi antrenat o mânză îndărătnică. Mă presa întruna s-o aprob. De multe ori, nu puteam.

— Mă agită, recunoscu ea într-o zi, criticându-l pe bufon, cum făcea nu o dată. Nu din cauza culorii, ci a felului în care se poartă. Niciodată nu spune o vorbă bună sau clară, nici măcar copiilor care vin să se târguiască pentru păpuşi. Ai observat cum îi tachinează şi cum îşi bate joc de ei?

— Îi plac copiii, iar copiilor le place de el, am spus, plictisit. Nu-i tachinează din răutate. Îi tachinează ca pe toată lumea. Copiilor le place. Nu le convine să li se vorbească de sus.

Plimbarea scurtă mă vlăguise mai mult decât voiam să recunosc. Şi mă plictisea să-i tot iau apărarea bufonului faţă de ea.

Starling nu-mi răspunse. L-am simţit pe Ochi Întunecaţi în apropierea noastră. Lupul părăsi adăpostul unui pâlc de copaci pentru tufişurile încărcate de zăpadă dintr-o grădină. Mă îndoiam că prezenţa lui era un mare secret, dar încă nu se simţea în largul lui ca să ţopăie în voie pe străzi. Să-l ştiu aproape de mine îmi aducea o mângâiere neobişnuită.

Am încercat să schimb subiectul:

— Nu l-am mai văzut pe Chade de câteva zile.

Nu-mi plăcea deloc să-i întreb pe alţii ce face. Dar nu mai venise la mine, iar eu nu voiam să merg la el. Nu-l uram, dar nu-l puteam ierta pentru planurile urzite pentru copilul meu.

— I-am cântat aseară. Amintirea îi stârni un zâmbet. Era în cea mai bună formă. A făcut-o să râdă până şi pe Kettricken. Greu de crezut că a trăit izolat atâta vreme. Atrage oamenii ca floarea albinele. Se poartă ca un adevărat domn când vrea să arate unei femei că e admirată. Şi…

— Chade? am izbucnit, mirat. Un adevărat domn?

— Bineînţeles, zise ea amuzată. E de-a dreptul fermecător,

când are timp. Am cântat pentru el şi pentru Kettricken acum două seri şi n-a mai ştiut cum să-mi mulţumească. Are stofă de curtezan.

Starling zâmbi pentru sine. Am înţeles că, indiferent ce-i spusese Chade, îi căzuse foarte bine. A mi-l închipui pe Chade în postura de cuceritor însemna un efort mintal neobişnuit. N-am ştiut ce să-i spun, aşa că am lăsat-o să viseze cu ochii deschişi. După un timp, adăugă pe neaşteptate:

— Dar, ştii, nu va veni cu noi.

— Cine? Unde?

Nu mi-am dat seama dacă mintea mea reacţiona mai încet din cauza fierbinţelii prelungite sau Starling sărea de la o idee la alta. Mă bătu prieteneşte pe braţ.

— Ai obosit. Mai bine să ne întoarcem. Imediat îmi dau seama când eşti istovit, pui cele mai tâmpite întrebări. Inspiră adânc şi reveni la subiectul ei: Chade nu va veni cu noi în căutarea lui Verity. Trebuie să se întoarcă la Buck, să ducă vestea peripeţiilor tale şi să le dea curaj locuitorilor. Bineînţeles, îţi va respecta dorinţa şi nu va pomeni de tine. Va spune doar că regina a pornit în căutarea regelui, ca să-l aducă înapoi pe tron. Tăcu, apoi încercă să vorbească pe un ton cât mai nepăsător: M-a rugat să-i compun câteva cântecele inspirate din cele mai vechi, ca să fie mai uşor de învăţat şi cântat. Îmi zâmbi, arătându-mi cât de încântată era de rugămintea lui Chade. Le va răspândi prin cârciumi şi hanuri pe drum, iar ele, ca seminţele, vor da rod şi se vor împrăştia pretutindeni. Cântece simple, despre Verity, care se va întoarce ca să facă ordine în regat şi să aducă pe tron un moştenitor Farseer menit să unească cele Şase Ducate prin victorie şi pace. Chade spune că e foarte important ca oamenii să nu-şi piardă curajul şi să aibă mereu în faţa ochilor imaginea lui Verity întors la ei.

Am revenit la subiectul care mă interesa, ignorând pălăvrăgelile ei despre cântece şi profeţii:

— Noi, ai spus. Noi, cine? Şi mergem unde?

Îşi scoase mănuşa şi-mi puse repede mâna pe frunte.

— Iar ai febră? Puţină, poate. Hai să ne întoarcem.

În timp ce ne înapoiam pe străzile tăcute, adăugă răbdătoare:

— Noi, adică tu, eu şi Kettricken, plecăm după Verity. Ai uitat că pentru asta ai venit în Regatul Munţilor? Regina spune că ne

va fi greu. Nu e foarte dificil să ajungi la locul bătăliei, dar, dacă Verity a reuşit să plece de-acolo, atunci a luat-o pe unul din drumurile străvechi desenate pe harta ei de demult, care e posibil să nici nu mai existe. Tatăl ei nu e deloc încântat de aventura asta. Nu se gândeşte decât cum să pornească război împotriva lui Regal. „În vreme ce tu vei pleca să-ţi cauţi soţul rege, cumnatul tău încearcă să ne transforme locuitorii în sclavi!”, aşa i-a spus lui Kettricken. Aşa că e nevoită să adune proviziile care i se dau de bunăvoie şi să-i ia cu ea numai pe oamenii care preferă s-o însoţească decât să lupte împotriva lui Regal. Nu sunt prea mulţi din aceştia, poţi fi sigur, şi...

— Vreau să mă întorc acasă la bufon, am murmurat.

Mi se învârtea capul şi mă rodea stomacul. Uitasem că aşa se desfăşoară lucrurile la Curtea lui Shrewd. De ce crezusem că la munte s-ar desfăşura altfel? Se fac planuri, se încep pregătirile, apoi mi se spune ce îndatoriri am, iar eu le îndeplinesc. Nu acesta fusese dintotdeauna rostul meu? Să mă duc acolo şi dincolo, să omor pe cineva, un om pe care nu l-am mai văzut niciodată, pentru că aşa porunceşte cineva. Nu înţelegeam de ce mă şoca să aflu că planurile lor măreţe se ţeseau fără ca eu să fiu întrebat ceva, ca şi cum aş fi doar un cal din grajd care aşteaptă să fie înşeuat, călărit şi mânat la vânătoare.

Păi, oare nu acela era târgul pe care i-l oferisem lui Chade? mi-am reamintit. Se puteau folosi de viaţa mea, cu condiţia să-mi lase copilul în pace. De ce să fiu surprins? De ce să fiu preocupat? Ar trebui, pur şi simplu, să mă întorc în casa bufonului, să dorm şi să mănânc, să prind puteri, aşteptând să fiu chemat.

— Te simţi bine? mă întrebă Starling, brusc îngrijorată. Nu te-am mai văzut niciodată atât de alb la faţă.

— Da, am asigurat-o, cam în silă. Mă gândeam doar ce plăcut ar fi să-l ajut pe bufon la meşterit păpuşi o vreme.

Starling se încruntă.

— Eu tot nu pricep ce vezi la el. De ce nu vii să locuieşti într-o cameră lângă a lui Kettricken şi-a mea? Nu prea mai ai nevoie de îngrijire, e timpul să-ţi reiei locul pe care îl meriţi lângă regină.

— Când mă va chema regina, voi merge la ea, am rostit cu supunere. Atunci voi avea timp destul să stau lângă ea.

22

PLECAREA

Chade Fallstar joacă un rol unic în istoria celor Şase Ducate. Deşi nu a fost recunoscut oficial niciodată, asemănarea lui fizică evidentă cu membrii neamului Farseer dovedea că era aproape sigur rudă de sânge cu familia regală. Însă cine a fost el contează mult mai puţin decât ceea ce a fost. După unii, a fost iscoada regelui Shrewd decenii la rând, înainte de războiul cu Corăbiile Roşii. Alţii l-au asociat cu Lady Thyme, care a otrăvit şi a furat pentru familia regală. Aceste presupuneri nu pot fi confirmate.

Ceea ce se cunoaşte însă cu siguranţă este faptul că Chade s-a arătat în faţa lumii după ce Regal Farseer, pretendentul la tron, a părăsit Buckkeepul. S-a pus la dispoziţia lui Lady Patience. Ea s-a folosit de reţeaua pe care Chade o formase cu mult timp în urmă şi-o răspândise în toate cele Şase Ducate, atât pentru a aduna informaţii, cât şi pentru a distribui resursele necesare apărării coastei. Există multe dovezi care sugerează că, iniţial, Chade s-a străduit să rămână o figură retrasă şi ascunsă. Înfăţişarea lui unică i-a îngreunat această strădanie şi, până la urmă, a renunţat la ea. În ciuda vârstei, a devenit un fel de erou, un bătrân simpatic şi sigur pe sine, dacă doriţi, care intra şi ieşea din hanuri şi cârciumi la orice oră din zi şi din noapte, păcălind şi zeflemisind gărzile lui Regal, aducând veşti şi bani pentru apărarea ducatelor de coastă. Faptele sale i-au atras admiraţia oamenilor. Şi îi îndemna întotdeauna pe locuitorii celor Şase Ducate să nu-şi piardă speranţa şi le prevestea că regele Verity şi regina Kettricken se vor întoarce

ca să ridice de pe umerii lor jugul birurilor şi-al războiului de pe urma căruia aveau atâtea de îndurat. Multe cântece s-au compus despre faptele sale, cel mai apropiat de realitate fiind ciclul „Preţuirea lui Chade Fallstar”, atribuit menestrelului reginei Kettricken, Starling Birdsong[4]*.*

Mintea mea se revoltă de câte ori rememorez ultimele zile petrecute în Jhaampe. M-a cuprins o stare de mohoreală pe care nu mi-au alungat-o nici prietenii, nici rachiul. Nu aveam energia şi voinţa să mă înviorez.

— Dacă soarta e un talaz care mă va purta numai ca să mă izbească de un zid, indiferent ce aleg eu, atunci aleg să nu fac nimic. N-are decât să facă ce vrea cu mine, i-am declarat solemn bufonului într-o seară, când eram destul de ameţit.

El nu zise nimic, ci şlefui mai departe cu şmirghelul smocurile zbârlite din blana păpuşii-lup. Ochi Întunecaţi, treaz, dar tăcut, stătea culcat la picioarele lui. De câte ori beam, lupul îşi ferea mintea de a mea şi-şi arăta dezgustul ignorându-mă. Kettle împletea într-un colţ, aproape de foc, şi arunca priviri ba dezamăgite, ba dezaprobatoare. Chade şedea vizavi de mine, pe un scaun cu spătar drept. Avea o ceaşcă de ceai în faţă şi se uita la mine cu ochi reci, de culoarea jadului. Nu mai trebuie să spun că beam de unul singur, a treia noapte la rând. Verificam limitele teoriei lui Burrich, şi anume aceea că, dacă beţia nu rezolvă nimic, face ca insuportabilul să devină tolerabil. La mine nu mergea. Cu cât beam mai mult, cu atât mai insuportabilă mi se înfăţişa situaţia mea. Şi cu atât insuportabil deveneam şi eu pentru prieteni.

Ziua aceea îmi adusese momente de neîndurat. Într-un sfârşit, venise şi Chade să-mi spună că Kettricken dorea să mă vadă a doua zi. Am promis că voi merge la ea. Împins de la spate de Chade, am acceptat să mă fac prezentabil – spălat, bărbierit, îmbrăcat în haine curate şi treaz. În clipa aceea eram murdar, bărbos, murdar pe haine şi beat. Nu era cazul să mă iau la întrecere în replici cu Chade ori să-l înfrunt, dar mie aşa mi-a dictat atunci judecata strâmbă. Îi puneam întrebări acuzatoare şi obraznice. El îmi răspundea calm. Da, bănuise că Molly era

---

4„Ciripit de pasăre” (n. tr.).

însărcinată cu mine şi, da, îl îndemnase pe Burrich să devină protectorul ei. Burrich se îngrijise deja ca ea să aibă bani şi adăpost; ezitase să locuiască împreună, dar cedase când Chade îi atrăsese atenţia asupra pericolelor care o păşteau pe ea şi pe copil, dacă şi altcineva afla adevărul. Nu, mie nu-mi spusese toate acestea. De ce? Pentru că Molly îl obligase pe Burrich să-i promită că nu-mi va spune despre copil. Burrich a acceptat să aibă grijă de ea numai cu condiţia ca Chade să respecte şi el promisiunea aceea. La început, Burrich sperase că-mi voi da seama singur de ce dispăruse Molly. Îi spusese lui Chade că, imediat ce se va naşte copilul, se va considera eliberat de promisiune şi-mi va spune adevărul, nu că Molly era însărcinată, ci că aveam un copil. Aşa ameţit cum eram, tot mi-am dat seama că Burrich nu ştia să fie mai necinstit decât atât. O parte din mine aprecia prietenia lui, faptul că şi-ar fi încălcat promisiunea de dragul meu. Dar când mă căutase ca să mă anunţe de naşterea fiicei mele, descoperise dovezile morţii mele.

Se dusese direct la Buck, să lase vorbă unui zidar, care, la rândul lui, să lase vorbă altuia, şi tot aşa, până când Chade veni să-l întâlnească pe Burrich la docurile pescarilor. Amândoi fuseseră şocaţi.

— Lui Burrich nu-i venea să creadă că eşti mort. Eu nu înţelegeam de ce mai rămăseseşi în coliba ciobanilor. Lăsasem vorbă iscoadelor mele, în susul şi în josul râului, convins că nu te vei duce la Bingtown, ci că vei porni imediat spre Regatul Munţilor. Fusesem absolut sigur că, în ciuda celor îndurate, tot cinstit erai în adâncul inimii. I-am spus-o şi lui Burrich în seara aceea: trebuie să te lăsăm în pace, să descoperi singur cui îi eşti devotat. Am făcut pariu cu el că, lăsat de capul tău, vei fi ca o săgeată care ţâşneşte din arc, zburând direct la Verity. Cred că asta ne-a şocat mai mult: că muriseşi la cabană, şi nu în drum spre Verity.

— Ei, am rostit eu cu satisfacţia deplină a beţivului, v-aţi înşelat. Amândoi aţi crezut că mă cunoaşteţi foarte bine, că aţi făurit o unealtă incapabilă să vă sfideze scopurile. Dar eu NU am murit acolo! Şi nici n-am plecat să-l caut pe regele meu. Am plecat să-l omor pe Regal. Pentru mine.

M-am lăsat pe spate în scaun şi mi-am încrucişat mâinile la

piept. Am sărit imediat în sus, pentru că mă apăsa pe rana în curs de vindecare.

— Pentru mine! am repetat. Nu pentru regele din Buck sau pentru unul din cele Şase Ducate. M-am dus să-l omor pentru mine. Pentru mine.

Chade se mulţumi să mă privească, însă Kettle, din ungherul în care stătea, rosti cu satisfacţie vădită:

— În Scripturile Albe scrie că „va fi însetat de sângele neamului său, dar setea lui nestinsă va rămâne. Zadarnic va tânji Catalizatorul după un cămin şi copii, pentru că pruncii lui vor fi ai altuia, iar pruncii altuia vor fi ai lui…”

— Nimeni nu mă va obliga să împlinesc aceste profeţii! am jurat eu, urlând. Cine le-a făcut?

Kettle îşi văzu de împletit. În locul ei, îmi răspunse bufonul, fără să ridice ochii de la treabă:

— Eu. În copilăria mea, în zilele în care visam. Când nu te cunoşteam decât în vis.

— Aşadar, ţi-e scris să le împlineşti, îmi zise Kettle cu blândeţe.

Am trântit cana pe masă.

— Mi-e scris pe naiba!

Nimeni nu tresări, nimeni nu replică. Într-o clipă de groază, am auzit vocea tatălui lui Molly, aşezat în colţ, lângă cămin. „Naiba să te ia de fată!” Molly tresărise, dar îl ignorase. Ştia că nu are rost să se pună cu un beţivan.

— Molly, am gemut.

Mi-am luat capul în mâini şi am plâns. După un timp, am simţit mâinile lui Chade pe umeri.

— Hai, băiete, nu te ajută la nimic. La culcare. Mâine trebuie să te întâlneşti cu regina.

Îmi vorbea cu mult mai multă răbdare decât meritam. Brusc, mi-am dat seama că mă purtasem ca un bădăran.

Mi-am şters ochii cu mâneca şi-am reuşit să ridic capul. Nu m-am opus când mă ajută să mă ridic şi mă conduse la pat. Aşezându-mă pe marginea lui, i-am şoptit:

— Ai ştiut. Ai ştiut de la bun început.

— Ce-am ştiut? mă întrebă plictisit.

— Totul despre Catalizator şi Profetul Alb.

Respiră pe nas.

— Nu „am ştiut” nimic despre ei, doar câte ceva despre scrierile în care sunt pomeniţi. Adu-ţi aminte că lucrurile erau mult mai aşezate decât acum înainte ca tatăl tău să abdice. Am avut la dispoziţie ani lungi după ce m-am izolat în turnul meu, timp în care se scurgeau luni de zile fără ca regele să apeleze la serviciile mele. Am avut vreme de citit şi multe surse de manuscrise. Aşa că am citit poveştile şi scrierile altor meleaguri care vorbesc despre un Catalizator şi-un Profet Alb.

I se înmuie glasul, de parcă ar fi uitat de cuvintele mele acuzatoare.

— Interesul mi-a fost stârnit, continuă el, numai după ce bufonul a venit la Buckkeep şi-am descoperit prin metodele mele că-l preocupau asemenea manuscrise. Chiar tu mi-ai spus odată că te-a numit Catalizator. Aşa că am început să-mi pun întrebări… dar, ca să fiu sincer, eu nu prea cred în profeţii.

M-am lăsat cu grijă pe spate. Puteam acum să dorm puţin în poziţia aceea. Totuşi, m-am întors pe-o parte, mi-am scos bocancii cu picioarele şi-am tras pătura peste mine.

— Fitz?

— Ce-i? am întrebat morocănos.

— Kettricken e supărată pe tine. Să nu te aştepţi să fie răbdătoare mâine. Dar nu uita că nu e doar regina ta. E o femeie care a pierdut un copil, un an de zile n-a ştiut dacă soţul i-a murit sau mai trăieşte, a fost gonită din ţara ei de adopţie şi s-a întors în ţara natală, unde o urmăresc necazurile la tot pasul. Tatăl ei e supărat, şi pe bună dreptate. Se uită cu ochi de războinic la cele Şase Ducate şi Regal şi nu are timp de aventuri ca să-l caute pe fratele duşmanului său, chiar dacă ar crede că e încă în viaţă. Kettricken e izolată, o roade tristeţea singurătăţii mai mult decât îţi închipui tu sau eu. Să-i dovedeşti îngăduinţă acestei femei. Şi respect reginei tale… Făcu o pauză stânjenitoare. Mâine vei avea nevoie de amândouă. Eu nu prea am cum să te ajut.

Cred că mi-a mai spus şi altele, dar eu nu l-am ascultat. Somnul m-a legănat pe apele lui în scurtă vreme.

Trecuse ceva vreme de când nu mă mai tulburase Meşteşugul. Nu ştiu dacă slăbiciunea mea trupească mi-a alungat, în sfârşit, visele cu bătălii sau le ţinea departe de mine faptul că mă păzeam de Regal şi de iniţiaţii lui. În noaptea

aceea, scurtul meu răgaz s-a încheiat. Meşteşugul mă smulse din trup ca şi când o mână uriaşă mi-ar fi pătruns în corp, m-ar fi apucat de inimă şi m-ar fi târât afară din mine. Brusc, m-am trezit în alt loc.

Era un oraş, dacă aşa se putea numi aşezarea aceea în care locuiau mulţi oameni. Dar nu mai văzusem nici oameni care să semene cu ei, nici locuinţe ca acelea în care trăiau. Clădirile pluteau şi se înălţau în spirală spre ceruri. Pietrele zidurilor parcă zburaseră ca să intre în lăcaşurile lor. Am văzut poduri din piatră lucrată cu migală şi grădini care ba se revărsau în cascadă, ba se căţărau precum cârceii pe zidurile clădirilor. Apa din fântâni ţâşnea în dansuri vesele sau curgea tăcută. Peste tot, oameni în straie colorate mişunau prin oraş, la fel de mulţi ca furnicile prin muşuroi.

Cu toate acestea, oraşul era tăcut şi nemişcat. Am bănuit şuvoaiele de oameni, jocul fântânilor, parfumul mugurilor pocnind în grădini. Toate erau acolo, dar, când m-am întors să le văd, dispăruseră. Mângâiam cu mintea lucrătura delicată din piatră a podului, dar cu ochii vedeam numai ruinele ruginite şi putrede. Din frescele care împodobeau zidurile vântul mai lăsase doar cărămizi cu urme de ghips. Când am întors capul către o fântână săltăreaţă, s-a transformat într-o buruiană colbuită dintr-un bazin crăpat. Mulţimea grăbită din piaţă vorbea numai cu glasul vântului îngreunat de nisip înţepător. Mă plimbam prin umbra aceea de oraş, fără trup, explorându-l doar cu mintea, incapabil să-mi dau seama de ce mă aflam acolo sau ce anume mă târa prin el. Nu era nici lumină, nici întuneric, nici vară, nici iarnă. Am ieşit din timp, mi-am zis, şi m-am întrebat dacă eram în iadul cel de pe urmă despre care filosofase bufonul când vorbise despre libertatea finală.

Până la urmă, am zărit în faţa mea o siluetă care înainta anevoie pe una din străzile largi. Mergea cu capul plecat din cauza vântului şi-şi ţinea la gură şi la nas tivul mantalei, ca să se ferească de nisipul risipit în aer. Nu făcea parte din mulţimea de stafii, ci se îndrepta spre ruine, evitând locurile în care măruntaiele pământului se tulburaseră cândva şi înghiţiseră ori denivelaseră străzile pavate. În clipa în care l-am văzut, am ştiut că e Verity. Am fost sigur că nu mă înşel după cum îmi tresăltase inima în piept, am înţeles că el mă atrăsese în oraş,

cu fărâma de Meşteşug care încă se mai ascundea în conştiinţa mea. Am simţit că îl păştea un pericol uriaş, dar nu am văzut nimic ameninţător în jurul lui. Era la mare distanţă de mine, îl desluşeam printre umbrele ceţoase ale clădirilor părăginite, învăluit de mulţimea de stafii ieşite la plimbare în oraş într-o zi de piaţă. Se chinuia să înainteze, singur şi ignorând ruinele oraşului, prins însă în mrejele sale. Eu nu vedeam nimic, însă primejdia plutea deasupra lui ca umbra unui gigant.

M-am grăbit şi l-am ajuns din urmă într-o clipă.

— A! mă întâmpină el. Deci ai sosit, până la urmă, Fitz. Bun venit.

Nu se opri, nu întoarse capul, însă am simţit o căldură, ca şi când mi-ar fi strâns mâna, deşi nu mă îmboldea nimic să-i răspund. În schimb am văzut cu ochii lui ispita şi primejdia.

Un râu curgea în faţa noastră. Nu era apă. Nu era piatră lucioasă. Avea trăsături ale ambelor, dar nu era niciuna, nici alta. Străbătea oraşul ca o lamă sclipitoare, alunecând din muntele despicat din spatele nostru şi pierzându-se într-un curs de apă străvechi. Se dezvăluia din trupul pământului ca un zăcământ de cărbune epuizat de mareea necruţătoare, ca vâna de aur prin cuarţ. Adevărată magie. Magie străveche pură, neîmblânzită şi nepăsătoare faţă de oameni. Râul Meşteşugului, pe care învăţasem să navighez cu atâta greutate, era faţă de magia de acolo ceea ce e buchetul vinului faţă de vin. Lucrul pe care-l vedeam cu ochii lui Verity avea o existenţă fizică concretă, ca a mea. Am fost atras de el imediat, ca molia de flacăra lumânării.

Nu mă ispitea doar frumuseţea torentului strălucitor. Magia umplea toate simţurile lui Verity. Şuşotea melodios, într-o scurgere de note care te făcea să aştepţi şi să asculţi, convins că sunetul se pregătea să se împlinească. Vântul îi împrăştia mirosul înşelător şi schimbător, acum de floare de lămâie, acum de mirodenii afumate. Gustam parfumul magiei cu fiecare răsuflare şi tânjeam să mă arunc în ea. Am dobândit brusc certitudinea că îmi putea astâmpăra toate poftele pe care le avusesem vreodată, nu doar pe cele trupeşti, ci şi dorurile vagi din suflet. Jinduiam să fie şi trupul meu prezent acolo, să trăiesc experienţa în desăvârşirea ei, la fel ca Verity.

Verity se opri, ridicând capul. Inspiră adânc aerul încărcat cu

Meşteşug, precum ceaţa încărcată cu umezeală. Am simţit, pe neaşteptate, gust de metal fierbinte în gât. Setea cu care tânjise după Meşteşug deveni o dorinţă mistuitoare. Îi era sete de el. Când va ajunge la el, va îngenunchea şi va bea până-şi va astâmpăra setea. Se va umple de conştiinţa lumii, va gusta din întreg şi va deveni întreg. În cele din urmă, va cunoaşte împlinirea.

Şi atunci ar înceta să existe.

M-am retras, fascinat, dar îngrozit. Nu cred că există ceva mai înfricoşător decât întâlnirea cu adevărata voinţă a autodistrugerii. Chiar dacă râul mă atrăgea şi pe mine, îmi pişcă scurt coarda furiei. Fapta nu era demnă de Verity. Nici bărbatul, nici prinţul pe care-l cunoşteam eu nu era capabil de un asemenea act de laşitate. M-am uitat la el de parcă nu l-aş mai fi văzut până atunci.

Şi mi-am dat seama cât de mult timp trecuse de când îl văzusem ultima oară.

Ochii negri, cândva strălucitori, erau acum opaci. Mantaua fluturată de vânt era zdrenţuită. Pielea bocancilor crăpase de mult, cusăturile plesniseră şi se căscau. Păşea neregulat, şovăitor. Nici dacă nu l-ar fi clătinat vântul, tot n-ar fi mers drept. Avea buze palide, crăpate, şi pielea i se colorase într-o nuanţă cenuşie, ca şi cum i s-ar fi scurs tot sângele din trup. În verile trecute îşi folosise Meşteşugul împotriva Corăbiilor Roşii cu atâta intensitate, încât rămăsese numai piele şi os, şi, fără strop de vlagă, arătând ca un schelet. Acum avea numai vlagă, muşchii i se întindeau fleşcăiţi pe oasele fără urmă de carne pe ele. Era întruchiparea unui ţel epuizant. Numai datorită voinţei se mai ţinea pe picioare şi mergea. Spre râul magic.

Nu ştiu de unde am avut atâta voinţă să rezist curentului. Poate pentru că mă oprisem şi mă concentrasem o clipă asupra lui Verity şi pricepusem că lumea întreagă va pierde dacă el însuşi înceta să mai existe. Indiferent de unde venea tăria mea, mi-am concentrat-o împotriva lui. M-am aruncat în calea lui, dar a trecut prin mine. Pentru mine, nu era nimic în locul acela.

— Verity, te rog, opreşte-te! i-am strigat şi m-am aruncat asupra lui, biată pană furioasă în bătaia vântului.

N-a avut niciun efect asupra lui. Nici măcar nu s-a oprit.

— Cineva trebuie s-o facă, îmi spuse el în şoaptă. După trei

paşi, adăugă: O vreme, am sperat că nu eu trebuie să fiu acela. Dar m-am întrebat iarăşi şi iarăşi „dacă nu eu, atunci cine?” Se întoarse şi mă privi cu ochi de cenuşă. N-am primit alt răspuns. Eu sunt cel care trebuie s-o facă.

— Verity, opreşte-te, l-am implorat, dar el şi-a continuat drumul.

Nu se grăbea, nu trăgea de timp, pur şi simplu înainta cu greu, ca un om care a măsurat distanţa pe care trebuie s-o parcurgă şi-şi drămuia forţele. Avea rezistenţa necesară să ajungă la destinaţie pe jos.

M-am retras puţin, simţind că mă lasă puterile. O clipă, m-am temut să nu-l pierd, atras de propriul meu corp adormit. Apoi am conştientizat existenţa unui alt pericol, la fel de mare. Legat de el de atâta vreme, chiar şi acum târât după el, s-ar putea să mă trezesc înecat împreună cu el în şuvoiul magic. Dacă aş fi avut un trup pe tărâmul acela, aş fi găsit un obiect de care să mă agăţ. Neavându-l, în timp ce-l imploram pe Verity să se oprească şi să mă asculte, m-am ancorat de singura opţiune rămasă. I-am căutat pe cei a căror viaţă o atinseseră pe a mea: Molly, fiica mea, Chade şi bufonul, Burrich şi Kettricken. Meşteşugul meu nu mijlocise legături cu ei, aşa că m-am prins de ei cu un fir de păianjen, şi acela împovărat de groaza să nu mă găsească Will, Carrod sau Buri. Mi se părea că-l încetinesc pe Verity.

— Te rog, aşteaptă, am repetat.

— Nu, murmură Verity. Nu încerca să-mi schimbi hotărârea, Fitz. Aceasta e calea pe care trebuie să merg.

Nu mă gândisem niciodată să-mi măsor Meşteşugul cu al lui Verity. Nu-mi închipuisem că ne-am putea înfrunta. Dar, încercând să mă izbesc de el, m-am simţit ca un copil care dă din picioare şi urlă când îl duce tatăl său, calm, la culcare. Verity nu numai că-mi ignoră atacul, dar îşi şi concentra voinţa şi mintea pe altceva. Înainta implacabil spre şuvoiul negru, purtându-mi conştiinţa împreună cu el. Instinctul de conservare îmi dădu forţe noi. M-am luptat să-l abat din drum, să-l târăsc înapoi, dar n-am reuşit.

Cu toate acestea, strădania mea era cu două feţe, pentru că voiam şi să câştige Verity. Dacă mă învingea şi mă târa cu el în râu, atunci nu eu eram răspunzător. Mă puteam deschide în faţa

şuvoiului şi mă puteam scufunda în el. Asta însemna să se încheie toate chinurile mele, sfârşitul. Eram sătul de îndoieli şi de vină, de îndatoriri şi de datorii. Dacă Verity m-ar purta în râul Meşteşugului cu el, m-aş putea, în cele din urmă, preda fără nicio ruşine.

Apoi a venit clipa în care am stat la marginea torentului cu irizaţii de curcubeu. L-am privit cu ochii lui Verity. Ţărmul nu cobora treptat, ci avea o margine ca tăiată cu cuţitul, unde pământul făcea loc unui şuvoi din altă lume. L-am cercetat îndelung, ca pe-un lucru străin apărut în lumea noastră, o deformare a naturii ei. Verity se lăsă într-un genunchi şi se holbă la bezna sclipitoare a torentului. Nu ştiam dacă ezita să-şi ia rămas-bun de la lumea noastră sau dacă-şi făcea curaj să se autodistrugă. Nu mai aveam voinţă ca să mă opun. Stăteam în faţa unei uşi spre un tărâm imposibil de imaginat. Setea de el şi curiozitatea ne-au apropiat de hotarele lui.

În clipa următoare, Verity îşi scufundă mâinile până la cot în revărsarea magică.

Imediat am împărtăşit cele aflate de el, aşa că am ţipat amândoi când curentul fierbinte îi muşcă din carnea şi muşchii braţelor. Jur că am simţit atingerea fierbinte arzându-i oasele degetelor, încheieturilor şi antebraţelor. Durerea se strecură şi în mine, dar dispăru de pe chipul său alungată de un zâmbet larg, de extaz. Legătura dintre noi deveni brusc un obstacol din cauza căruia nu mai simţeam ce simţea el. I-am împărtăşit convingerea că ar putea pune capăt suferinţei dacă se arunca în şuvoi. Atât de uşor era! Nu trebuia decât să se îndoaie puţin şi să-şi dea drumul. În genunchi, se aplecă deasupra râului; sudoarea îi curgea de pe faţă, ridicând norişori de abur când atingea torentul. Cu capul plecat, Verity mişca din umeri în ritmul gâfâiturilor. Pe neaşteptate, mă imploră:

— Trage-mă înapoi.

Nu avusesem destulă forţă ca să mă opun hotărârii lui. Dar când voinţa mea s-a unit cu a lui şi împreună am luptat cu ispita teribilă a şuvoiului magic, am ieşit învingători. Reuşi să-şi scoată mâinile din râul negru, deşi parcă şi le-ar fi scos din piatră. Fluxul magic îl eliberă şovăitor, iar când Verity se îndepărtă de el împleticit, mă făcu părtaş la cele simţite: lumea revărsării magice era unică, asemănătoare cu un sunet melodios, prelung.

Nu era cântecul omenirii, ci unul mai vechi, al echilibrului atotcuprinzător şi-al fiinţei pure. Dacă Verity i-ar fi cedat, chinurile sale s-ar fi sfârşit.

Însă el se ridică anevoie în picioare şi-i întoarse spatele. Merse cu mâinile întinse în faţă, cu palmele în sus, făcute căuş, ca şi cum ar fi cerşit. Ca formă, degetele şi braţele nu i se schimbaseră, dar sclipeau argintii – ecoul forţei care le pătrunsese şi se contopise cu carnea lui. Îndepărtându-se de şuvoi cu aceeaşi hotărâre cu care se apropiase de el, am simţit că îl ardeau ca muşcate de ger.

— Nu înţeleg, i-am spus.

— Nu vreau să înţelegi. Nu încă.

I-am intuit dilema. Meşteşugul îl ardea pe dinăuntru ca focul din fierărie, dar trupul său de-abia mai avea putere să meargă. Acum îmi proteja fără niciun efort mintea de atracţia râului. Dar era prea mult pentru trupul şi voinţa lui să-şi mişte corpul.

— Fitz. Vino la mine. Te rog.

De data asta, nu-mi mai poruncea Meşteşugul său, nici prinţul, ci mă implora un om.

— Eu nu am un grup de iniţiaţi al meu. Te am numai pe tine. Dacă grupul format de Galen pentru mine ar fi fost cinstit, atunci aş fi avut mai multă încredere că e posibil să fac ceea ce trebuie. Dar nu numai că mă înşală, dar vor să mă şi înfrângă. Mă ciugulesc ca păsările cerbul muribund. Nu cred că mă pot distruge cu atacurile lor, dar mă tem că mă slăbesc destul ca să nu-mi pot îndeplini scopul. Sau, mai rău, mă distrag şi-l îndeplinesc în locul meu. Nu putem îngădui aşa ceva, băiete. Noi doi suntem singurii care stau între ei şi triumful lor. Tu şi cu mine. Neamul Farseer.

Nu eram lângă el fizic, dar îmi zâmbi şi ridică o mână grea de sclipiri argintii ca să mă mângâie pe faţă. Oare chiar avea de gând? Nu ştiu. Şocul fu atât de puternic, de parcă m-ar fi izbit un războinic cu scutul peste faţă. Dar nu mă năpădi durerea, ci o trezire.Ca lumina soarelui străpungând norii, pentru a scălda un luminiş. Dintr-odată, lumea mi se înfăţişă limpede, am văzut motivele ascunse şi scopul faptelor noastre şi am înţeles, graţie purităţii dureroase a iluminării, de ce era necesar să urmez cărarea din faţa mea.

Am rămas singur în beznă. Verity dispăru şi, odată cu el, şi

înţelegerea mea. Însă preţ de-o clipă, percepusem lucrurile în deplinătatea lor. Numai eu am rămas, dar sinele meu era atât de firav, încât nu puteam exista decât dacă-mi puneam la bătaie toată energia ca să rezist în continuare. Aşa am făcut.

Am auzit-o pe Starling ţipând îngrozită dintr-o lume foarte îndepărtată.

— Ce-i cu el?

Chade îi răspunse morocănos:

— E doar o criză, mai are câte una din când în când. Capul, bufonule, ţine-i capul, altfel se izbeşte cu el de pat până-i sar creierii.

Am simţit că sunt apucat şi ţintuit de două mâini. M-am lăsat în grija lor şi m-am scufundat în întuneric. Mi-am revenit puţin mai târziu. Nu prea mai ţin minte ce s-a întâmplat. Bufonul mă ridică de umeri şi-mi ţinu capul, ca să beau din cana pe care Chade, îngrijorat, mi-o duse la gură. Amăreala cunoscută a scoarţei de spiriduş îmi strânse gura pungă. Am zărit-o ca prin ceaţă pe Kettle aplecată deasupra mea, cu buzele unite într-o linie subţire, dezaprobatoare. Starling stătea departe de mine, cu ochii mari, ca un animal încolţit, neîndrăznind să mă atingă.

— Licoarea ar trebui să-l trezească, l-am auzit pe Chade înainte de a cădea într-un somn adânc.

Dimineaţă m-am sculat devreme, deşi mă durea îngrozitor capul, şi m-am dus la băi. Am ieşit tiptil din casă, reuşind să nu-l trezesc pe bufon, iar Ochi Întunecaţi se strecură afară odată cu mine.

Unde-ai fost azi-noapte? mă întrebă, dar eu nu aveam ce să-i răspund. Îşi dădu seama că nu vreau să mă gândesc la asta. *Mă duc să vânez,* mă anunţă glacial. *Te sfătuiesc să bei numai apă.* Am încuviinţat umil. Lupul mă lăsă la uşa băii publice.

Înăuntru mirosea înţepător a apă fierbinte care bolborosea ţâşnind din pământ. Muntenii o adunau în rezervoare mari şi-o canalizau prin conducte spre căzi, astfel că puteai alege cât de caldă voiai apa şi cât de adâncă vana. M-am spălat bine într-o cadă, apoi m-am scufundat în cea mai fierbinte apă pe care am putut s-o suport şi-am încercat să uit cum opărise Meşteşugul braţele lui Verity. Am ieşit roşu ca racul. La capătul mai rece al clădirii erau câteva oglinzi pe perete. Am încercat să nu mă uit la mine cât m-am bărbierit. Semănăm prea mult cu Verity. Nu

mai eram atât de tras la faţă ca acum o săptămână, dar dunga albă de pe frunte revenise şi se văzu şi mai clar când mi-am strâns părul la spate, în coadă de războinic. Nu m-ar fi mirat să văd urma degetelor lui Verity pe obrazul meu ori să-mi fi dispărut cicatricea şi să mi se fi îndreptat nasul, atât de copleşitoare fusese atingerea lui. Dar cicatricea se întindea palidă pe obrajii înroşiţi de aburi, iar nasul tot strâmb era. Nu se vedea niciun semn al întâlnirii de noaptea trecută. M-am întors, o dată şi încă o dată, la momentul acela, la atingerea forţei pure. Am bâjbâit după senzaţie, aproape că am simţit-o a doua oară. Dar deplinătatea experienţei, la fel ca durerea sau plăcerea, mi-o aminteam doar vag. Ştiam că avusesem parte de o trăire extraordinară. Plăcerile Meşteşugului, de pericolul cărora toţi iniţiaţii erau avertizaţi, mocneau ca un tăciune amărât în comparaţie cu focul cunoaşterii, al simţirii şi al existenţei, din care gustasem şi eu puţin în noaptea precedentă.

Experienţa mă schimbase. Furia împotriva lui Kettricken şi a lui Chade se înmuiase. Nu dispăruse complet, dar nici nu mă mai ardea pe dinăuntru. Îmi privisem nu doar copilul, ci întreaga situaţie, din toate perspectivele. Nu aveau nicio intenţie rea, nici măcar nu erau egoişti. Credeau în moralitatea faptelor lor. Eu, nu, dar nu mai puteam nega înţelepciunea intenţiei lor. Mă lăsase cu sufletul pustiu. Îmi vor lua copilul meu şi-al lui Molly. Uram fapta lor, dar nu pe ei.

Am clătinat din cap, întorcându-mă în prezent. M-am privit în oglindă, întrebându-mă cu ce ochi se va uita la mine Kettricken. Oare îl va recunoaşte pe tânărul care se ţinea scai de Verity şi-o slujise de atâtea ori la Curte? Sau va privi cicatricea de pe obrazul meu şi va zice că nu mă cunoaşte, că Fitz pe care-l ştia ea a murit? Aflase deja de unde aveam cicatricea. Regina mea nu se va arăta mirată de ea. O voi lăsa să judece singură cine se ascunde în spatele ei.

Mi-am făcut curaj şi m-am uitat iar în oglindă, peste umăr. Mijlocul rănii din spate semăna cu o stea-de-mare scufundată în carne. În jurul ei, pielea se întărise şi lucea. Mi-am încordat umerii. Pielea trăgea de cicatrice. Am întins braţul cu care mânuiam sabia şi am simţit că mă trage. Ei, n-avea rost să-mi fac griji. Mi-am pus cămaşa pe mine.

M-am întors la coliba bufonului să-mi iau haine curate şi am

constatat uimit că era îmbrăcat şi gata să mă însoţească. Pe patul meu mă aştepta un rând de veşminte: o cămaşă albă, cu mâneci largi, din lână moale, pantaloni negri mulaţi, din ţesătură de lână mai groasă, şi o vestă închisă la culoare şi asortată cu pantalonii. Mi le lăsase Chade, îmi spuse bufonul. Erau straie simple, fără podoabe.

— Ţi se potrivesc, constată bufonul.

El se îmbrăcase de toată ziua, într-o haină de lână, dar de un albastru-închis, brodată la tiv şi la manşete. Semăna cu portul de la munte. Îi accentua paloarea mai mult decât straiul alb şi-i scotea în evidenţă, pentru mine, nuanţa roz care începea să-i coloreze părul, pielea şi ochii. Părul şi-l aranjase frumos, ca de obicei. Când îl lăsa liber, îi plutea în jurul feţei. În ziua aceea, şi-l prinsese la spate.

— N-am ştiut că te-a chemat Kettricken, am remarcat eu.

— Un motiv în plus să merg singur la ea, îmi replică morocănos. Chade a venit să vadă ce faci în dimineaţa asta şi s-a speriat când a văzut că nu eşti aici. Cred că se teme să nu fi fugit iar cu lupul. În caz că n-ai fugit, ţi-a lăsat un mesaj. În afară de cei care au intrat în coliba aceasta, nimeni din Jhaampe nu ştie cine eşti cu adevărat. Te vei arăta surprins să afli că menestrelul şi-a ţinut gura. Nici măcar tămăduitoarea nu ştie pe cine a vindecat. Nu uita, eşti păstorul Tom, până când regina va considera că-ţi poate vorbi mai deschis. Ai înţeles?

Am oftat. Înţelegeam prea bine…

— N-am ştiut că şi la Jhaampe se ţes intrigi.

Bufonul chicoti.

— Prima oară nu l-ai vizitat decât puţin. Crede-mă, la Jhaampe se urzesc intrigi la fel de încâlcite ca la Buckkeep. Pe cât ne stă în putinţă, noi, fiind străini pe-aici, e mai înţelept să nu ne lăsăm atraşi în ele.

— În afară de cele pe care le urzim chiar noi, am adăugat, iar el îmi zâmbi amar, încuviinţând.

Ziua era senină şi friguroasă. Cerul sclipea albastru pe deasupra crengilor mereu verzi. O adiere se juca pe lângă noi, scuturând cristale de zăpadă întărită pe crestele nămeţilor. Zăpada ne scârţâia sub bocanci, iar gerul mă pişcă de obrajii proaspăt bărbieriţi. Din satul îndepărtat se auzeau strigătele copiilor ieşiţi la joacă. Ochi Întunecaţi ciuli urechile la ele, dar

continuă să se ţină după noi. Glăscioarele îmi aminteau de ţipetele pescăruşilor şi mi s-a făcut un dor cumplit de ţărmurile din Buck.

— Ai avut un atac azi-noapte, îmi spuse bufonul încet, şi nu era o întrebare.

— Ştiu.

— Kettle a fost foarte tulburată. L-a chestionat pe Chade în legătură cu ierburile pe care ţi le prepară. Iar când nu te-ai trezit după ce le-ai băut, s-a retras în colţul ei. A stat acolo toată noaptea, tot ciocnind din andrele în timp ce împletea şi aruncându-i priviri dezaprobatoare. M-am simţit uşurat când au plecat, în cele din urmă.

Oare stătuse şi Starling? N-am întrebat cu glas tare. Nu voiam să ştiu nici de ce mă interesa lucrul ăsta.

— Cine e Kettle? vru să ştie bufonul pe nepusă masă.

— Cine e Kettle? am repetat, uimit.

— Cred că exact asta am întrebat şi eu.

— Kettle e… Ciudat, dar ştiam foarte puţine despre femeia alături de care străbătusem un drum atât de lung. Cred că a crescut în Buckkeep. Pe urmă a călătorit, a studiat pergamente şi profeţii şi a pornit în căutarea Profetului Alb.

Am ridicat din umeri, arătând că mai multe nu ştiu despre ea.

— Spune-mi… o consideri… ieşită din comun?

— Poftim?

— N-ai impresia că e ceva ciudat cu ea, parcă…

Bufonul scutură nervos din cap. Era pentru prima oară când nu-şi găsea cuvintele.

— Uneori am senzaţia că e importantă. Că e legată cumva de noi. Alteori nu-i decât o muiere curioasă care nu ştie să-şi aleagă tovărăşia.

— Te referi la mine, am râs eu.

— Mă refer la menestrelul ăla băgăreţ.

— De ce vă antipatizaţi aşa de mult, tu şi Starling? am întrebat plictisit.

— Nu e vorba de antipatie, dragă Fitz. Din partea mea, e lipsă de interes. Din păcate, ea nu concepe că există bărbaţi care, când se uită la ea, nu vor să se şi culce cu ea. Ia faptul că n-o bag în seamă drept o insultă şi se străduieşte să-mi găsească lipsuri şi vină. Pe mine mă deranjează atitudinea ei de

superioritate faţă de tine. Nu are pic de afecţiune faţă de Fitz, să ştii, vrea doar să se laude că l-a cunoscut pe FitzChivalry.

Am tăcut, temându-mă că bufonul avea dreptate. Am ajuns la palatul din Jhaampe. Era foarte diferit de Buckkeep, aşa cum îmi imaginasem. Auzisem că locuinţele din Jhaampe îşi aveau originea în corturile în formă de cupolă în care mai trăiesc şi acum triburile nomade. Locuinţele mai mici aduceau destul de mult a cort pentru ca înfăţişarea lor să nu mă şocheze aşa cum mă şocă palatul. Copacul viu din centrul lui ne domina. Alţi arbori fuseseră răsuciţi cu multă răbdare de-a lungul anilor pentru a sprijini zidurile. După ce cadrul acela viu fusese terminat, rogojini de scoarţă de copac fuseseră atârnate peste el, alcătuind baza pereţilor curbaţi uşor. Lipite cu un soi de lut şi apoi zugrăvite în culori aprinse, casele îmi aminteau de cepe de lalele sau pălării de ciuperci. În ciuda dimensiunii impresionante, palatul părea viu, ca şi când ar fi răsărit din solul fertil al pădurii care-l adăpostise.

Numai mărimea lui îţi spunea că e un palat. Nu existau semne exterioare, flamuri, gărzi regale la uşi. Nimeni nu ne-a oprit la intrare. Bufonul deschise uşile cu cadru din lemn sculptat de pe o intrare laterală. L-am urmat printr-un labirint de încăperi de sine stătătoare. Alte odăi se aflau deasupra noastră, pe platforme la care ajungeai urcând scări portabile sau, dacă erau mai însemnate, şiruri de trepte din lemn. Pereţii camerelor erau fragili, unele odăi temporare erau separate doar cu tapiserii din coajă de copac întinse pe cadre. Interiorul palatului era doar puţin mai cald decât în pădurea de afară. Iarna, încăperile individuale se încălzeau cu sobe.

L-am urmat pe bufon la o cameră ai cărei pereţi erau decoraţi cu ilustraţii delicate cu păsări de apă. Era o încăpere permanentă, cu uşi de lemn glisante, sculptate tot cu păsări de apă. Auzeam strunele harpei lui Starling dinăuntru şi murmure. Bufonul bătu la uşă, aşteptă foarte puţin şi o trase la o parte ca să intrăm. Înăuntru le-am văzut pe Kettricken, pe Jofron, prietena bufonului, şi alte câteva persoane pe care nu le cunoşteam. Starling stătea deoparte pe o banchetă joasă, cântând în surdină, în vreme ce regina şi celelalte femei brodau o plapumă pe un cadru cât camera. Broderia care prindea formă pe faţa plăpumii era o grădină de flori. Chade stătea lângă

Starling. Purta o cămaşă albă, pantaloni negri şi o vestă de lână lungă, bogat brodată, îşi strânsese părul cărunt la spate, în coadă de războinic. Pe frunte îi atârna simbolul căpriorului, prins pe fâşia de piele care-i înconjura capul. Arăta cu zeci de ani mai tânăr decât la Buckkeep. El şi Starling vorbeau mai încet decât se auzea muzica.

Cu acul în mână, Kettricken ridică ochii şi ne salută calmă. Mă prezentă celor aflaţi în încăpere drept Tom şi se interesă politicoasă dacă mi se vindecă rana. I-am răspuns afirmativ, iar ea mă invită să iau loc şi să mă odihnesc puţin. Bufonul dădu un ocol plăpumii, o lăudă pe Jofron pentru cusătura ei frumoasă, iar când ea îl invită să stea jos, se aşeză lângă ea. Luă un ac, puse aţă în el şi începu să brodeze din imaginaţie fluturi pe un colţ al plăpumii, în vreme ce vorbea cu Jofron despre grădinile pe care le cunoşteau amândoi. Se simţea în largul lui. Pe mine mă încerca un sentiment de stânjeneală, pentru că şedeam fără să fac nimic într-o cameră plină de oameni care lucrau liniştiţi. Am aşteptat să mi se adreseze Kettricken, dar ea-şi văzu de brodat. Starling se uită la mine şi-mi zâmbi, dar ţeapăn. Chade evită să mă privească şi-şi plimbă ochii pe lângă mine, de parcă am fi fost doi străini.

Oamenii vorbeau între ei, dar în şoaptă şi numai din când în când, ca să ceară un scul sau să facă observaţii pe marginea cusăturilor celorlalţi. Starling cânta cunoscutele balade din Buck, însă doar din harpă. Nimeni nu-mi vorbi şi nu-mi acordă atenţie. Am stat şi-am aşteptat.

După un timp, am început să mă întreb dacă nu cumva mi se aplica o pedeapsă. Am încercat să mă destind, dar eram tot mai încordat. Tot la câteva minute îmi reaminteam să-mi descleştez fălcile şi să-mi relaxez umerii. Mi-a luat ceva vreme să observ că şi Kettricken era la fel de tensionată. Petrecusem multe ore slujind-o pe doamna mea la Buckkeep când de abia venise la Curtea noastră. O văzusem lucrând cu acul letargică, sau ocupându-se de grădină plină de viaţă, dar acum cosea agitată, de parcă soarta celor Şase Ducate depindea de terminarea cât mai rapidă a plăpumii. Slăbise, pometţii îi ieşeau în evidenţă pe obrajii supţi. Părul, la un an după ce şi-l tăiase în semn de doliu după Verity, era încă prea scurt ca să-l prindă. Şuviţele bălaie îi cădeau întruna peste faţă. Avea cearcăne şi riduri în jurul gurii

şi-şi muşca buzele des, lucru pe care n-o văzusem făcându-l înainte.

Dimineaţa se târî ca melcul. Până la urmă, unul din tineri îşi îndreptă spatele, se întinse şi spuse că-l dor ochii şi nu mai poate lucra astăzi. O întrebă pe femeia de lângă el dacă nu voia să vâneze, iar ea încuviinţă imediat. Ca la un semnal, ceilalţi se ridicară şi se întinseră şi ei, luându-şi rămas-bun de la Kettricken. M-a şocat cât de familiar se purtau cu ea, dar mi-am adus aminte că acolo nu era considerată regină, ci viitor Sacrificiu pentru munteni. Poporul n-o privea ca pe-o conducătoare, ci ca pe-o călăuză, o îndrumătoare. Tatăl ei, regele Eyod, era Sacrificiul, şi lumea se aştepta ca el să fie întotdeauna altruist, să stea la dispoziţia muntenilor şi să-i ajute în orice nevoie. Avea un rang mai mic decât cel al regelui în Buck, dar era şi mai iubit decât acela. Oare n-ar fi fost mai bine pentru Verity să fi venit la munte şi să fi fost consortul lui Kettricken?

— FitzChivalry.

Am ridicat ochii la chemarea lui Kettricken. Rămăseseră în cameră numai ea, eu, Starling, Chade şi bufonul. Am fost tentat să-i cer ajutorul lui Chade din ochi, însă el se ferise de privirea mea înainte. Mi-am dat seama că trebuia să mă descurc singur. Tonul din glasul lui Kettricken transformase discuţia într-un interogatoriu oficial. Am stat drept, apoi m-am înclinat, dar cam ţeapăn.

— M-ai chemat, regina mea.

— Explică-te.

Vântul de afară şuiera mai blând decât glasul ei. Am privit-o în ochi. Doi stropi de gheaţă albastră. Mi-am plecat capul şi am tras adânc aer în piept.

— Să raportez, regina mea?

— Dacă aşa îţi vei justifica nereuşitele, raportează.

Mă luă prin surprindere. Privirile, deşi ni se întâlniră, nu se întâmpinară cu bucurie. Fata care fusese Kettricken dispăruse, aşa cum dispar, arse şi bătute cu barosul, impurităţile din minereul de fier în atelierul de turnătorie. Cu ea se pare că murise orice sentiment faţă de nepotul bastard al soţului ei. Stătea în faţa mea ca judecătoare şi conducătoare, nu ca prietenă. Nu crezusem că pierderea aceea avea să mă doară

aşa de tare.

Cu toate că judecata îmi spunea altceva, am lăsat răceala să mi se strecoare în glas:

— O las pe regina mea să hotărască dacă le-am justificat sau nu.

Se arătă necruţătoare. Îmi ceru să-mi depăn povestea nu cu moartea mea, ci cu multe zile înaintea ei, când începusem să complotăm cum să-l scoatem pe regele Shrewd în secret din Buckkeep, ca să-l ferim de influenţa lui Regal. În faţa ei, a trebuit să recunosc că ducii de coastă îmi propuseseră să mă recunoască pe mine drept viitor rege, nu pe Regal. Mai rău, a trebuit să-i spun că, deşi îi refuzasem, le promisesem că voi fi de partea lor, asumându-mi conducerea în castelul Buckkeep şi apărarea coastei ducatului Buck. Chade mă avertizase odată că promisiunea aceea semăna atât de mult cu o trădare, încât nici nu putea fi considerată altceva. Eu însă eram sătul până peste cap de secretele mele şi mi le-am dat în vileag fără nicio reţinere. Nu o dată, aş fi vrut ca Starling să nu fie de faţă, întrucât mă îngrozea gândul că m-ar denunţa compunând un cântec pe baza vorbelor mele. Dar, dacă regina mea o considera demnă de încredere, atunci nu se cuvenea să pun eu la îndoială încrederea aceea.

Aşa că am povestit mai departe toate câte le pătimisem de-a lungul zilelor. Pentru prima oară, Kettricken auzi de la mine că regele Shrewd murise în braţele mele, că îi vânasem pe Serene şi pe Justin şi-i omorâsem în coridorul cel mare, în faţa tuturor celor adunaţi acolo. Când am ajuns la episodul întemniţării mele, Kettricken tot nemiloasă se dovedi.

— A pus să fiu bătut şi înfometat şi aş fi murit acolo dacă nu m-aş fi prefăcut mort, am spus, dar ei nu i-a fost destul.

Nimeni, nici măcar Burrich, nu auzise întreaga poveste a zilelor acelora. Mi-am luat inima în dinţi şi m-am apucat s-o depăn. După o vreme, a început să-mi tremure glasul. M-am bâlbâit. M-am uitat la Kettricken o singură dată şi-am văzut că se făcuse albă la faţă ca hârtia. Nu m-am mai gândit la cele povestite. Mi-am auzit vocea înşirând întâmplările cu indiferenţă. Am auzit inspiraţia îngrozită a reginei când i-am spus cum l-am căutat pe Verity cu Meşteşugul din celula mea. Alte sunete nu s-au mai auzit în cameră. O dată, mi-am

îndreptat privirea spre Chade. Stătea stană de piatră, cu fălcile încleştate, ca şi când ar fi avut şi el chinuri de îndurat.

Am dus povestea mai departe, pomenind, fără părtinire, de învierea mea, înlesnită de Burrich şi de Chade, de magia Harului, care a făcut-o posibilă, şi de zilele care i-au urmat. Am vorbit despre cearta dinainte de despărţire, le-am dat amănunte despre călătoria mea, despre scurtele clipe în care îl simţisem pe Verity în mine şi ne apropiasem, despre încercarea mea de a-l ucide pe Regal, şi chiar despre porunca pe care Verity mi-o întipărise în suflet, aceea de a veni la el. Am vorbit întruna, până când am simţit că răguşesc şi mi se usucă gura. Nu m-am oprit şi nu m-am odihnit până când nu i-am povestit lui Kettricken şi despre peripeţiile mele în drum spre Jhaampe. Iar când, în cele din urmă, am pus capăt istorisirii, am rămas tot în picioare, pustiit şi frânt. Unii spun că e o adevărată uşurare să-ţi descarci sufletul de griji şi de suferinţe. Mie nu mi s-a părut aşa, n-am simţit că mă purific, ci că dezgrop frânturi de amintiri putrede, dezvelesc răni nevindecate. După câteva momente de linişte, am găsit în mine cruzimea să întreb:

— Şi-acum, regina mea, ce spui? Mi-am justificat nereuşitele?

Dacă am vrut să-i sfâşii inima, nu izbutisem.

— N-ai pomenit de fiica ta, FitzChivalry.

Avea dreptate. Nu vorbisem despre Molly şi despre copil. Teama mă străpunse ca o lamă rece.

— Nu am considerat că are legătură cu raportul meu.

— Evident că are, mă contrazise regina Kettricken implacabilă.

M-am silit s-o privesc. Îşi împreună mâinile. Tremurau, îi părea rău de ceea ce avea să spună mai departe? Nu mi-am dat seama.

— Dată fiind originea ei, „are legătură" foarte strânsă cu discuţia aceasta. Ar trebui să fie aici, în locul în care putem garanta cât de cât siguranţa moştenitoarei Farseer.

M-am obligat să vorbesc calm.

— Regina mea, greşeşti când o numeşti aşa. Nici eu, nici ea nu putem avea pretenţii la tron. Suntem amândoi copii din flori.

Kettricken clătină dezaprobator din cap.

— Pe noi nu ne interesează ce este sau nu este între tine şi mama ei. Ne interesează doar originea ei. Indiferent ce anume

ceri tu pentru ea, originea ei e pe primul loc. Eu n-am copii.

Înainte de a rosti ultimele cuvinte, nu ştiusem ce grea suferinţă îi apăsa inima. Cu câteva minute înainte, o crezusem lipsită de suflet. Acum mă întrebam dacă nu cumva îşi pierduse minţile, atâta durere şi deznădejde pusese în vorbele acelea. Se sili să continue:

— Tronul Farseer trebuie să aibă un moştenitor. Chade mi-a spus că eu, singură, nu pot uni locuitorii celor Şase Ducate ca să se apere. Mă consideră o străină. Dar, indiferent cum mă privesc ei, rămân regina lor. Am o datorie de împlinit. Trebuie să găsesc o cale de a uni cele Şase Ducate şi de a-i alunga pe invadatori de pe ţărmurile noastre. Pentru aceasta, poporul are nevoie de un conducător. Eu te-am propus pe tine, dar Chade spune că nici pe tine nu te vor accepta. Aşa-zisa ta moarte şi faptul că foloseşti magia animalelor sunt obstacole prea greu de înlăturat. Aşa stând lucrurile, rămâne doar fiica ta din neamul Farseer. Regal şi-a înşelat propria familie. Aşadar, ea trebuie să fie Sacrificiul poporului nostru. Pe ea o vor asculta oamenii şi se vor uni.

Am îndrăznit să deschid gura.

— E doar un bebeluş, regina mea. Cum poate să…

— E un simbol. Tocmai de aşa ceva are nevoie poporul acum, de faptul că există. Mai târziu, va deveni cu adevărat regina lor.

Mi se tăie răsuflarea. Kettricken continuă:

— Îl voi trimite pe Chade s-o aducă aici, unde va fi în siguranţă şi va primi educaţie pe măsură ce creşte. Oftă. Aş vrea ca mama ei să stea cu ea. Din păcate, va trebui să spunem că e a mea. Cât detest asemenea înşelăciuni! Dar Chade m-a convins că sunt necesare. Sper că va fi în stare s-o convingă şi pe mama fiicei tale. Mai mult pentru sine, adăugă: Vom fi nevoiţi să susţinem că am spus despre copilul meu că s-a născut mort ca să-l facem pe Regal să creadă că nu-l ameninţă niciun moştenitor. Bietul meu băieţel! Poporul lui nici măcar nu va şti că s-a născut. În felul acesta, cred eu, devine el Sacrificiul lor.

M-am pomenit că o studiez cu atenţie pe Kettricken şi mi-am dat seama că regăseam în ea foarte puţin din regina pe care o cunoscusem la Buckkeep. Uram vorbele care-i ieşeau din gură; mi se păreau o crimă. Totuşi, am întrebat-o cu voce domoală:

— De ce sunt necesare acestea, regina mea? Regele Verity

trăieşte. Îl voi găsi şi voi face tot ce-mi stă în puteri să ţi-l aduc înapoi. Împreună veţi domni la Buckkeep, iar copiii voştri vă vor moşteni.

— Se va întoarce la mine? Vom domni amândoi? Copiii noştri ne vor moşteni? Scutură din cap neîncrezătoare. Poate, FitzChivalry. Dar prea multă vreme am crezut cu convingere că lucrurile se vor îndrepta. Nu voi mai cădea victimă speranţelor. Anumite lucruri trebuie puse la punct, înainte de a ne asuma alte riscuri. Trebuie să asigurăm un moştenitor pentru tronul Farseer. Se uită calmă în ochii mei. Am alcătuit declaraţia şi i-am dat o copie lui Chade, iar una o păstrez aici, în siguranţă. Fiica ta e moştenitoarea tronului, FitzChivalry.

Atâta vreme, sufletul meu nu s-a rupt în două pentru că mai aveam o umbră de speranţă. Atâtea luni de zile, m-am amăgit cu gândul că, atunci când totul se va termina, mă voi întoarce la Molly, îi voi recâştiga dragostea şi voi putea spune că fata e a mea. Unii visează la onoruri, averi sau fapte vitejeşti cântate de menestreli. Eu voiam să mă întorc la un pătuţ la lăsarea serii, să stau pe scaun lângă foc, să mă doară spatele după o zi de muncă, să am bătături în palmă şi să ţin în braţe o fetiţă, în vreme ce femeia care mă iubeşte îmi spune cum şi-a petrecut ziua. Dintre toate lucrurile la care fusesem nevoit să renunţ pur şi simplu din cauza sângelui care-mi curgea în vene, acesta mi-era cel mai drag. Trebuia să renunţ şi la el? Trebuia să devin bărbatul care o minţise pe Molly, o lăsase însărcinată şi nu se mai întorsese la ea, apoi făcuse în aşa fel încât să i se ia copilul din braţe?

Nu intenţionasem să rostesc vorbele acelea. Nu mi-am dat seama că le dădusem glas decât atunci când am auzit replica reginei:

— Asta înseamnă să fii Sacrificiu, FitzChivalry. Nu poţi păstra nimic pentru tine. Absolut nimic.

— Atunci nu voi recunoaşte copilul. Cuvintele îmi arseră buzele. Nu voi recunoaşte că e al meu.

— Nici nu trebuie, pentru că voi spune că e a mea. Fără îndoială, va avea trăsăturile neamului Farseer. Ai sânge puternic. Pentru scopul nostru, e destul ca eu să ştiu că fata e a ta. Ai recunoscut deja acest lucru faţă de menestrelul Starling. I-ai spus că ai făcut un copil cu Molly, o lumânăreasă din oraşul

Buckkeep. În toate cele Şase Ducate, mărturia unui menestrel e recunoscută de lege. A confirmat deja documentul, jurând că ştie că fata e din neamul Farseer. FitzChivalry, continuă Kettricken, şi vocea i se îmblânzi, deşi pe mine mă dureau urechile la auzul cuvintelor ei şi era să cad din picioare. Nimeni nu poate scăpa de soartă. Nici tu, nici fiica ta. Priveşte lucrurile din perspectivă şi dă-ţi seama că de asta a venit ea pe lume. Oricât s-au împotrivit împrejurările ca neamul Farseer să aibă un moştenitor, până la urmă tot s-a ivit unul. Prin tine. Acceptă-ţi soarta şi îndură.

Nu rostise cuvintele potrivite. Poate că se ridicase la înălţimea lor, dar mie mi se spusese cândva că „nicio bătălie nu se termină până când n-ai învins". Am ridicat capul şi m-am uitat la toţi cei din jurul meu. Nu ştiu ce-au văzut pe faţa mea, dar au înlemnit.

— Îl pot găsi pe Verity, am spus calm. Şi îl voi găsi.

Tăcere.

— Tu îţi vrei regele înapoi, m-am adresat lui Kettricken, aşteptând să-i citesc încuviinţarea pe chip. Eu îmi vreau copilul.

— Ce vrei să spui? mă întrebă regina cu voce de gheaţă.

— Că vreau aceleaşi lucruri ca tine. Să fiu alături de cea pe care o iubesc, să ne creştem copilul împreună. Am ţintuit-o din priviri. Spune-mi că mă pot bucura de asta. E tot ce mi-am dorit vreodată.

Regina se uită fix în ochii mei.

— Nu-ţi pot face o asemenea promisiune, FitzChivalry. Fata e prea importantă ca să pretinzi că e a ta numai pentru că o iubeşti.

Vorbele mă şocară, absurde, însă adevărate. Am plecat capul, dar nu a încuviinţare. Am rămas cu ochii la podea, căutând alte posibilităţi, alte soluţii.

— Ştiu ce-mi vei spune, îmi zise Kettricken cu amărăciune. Că, dacă îţi iau copilul pentru tron, nu mă vei ajuta să-l găsesc pe Verity. M-am gândit mult la asta, ştiind că voi rămâne fără ajutorul tău. Sunt pregătită să plec în căutarea lui singură. Am harta. Cumva, tot voi…

— Kettricken.

Am întrerupt-o spunându-i pe nume, fără a-l însoţi de titlu. Nu asta intenţionasem. Am văzut că o şocasem. Am clătinat încet

din cap.

— Nu înţelegi. Dacă Molly ar sta acum în faţa mea, cu fiica noastră în braţe, eu tot ar trebui să-l caut pe regele meu. Indiferent ce mi se întâmplă, oricât de mult rău mi se face, eu tot trebuie să-l caut pe Verity.

Oamenii din jurul meu se schimbară la faţă. Chade înălţă capul şi mă privi cu ochi lucind de mândrie. Kettricken întoarse privirea, clipind să-şi alunge lacrimile. Cred că se simţea puţin ruşinată. Pentru bufon, am redevenit Catalizatorul. În Starling înflori speranţa că tot mai merit să mă facă erou de legendă.

Dar pe mine mă copleşea foamea de absolut. Mi-o arătase Verity, în forma ei fizică pură. Aveam să răspund la chemarea regelui meu şi să-l slujesc aşa cum îi jurasem, însă altă chemare mă ardea pe mine în străfundurile minţii: Meşteşugul.

23

ÎN MUNȚI

Unii şi-ar putea închipui că Regatul Munţilor, cu sătucurile lui răzleţe şi populaţia lui rară, era un regat de-abia întemeiat. În realitate, istoria lui e mult mai veche decât oricare din documentele scrise despre cele Şase Ducate. A numi regiunea regat este impropriu. În vremuri străvechi, vânătorii, păstorii şi fermierii, atât cei nomazi, cât şi cei aşezaţi, au depus, pe rând, jurământ de credinţă în faţa Judecătoarei, o femeie foarte înţeleaptă, care locuia la Jhaampe. Deşi ea a ajuns să fie numită regele sau regina munţilor de către Străini, pentru munteni ea este încă Sacrificiu, adică acela care renunţă de bunăvoie la toate, chiar şi la viaţă, de dragul supuşilor. Prima Judecătoare care a trăit la Jhaampe este acum o figură amintită numai de legende, iar faptele ei se cunosc numai din baladele pe care muntenii le cântă despre ea.

Totuşi, oricât de vechi ar fi acele cântece, lumea vorbeşte despre un conducător şi-un oraş mai vechi decât Jhaampe. Regatul Munţilor, aşa cum îl cunoaştem astăzi, este format aproape în întregime din nomazi şi aşezările de pe versanţii estici ai munţilor. Dincolo de ei se întind ţărmurile de gheaţă care mărginesc Marea Albă. Puţine drumuri negustoreşti şerpuiesc printre colţii ascuţiţi ai munţilor până la vânătorii care locuiesc în tărâmul zăpezilor. La sud de Regatul Munţilor se întind pădurile nelocuite din Tărâmul Ploilor Sălbatice şi izvorul Râului Sălbatic, care este hotarul comercial cu Statele Chalced. Acestea sunt singurele teritorii şi populaţii de dincolo de munţi care apar pe hărţi, însă au existat dintotdeauna legende despre

alt tărâm, blocat şi uitat între piscurile de dincolo de Regatul Munţilor. Pe măsură ce înaintezi în regat şi treci de hotarele oamenilor care datorează supunere capitalei Jhaampe, solul devine tot mai denivelat şi mai neroditor. Zăpada nu părăseşte niciodată piscurile mai înalte, iar văile adăpostesc numai gheaţă. Se spune că în unele regiuni ţâşnesc aburi groşi şi fum din crăpăturile munţilor şi pământul tremură încet sau se zguduie cumplit. Puţine sunt motivele pentru care să te aventurezi pe teritoriul acela plin de bolovani şi stânci, pentru că e mai uşor şi mai profitabil să vânezi pe pantele înverzite ale munţilor, iar acolo nu există destule păşuni care să ispitească turmele ciobanilor.

Despre acel tărâm se vorbeşte în basmele care se nasc de obicei pe seama ţinuturilor îndepărtate. Balauri şi uriaşi, străvechi oraşe prăbuşite, inorogi sălbatici, comori şi hărţi secrete, străzi colbuite pavate cu aur, văi cu primăvară eternă, unde apa se ridică aburind din pământ, vrăjitori periculoşi, închişi prin vrajă în peşteri cu giuvaiere, şi duhuri rele, adormite în pământ de când lumea. Despre toate acestea se spune că locuiesc în străvechiul târâm fără nume, dincolo de hotarele Regatul Munţilor.

Kettricken crezuse cu adevărat că voi refuza s-o ajut să-l găsească pe Verity. În timpul convalescenţei mele, ea luase hotărârea să plece singură în căutarea lui. În cele Şase Ducate, regina avea la dispoziţie cuferele regale, precum şi dărnicia silită a nobililor. În Regatul Munţilor, nu aşa stăteau lucrurile. Cât trăia regele Eyod, ea nu era decât o rudă mai tânără a Sacrificiului. Deşi urma să-i moştenească tronul într-o zi, nu avea dreptul să dispună de bogăţia poporului ei. În realitate, chiar dacă ar fi fost ea Sacrificiul, tot n-ar fi avut acces la avuţii şi provizii. Sacrificiul şi rudele lui apropiate trăiau simplu, în locuinţa lor minunată. Oraşul Jhaampe, palatul, grădinile, fântânile – toate aparţineau poporului din Regatul Munţilor. Sacrificiul nu ducea lipsă de nimic, dar nici nu se scălda în bogăţii.

Aşadar, Kettricken nu a apelat la cuferele regale şi la nobili dornici să-i intre în graţii, ci la prieteni vechi şi la veri. Îi ceruse ajutor şi tatălui ei, însă acesta îi spusese, categoric, deşi cu

tristeţe, că a-l găsi pe regele celor Şase Ducate era treaba ei, nu a Regatului Munţilor. Oricât suferea alături de fiica lui din cauza dispariţiei bărbatului atât de drag ei, nu putea împuţina resursele regatului care trebuia apărat de Regal. Atât era de sinceră legătura dintre ei, încât Kettricken îi acceptase refuzul înţelegându-l. Îmi era ruşine mie că regina de drept a celor Şase Ducate trebuia să apeleze la mila rudelor şi-a prietenilor. Dar numai în clipele în care nu mă revoltam împotriva ei.

Pusese la cale expediţia după cum îi convenea ei, nu mie. Nu o aprobam decât în foarte mică măsură. Cu câteva zile înaintea plecării, a catadicsit să mă consulte în unele privinţe, dar mai mult mi-a neglijat părerile decât le-a ascultat. Ne vorbeam politicos, mânaţi nici de ură, nici de prietenie. De multe ori nu eram de acord, iar când eu aveam altă părere, ea făcea cum credea că e mai bine. Nu mi-a spus-o niciodată, dar mi-a dat de înţeles că, în trecut, judecata mea fusese defectuoasă şi mioapă.

Eu nu voiam să luăm animale de povară care să moară de foame şi să îngheţe de frig. Oricât mă protejam, Harul mă făcea vulnerabil la durerea lor. Kettricken însă făcuse rost de şase animale pe care, susţinea ea, nu le afectau zăpada şi frigul şi mai degrabă mâncau frunze şi rămurele decât păşteau iarbă. Erau nişte jepe, creşteau numai în regiunile mai îndepărtate din Regatul Munţilor. Îmi aminteau de caprele cu gât lung şi labe în loc de copite. Nu prea le vedeam în stare să care atâtea poveri cât să merite osteneala. Kettricken mi-a spus calmă că aveam să mă obişnuiesc cu ele foarte repede.

Depinde ce gust au, făcu Ochi Întunecaţi pe filosoful. Eram înclinat să fiu de acord cu el.

Tovărăşia pe care şi-o alesese pentru drum mă irita şi mai mult. Nu vedeam de ce s-ar supune riscurilor, dar eram destul de înţelept ca să n-o contrazic. Mă deranja prezenţa lui Starling, odată ce aflasem că i se îngăduise să ne însoţească pentru că pusese nişte condiţii. Motivul ei era tot cel vechi, de a scrie un cântec care să-i aducă faima. Îşi cumpărase locul în grupul nostru printr-o învoială nerostită: numai dacă i se permitea să vină şi ea avea să certifice în scris că fata lui Molly e şi a mea. Ştia că mă simt trădat de ea, aşa că a avut înţelepciunea să-mi evite compania. Cu noi mai veneau trei veri de-ai lui Kettricken,

toţi bărbaţi bine clădiţi şi vânjoşi, obişnuiţi să călătorească prin munţi. Nu aveam să fim un grup mare. Regina m-a asigurat că, dacă nu erau de ajuns şase oameni ca să-l găsească pe Verity, atunci nu vor fi de ajuns nici şase sute. Am fost de acord cu ea că e mai uşor să aduni provizii pentru un grup restrâns, care călătorea şi mai repede decât unul mai mare.

Chade nu avea să ne însoţească. Se întorcea la Buckkeep, să-i ducă lui Patience vestea că Kettricken avea să plece după Verity şi să răspândească zvonul că exista, într-adevăr, un moştenitor la tronul celor Şase Ducate. Urma să se întâlnească cu Burrich, Molly şi fetiţa. Se oferise să le anunţe el pe Molly, Patience şi Burrich că trăiesc. Oferta mi-o făcuse cu stânjeneală, pentru că ştia foarte bine că-l uram pentru că jucase un rol în a-mi lua fata ca s-o urce pe tron. Dar mi-am înăbuşit mânia şi i-am vorbit politicos. Am fost răsplătit cu promisiunea solemnă că nu le va spune un cuvânt despre mine. Atunci mi s-a părut lucrul cel mai înţelept. Numai eu îi puteam explica lui Molly de ce mă purtasem cum mă purtasem. Deja mă jelise o dată. Dacă nu supravieţuiam călătoriei, nu voiam să mă jelească a doua oară.

Chade veni să-şi ia rămas-bun de la mine în seara în care plecă la Buck. La început ne-am prefăcut amândoi că nu se schimbase nimic între noi. Am vorbit de una, de alta, lucruri care cândva contaseră şi pentru mine, şi pentru el. Mi-a părut sincer rău când mi-a spus că Alunecosul murise. Am încercat să-l conving să-i ia pe Cenuşia şi pe Roşcovanul cu el, să-i lase din nou în grija lui Burrich. Roşcovanul trebuia pus mai des la muncă, iar pentru Burrich ar fi însemnat mult mai mult decât simplul transport. Ar fi putut lua bani sau face troc pe el ca armăsar, iar mânzul Cenuşiei era o avuţie pe viitor. Dar Chade scutură din cap şi-mi spuse că trebuie să călătorească repede şi fără să atragă atenţia. Un om cu trei cai devenea ţinta bandiţilor, dacă nu păţea rele mai mari. Văzusem ce animal viclean călăreşte. Nărăvaş, dar robust şi agil, mă asigură Chade, foarte iute pe teren denivelat. Din zâmbetul lui larg, am înţeles că animalul fusese pus la încercare. Bufonul avea dreptate, mi-am zis eu, cu amărăciune. Războiul şi complotul îi priau lui Chade. M-am uitat la el, la bocancii înalţi şi mantia învolburată, la căpriorul năvalnic pe care-l purta la vedere pe frunte, deasupra ochilor verzi, şi-am încercat să-l pun alături de

bătrânul care mă învăţase cum să omor oameni. Tot aceiaşi ani îi avea, dar parcă-i ascundea. M-am întrebat ce droguri folosea ca să-şi păstreze vigoarea.

Cu toate acestea, oricât de diferit arăta, tot Chade rămânea. Am vrut să mă întind spre el, să văd dacă mai exista legătura dintre noi, dar n-am putut. Nu mă înţelegeam. Cum de mai conta atât de mult pentru mine părerea lui, când el voia să-mi ia copilul şi fericirea de dragul tronului Farseer? Consideram o dovadă de slăbiciune faptul că nu găseam puterea să-l urăsc. Am căutat ura aceea în mine, dar n-am găsit decât un copil îmbufnat care nu mi-a dat voie să-i strâng mâna la plecare sau să-i urez drum bun. Chade îmi ignoră bosumflarea, făcându-mă să mă simt şi mai copil.

După plecarea lui, bufonul îmi dădu desaga pe care-o lăsase pentru mine. În ea am găsit un cuţit foarte rezistent, în teacă, o punguţă cu bani şi o seamă de otrăvuri şi ierburi tămăduitoare, inclusiv o provizie generoasă de scoarţă de spiriduş. Pachetul bine învelit, pe care scria cu grijă să fie folosit cu prudenţă şi numai la nevoie, conţinea seminţe de carris. Într-o teacă de piele uzată era o sabie scurtă simplă, dar practică. Fără să-mi explic de ce, m-am înfuriat dintr-odată pe Chade.

— Tipic! am exclamat eu şi-am trântit desaga pe masă, ca s-o vadă şi bufonul. Otravă şi cuţite. Asta-i părerea lui despre mine. Şi aşa, tot asasin mă crede. Când se gândeşte la mine, numai Moartea îi vine în minte.

— Nu cred că ţi le-a lăsat ca să le încerci pe tine, remarcă bufonul împăciuitor. Îndepărtă cuţitul de marioneta pe care o prindea în sfori. S-o fi gândit că le poţi folosi ca să te aperi.

— Nu pricepi? Astea sunt daruri pentru băiatul pe care Chade l-a învăţat să devină asasin. Nu-şi dă seama că nu mai sunt aşa ceva. Nu mă poate ierta pentru că-mi doresc o viaţă a mea.

— Aşa cum nici tu nu-l poţi ierta că nu mai e tutorele tău amabil şi îngăduitor, replică bufonul pe un ton banal. Înnoda sforile de pe palete pe membrele marionetei. E puţin ameninţător, nu-i aşa, să-l vezi păşind ca un războinic, punându-se în pericol pentru cauza în care crede, flirtând cu femei şi, în general, purtându-se de parcă ar avea o viaţă pentru el însuşi?

Parcă mi-ar fi aruncat o găleată de apă în faţă. Am fost nevoit să recunosc că eram invidios pe Chade pentru că pusese mâna,

cu curaj, pe lucrul care mie încă îmi scăpa.

— Nu despre asta-i vorba! m-am răţoit la bufon.

Păpuşa la care lucra mă mustră mişcând din deget, iar el îmi rânji peste capul ei, care semăna tulburător de mult cu Şobolănică.

— Din câte văd, rosti bufonul, fără a mi se adresa neapărat, nu capul de căprior îl poartă Chade pe frunte. Nu, simbolul pe care l-a ales seamănă mai degrabă cu cel ales de prinţul Verity pentru nepotul lui bastard. Tu n-ai observat asemănarea?

Am tăcut câteva clipe, apoi l-am întrebat morocănos:

— Şi ce dacă?

Bufonul răsuci marioneta pe podea. Păpuşa de lemn ridică sinistru din umeri.

— Nici moartea regelui Shrewd, nici presupusa moarte a lui Verity nu l-au scos pe bursucul acela din vizuină. Numai când a crezut că ai fost tu ucis a început să ardă în el destul de tare flacăra mâniei ca să renunţe la ascunzători şi la prefăcătorii şi să declare că se va îngriji să urce pe tron un Farseer adevărat.

Marioneta mă dojeni iar cu degetul.

— Tu încerci să-mi spui că face toate astea de dragul meu? Când ultimul lucru din lume pe care-l vreau e să-mi văd copilul luat pentru a fi urcat pe tron?

Păpuşa îşi împleti braţele şi clătină din cap gânditoare.

— Mi se pare că Chade a făcut întotdeauna ceea ce a crezut că-i bine pentru tine. Fie că ai fost de acord, fie că nu. Poate că la fel procedează acum şi cu fiica ta. La urma urmei, e strănepoata lui, ultima reprezentantă a neamului său. În afară de Regal şi de tine, bineînţeles. Marioneta făcu câţiva paşi de dans. Cum altfel te aştepţi ca un bărbat de vârsta lui să se ocupe de un copil atât de mic? Ştie că nu va trăi la nesfârşit. Poate s-a gândit că e mai bine pentru ea să urce pe tron, decât să fie dată la o parte de pe el de către cineva care vrea să fie la putere.

Am întors privirea de la bufon şi m-am făcut că-mi strâng hainele murdare. Avea să-mi trebuiască multă vreme ca să chibzuiesc temeinic la vorbele sale.

Am fost dispus să accept corturile şi hainele alese de Kettricken pentru expediţie şi destul de cinstit ca să-i fiu

recunoscător că a considerat potrivit să-mi ofere şi mie veşminte şi adăpost. Dacă m-ar fi exclus din anturajul ei, n-aş fi putut s-o acuz. Însă Jofron a venit la mine într-o zi cu un teanc de haine şi aşternuturi şi mi-a măsurat picioarele ca să-mi facă o pereche de bocanci-sac, aşa cum purtau muntenii. Era o companie veselă, ea şi bufonul se tachinau tot timpul. Bufonul vorbea chyurda mai bine decât mine şi câteodată îmi venea greu să le urmăresc conversaţia, iar calambururile bufonului îmi scăpau. M-am întrebat, într-o doară, ce fel de legătură era între ei. La început, o considerasem pe Jofron un fel de discipol de-al lui. Acum mă gândeam că poate doar se prefăcuse interesată, ca să aibă motiv să fie în preajma lui. Înainte de a pleca, i-a măsurat şi lui picioarele şi a vrut să afle ce culori şi podoabe voia să aibă bocancii.

— Bocanci noi? l-am întrebat, după plecarea lui Jofron. După cât de rar ieşi din casă, n-aş zice că ai nevoie de ei.

Mă privi calm. Veselia îi dispăru de pe chip.

— Ştii că trebuie să vin cu tine, sublinie el cu glas domol. Îmi oferi un surâs bizar. De ce crezi că am fost aduşi amândoi în locul acesta îndepărtat? Numai interacţiunea dintre Catalizator şi Profetul Alb poate aduce evenimentele vremurilor pe care le trăim pe calea cea bună. Eu cred că, dacă reuşim, Corăbiile Roşii vor fi alungate de pe coasta celor Şase Ducate şi un Farseer va moşteni tronul.

— Asta pare a se potrivi cu majoritatea profeţiilor, îl aprobă Kettle din ungherul ei de lângă foc. Încheia ultimul rând al unei mănuşi groase. Dacă molima foametei lipsite de raţiune este de a face din oameni neoameni, iar faptele voastre o stârpesc, atunci aţi împlini încă o profeţie.

Deprinderea lui Kettle de a veni cu o profeţie ori de câte ori i se ivea prilejul începea să mă calce pe nervi. Am inspirat adânc şi l-am întrebat pe bufon:

— Şi ce părere are Kettricken că te alături grupului ei?

— N-am discutat cu ea despre asta, răspunse el nepăsător. Nu mă alătur grupului ei, Fitz. Te urmez pe tine. O expresie de nedumerire i se întipări pe faţă. Am ştiut de când eram mic că noi doi, împreună, trebuie să ducem la bun sfârşit această îndatorire. Nu mi-a trecut prin cap să mă întreb dacă merg sau nu cu tine. Mă pregătesc să te urmez din ziua în care ai ajuns

aici.

— Şi eu, interveni Kettle calmă.

Ne-am întors amândoi şi ne-am holbat la ea. Se făcu că nu ne observă, îşi trase mănuşa pe mână şi-o admiră cât de bine se potriveşte.

— Nu, am rostit eu categoric.

Era destul de rău să mă gândesc la animalele de povară care vor muri, n-aveam de gând să fiu martor şi la moartea unei prietene. N-avea rost să dau glas motivului, era limpede că era mult prea bătrână pentru o asemenea întreprindere.

— Am crezut că rămâi aici, în casa mea, îi sugeră bufonul, mai blând decât mine. Lemne de foc sunt destule până la sfârşitul iernii, mai e şi ceva făină şi…

— Mă aştept să mor în timpul călătoriei, aşa să ştiţi, dacă asta vă linişteşte cât de cât.

Îşi scoase mănuşa şi-o aşeză peste perechea ei. Verifică, din obişnuinţă, cât îi mai rămăsese din scul. Începu să formeze primul rând de ochiuri pe andrea, trăgând firul fără efort printre degete.

— Iar până atunci nu trebuie să vă faceţi griji din cauza mea. Mi-am adunat singură provizii. Am făcut nişte schimburi, aşa că am de mâncare şi cele de trebuinţă. Ridică ochii de la andrele şi mă fixă. Am tot ce-mi trebuie ca să ajung la capătul călătoriei.

Am fost nevoit să-i admit presupunerea calmă că era încă stăpână pe viaţa ei şi făcea cu ea ce voia. M-am întrebat când începusem să mă gândesc la ea ca la o bătrână neajutorată, de care trebuia să se îngrijească cineva. Coborî iar privirea la andrele. N-ar fi trebuit, degetele ei lucrau singure, chiar dacă erau urmărite de ochi sau nu.

— Văd că m-ai înţeles, adăugă ea încet. Şi cu asta s-a terminat discuţia.

N-am auzit de nicio expediţie care să purceadă la drum aşa cum s-a stabilit. De obicei, cu cât e mai mare, cu atât are mai multe piedici de înfrânt. Nici a noastră n-a făcut excepţie. În dimineaţa dinaintea plecării stabilite, am fost trezit din somn cu brutalitate.

— Scoală-te, Fitz, trebuie să pornim la drum acum, îmi spuse iute Kettricken.

M-am ridicat încet în capul oaselor. În clipa următoare m-am

trezit de-a binelea, dar spatele meu, încă nevindecat, nu-mi dădea voie să mă mişc prea repede. Bufonul şedea pe marginea patului său, agitat cum nu-l văzusem niciodată.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

— Regal.

Nu mai auzisem atât venin adunat într-un singur cuvânt. Kettricken era albă la faţă şi-şi încleşta şi-şi descleşta pumnii pe lângă corp.

— I-a trimis tatălui meu un mesager cu steag alb, zicând că adăpostim un trădător dovedit în cele Şase Ducate. Zice că, dacă te dăm lui, va considera predarea un semn de bună-credinţă faţă de cele Şase Ducate şi nu ne va privi ca pe duşmani. În caz contrar însă, va da frâu liber soldaţilor pe care i-a masat la graniţă, ştiind că complotăm cu duşmanii lui împotriva sa. Tata chibzuieşte ce să facă.

— Kettricken, eu nu sunt decât un pretext, am protestat.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Ochi Întunecaţi scânci agitat.

— Trebuie să ştii că i-a luat luni de zile ca să adune armata aceea. N-a adus-o pentru că sunt eu aici. Soldaţii sunt gata de luptă pentru că Regal are de gând să atace Regatul Munţilor orice s-ar întâmpla. Doar îl cunoşti. E o cacealma, vrea să vadă dacă te poate convinge să mă predai. Dacă-i dai satisfacţie, va găsi alt pretext să vă atace.

— Nu sunt proastă, zise Kettricken cu glas rece. Iscoadele noastre au văzut prima oară soldaţii cu mult timp în urmă. Facem tot ce putem să ne apărăm, munţii au fost dintotdeauna cel mai solid bastion al nostru. Dar nu ne-am mai confruntat niciodată cu un duşman organizat şi atât de numeros. Tatăl meu e Sacrificiu, Fitz. Trebuie să acţioneze în interesul Regatului Munţilor. Aşa că acum chibzuieşte dacă, predându-te, va putea să negocieze cu Regal. Să nu crezi că tata e atât de prost încât să se încreadă în el. Dar, cu cât întârzie mai mult atacul asupra poporului său, cu atât va fi mai bine pregătit.

— Mi se pare că nu prea are la ce chibzui.

— Tata nu a avut niciun motiv să-mi împărtăşească şi mie mesajul adus de sol. Hotărârea e numai a lui. Mă privi fără ezitare, cu o umbră din vechea noastră prietenie. Cred că îmi dă ocazia să te fac nevăzut, înainte de a fi pusă în situaţia de a-i

sfida ordinul de a te preda lui Regal. Probabil se gândeşte să-i spună regelui că ai fugit, dar că intenţionează să te urmărească.
În spatele lui Kettricken, bufonul îşi trăgea pantalonii pe sub cămaşa de noapte.
— Va fi mai greu decât am plănuit, se arătă Kettricken încrezătoare în mine. Nu mai pot implica niciun locuitor de la munte în expediţia noastră. Va trebui să plecăm numai noi doi cu Starling. Singuri. Şi trebuie să plecăm acum, într-o oră.
— Voi fi gata, i-am promis.
— Ne întâlnim în spatele şopronului cu lemne al lui Joss, spuse Kettricken şi plecă.
M-am uitat la bufon.
— Îi spunem lui Kettle?
— De ce mă întrebi pe mine?
Am ridicat din umeri. Apoi m-am sculat şi m-am îmbrăcat în grabă. M-am gândit la amănuntele rămase nerezolvate, dar le-am lăsat baltă, nu-mi erau de folos. În foarte scurt timp, bufonul şi cu mine aveam boccelele pe umeri. Ochi Întunecaţi se ridică, se întinse îndelung şi ajunse la uşă înaintea noastră. *O să-mi fie dor de cămin. Dar vânătoarea va merge mai bine.* Cu cât calm le accepta pe toate…
Bufonul privi cu părere de rău coliba, apoi închise uşa.
— Aceasta e prima casă care a fost numai a mea, spuse el, îndepărtându-se.
— Laşi atâtea în urmă pentru expediţia asta, i-am zis eu stânjenit, gândindu-mă la uneltele lui, la păpuşile neterminate, până şi la plantele de la geam, probabil pentru că mă bucuram că nu plec singur.
Bufonul îmi aruncă o privire şi ridică din umeri.
— Mă iau pe mine cu mine. Numai de atât am nevoie şi numai atâta am. Se uită înapoi la uşa zugrăvită cu mâna lui. Jofron va avea grijă de casă. Şi Kettle.
Oare nu cumva lăsa în urmă mai multe decât ştiam eu?
Mai aveam puţin până la şopronul cu lemne când am văzut nişte copii alergând în jos pe cărare spre noi.
— Uite-l! strigă unul din ei, arătând cu degetul.
M-am uitat speriat la bufon, apoi m-am pregătit, neştiind la ce să mă aştept. Cum te poţi apăra de nişte copii? Năucit, am aşteptat atacul, dar lupul nu aşteptă. Se lipi cu burta de zăpadă,

îşi lipi până şi coada de ea. Când copiii se apropiară, ţâşni dintr-odată spre cel din faţă.

— NU! am ţipat îngrozit, dar nu mă luă nimeni în seamă.

Lupul îl izbi pe copil în piept cu labele din faţă şi-l aruncă în zăpadă. Se ridică într-o clipă şi se luă după ceilalţi. Copiii fugeau şi hohoteau, în timp Ochi Întunecaţi îi împingea pe rând în nămeţi. Când îl doborî pe ultimul, se ridică cel dintâi şi porni imediat după el, încercând zadarnic să ţină pasul şi să-l prindă de coadă când lupul ţâşni pe lângă el cu limba scoasă.

Ochi Întunecaţi îi trânti iarăşi pe toţi, încă de două ori, şi se opri numai după ce alergă de câteva ori în cerc. Îi văzu pe copii cum se ridică, apoi se uită la mine peste umăr. Plecă urechile ruşinat şi-şi îndreptă iar privirea spre copii, dând din coadă. O fetiţă scotea o bucată de pâine prăjită din buzunar, iar alta îl aţâţa cu o fâşie de piele, unduind-o pe zăpadă şi vrând să se joace cu el de-a trasul odgonului. Eu m-am făcut că nu observ.

Vă ajung eu din urmă.

Sigur că da, i-am spus pe un ton ironic. Mi-am văzut de drum cu bufonul. Am aruncat o privire înapoi, ca să-l văd pe lup fixându-se zdravăn pe toate cele patru labe şi trăgând de un capăt al fâşiei de piele, în vreme ce doi băieţi trăgeau de celălalt. Am presupus că aşa îşi petrecuse lupul după-amiezile şi m-a străbătut un fior de invidie.

Kettricken ne aştepta deja. Şase jeppe încărcate erau legate în şir una de alta. Mi-am dorit să-mi fi făcut timp să învăţ mai multe despre ele, dar crezusem că aveau să se ocupe de ele alţii, nu eu.

— Le luăm pe toate? am întrebat disperat.

— Ar ţine prea mult să despachetăm şi să împachetăm numai ce ne trebuie. Poate că mai târziu o să abandonăm proviziile şi animalele în plus. Acum nu vreau decât să plecăm cât mai repede.

— Atunci hai să plecăm, i-am propus.

Kettricken se uită fix la bufon.

— Tu ce faci aici? Ai venit să-ţi iei rămas-bun de la Fitz?

— Unde merge el, acolo merg şi eu, spuse bufonul calm.

Regina se uită la el şi parcă i se mai înmuie privirea.

— Va fi frig, bufonule. N-am uitat cât ai suferit de frig pe drumul încoace. Acolo unde mergem acum nu se va încălzi nici

după ce în Jhaampe s-a făcut primăvară.

— Unde merge el, acolo merg şi eu, repetă bufonul pe acelaşi ton.

Kettricken clătină din cap pentru sine, apoi ridică din umeri. Merse în faţa şirului de jeppe şi pocni din degete. Animalul din frunte flutură din urechile păroase şi porni după ea. Celelalte îl urmară. Mă impresiona supunerea lor. Le-am cercetat cu mintea şi am descoperit un instinct de turmă atât de puternic, încât nu se gândeau la ele ca animale individuale. Câtă vreme jeppa din frunte mergea după Kettricken, celelalte o vor urma întocmai.

Regina ne conduse pe un drum, de fapt pe o cărăruie. Şerpuia prin spatele colibelor răsfirate unde locuiau cei veniţi să-şi petreacă iarna la Jhaampe. În foarte scurt timp, am lăsat în urmă ultimul adăpost şi am călătorit printr-o pădure veche. Bufonul şi cu mine mergeam în spatele jeppelor. O urmăream pe cea din faţa mea, observând, după urmele lăsate în zăpadă de picioarele ei plate, că făcea paşi aproape la fel de mari ca ai lupului. Mergeau într-un ritm puţin mai rapid decât mersul confortabil.

Nu străbătuserăm o distanţă prea mare, când am auzit un strigăt în spatele nostru. Am tresărit şi am privit repede peste umăr. Era Starling. Venea în fugă, cu bocceaua săltându-i pe spate. Când a ajuns în dreptul nostru, ne reproşă:

— Aţi plecat fără mine!

Bufonul rânji. Eu am dat din umeri.

— Am plecat când mi-a poruncit regina mea, i-am spus.

Ea ne sfredeli cu privirile, apoi trecu în grabă pe lângă jeppe, prin zăpada afânată de lângă drum, şi-o ajunse din urmă pe Kettricken. Vocile li se auziră limpede în aer:

— Ţi-am spus că plec imediat, i-o reteză regina. Şi am plecat.

Spre uimirea mea, Starling avu bunul-simţ să tacă. O vreme se strădui să înainteze prin zăpadă alături de Kettricken, apoi renunţă şi lăsă mai întâi jeppele, apoi pe bufon şi pe mine, s-o luăm înainte. Ajunse în spatele meu. Ştiam că-i venea greu să ţină pasul cu noi şi-mi părea rău de ea, dar pe urmă m-am gândit la copilul meu şi nici măcar nu m-am uitat în spate să văd dacă rezistă în ritmul nostru.

Aşa începu o zi lungă, lipsită de peripeţii. Cărarea ducea numai în sus, pe pante niciodată abrupte, dar ne dureau

picioarele din cauza urcuşului constant. Kettricken nu încetini pasul, ci ne sili să mărşăluim în acelaşi ritm. Nimeni nu vorbi prea mult. Eu gâfâiam şi încercam să ignor durerea tot mai intensă din spate. Carne proaspătă acoperea acum rana, dar muşchii de sub ea încă nu se vindecaseră.

Deasupra noastră se înălţau copaci uriaşi. Cei mai mulţi erau arbori mereu verzi, o specie pe care n-o mai întâlnisem. Făceau din lumina zilei scurte de iarnă un amurg perpetuu. Nu prea creşteau tufe pe dedesubt; peisajul adăpostea numai rânduri clătinate de trunchiuri uriaşe şi câteva crengi aplecate de zăpadă. Cele mai multe ramuri creşteau din trunchi la mare distanţă deasupra capetelor noastre. Din când în când, treceam pe lângă pâlcuri de arbori foioşi mai scunzi, crescuţi din petice de pământ în păduri deschise, pe locuri în care domniseră cândva copaci gigantici. Urmam o cărare bătătorită, folosită, fără îndoială, de animale şi de oameni pe schiuri. Era îngustă şi, dacă nu păşeai unde trebuie, puteai să aluneci foarte uşor şi să te scufunzi foarte adânc în zăpada afânată. Încercam să calc cât se poate de atent.

Ziua nu era prea friguroasă, judecând după vremea din munţi. Mi-am dat seama curând că hainele primite de la Kettricken îmi ţineau bine de cald. Mi-am lărgit haina la gât, apoi gulerul cămăşii, ca să mă răcoresc puţin. Bufonul îşi scoase gluga cu margine îmblănită, dezvelind o căciulă pestriţă din lână. Moţul îi flutura vesel în ritmul paşilor. Dacă ne mişcam prea repede pentru el, nu se plânse. Poate că, la fel ca mine, gâfâia prea tare ca să se mai şi vaite.

Ochi Întunecaţi ne ajunse din urmă puţin după ora prânzului.

— Bravo, căţeluş! l-am alintat cu glas tare.

Asta-i nimic faţă de vorbele cu care te blagosloveşte Kettle, ripostă el îngâmfat. *O să vedeţi voi ce-o să vă audă urechile când baba o să v-ajungă din urmă haita. Deja mi-e milă de voi. Are o bâtă.*

Vine după noi?

Pentru un om fără simţul mirosului, v-a prins foarte repede urma. Ochi Întunecaţi ţopăi pe lângă noi cu uşurinţă surprinzătoare prin zăpada moale de pe marginea drumului. Mi-am dat seama că savura senzaţia de agitaţie uşoară a jeppelor care-i simţeau mirosul. Le depăşi pe ele, apoi pe Kettricken şi,

odată ajuns în frunte, porni încrezător de unul singur, de parcă ştia unde mergem. În curând l-am pierdut din vedere, dar nu mi-am făcut griji. Ştiam că avea să se întoarcă la noi în cercuri largi, ca să vadă pe unde suntem.

— Kettle vine după noi, l-am anunţat pe bufon.

Mă privi întrebător.

— Ochi Întunecaţi zice că e foc şi pară.

Ridică din umeri şi oftă scurt.

— Păi, are dreptul să hotărască singură în ce-o priveşte, comentă el pentru sine, apoi mi se adresă mie: încă mă tulbură când faci aşa cu lupul.

— Te deranjează că sunt înzestrat cu Har?

— Te deranjează să te uiţi fix în ochii mei? veni replica lui.

Mi-a fost suficient. Ne-am văzut de drum.

Kettricken n-a slăbit ritmul până la sfârşitul zilei. Ne-am oprit într-o zonă bătătorită, la adăpostul unor copaci imenşi. Deşi cărarea nu părea prea folosită, pe ea mergeau negustorii la Jhaampe. Autoritară, regina continuă să ne împartă porunci, cu simţ practic. Îi arătă lui Starling o grămăjoară de lemne de foc uscate, acoperite cu o pânză împotriva zăpezii.

— Foloseşte câteva din ele să aprinzi focul, pe urmă adună altele, ca să le înlocuim pe cele luate. Multă lume se opreşte aici şi, pe vreme rea, lemnele ar putea salva o viaţă.

Starling se supuse fără să crâcnească.

Bufonul şi cu mine am ajutat-o pe Kettricken să ridice un adăpost, la îndrumările ei. La sfârşit, înălţasem un cort de forma unei pălării de ciupercă. După aceea, Kettricken ne dădu fiecăruia câte-o sarcină: să descărcăm aşternuturile, să le ducem în cort, să dăm jos povara de pe spinarea animalelor, să priponim jeppa din frunte şi să topim zăpadă, ca să avem apă. Ea însăşi puse mâna şi ajută la treabă. Am observat că se pricepea de minune să ne organizeze tabăra şi să se ocupe de nevoile noastre. Când mi-am dat seama că-mi aduce aminte de Verity, am simţit un junghi în inimă. Ar fi fost un soldat nemaipomenit.

Odată tabăra aşezată, am avut un schimb de priviri cu bufonul. M-am dus la Kettricken, care se îngrijea de jeppe. Animalele acelea rezistente ciuguleau deja mugurii şi scoarţa copacilor mai mici de pe-o latură a taberei.

— Bănuiesc că ne urmăreşte Kettle, i-am spus. Crezi că ar trebui să mă întorc după ea?

— De ce? mă întrebă ea pe un ton lipsit de sensibilitate, deşi continuă: Dacă va reuşi să ne ajungă din urmă, atunci vom împărţi cu ea ce avem. Ştii asta. Dar eu bănuiesc că o vor lăsa puterile înainte de a ajunge aici şi se va întoarce la Jhaampe. Poate că a făcut-o deja.

Poate că a rămas fără vlagă şi-a căzut la marginea drumului, mi-am zis, însă nu m-am dus după ea. Am recunoscut în vorbele lui Kettricken simţul aspru al realităţii care-i caracteriza pe munteni. Respecta hotărârea lui Kettle de a veni după noi. Chiar dacă încercarea avea s-o ucidă, Kettricken nu voia să-şi impună voinţa asupra ei. În rândul bătrânilor de la munte se practica izolarea, un exil autoimpus, într-un loc în care frigul punea capăt oricăror suferinţe. Şi eu respectam dreptul lui Kettle de-a urma cărarea pe care voia în viaţă sau de a muri încercând s-o urmeze. Dar asta nu m-a împiedicat să-l trimit pe Ochi Întunecaţi înapoi pe unde venisem, ca să vadă dacă e tot pe urmele noastre. Am preferat să cred că dădeam dovadă de curiozitate. Lupul tocmai se întorsese cu un iepure alb între fălci. Când i-am cerut s-o caute pe Kettle, se ridică, se întinse şi-mi porunci cu glas nenorocit: *Atunci păzeşte carnea.* Se făcu nevăzut în bezna tot mai deasă.

Cina, alcătuită din terci şi turte coapte, tocmai se pregătea când Kettle ajunse în tabără, urmată îndeaproape de Ochi Întunecaţi. Merse furioasă la foc şi îşi încălzi mâinile, aruncându-ne săgeţi din ochi mie şi bufonului. Noi doi am avut un schimb de priviri. Ne simţeam vinovaţi. I-am oferit degrabă cana de ceai pe care mi-o turnasem mie. O luă şi-o bău, pe urmă ne reproşă:

— Aţi plecat fără mine.

— Da, am recunoscut. Aşa am făcut. Kettricken a venit la noi şi ne-a spus că trebuie să plecăm imediat, aşa că bufonul şi cu mine…

— Ei, am venit oricum, ne anunţă ea triumfătoare, retezându-mi vorba. Şi am de gând să merg cu voi.

— Suntem fugari, vorbi Kettricken cu glas domol. Nu putem încetini pasul pentru tine.

Kettle aruncă foc din priviri.

— Am cerut eu aşa ceva? o întrebă pe regină cu ţâfnă.

Kettricken ridică din umeri.

— Am vrut doar să înţelegi situaţia, îi răspunse ea calmă.

— O înţeleg, replică bătrâna, la fel de calmă, de data asta.

Aşa că rămase stabilit: Kettle venea cu noi. Am urmărit schimbul de replici cu un soi de respect amestecat cu teamă. Ambele femei au crescut în ochii mei după aceea. Cred că atunci mi-am dat seama cum se vedea Kettricken pe sine însuşi. Era regina celor Şase Ducate şi nu se îndoia de asta. Dar, spre deosebire de alţii, nu se ascunsese în spatele titlului şi nici nu fusese ofensată de replica obraznică a lui Kettle. Îi dăduse un răspuns respectuos, dar autoritar, ca de la femeie la femeie. Încă o dată îşi dezvăluise cutezanţa şi descoperisem că nu-i găseam cusur.

Am împărţit cu toţii iurta în seara aceea. Kettricken umplu un mangal mic cu tăciuni din focul nostru şi-l aduse înăuntru. Adăpostul deveni surprinzător de confortabil. Puse de pază şi se incluse şi pe Kettle, şi pe ea printre străjile următoare. Ceilalţi dormiră bine. Eu am stat treaz o vreme. Eram din nou în drum spre Verity. Asta îmi uşura greutatea cu care mă apăsa porunca necontenită a regelui meu, dar eram şi în drum spre râul de Meşteşug pur, în care-şi spălase el mâinile. Imaginea aceea ispititoare stătea mereu la pândă într-un cotlon al minţii mele. Am alungat ferm tentaţia, dar în noaptea aceea mi-a bântuit visele. A doua zi am strâns repede tabăra şi am pornit la drum înainte de-a se crăpa de ziuă. Kettricken ne-a pus să descărcăm o altă iurtă, mai mică, pregătită în caz că ar fi călătorit cu noi mai multe persoane. O lăsă ascunsă cu grijă în locul de popas, ca s-o găsească şi alţii şi s-o poată folosi. Jeppa uşurată de iurtă fu încărcată cu pachetele cărate de oameni. Am fost recunoscător, pentru că spatele îmi pulsa necontenit sub povara boccelei.

Kettricken a ţinut-o în acelaşi ritm patru zile la rând. N-a spus dacă se aştepta cu adevărat să fim urmăriţi, iar eu n-am întrebat-o. Nu mai aveam cum să stăm de vorbă doar noi doi. Ea mergea întotdeauna în frunte, urmată de animale, de bufon, de mine şi de Starling şi, adesea de la distanţă mai mare, de Kettle. Cele două femei îşi respectau promisiunea. Kettricken nu slăbea ritmul pentru bătrână, iar Kettle nu se plângea. În fiecare seară venea în tabără cu întârziere şi de obicei însoţită de Ochi

întunecaţi. De multe ori ajungea chiar la timp pentru a împărţi mâncarea şi adăpostul nostru, dar a doua zi se scula odată cu Kettricken şi nu se văita.

În a patra seară, după ce ne-am aşezat toţi în iurtă şi ne-am pregătit de culcare, Kettricken mi se adresă pe neaşteptate:

— FitzChivalry, doresc să-ţi aflu părerea despre un anumit lucru.

M-am ridicat în capul oaselor, mirat de cererea ei oficială.

— Îţi stau la dispoziţie, regina mea.

Lângă mine, bufonul îşi înăbuşi un chicotit. Bănuiesc că arătam amândoi cam ciudat să vorbim cu atâta ceremonie de sub învălmăşeala de pături şi blănuri. Dar eu mi-am păstrat comportamentul rezervat.

Kettricken adăugă nişte surcele în mangal, ca să aţâţe flacăra şi căldura. Scoase un tub smălţuit, îi îndepărtă capacul şi dezvălui un pergament subţire. Când îl desfăcu în faţa mea cu grijă, am recunoscut harta care-i inspirase lui Verity ideea aventurii. Mi se părea foarte ciudat s-o privesc în mediul acela. Aparţinea unor vremuri în care trăisem în mult mai multă siguranţă, când nu duceam lipsă de mâncare gătită, din bucate alese, când hainele mi se croiau pe măsură şi ştiam unde aveam să dorm în fiecare noapte. Nu era corect ca lumea mea să se fi schimbat aşa de mult de când văzusem harta ultima oară, iar harta să fi rămas aceeaşi, o bucată firavă de pergament străvechi, cu însemne şterse de vreme. Kettricken o netezi în poală şi arătă cu degetul un punct alb nemarcat.

— Noi suntem cam pe-aici, îmi spuse.

Inspiră adânc, ca pentru a-şi face curaj. Indică un alt punct, tot nemarcat.

— Aici am găsit urmele bătăliei. Mantia lui Verity şi… oasele.

Îi tremură glasul când rosti ultimele cuvinte. Ridică brusc privirea şi mă fixă cum o făcuse cândva la Buckkeep.

— Ştii, Fitz, mi-e foarte greu. Am adunat oasele acelea crezând că sunt ale lui. Luni de zile l-am crezut mort, pentru ca acum, numai în temeiul vorbelor tale inspirate de-o magie pe care n-o stăpânesc şi n-o înţeleg, să încerc să cred că trăieşte. Dar… am ţinut oasele în mână. Şi mâinile mele nu pot uita greutatea şi răceala lor, iar nasul meu nu le poate uita mirosul.

— Trăieşte, doamna mea, am asigurat-o eu calm.

Ea oftă.

— Uite ce vreau să te întreb. Să mergem direct acolo unde drumurile sunt marcate pe această hartă, acele drumuri pe care spunea Verity că vrea să le urmeze, sau vrei să fii dus la locul bătăliei mai întâi?

Am stat şi m-am gândit puţin.

— Sunt convins că ai adunat tot ce era de adunat, regina mea. S-a scurs timpul de când ai fost acolo, o parte din vară şi jumătate din iarnă. Nu, nu văd ce-aş găsi eu în plus faţă de ce-au găsit oamenii tăi când pământul nu era acoperit de zăpadă. Verity trăieşte, regina mea, dar nu e acolo. Aşa că hai să-l căutăm în altă parte, în locul unde a spus că se va duce.

Ea încuviinţă încet, dar, dacă am reuşit s-o îmbărbătez, nu mi-o arătă. În schimb, bătu iar cu degetul pe hartă.

— Drumul acesta, desenat aici, mi-e cunoscut. A fost cândva drum de negustori şi, deşi nu mai ştie nimeni unde anume duce, încă e folosit. Satele mai îndepărtate şi vânătorii de animale cu blană au propriile drumuri care duc la el, pe urmă îl coboară până la Jhaampe. Am fi putut călători pe el şi până acum, dar n-am vrut. E prea circulat. Am venit pe ruta cea mai rapidă, dacă nu chiar cea mai sălbatică. Mâine însă, îl vom traversa. Iar când îl vom traversa, vom lăsa Jhaampe în spate şi vom urca pe el în munţi. Urmări cu degetul drumul trasat pe hartă. N-am mai fost niciodată în partea aceea, spuse ea cu glas firesc. Puţini au fost, în afară de vânătorii de blănuri sau de aventurierii ocazionali care voiau să vadă dacă sunt adevărate poveştile de demult. De obicei, se întorc cu propriile lor poveşti, şi mai ciudate decât cele care i-au îmboldit la drum.

I-am urmărit degetele palide alunecând pe hartă. Dunga vagă a vechiului drum se despărţea în trei direcţii, fără punct de plecare şi fără destinaţie clară. Indiferent ce anume fusese marcat la capătul celor trei linii, dispăruse sub pete de cerneală. Nici Kettricken, nici eu n-aveam cum să ştim pe care dintre ele pornise Verity. Deşi nu arătau foarte distanţate pe hartă, din cauza reliefului muntos, puteau fi la zile sau chiar săptămâni depărtare unele de altele. În plus, nici nu eram convins că puteai mări la scară o hartă atât de veche.

— Unde mergem mai întâi? am întrebat-o.

Ea ezită puţin, apoi lovi cu unghia unul din capetele drumului.

— Aici. Cred că e cel mai apropiat.
— Atunci e o alegere înţeleaptă.
Kettricken mă pironi cu privirea.
— Fitz. Nu poţi să-l cauţi cu Meşteşugul tău şi să-l întrebi unde e? Sau să-l rogi să vină la noi? Sau măcar să-l întrebi de ce nu s-a întors la mine?
De câte ori am negat eu clătinând din cap, de atâtea ori făcu ea ochii tot mai mari.
— De ce nu poţi? mă întrebă cu glas tremurat. Magia aceasta grozavă şi tainică a neamului Farseer nici măcar nu-l poate chema la nevoie?
Nu mi-am luat ochii de la ea, dar aş fi vrut să ne audă mai puţine urechi. Oricât de multe ştia Kettricken despre mine, tot nu-mi venea la îndemână să vorbesc despre Meşteşug cu altcineva în afară de Verity. Mi-am ales cuvintele cu mare grijă.
— Dacă l-aş chema, l-aş putea pune în mare primejdie, doamna mea. Sau aş atrage pericolul asupra noastră.
— Cum?
M-am gândit o clipă la bufon, la Kettle şi la Starling. Îmi venea greu să-mi explic de ce mă stânjenea să vorbesc pe faţă despre o magie păstrată în taină de atâtea generaţii. Dar Kettricken era regina mea şi-mi pusese o întrebare. Am plecat ochii şi i-am răspuns:
— Grupul instruit de Galen nu i-a fost niciodată credincios regelui. Nici lui Shrewd, nici lui Verity. Iniţiaţii au fost întotdeauna unealta unui trădător, folosită pentru a arunca umbre de îndoială asupra capacităţilor regelui şi pentru a-i submina abilitatea de a-şi proteja regatul.
Kettle suspină adânc, iar ochii lui Kettricken căpătară o nuanţă cenuşie, dură ca oţelul. Am continuat:
— Chiar şi acum, dacă ar fi să-l caut deschis pe Verity, ei ar găsi o cale de a trage cu urechea. Întrebuinţându-şi Meşteşugul, l-ar putea găsi. Pe el sau pe noi. Şi-au întărit Meşteşugul şi au descoperit mijloace de a-l folosi pe care eu nu le-am învăţat. Îi spionează pe ceilalţi care-l întrebuinţează. Cu ajutorul lui, pot provoca durere sau crea iluzii. Mă tem să-l caut pe regele meu, regină Kettricken. Faptul că şi el preferă să nu mă caute mă face să cred că e la fel de prevăzător ca mine.
Chibzuind la vorbele mele, Kettricken se făcu palidă ca hârtia.

Mă întrebă cu voce stinsă:

— Întotdeauna l-au trădat, Fitz? Spune-mi sincer. N-au participat deloc la apărarea celor Şase Ducate?

Mi-am cumpănit bine cuvintele, ca şi când i-aş fi raportat lui Verity:

— Nu am nicio dovadă, doamna mea. Dar bănuiesc că unele mesaje despre Corăbiile Roşii nu au plecat niciodată sau că au fost întârziate voit. Cred că poruncile trimise de Verity prin Meşteşugul său iniţiaţilor din turnurile de pază nu au fost transmise castelelor pe care ar fi trebuit să le păzească. I se supuneau lui Verity numai atât cât să nu-şi dea el seama că mesajele şi poruncile lui erau trimise mai departe de-abia la câteva ore de la primirea lor. În faţa ducilor săi, Verity părea incapabil, iar strategia lui prea timpurie sau prostească.

Mi-au stat vorbele în gât, văzând furia care se năştea pe chipul lui Kettricken. Obrajii îi deveniră ca doi bujori.

— Câte vieţi? întrebă ea cu asprime. Câte oraşe? Câţi morţi sau, mai rău, făcuţi neoameni? Toate din cauza invidiei unui prinţ, toate pentru un băiat răsfăţat, care-şi dorea cu ardoare să pună mâna pe tron? Cum a putut face aşa ceva, Fitz? Cum a putut sta cu mâinile în sân, lăsându-şi oamenii să moară, numai ca să-l facă pe fratele lui să pară prost şi nepriceput?

Nu aveam ce să-i răspund.

— Poate că nu se gândea la ei ca la oameni şi la oraşe, m-am auzit rostind cu voce slabă. Pentru el poate că erau doar nişte pioni. Bunuri de-ale lui Verity care trebuiau distruse, dacă nu le putea câştiga pentru el.

Kettricken închise ochii.

— Fapta lui e de neiertat, murmură ea pentru sine. Părea scârbită. Va trebui să-l omori, FitzChivalry, adăugă ea pe ton domol, dar implacabil.

Ce ciudat să primesc, în sfârşit, porunca aceea împărătească.

— Ştiu, doamna mea. Am ştiut şi când am încercat ultima oară.

— Nu, mă corectă ea. Când ai încercat ultima oară, ai făcut-o pentru tine. Nu ţi-ai dat seama că asta m-a înfuriat? Acum îţi spun că trebuie să-l omori de dragul celor Şase Ducate. Clătină din cap, aproape surprinsă. E singurul mod în care poate deveni Sacrificiu pentru poporul său. Să fie ucis pentru el înainte de a-i

face şi mai mult rău.

Pe neaşteptate, scrută fiinţele tăcute care se holbau la ea cuibărite pe sub pături.

— Culcaţi-vă, ne porunci tuturor, ca unor copii neascultători. Mâine trebuie să ne sculăm devreme şi să pornim iar la drum în pas vioi. Dormiţi cât mai puteţi.

Starling ieşi ca să stea prima de strajă. Ceilalţi se culcară şi, când flăcările din mangal pâlpâiră şi se stinseră, adormiră în siguranţă. Eu, în ciuda oboselii, am stat cu ochii larg deschişi pe întuneric. Auzeam numai respiraţia tovarăşilor mei adormiţi, murmurul vântului abia suflând printre copaci. Dacă cercetam împrejurimile cu mintea, îl vedeam pe Ochi Întunecaţi umblând după pradă, gata să prindă şoarecii neatenţi. Pacea şi liniştea pădurii, victima iernii, ne înconjurau de pretutindeni. Toată lumea dormea adânc, în afară de Starling, care stătea de pază.

Nimeni nu auzea cum vuia în mine pofta de Meşteşug, tot mai sălbatică cu fiecare zi a călătoriei. Reginei nu-i pomenisem de cealaltă temere de-a mea: că, dacă l-aş fi atins pe Verity cu Meşteşugul, nu m-aş mai fi întors niciodată, ci m-aş fi scufundat în râul Meşteşugului, pe care-l zărisem câteva clipite, şi-aş fi plutit veşnic pe undele sale. Numai gândul la ispita aceea mă şi trimitea, tremurând, în braţele resemnării. Înverşunat, mi-am ridicat zidurile şi mi-am întărit hotarele minţii, punând pază grea între mine şi Meşteşug, aşa cum fusesem învăţat. Dar în noaptea aceea nu m-am apărat doar ca să-i ţin departe de mine pe Regal şi coteria lui, ci şi ca să mă închid pe mine înăuntrul meu.

24

DRUMUL MEŞTEŞUGULUI

De unde izvorăşte cu adevărat magia? Te naşti cu ea în sânge, aşa cum se nasc unii câini pricepuţi să ia urma, iar alţii buni paznici la oi? E un talent pe care îl poţi dobândi, dacă eşti hotărât să-l înveţi? Sau trăieşte în pietrele, apa şi pământul lumii, astfel că un copil se impregnează cu îndemânări magice când bea apă şi respiră? Pun aceste întrebări fără a şti cum să le aflu răspunsurile. Am cunoscut noi vreodată izvorul magiei, putea un vrăjitor foarte iscusit să fie înadins adus la viaţă de cineva care dorea acest lucru? Se putea creşte un copil pentru a deveni vrăjitor, aşa cum creşti un cal pentru a deveni animal de povară sau a te purta iute ca vântul? Se putea alege un bebeluş care să fie învăţat ce e magia chiar înainte de a vorbi? Îţi puteai construi casa pe un loc în care pământul era foarte bogat în resurse magice pe care să le sorbi? Aceste întrebări mă sperie aşa de tare, încât aproape că nu doresc să le caut răspunsurile. Numai că, dacă nu le caut eu, le-ar putea căuta altul.

Era pe la începutul după-amiezii când am ajuns la drumul lat însemnat pe hartă. Cărarea noastră îngustă se topea în el ca un afluent în fluviu. Aveam să-l urmăm câteva zile la rând. Câteodată trecea pe lângă mici sate vârâte în adăpostul cutelor din munţi, dar Kettricken grăbea pasul în dreptul lor şi nu se oprea. Ne-am întâlnit cu alţi drumeţi, pe care i-a salutat politicos, dar a descurajat fermă orice încercare de conversaţie. Dacă a recunoscut-o cineva în ea pe fiica lui Eyod, nu s-a arătat. A venit însă o zi când s-au scurs ore întregi fără să dăm peste

suflet de om, darămite un sat sau o colibă. Drumul se îngusta şi singurele urme erau vechi, ascunse de zăpada proaspătă. Când ne-am sculat a doua zi şi am pornit pe el, s-a subţiat curând şi-a ajuns o dâră subţire printre copaci. Kettricken s-a oprit de câteva ori şi-a cercetat împrejurimile, pe urmă a luat-o în altă direcţie. Indiferent după ce semne se lua, pentru mine erau prea subtile.

În noaptea următoare, după ce ne-am aşezat tabăra, a scos din nou harta şi-a studiat-o. I-am simţit nesiguranţa şi m-am dus lângă ea. Nu i-am pus întrebări şi nu i-am dat sfaturi, m-am uitat doar la semnele abia vizibile de pe hartă. Într-un sfârşit, îmi aruncă o privire.

— Cred că suntem aici, îmi spuse, arătând cu degetul capătul drumului negustoresc pe care mersesem. Undeva la nord ar trebui să dăm peste drumul celălalt. Am sperat că le va lega o cărare, aşa mi se părea că e normal, ca drumul acesta vechi să fie legat de unul şi mai vechi. Dar acum… Oftă. Mâine cred că vom bâjbâi şi vom spera ca norocul să fie de partea noastră.

Cuvintele ei nu ne încurajară deloc.

Cu toate acestea, a doua zi am mers mai departe. Ne-am îndreptat numai spre nord, printr-o pădure în care toporul nu tăiase niciodată. Ramurile arborilor se ţeseau şi se împleteau sus de tot, iar generaţii de frunze şi ace se ascundeau adânc sub pătura văluroasă de omăt căzut printre crengi pe podeaua pădurii. Harul meu a simţit că în copaci pulsa o umbră de viaţă care parcă semăna cu viaţa animalelor, ca şi cum ar fi dobândit conştiinţă numai în virtutea vârstei lor. Dar ei conştientizau lumea largă a luminii şi umezelii, solul şi aerul. Nici măcar nu ne luau în seamă, iar pe după-amiază mă simţeam mai mărunt decât o furnică. N-am crezut niciodată că voi fi dispreţuit de un copac.

Călătorind întruna, ceas după ceas, n-am fost, fără îndoială, singurul care s-a întrebat dacă nu cumva ne rătăcisem. O pădure atât de bătrână ar fi putut înghiţi drumul cu o generaţie în urmă. Rădăcinile i-ar fi împins dalele în afară, frunzele şi acele le-ar fi îngropat. Poate că drumul căutat de noi nici nu mai exista, decât ca o dâră mai mult ghicită pe o hartă veche.

Ochi Întunecaţi a fost acela care, alergând mult în faţa noastră, l-a găsit cel dintâi.

Nu-mi place deloc drumul acesta, m-a anunţat el.

— Pe-acolo e drumul nostru, i-am strigat lui Kettricken, care mergea în faţa mea.

Glasul meu plăpând de om se auzi ca un bâzâit de muscă într-o sală imensă. Regina mă surprinse când îl auzi şi se întoarse spre mine. Observă direcţia pe care i-o arătam cu mâna şi, ridicând din umeri, îşi orientă animalele de povară puţin mai spre vest. Am mai mers o bucată bună până ce-am dat de-o spărtură dreaptă ca săgeata între pâlcurile de copaci din faţa noastră. O dâră de lumină reuşea să pătrundă în pădure pe-acolo. Kettricken conduse jeppele pe suprafaţa luminată de rază.

Ce nu-i în regulă cu el?

Lupul se scutură ca şi când ar fi fost plin de apă. *Se simte prea mult mâna omului. Ca focul prea puternic, care arde carnea.*

Nu înţeleg.

Lupul îşi lăsă urechile pe spate. *Ca o forţă uriaşă, micşorată şi supusă de voinţa omului. Focul încearcă întotdeauna să scape din strânsoare. La fel şi drumul acesta.*

N-am priceput deloc ce vrea să spună. În cele din urmă, am descoperit drumul. Kettricken şi jeppele porniră pe el înaintea mea. Era lat, o tăia drept printre copaci, mai jos decât podeaua pădurii, ca dâra lăsată de un copil care târăşte un băţ prin nisip. Arborii creşteau de-o parte şi de alta şi se aplecau deasupra lui, dar niciunul nu-şi împingea rădăcinile la suprafaţă şi nici nu răsăriseră vlăstari din el, iar pe zăpadă nu se zăreau nici urme de păsări. N-am ghicit pe sub omăt urme de paşi vechi. Nimeni nu călcase pe drumul acela de când căzuse prima ninsoare. Din câte-mi dădeam seama, vânatul nu trecuse nici el pe-acolo.

Am păşit pe suprafaţa lui.

Parcă aş fi intrat cu faţa într-o pânză de păianjen. Sau mi-ar fi curs un strop gheaţă pe spate. Sau aş fi intrat într-o bucătărie încinsă după ce stătusem afară în viscol. M-a copleşit o senzaţie fizică, intensă ca oricare din cele amintite, dar imposibil de spus dacă era umedă sau uscată. Transfigurat, m-am oprit. Tovarăşii mei nu dădeau semne că ar fi trăit aceeaşi senzaţie când săreau de pe buza pădurii pe drum. Starling comentă, dar pentru sine, că măcar acolo nămeţii erau mai scunzi şi înotai mai uşor prin

ei. Nici măcar nu s-a întrebat de ce erau nămeţii mai scunzi pe drum, ci se grăbi să păşească pe urmele lăsate de jeppe. Eu stăteam în continuare la marginea drumului, privind în stânga şi-n dreapta, când Kettle ieşi dintre copaci şi păşi pe drum. Se opri şi ea. Preţ de-o clipă, păru alarmată şi mormăi ceva pentru sine.

— Ai spus făurit cu Meşteşug? am întrebat-o.

Îşi îndreptă rapid privirea spre mine, de parcă n-ar fi ştiut că sunt chiar în faţa ei. Se încruntă. Nu spuse nimic în prima clipă, dar se răzgândi:

— Am zis „afurisit de beteşug”! Mai să-mi sucesc glezna când am sărit pe drum. Bocancii ăştia nu-s mai tari decât şosetele.

Întoarse capul şi o luă anevoie după ceilalţi. Am urmat-o. Fără să ştiu de ce, aveam impresia că înaintez cu greu, ca prin apă, numai că apa nu opunea rezistenţă. Era o senzaţie greu de descris. Parcă un şuvoi urca dealul şi mă trăgea curentul lui.

Vrea să scape din strânsoare, repetă lupul îngrijorat. Am ridicat ochii şi l-am văzut ţopăind alături, dar pe buza pădurii, nu pe suprafaţa netedă a drumului. *Ar fi mai înţelept să mergi şi tu pe-aici, ca mine.*

Am căzut pe gânduri. *Mie mi se pare în regulă. E mai uşor de înaintat. Mai neted drumul.*

Da, şi focul te încălzeşte, până când începe să te ardă.

N-am ştiut ce să-i răspund. O vreme, am mers alături de Kettle. După zile întregi de călătorit în şir indian, îmi venea mai uşor şi mă simţeam mai bine lângă ea. Am străbătut toată după-amiaza drumul acela. Urca necontenit, dar se înclina pe pantele dealurilor, aşa că nu era prea abrupt. Singurele lucruri care spărgeau pătura fină de nea erau crengile moarte căzute din copacii de deasupra, deja putrezite. N-am văzut nici urmă de animal, nici de-a lungul drumului, nici traversându-l.

Nu miros vânat deloc, îmi confirmă senzaţiile Ochi Întunecaţi, întristat. *Va trebui să cutreier mult şi bine deseară după carne proaspătă pentru mine.*

Ai putea merge acum, i-am sugerat.

N-am încredere să te las singur pe drumul ăsta, mă informă el sever.

Ce mi s-ar putea întâmpla? Kettle e lângă mine, nu sunt singur.

E la fel de toantă ca tine, se încăpăţână Ochi Întunecaţi, dar, în ciuda întrebărilor mele, nu reuşi să-mi explice despre ce vorbeşte.

Cu toate acestea, când seara a venit să ia locul după-amiezii, am început să am şi eu închipuirile mele. Nu o dată m-am surprins că visez cu ochii deschişi, atât de absorbit de gânduri, că mă scuturam de ele ca trezit brusc din somn. Şi, ca orice vis, dispăreau pe dată, nu mai ştiam nimic din ce visasem. Patience dădea porunci soldaţilor, de parcă ea ar fi fost regina celor Şase Ducate. Burrich îmbăia un copil şi fredona. Doi bărbaţi necunoscuţi puneau piatră arsă pe piatră arsă, reconstruind o casă. Apăreau în imagini prosteşti, viu colorate, dar atât de clare, încât aproape că-mi dădeam crezare fantasmelor. Mersul mai uşor, atât de plăcut la început, s-a transformat într-o grabă involuntară, ca şi cum m-ar fi împins curentul şi-aş fi înaintat fără să vreau. Totuşi, nu avansam foarte repede, pentru că Kettle a ţinut pasul cu mine toată după-amiaza. Îmi întrerupea deseori gândurile cu întrebări prosteşti, ca să-mi atragă atenţia că-mi zboară o pasăre deasupra capului sau să afle dacă mă doare spatele. Mă străduiam să-i răspund, dar peste câteva minute nu mai ştiam despre ce vorbisem. N-o puteam condamna că se încrunta la mine, atât de estompate îmi erau simţurile, dar nici nu reuşeam să-mi adun minţile împrăştiate. Am trecut peste un buştean căzut perpendicular pe drum. Mi s-a părut ceva ciudat cu el şi-am vrut să-i spun lui Kettle, dar gândul mi-a zburat din cap înainte să-i dau glas. Atât de cufundat eram în nefiinţă, încât, atunci când m-a strigat bufonul, am tresărit. Am mijit ochii în faţă, dar n-am zărit nici măcar jeppele. „FitzChivalry!”, m-a strigat iar bufonul. M-am răsucit şi-am constatat că trecusem nu numai pe lângă el, ci pe lângă toată trupa noastră. Lângă mine, Kettle bodogăni ceva în barbă şi se întoarse.

Ceilalţi se opriseră şi despovărau deja animalele.

— Doar n-aveţi de gând să aşezaţi cortul în mijlocul drumului? se alarmă Kettle.

Starling şi bufonul ridicară ochii de la bucata de piele de capră a iurtei.

— Teamă ţi-o fi de gloată şi noianul de căruţe? o întrebă bufonul sarcastic.

— E neted şi drept. Azi-noapte n-am putut să dorm din cauza unei pietre de sub aşternut, adăugă Starling.

Kettle îi ignoră şi i se adresă lui Kettricken:

— Ne-ar vedea de la distanţă oricine străbate drumul în ambele direcţii. Cred că ar trebui să ne mutăm sub copaci şi acolo să ne aşezăm.

Regina cercetă cu privirea împrejurimile.

— E aproape întuneric, Kettle. Şi nu cred că avem a ne teme de urmăritori. Eu zic că…

Am tresărit când bufonul mă apucă de braţ şi mă trase la marginea drumului.

— Urcă, îmi zise el ţâfnos când am ajuns la liziera pădurii.

M-am supus şi m-am căţărat cu greu pe muşchiul pădurii. Odată ajuns acolo, am căscat şi mi-au pocnit urechile. În clipa următoare, m-am simţit mai înviorat. M-am uitat pe drum, acolo unde Kettricken şi Starling adunau pieile de iurtă ca să le mute. Kettle culegea stâlpii de pe drum.

— Aşadar, am hotărât să ne aşezăm tabăra în afara drumului, am zis eu ca prostul.

— Te simţi bine? se interesă bufonul îngrijorat.

— Bineînţeles. Spatele nu mă doare mai rău ca altă dată, am adăugat, crezând că de el mă întreabă.

— Ai stat aici şi te-ai holbat la drum şi n-ai băgat în seamă pe nimeni. Kettle zice că aşa te-ai purtat toată după-amiaza.

— Am fost cam tulbure, am recunoscut. Mi-am scos mănuşa ca să mă pipăi pe obraji. Nu cred că am fierbinţeală. Dar aşa mi s-a părut… că aiurez din cauza ei.

— Kettle zice că drumul e de vină. Zice c-ai spus că e făurit cu Meşteşug.

— Aşa zice c-am spus? Nu. Eu am crezut că ea a spus asta când am coborât pe el. Că e făurit cu Meşteşug.

— Ce înseamnă „făurit cu Meşteşug”? mă întrebă bufonul.

— E modelat cu ajutorul lui, i-am răspuns, apoi am adăugat: aşa cred. N-am mai auzit ca Meşteşugul să se folosească pentru a construi ori modela ceva.

M-am uitat curios înapoi la drum. Aluneca domol prin pădure, o panglică albă-albă, dispărând printre copaci. Atrăgea ochiul. Aproape că am ghicit ce se ascunde în spatele următoarei cute a pantei împădurite.

— Fitz!

Nervos, mi-am îndreptat iarăşi atenţia spre bufon.

— Ce-i?

Tremura.

— Stai aici şi te holbezi întruna la drum de când am plecat de lângă tine. Am crezut că te-ai dus după vreascuri, până când am ridicat ochii şi-am văzut că eşti tot aici. Ce se întâmplă?

Am clipit încet. Mă plimbasem printr-un oraş, admirasem grămezile de fructe galbene şi roşii de pe tarabele din piaţă. Dar visul a dispărut chiar în timp ce bâjbâiam după el, lăsând în mintea mea un talmeş-balmeş de culori şi arome.

— Nu ştiu. Poate am fierbinţeală. Sau sunt doar istovit. Mă duc după vreascuri.

— Vin cu tine, hotărî bufonul.

Lângă genunchiul meu, Ochi Întunecaţi scânci agitat. Am plecat ochii spre el.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat cu glas tare.

Când se uită la mine, blana dintre ochi i se ridică a nelinişte. *Nu mă auzi. Iar gândurile tale nu sunt… gânduri.*

O să-mi revin. Bufonul e cu mine. Du-te şi vânează. Îţi simt foamea.

Şi eu o simt pe-a ta, îmi transmise el, îngrijorat.

Plecă, dar plin de şovăială. L-am urmat pe bufon în pădure, dar n-am făcut decât să car lemnele pe care le culegea şi mi le dădea el. Nu mă puteam trezi.

— Ţi s-a întâmplat vreodată să studiezi ceva nemaipomenit de interesant, iar când ridici ochii să constaţi că au trecut ore întregi? Aşa mă simt eu acum.

Bufonul îmi dădu încă un vreasc.

— Mă sperii, îmi spuse el calm. Vorbeşti asemenea regelui Shrewd în zilele în care îi slăbeau puterile.

— Dar atunci era drogat, ca să nu mai simtă durerea, am subliniat. Eu nu sunt drogat.

— Tocmai de-asta mă sperii.

Ne-am întors împreună în tabără. Ne mişcasem atât de încet, încât Kettle şi Starling adunaseră nişte lemne şi aprinseseră deja un foc plăpând. Flăcările aruncau lumină pe vârful boltit al cortului şi oamenii care foiau în jurul lui. Jeppele erau nişte umbre plutind acolo unde mâncau crengi din copaci. În timp ce

noi făceam grămadă lemnele lângă foc, ca să le folosim mai târziu, Kettle ridică ochii de la mâncarea pe care-o gătea.

— Cum te simţi? mă întrebă.

— Puţin mai bine, i-am răspuns.

M-am uitat în jur, după treburi care mai erau de făcut, dar tabăra fusese aşezată fără mine. Kettricken stătea în cort, cufundată în studiul hărţii, la lumina lumânării. Kettle amesteca terciul de pe foc, în vreme ce, de-a dreptul ciudat, bufonul stătea de poveşti cu Starling. Am rămas liniştit în picioare, încercând să-mi amintesc ce voiam să fac, la ce mă gândeam când mi-a luat-o mintea razna. Drumul. Voiam să-l mai văd o dată. M-am întors şi-am plecat spre el.

— FitzChivalry!

M-am răsucit, şocat de asprimea din vocea lui Kettle.

— Ce se întâmplă?

— Unde te duci? Făcu o pauză, ca mirată de propria ei întrebare. Vreau să zic, Ochi Întunecaţi e prin preajmă? Nu l-am văzut de-o vreme-ncoace.

— Vânează. Se va întoarce.

Am pornit iar spre drum.

— De obicei, până acum vâna şi se întorcea deja.

M-am oprit.

— Nu prea e vânat la marginea drumului, aşa mi-a zis. A trebuit să meargă mai departe.

Iarăşi am dat să plec.

— Uite, asta-i ciudat, continuă Kettle. Nu-i picior de călător pe drum, dar animalele îl evită. Oare sălbăticiunile nu aleg cărarea cel mai uşor de traversat?

I-am strigat peste umăr:

— Unele, da. Altele preferă să se furişeze.

— Du-te după el, fetiţo! ţipă Kettle către cineva.

— Fitz! am auzit-o pe Starling, dar bufonul fu acela care mă ajunse din urmă şi mă luă de braţ.

— Întoarce-te la cort, mă îmboldi, trăgându-mă de haină.

— Nu vreau decât să mai arunc o privire la drum.

— E noapte. Nu vei vedea nimic. Aşteaptă până dimineaţă, când o să mergem iar pe el. Acum hai înapoi în cort.

M-am întors cu el, dar i-am spus enervat:

— Tu eşti cel care te porţi ciudat, bufonule.

— N-ai fi vorbit aşa, dacă ţi-ai fi văzut faţa acum un minut.

În seara aceea, am mâncat exact ce mâncam de obicei de la plecarea din Jhaampe: terci gros de cereale cu bucăţi de mere uscate, carne afumată şi ceai. Mi-am umplut burta, dar n-am savurat bucatele. Nu m-au ajutat deloc să ignor privirile iscoditoare pe care mi le aruncau ceilalţi. În cele din urmă, am lăsat jos ceaşca de ceai şi-am întrebat:

— Ce se petrece?

Nimeni nu-mi răspunse la început. Apoi Kettricken rosti fără menajamente:

— Fitz, în noaptea asta nu faci de strajă. Vreau să rămâi în cort şi să dormi.

— N-am nimic, pot să stau de pază, am protestat, dar regina fu aceea care îmi porunci:

— Îţi ordon să stai în cort la noapte.

Am vrut să obiectez din nou, dar m-am răzgândit şi-am plecat capul.

— Cum porunceşti. Sunt, pesemne, foarte istovit.

— Nu. Nu e doar oboseala, FitzChivalry. De-abia ai pus gura pe mâncare în seara asta şi, dacă nu te obligă unul din noi să vorbeşti, nu faci altceva decât să stai cu ochii în gol. Ce te tulbură?

Am încercat să răspund întrebării directe a lui Kettricken:

— Nu ştiu. Adică nu ştiu ce anume. Cel puţin, e dificil de explicat.

Nu se auzea decât trosnetul lemnelor în foc. Toţi ochii erau îndreptaţi spre mine.

— Când ai fost iniţiat în Meşteşug, am continuat eu mai domol, devii conştient că magia lui în sine reprezintă un pericol. Atrage atenţia iniţiatului. Când întrebuinţezi Meşteşugul într-un anumit scop, trebuie să te concentrezi numai pe el şi să refuzi să te distragă. Dacă îţi pierzi concentrarea, dacă cedezi Meşteşugului, te rătăceşti în el. Te absoarbe.

Am ridicat ochii de la foc şi le-am privit feţele. Toţi stăteau nemişcaţi, numai Kettle încuviinţa foarte uşor din cap.

— Astăzi, de când am găsit drumul, m-a năpădit o senzaţie asemănătoare cu atracţia Meşteşugului. N-am încercat să-mi folosesc Meşteşugul; de fapt, de câteva zile încoace, mi-l blochez cât de mult pot, de teamă că iniţiaţii lui Regal îmi vor

pătrunde în minte şi-mi vor face rău. Cu toate acestea, am simţit ispita Meşteşugului. Ca o muzică aproape audibilă, ca mirosul foarte discret de vânat. Mă pomenesc că mă încordez ca să-l surprind, încercând să descopăr ce anume mă atrage…

Am aruncat ochii la Kettle şi i-am văzut foamea ascunsă în priviri.

— Oare pentru că drumul e făurit cu Meşteşug? am întrebat-o.

O sclipire de furie îi trecu peste chip.

— Posibil. Legendele străvechi pe care le-am auzit spun că, atunci când un lucru e făurit cu Meşteşug, e primejdios pentru unii. Nu pentru oamenii obişnuiţi, ci pentru cei care au înclinare spre Meşteşug, dar nu au fost iniţiaţi. Sau pentru cei care nu au fost suficient de pregătiţi ca să ştie cum să se apere de lucrul acela.

— N-am auzit niciodată de legende despre lucruri făurite cu Meşteşug. M-am răsucit către bufon şi Starling. Dar voi?

Amândoi negară clătinând din cap.

— Mie mi se pare, i-am spus prevăzător lui Kettle, că un bărbat atât de citit ca bufonul ar fi trebuit să audă de ele. Şi, mai mult ca sigur, un menestrel atât de educat ar fi trebuit, şi el, să le audă.

Am continuat s-o ţintuiesc pe Kettle cu privirea. Ea îşi împleti mâinile la piept.

— Nu eu sunt de vină pentru ce-au auzit ei sau nu, rosti ea ţâfnoasă. Ţi-am spus doar ce-am auzit cu multă vreme în urmă.

— Cât de multă? am insistat.

În faţa mea, Kettricken se încruntă, dar nu interveni.

— Foarte multă, răspunse Kettle glacială. Pe vremea când tinerii îi respectau pe cei în vârstă.

Chipul bufonului se lumină într-un zâmbet. Kettle avu impresia că învinsese, pentru că-şi trânti cana de ceai în bolul pentru terci şi mi le puse în mână.

— E rândul tău să speli vasele, îmi zise cu asprime.

Se ridică, se depărta de foc şi intră în cort.

În timp ce-am adunat încet vasele ca să le spăl cu zăpadă curată, Kettricken veni lângă mine.

— Ce bănuieşti? mă întrebă în obişnuitul ei stil direct. Crezi că-i o iscoadă, un duşman printre noi?

— Nu. Nu cred că ne e potrivnică. Însă e… ceva cu ea. Nu-i

doar o femeie pe care o interesează bufonul din punct de vedere religios. Sunt mai multe la mijloc.

— Dar nu ştii ce anume?

— Nu, nu ştiu, dar am observat că ştie mult mai multe despre Meşteşug decât mă aşteptam eu. Totuşi, o persoană în vârstă a adunat multe cunoştinţe în viaţă. Poate nu e vorba de altceva. Am ridicat ochii spre vârful copacilor, acolo unde vântul îşi murmura cântecul de seară. Crezi că va ninge la noapte?

— Sunt aproape sigură. Şi vom avea noroc dacă se va opri mâine dimineaţă. Ar trebui să mai strângem lemne de foc şi să le stivuim la uşa cortului. Nu, nu tu. Tu du-te înăuntru. Dacă te-ai rătăci acum, pe bezna asta şi cu ninsoarea care e gata să pornească, nu te-am mai găsi niciodată.

Am vrut să protestez, dar mă opri cu o întrebare:

— Verity al meu a fost mai bine instruit să folosească Meşteşugul decât tine?

— Da, doamna mea.

— Crezi că drumul acesta îl atrage şi pe el, aşa cum te atrage pe tine?

— Sunt aproape convins. Dar el e întotdeauna mult mai puternic decât mine când vine vorba de Meşteşug sau încăpăţânare.

Buzele lui Kettricken se răsuciră într-un zâmbet amar.

— Da, e un încăpăţânat, bărbatul meu. Oftă pe neaşteptate, din străfunduri. Aş vrea să fim doar un bărbat şi o femeie, să trăim departe de mare şi de munte. Aş vrea să fie mai simplu pentru noi.

— Şi eu tot asta vreau, am rostit cu glas calm. Vreau să am bătături în palme de la munca de jos şi lumânările lui Molly să ne lumineze casa.

— Sper să ai parte de ce-ţi doreşti, Fitz, îmi spuse Kettricken pe acelaşi ton paşnic. Sper din tot sufletul. Dar ne aşteaptă un drum lung de străbătut până să ne îndeplinim dorinţele.

— Aşa este, am încuviinţat.

Între noi doi se lăsă atunci o pace ca un mugur gata să înflorească. Nu mă îndoiam că, dacă circumstanţele o impuneau, mi-ar fi luat fata ca s-o urce pe tron. Dar nu şi-ar fi putut schimba atitudinea faţă de îndatorirea ei şi sacrificiu, aşa cum nu şi-ar fi putut schimba sângele şi oasele din trup. Aşa era

ea, nu că ar fi vrut cu tot dinadinsul să-mi ia copilul.

Tot ceea ce trebuia să fac pentru a-mi păstra fiica era să-i aduc lui Kettricken soţul înapoi.

În seara aceea, ne-am culcat mai târziu decât ne obişnuisem. Toată lumea era mai obosită decât în alte dăţi. Bufonul făcu primul de strajă, deşi i se citea extenuarea pe chip. Noua nuanţă ivorie pe care o împrumutase pielea lui îi dădea o înfăţişare nenorocită când îi era frig, ca o statuie sculptată într-un os vechi. Noi, ceilalţi, nu simţeam frigul în timpul zilei, când ne mişcam, dar nu cred că lui îi era vreodată cald cu adevărat. Cu toate astea, se îmbrăcă bine şi ieşi din cort, în viscolul tot mai sălbatic, fără să se vaite nicio clipă. Noi ne-am culcat.

La început, viscolul urlă numai deasupra noastră, printre vârfurile copacilor. Ace răzleţe cădeau pe pielea iurtei şi, pe măsură ce vijelia se îndârji, crenguţe şi grămăjoare de zăpadă îngheţată. Frigul se înteţi şi se furişă prin fiecare găurică din haine şi pături. Pe la mijlocul gărzii lui Starling, Kettricken o chemă în cort, zicând că furtuna va sta de pază în locul nostru. Când intră cântăreaţa, lupul se strecură înăuntru printre picioarele ei. Spre uşurarea mea, nimeni nu protestă prea vehement. Când Starling se plânse că aduce zăpadă pe blană, bufonul replică imediat că avea mai puţină zăpadă pe blană decât ea pe haine. Ochi Întunecaţi veni îndată la noi şi se aşeză între bufon şi peretele exterior al cortului. Îşi aşeză capul uriaş pe pieptul lui şi scoase un oftat înainte de a închide ochii. Mă cuprinse gelozia.

Lui îi e mai frig decât ţie. Mult mai frig. Iar în oraş, unde nu prea aveam ce vâna, deseori împărţea mâncarea cu mine.

Aşadar, e din haita noastră? l-am întrebat, uşor amuzat.

Asta să-mi spui tu mie, mă provocă Ochi Întunecaţi. *Ţi-a salvat viaţa, te-a hrănit din prada lui şi şi-a împărţit vizuina cu tine. E din haita noastră sau nu?*

Păi, cred că este, am spus, după câteva momente de gândire. Nu mai văzusem lucrurile în lumina aceea până atunci. Pe nesimţite, mi-am mişcat aşternutul ca să mă apropii de bufon.

— Ţi-e frig? l-am întrebat cu glas tare.

— Numai dacă mă opresc din tremurat, îmi răspunse el, nenorocit, apoi adăugă: De fapt, mi-e mai cald dacă stă lupul între mine şi perete. Emană foarte multă căldură.

— Ţi-e recunoscător că l-ai hrănit de atâtea ori în Jhaampe.

Bufonul miji ochii spre mine în lumina slabă din cort.

— Serios? N-am crezut că animalele au memorie lungă.

Asta mă puse pe gânduri.

— De obicei, nu au. Dar în noaptea asta îşi aduce aminte că l-ai hrănit şi ţi-e recunoscător.

Bufonul ridică braţul şi-l scarpină pe lup între urechi. Ochi Întunecaţi scoase un mormăit de plăcere, ca un pui, şi se lipi fericit mai tare de el. M-am minunat încă o dată la schimbările pe care le vedeam în el. Reacţiona şi gândea tot mai des ca o fiinţă jumătate om, jumătate lup.

Eram prea ostenit ca să mă gândesc prea mult la asta. Am închis ochii şi m-am cufundat în somn. După un timp, mi-am dat seama că strângeam tare din pleoape şi stăteam cu fălcile încleştate, dar nici vorbă să se prindă somnul de mine. Voiam să-mi abandonez pur şi simplu conştienţa, atât de istovit eram, însă atât de tare mă ameninţa şi mă ispitea Meşteşugul, încât nu mă puteam destinde suficient ca să adorm. Mă tot foiam, căutând o poziţie mai relaxată pentru corp, până când Kettle, aflată de partea cealaltă a mea, mă întrebă făţiş dacă am purici. Am încercat să mă liniştesc.

M-am holbat la tavanul cortului, ascultând şuieratul vântului afară şi respiraţia calmă a camarazilor mei înăuntru. Am închis ochii şi mi-am relaxat muşchii, încercând să-mi odihnesc măcar trupul. Voiam cu disperare să adorm, însă atât au tras de mine visele Meşteşugului ca nişte cârlige minuscule, până când mi-a venit să ţip. Cele mai multe erau îngrozitoare. Un fel de ritual de transformare în neom într-un sat de coastă, un foc uriaş arzând într-o groapă, prizonierii împinşi în faţă de Străini batjocoritori şi puşi să aleagă între a fi făcuţi neoameni sau a sări în groapă, toate acestea sub ochii unor copii. Mi-am smuls mintea de lângă flăcări.

Mi-am tras răsuflarea şi mi-am liniştit ochii. Somn. Într-un dormitor din castelul Buckkeep, Lacey desfăcea cu grijă dantela de pe o veche rochie de mireasă. Stătea cu buzele strânse şi cu o expresie dezaprobatoare in timp ce scotea firişoarele care fixau cusătura decorativă.

— Ne va aduce bani frumoşi, îi spuse Patience. Poate destui ca să ne susţinem turnurile de pază încă o lună. El ar înţelege ce

trebuie să facem pentru Buck.

Patience stătea cu capul foarte drept. În timp ce desfăcea şiragurile de perle micuţe care sclipeau pe întăritura de la decolteul rochiei, am observat mai multe fire cărunte în părul ei de abanos decât ştiam eu. De-a lungul vremii, albul rochiei căpătase o nuanţă de fildeş, iar trena bogată îi cădea cascadă în poală. Patience lăsă brusc capul pe-o parte, ca ascultând ceva, cu o expresie de nedumerire pe faţă. Am fugit.

Am avut nevoie şi de ultimii stropi de voinţă ca să-mi deschid ochii. Focul din micul mangal ardea mocnit, împrăştiind o lumină roşiatică. Am studiat stâlpii care susţineau pielea întinsă a iurtei. Mi-am domolit respiraţia. N-am îndrăznit să mă gândesc la nimic care să mă atragă din viaţa mea, nici la Molly, nici la Burrich, nici la Verity. Am căutat o imagine neutră pe care să-mi odihnesc mintea, una care să nu mă trimită neapărat cu gândul la trecutul meu. Am invocat un peisaj pustiu. O câmpie netedă, goală, ascunsă de o mantie de omăt, sub cerul paşnic al nopţii. Nemişcare binecuvântată… m-am scufundat în ea ca într-un pat cu saltea moale, din pene.

Apăru un călăreţ lăsat mult în faţă pe spinarea calului, ţinându-l bine cu mâinile de gât, îndemnându-l să gonească mai iute. Frumuseţea simplă a perechii – calul galopând, bărbatul cu mantia fluturând deasupra cozii unduioase a animalului – emana siguranţă. O vreme, doar atât a existat, calul negru şi călăreţul spintecând câmpia înzăpezită în noaptea luminată de lună. Armăsarul gonea cu pricepere, îşi dilata şi-şi contracta fără efort muşchii, iar bărbatul sălta uşor în şa, ca şi cum nici nu l-ar fi atins. Luna sclipea argintie pe fruntea călăreţului, luminându-i medalionul cu căpriorul năvalnic. Chade.

Alţi trei călăreţi se iviră în peisaj. Doi veneau din spate, dar de-abia mai alergau pe caii osteniţi. Al treilea, singuratic, s-ar distanţa de ei dacă ar mai ţine mult urmărirea. Traversă câmpia perpendicular către ei. Calul pestriţ galopa îndârjit, fără să-i pese de troienele înalte pe care le tulbura în goana lui. Micul său călăreţ, fie o femeie, fie un tânăr, ştia să se ţină în şa. Luna dansa pe lama sabiei scoase din teacă. O vreme, tânărul călăreţ lăsă impresia că avea să-şi încrucişeze cărarea cu a lui Chade, dar bătrânul asasin îl zări la timp. Îi spuse ceva calului, iar animalul ţâşni ca fulgerul. Aproape că se făcu nevăzut. Îi lăsă

mult în urmă pe primii doi călăreţi leneşi, însă bidiviul pestriţ ajunse la drumul bătătorit şi întinse bine pasul, străduindu-se să se apropie de el. La început, am avut impresia că Chade va scăpa, dar calul pestriţ era mai odihnit decât al lui, care nu reuşi să alerge în acelaşi ritm nebun. Ritmul constant al pestriţului îl apropia încet de calul lui Chade. Distanţa dintre ei scădea treptat, dar neabătut. La un moment dat, pestriţul făcu un salt până în spatele armăsarului negru al lui Chade. Acesta slăbi pasul, iar Chade se răsuci în şa şi ridică braţul în semn de salut. Călăreţul celălalt, o femeie, îi strigă cu voce subţire în aerul rece: „Pentru Verity, adevăratul rege!” Îi aruncă apoi un săculeţ, iar Chade îi aruncă un pachet. Se despărţiră brusc, caii abătându-se amândoi de la drumul bătătorit, pentru a porni în direcţii diferite. Ropotele de copite se stinseră în noapte.

Armăsarii osteniţi ai urmăritorilor, înspumaţi şi transpiraţi, scoteau aburi în frig. Călăreţii îi opriră înjurând când ajunseră la locul în care se despărţise Chade de complicea lui. Frânturi de conversaţie se amestecară cu blestemele în aer. „Afurisiţi de partizani Farseer!”, „N-ai de unde să ştii la cine e acum” şi, la sfârşit, „Nu mă duc înapoi ca s-o iau cu biciul pe spinare din cauza încurcăturii ăsteia.” Până la urmă, au căzut de acord, pentru că şi-au lăsat caii să răsufle şi au pornit în pas mai lent pe cărarea bătucită, depărtându-se de cea pe care veniseră.

Mi-am revenit o scurtă perioadă. Ciudat, m-am pomenit că zâmbesc, deşi eram leoarcă de transpiraţie pe faţă. Meşteşugul era intens şi adevărat. Gâfâiam din cauza încordării la care mă supunea. Am încercat să mă retrag, dar şuvoiul dulce al cunoaşterii mă atrăgea prea puternic. Jubilam că scăpase Chade, că aflasem de existenţa partizanilor care luptau în numele lui Verity. Lumea se întindea vastă în faţa mea, ademenitoare ca o tavă cu dulciuri. Inima mea făcu imediat o alegere.

Un copil plângea continuu, deznădăjduit, aşa cum plâng sugarii. Fiica mea. Stătea pe un pat, învelită încă în pătura udă de ploaie. Se înroşise la faţă de efortul cu care plângea. Vocea lui Molly răsună ameninţătoare din cauza frustrării înăbuşite:

— Taci. De ce nu poţi să taci?

Vocea lui Burrich, aspră, plictisită.

— Nu te enerva pe ea. E doar un bebeluş. Probabil că-i e foame.

Molly se ridică în picioare. Avea buzele strânse şi braţele împletite la piept. Era roşie în obraji, cu părul adunat în şuviţe ude. Burrich îşi atârnă mantaua din care curgea apă. Fuseseră împreună undeva toţi trei şi tocmai se întorseseră. Tăciunii se făcuseră cenuşă, coliba era rece. Burrich se duse la cămin, îngenunche cu dificultate, protejându-şi genunchiul bolnav, şi alese surcele ca să aprindă focul. Îi simţeam încordarea, ştiam cât se luptă să-şi ţină firea.

— Ai grijă de copil, propuse el calm. Eu aprind focul şi pun apă la fiert.

Molly îşi scoase mantaua şi se duse s-o agaţe înadins lângă a lui. Ştiam că nu suportă să i se spună ce să facă. Bebeluşul plângea întruna, văitându-se ca vântul iernii de afară.

— Mi-e frig, mi-e foame, sunt obosită şi udă.

Va trebui să înveţe că uneori n-are ce face, trebuie să aştepte.

Burrich se apleacă să sufle într-o scânteie şi bodogăni când nu se aprinse.

— Şi ei îi e frig, îi e foame, e obosită şi udă, sublinie el. Folosea un ton din ce în ce mai sever. Se încăpăţâna să facă focul. Şi e prea mică să se ajute singură. Aşa că plânge. Nu ca să te chinuie, ci ca să-ţi spună că are nevoie de ajutor. E ca un căţeluş care plânge, femeie, sau ca un pui de pasăre care ciripeşte. N-o face ca să te enerveze.

Ridică vocea la fiecare propoziţie.

— Ei, pe mine mă enervează! declară Molly, cu chef de ceartă. N-are decât să plângă până nu mai poate. Am obosit să mă tot ocup de ea. Şi e tot mai răsfăţată. Plânge numai ca s-o iei în braţe. Nu mai am nicio clipă pentru mine. Nu mai dorm niciodată de seara până dimineaţa. Hrăneşte copilul, spală copilul, schimbă copilul, ia în braţe copilul. La atât se mărgineşte viaţa mea.

Îşi enumera necazurile cu amărăciune. Ochii îi sclipeau de nervi, aşa cum îi sclipiseră când îl sfidase pe tatăl ei, şi ştiam că se aştepta ca Burrich să se ridice şi să-i tragă o palmă. Însă el suflă într-o scânteie firavă şi mormăi satisfăcut când o flacără ţâşni subţire şi aprinse o scoarţă răsucită de fag. Nici măcar nu se întoarse către Molly sau copilul care plângea. Puse pe foc

surcea după surcea. M-am minunat cât de nepăsător putea să fie faţă de Molly, care clocotea de furie în spatele lui. Eu n-aş fi putut fi atât de temperat dacă ar fi stat în spatele meu cu expresia aceea pe chip.

Burrich se ridică numai când focul se aprinse curajos şi se răsuci, dar nu către Molly, ci către copil. Trecu pe lângă Molly ca şi când nici n-ar fi fost acolo. Nu ştiu dacă sesiză efortul ei de-a nu clipi în faţa loviturii pe care credea că o va primi. Mi se frânse inima să văd cum o marcase tatăl ei pe viaţă. Burrich se aplecă deasupra fetiţei, vorbindu-i cu glas calm în timp ce-o dezvelea. L-am urmărit cu admiraţie şi respect cum îi schimbă scutecul. Se uită în jur, apoi luă o cămaşă de lână de-a lui atârnată pe-un spătar de scaun şi-o înveli cu ea. Fata plânse mai departe, dar cu alt glas. Burrich o propti de umăr cu o mână, iar cu cealaltă umplu o oală şi-o puse la încălzit. O ignoră pe Molly, care se albi la faţă şi făcu nişte ochi cât cepele când Burrich începu să măsoare seminţele. Văzând că apa nu fierbe încă, se aşeză jos cu fetiţa în braţe şi o bătu ritmic pe spate. Ţipetele se mai potoliră, ca şi cum copila s-ar fi săturat de plâns. Molly se duse la ei.

— Dă-mi fata. O s-o hrănesc acum.

Burrich ridică încet ochii spre ea. O privi impasibil.

— Când te calmezi şi vrei s-o ţii în braţe, ţi-o voi da.

— Mi-o vei da în clipa asta! E copilul meu! se răsti Molly şi se întinse după fată.

Burrich o opri dintr-o privire. Ea se dădu înapoi.

— Încerci să mă faci să-mi fie ruşine? îl întrebă, cu glas tot mai piţigăiat. E copilul meu. Am dreptul să-l cresc cum consider că e mai bine. Nu trebuie ţinută în braţe tot timpul.

— Aşa este, încuviinţă el paşnic, dar nu-i dădu copilul.

— Crezi că sunt o mamă rea. Dar ce ştii tu despre copii, ca să spui că eu greşesc?

Burrich se ridică, se clătină puţin pe piciorul bolnav şi-şi recăpătă echilibrul. Luă seminţele şi le răsfiră peste apa care fierbea, apoi amestecă în vas ca să uniformizeze conţinutul. Puse capacul şi trase puţin oala de pe foc. Toate acestea le făcu legănând copilul pe îndoitura cotului. Mi-am dat seama că se gândise la răspuns când începu să vorbească:

— Despre copii nu ştiu multe. Dar mă pricep la pui. Mânji,

căţeluşi, viţei, purceluşi. Chiar şi la pisici. Ştiu că, dacă vrei să aibă încredere în tine, îi atingi deseori când sunt mici. Blând, însă ferm, ca să vadă că eşti puternic.

I se înmuie glasul când vorbi despre pui. Auzisem lecţia aceea de sute de ori, ţinută de obicei în faţa grăjdarilor nerăbdători.

— Nu strigi la ei, nu faci mişcări bruşte, care să li se pară ameninţătoare. Le dai mâncare bună şi apă curată, îi ţii în loc curat şi-i adăposteşti de vremea rea. Coborî glasul acuzator, adăugând: Nu-ţi verşi nervii pe ei şi nu confunzi pedeapsa cu disciplina.

Molly păru şocată de cuvintele lui.

— Disciplina se învaţă din pedepse. Un copil învaţă să fie disciplinat când e pedepsit dacă a făcut ceva rău.

Burrich scutură din cap.

— Aş vrea să-l „pedepsesc” pe bărbatul care ţi-a vârât prostia asta în cap cu bătaia, replică el şi o nuanţă din furia lui veche i se ghici în voce. Ce-ai învăţat de la tatăl tău, care-şi vărsa nervii pe tine? Că a arăta blândeţe unui copil e-o slăbiciune? Că a ceda şi-a lua fata în braţe când plânge pentru că vrea să fie cu tine e un gest numai pentru adulţi?

— Nu vreau să vorbesc despre tatăl meu, declară Molly dintr-odată, dar cu glas cam nesigur.

Se întinse după fetiţă ca un copil care-şi cere jucăria preferată. Burrich i-o dădu. Molly se aşeză pe piatra căminului şi se deschise la bluză. Bebeluşul căută lacom sânul şi tăcu imediat. O vreme, nu se auziră decât vântul văitându-se pe-afară, terciul fierbând în oală şi zgomotele scoase de Burrich, care aţâţa focul.

— Tu n-ai fost întotdeauna răbdător cu Fitz când era mic, bolborosi Molly mustrătoare.

Burrich pufni în râs.

— Nu cred că ar fi putut să fie cineva răbdător la nesfârşit cu băiatul ăla. Când l-am primit, avea cinci sau şase ani, nu ştiam nimic despre el. Şi eram tânăr, mă interesau multe alte lucruri. Poţi să vâri mânzul în ţarc sau să legi un câine o vreme, dar nu poţi face la fel cu un copil. Nicio clipă n-ai cum să uiţi de-un copil când îl ai în viaţa ta. Ridică din umeri neajutorat. Până să mă dezmeticesc, Fitz a devenit centrul vieţii mele. Făcu o pauză scurtă, neobişnuită. După aceea mi l-au luat, iar eu i-am lăsat…

Şi acum e mort.

Tăcere. Voiam cu disperare să-mi întind mintea până la ei, să le spun că trăiesc, dar nu puteam. Îi auzeam, îi vedeam, dar nu puteam ajunge la ei. Ca vântul din afara casei, urlam şi băteam în pereţi. Zadarnic.

— Ce-o să mă fac? Ce-o să se aleagă de noi? întrebă Molly pe neaşteptate, fără a se adresa cuiva anume. Îmi sfâşia inima cu disperarea ei. Uită-te la mine. Am copil, dar n-am bărbat şi niciun mijloc să-mi fac o soartă pe lume. Tot ce-am pus deoparte s-a dus. Se uită la Burrich. Am fost atât de proastă! Am crezut întotdeauna că va veni să mă caute, că se va însura cu mine. N-a făcut-o. Acum n-o va face niciodată. Începu să se legene, strângând fetiţa la piept. Lacrimile îi curgeau nestingherite pe obraji. Să nu crezi că nu l-am auzit azi pe moşneagul ăla care-a zis că m-a văzut în Buckkeep şi că eram târfa bastardului mânjit cu Har. Cât mai e până se răspândeşte povestea în Capelin Beach[5]? Nu mai îndrăznesc să ies în oraş. Nu mai pot ţine capul sus.

O coardă sensibilă pocni în inima lui Burrich. Se lăsă în faţă, cu cotul proptit de genunchi, cu capul în mâini.

— Am crezut că nu l-ai auzit, murmură el. Dacă n-ar fi fost atât de bătrân, i-aş fi cerut socoteală pentru vorbele lui.

— Nu poţi cere socoteală unui om pentru că spune adevărul, spuse Molly deznădăjduită.

Burrich ridică imediat capul.

— Nu eşti o târfă! declară el înfuriat. Ai fost soţia lui Fitz. Nu e vina ta că n-a ştiut toată lumea.

— Soţia lui, repetă Molly, batjocoritor. N-am fost soţia lui, Burrich. Nu s-a însurat niciodată cu mine.

— Mie aşa mi-a vorbit de tine. Îţi jur, ştiu asta. Dacă n-ar fi murit, ar fi venit la tine. Sigur ar fi venit. Întotdeauna a vrut să te ia de nevastă.

— Da, a vrut foarte multe. Şi-a spus multe minciuni. Intenţiile nu sunt fapte, Burrich. Dacă fiecare femeie care a auzit un bărbat promiţându-i c-o ia de nevastă i-ar şi deveni soţie, n-ar mai fi pe lume atâţia bastarzi.

Se îndreptă de spate şi-şi şterse lacrimile de pe faţă cu un

---

5 „Plaja Capelinilor” (n. tr.).

gest obosit, vrând parcă să le pună capăt pentru totdeauna. Burrich nu-i mai spuse nimic. Molly se uită la fetişoara care, în sfârşit, se liniştise. Bebeluşul adormise. Mama îşi scoase sfârcul din gura ei strânsă ajutându-se cu degetul mic. Închizându-şi bluza, zâmbi vag.

— Cred că am simţit un dinţişor. Poate plânge pentru că-i dau dinţii.

— Un dinte? Arată-mi-l! exclamă Burrich şi veni să se aplece spre bebeluş.

Molly trase uşor buziţa roz de jos şi scoase la iveală o jumătate de dinte ieşită din gingie. Fiica mea se trase la atingerea ei, încruntându-se în somn. Burrich o luă cu grijă de la Molly şi-o duse la pat. O aşeză pe el aşa cum era, învelită în cămaşa lui. Lângă foc, Molly luă capacul de pe oală şi mestecă în terci.

— Voi avea grijă de amândouă, se oferi Burrich stânjenit, cu ochii la copil. Nu sunt atât de bătrân, încât să nu pot munci. Câtă vreme mai sunt în stare să învârt toporul, putem face troc sau vinde lemnele. Ne vom descurca.

— Nu eşti bătrân deloc, spuse Molly absentă, punând sare în terci.

Se duse la scaun şi se trânti în el. Scoase dintr-un coş o cămaşă care aştepta să fie cârpită şi-o răsuci în mâini, ca să vadă de unde să înceapă cu peticitul.

— Parcă te scoli mereu altul în fiecare zi. Uită-te la cămaşa asta. I-ai rupt cusătura de la umăr ca un băiat în creştere. Cred că întinereşti pe zi ce trece. Eu, însă, am impresia că îmbătrânesc cu fiecare ceas. Şi nu pot să abuzez de bunătatea ta la nesfârşit, Burrich. Trebuie să-mi văd de viaţă. Într-un fel sau altul. Numai că nu pot să mă gândesc la asta acum.

— Atunci nu te gândi, o linişti Burrich.

Veni lângă scaunul ei. Ridică braţele, ca şi când ar fi vrut să i le aşeze pe umeri. În loc de asta, şi le încrucişă la piept.

— În curând vine primăvara. Vom planta o grădină şi vor începe şi peştii să înoate în bancuri mari. S-ar putea să se angajeze oameni în Capelin Beach. Vei vedea, ne vom descurca.

Reuşi să-i transmită şi lui Molly din optimismul lui.

— Ar trebui să mă apuc de-acum să fac nişte stupi din paie. Dacă avem noroc, poate mă aleg cu un roi de albine.

— Ştiu un câmp de flori sus, pe dealuri, unde vin multe albine vara. Dacă am ridica nişte stupi acolo, ar veni oare albinele în ei?

Molly zâmbi pentru sine.

— Albinele nu-s ca păsările, prostuţule. Roiesc numai când în vechiul lor stup sunt prea multe albine. Am putea obţine un roi aşa, dar numai la mijlocul verii sau la toamnă. Nu. La primăvară, când albinele ies la lumină din iarnă, vom încerca să găsim un copac cu albine. Când eram mică, înainte de-a mă deştepta la minte şi-a îngriji un stup iarna, îl ajutam pe tata să le caute. Pui un vas cu miere călduţă ca să le atragi. Mai întâi vine una, pe urmă alta. Dacă te pricepi – iar eu mă pricep foarte bine – găseşti roiul şi-l urmăreşti până la copacul unde se adăposteşte. Acesta e numai începutul, bineînţeles. Pe urmă trebuie să-l scoţi cu forţa din copac şi să-l vârî în stupul pregătit dinainte. Câteodată, când copacul e mai mic, îl tai pur şi simplu şi duci buduroiul acasă.

— Buduroiul?

— Scorbura de copac în care îşi fac albinele cuib.

— Dar nu te înţeapă? întrebă Burrich naiv.

— Nu, dacă ştii cum să lucrezi, îi răspunse Molly calmă.

— Va trebui să mă înveţi şi pe mine cum se face, rosti el cu umilinţă.

Molly se răsuci în scaun ca să-l vadă mai bine. Zâmbi, dar nu cu zâmbetul ei de altădată, ci cu unul prin care recunoştea că se prefăceau că lucrurile se vor desfăşura după planurile lor. Ştia foarte bine că nu se putea încrede în speranţe.

— Numai dacă mă înveţi să scriu. Lacey şi Patience au început să mă înveţe, mă descurc cu cititul cât de cât, dar la scris mi-e mai greu.

— Te învăţ, iar pe urmă o înveţi şi pe Nettle, promise Burrich.

Nettle[6]. O botezase pe fata mea Nettle, după planta pe care o iubeşte, deşi îi lasă urme pe mâini dacă nu e atentă când o culege. Asta simţea ea, că fiica noastră aducea durerea odată cu bucuria? Gândul mă îndurera. Ceva îmi distrase atenţia, dar m-am agăţat cu înverşunare de Burrich şi de Molly. Dacă nu mă puteam apropia mai mult de ea în clipele acelea, atunci aveam

---

6„Urzică” (n. tr.).

să fac orice ca să rămân agăţat de ea.

Nu, hotărî ferm Verity. *Retrage-te imediat. Îi pui în pericol. Crezi că ar avea remuşcări să-i omoare, dacă ar şti că astfel te-ar răni şi te-ar slăbi pe tine?*

Într-o clipă, m-am pomenit lângă Verity. Se afla într-un loc friguros, bătut de vânturi şi întunecat. Am încercat să văd mai multe, dar îmi bloca ochii. Cu atâta uşurinţă mă adusese la el împotriva voinţei mele, cu atâta uşurinţă îmi blocase văzul! Puterea Meşteşugului său era înfricoşătoare, dar îl simţeam ostenit, istovit de moarte, în ciuda forţei sale. Meşteşugul era ca un armăsar robust, iar Verity, funia subţire cu care e priponit. Trăgea de Verity în fiecare minut, iar el rezista de fiecare dată.

Venim la tine, i-am spus, deşi nu era necesar.

Ştiu. Grăbiţi-vă. Şi nu mai face ce-ai făcut. Nu te mai gândi la numele celor care ne-ar face rău. Aici, orice şoaptă e un strigăt. Au puteri de neimaginat, forţe pe care nu le poţi înfrunta. Unde mergi tu, acolo pot ajunge şi duşmanii tăi. Aşa că nu lăsa urme.

Dar unde te afli? l-am întrebat, chiar în timp ce mă îndepărta de el.

Găseşte-mă! îmi porunci, şi mă azvârli înapoi în trupul meu, înapoi în viaţa mea.

M-am ridicat pe pături, încercând să respir. Parcă m-aş fi luptat corp la corp şi-aş fi fost trântit pe spate. Câteva clipe, am scos nişte sunete joase, încercând să-mi umplu plămânii cu aer. În cele din urmă, am inspirat adânc, mulţumitor, şi-am mijit ochii în beznă. În afara cortului, vijelia ţipa. În mijlocul mangalului rămăsese doar o scânteie roşie, care lumina puţin mai departe decât silueta lui Kettle care dormea în apropiere.

— Te simţi bine? mă întrebă în şoaptă bufonul.

— Nu, am murmurat.

M-am întins lângă el. Dintr-odată, am fost prea obosit ca să gândesc, prea obosit ca să mai spun altceva. Mi se uscase transpiraţia pe trup şi-am început să tremur de frig. Bufonul mă uimi, cuprinzându-mă cu braţul. M-am apropiat de el recunoscător, împărtăşindu-mă din căldura lui. Mă învăluia afecţiunea lupului. Am aşteptat să aud cuvinte mângâietoare de la bufon, dar era prea înţelept ca să le dea glas. Am adormit tânjind după vorbe care nu existau.

25

STRATEGIE

Şase-nţelepţi la Jhaampe au venit,
Au suit dealul, nu l-au mai coborât.
Le-a căzut pielea, trupul şi l-au găsit,
Pe aripi de piatră în cer au plutit.

Cinci înţelepţi la Jhaampe au venit,
Pe-un drum nici înainte, dar nici ’napoi clădit,
S-au înmulţit, s-au contopit, degeaba,
Până la urmă, tot n-au săvârşit treaba.

Patru-nţelepţi la Jhaampe au venit,
S-au înţeles tăcuţi, o vorbă n-au rostit,
S-au închinat reginei, dorind să fie liberi.
Ce s-a ales de ei n-ar şti să spună nimeni.

Trei înţelepţi la Jhaampe au venit,
Au ajutat un rege, coroana i-au păzit,
Cercându-şi soarta, au vrut să urce dealul,
Un pas greşit i-a dat de-a berbeleacul.

Doi înţelepţi la Jhaampe au venit,
Două femei gingaşe acolo şi-au găsit,
Uitând de aventură, iubit-au îndeajuns,
Mai înţelept trăind decât cei de mai sus.

Un înţelept la Jhaampe a venit,

Regina şi coroana pe dată le-a uitat,
Şi-a-ndeplinit menirea, pe urmă s-a culcat,
Iar oasele în grija pietrelor şi-a dat.

Niciun înţelept la Jhaampe nu mai vine
Să suie iute dealul, dar nu şi să-l coboare.
E mult mai chibzuit şi mult mai sfânt
Să stai şi să înfrunţi de-acasă un mormânt.

— Fitz? Eşti treaz?

Bufonul stătea aplecat deasupra mea, cu faţa foarte aproape de a mea. Părea agitat.

— Cred că da.

Am închis ochii. Imagini şi gânduri îmi străbătură fulgerător mintea. N-am putut spune care dintre ele erau ale mele. Am încercat să-mi amintesc dacă era important să ştiu asta.

— Fitz!

Era Kettricken, care mă şi scutura.

— Ridică-l în şezut, sugeră Starling.

Regina mă apucă imediat de pieptii cămăşii şi mă trase în capul oaselor. Schimbarea bruscă a poziţiei mă ameţi. Nu înţelegeam de ce voiau să stau treaz în toiul nopţii şi le-am spus-o.

— E miezul zilei, mă informă scurt Kettricken. Vijelia n-a slăbit de aseară. Mă cercetă din priviri. Ţi-e foame? Vrei o cană de ceai?

Cât am încercat să mă hotărăsc, am uitat ce mă întrebase. Atâţia oameni murmurau în jur, că nu-mi puteam separa gândurile de ale lor.

— Te rog să mă ierţi, i-am cerut, politicos, iertare femeii. Ce m-ai întrebat?

— Fitz! şuieră exasperat bărbatul palid. Duse mâna în spatele meu şi scoase un pachet. Are scoarţă de spiriduş acolo, pentru ceai. I-a lăsat-o Chade. Ar trebui să-l trezească.

— N-are nevoie de ea, rosti o femeie bătrână cu voce aspră.

Se târî mai aproape de mine, întinse braţul şi mă pişcă tare de ureche.

— Au! Kettle! am certat-o şi-am încercat să mă trag la o parte.

Ea nu mă slăbi.
— Trezeşte-te! îmi porunci cu severitate. În clipa asta!
— Sunt treaz! am asigurat-o.
După ce se încruntă o dată la mine, îmi lăsă urechea în pace. În timp ce eu mă uitam în jur confuz, ea mormăi supărată:
— Suntem prea aproape de drumul ăla afurisit.
— Mai viscoleşte afară? am întrebat nedumerit.
— Da, ţi-am mai spus de şase ori, se enervă Starling, dar, după glas, mi-am dat seama că era şi îngrijorată.
— Am avut… coşmaruri azi-noapte. N-am dormit bine.
M-am uitat pe rând la oamenii adunaţi lângă micul mangal. Cineva înfruntase vântul şi adusese o provizie nouă de lemne. Un ceainic atârna pe trepied deasupra micii sobe, plin cu zăpadă care se topea.
— Unde-i Ochi Întunecaţi? am întrebat, imediat ce i-am simţit lipsa.
— Vânează, îmi răspunse Kettricken.
Şi nu prea am noroc, veni ecoul de pe panta de deasupra noastră. Îi sufla vântul în ochi. Îşi lăsase urechile în jos din cauza lui. *Nimic nu mişcă pe viscolul ăsta. Nu ştiu de ce mă mai deranjez.*
Vino înapoi la căldură, i-am propus. În clipa aceea, Kettle se aplecă în faţă şi mă ciupi zdravăn de braţ. Am tresărit cu un ţipăt.
— Fii atent la noi! se răsti ea la mine.
— Ce facem? am întrebat, frecându-mi braţul.
Mi se părea să nimeni nu se poartă aşa cum trebuie în ziua aceea.
— Aşteptăm să se oprească viscolul, îmi spuse Starling. Veni mai aproape de mine şi mă privi în ochi. Fitz, ce se întâmplă cu tine? Am impresia că nu eşti printre noi.
— Nu ştiu, am recunoscut. Mă simt prins într-un vis. Şi, dacă nu fac eforturi să stau treaz, adorm la loc.
— Atunci fă eforturi, mă sfătui Kettle neînduplecată.
Nu înţelegeam de ce e atât de supărată pe mine.
— Poate că ar trebui să doarmă, pur şi simplu, sugeră bufonul. Arată obosit şi, după cât s-a foit şi-a gemut azi-noapte, n-a avut nici pe departe vise odihnitoare.
— Deci se va odihni mai mult dacă stă treaz acum, în loc să se

întoarcă la visele acelea, insistă Kettle nemiloasă. Mă pocni în coaste pe neaşteptate. Vorbeşte cu noi, Fitz.

— Despre ce? m-am eschivat eu.

Kettricken trecu imediat la atac:

— L-ai visat pe Verity azi-noapte? Din cauza Meşteşugului eşti aşa de ameţit?

Am oftat. Nu poţi răspunde cu o minciună unei întrebări directe puse de regina ta.

— Da, i-am spus, dar văzându-i lucirea din priviri, am adăugat: Însă a fost un vis care nu te va mângâia prea mult. Trăieşte într-un loc friguros, cu vânt necruţător. N-a vrut să mă lase să văd mai multe, iar când l-am întrebat unde se află, mi-a zis să-l găsesc singur.

— De ce se poartă aşa? vru să ştie Kettricken.

Pe chip îi apăru o expresie jignită, de parcă ar fi alungat-o însuşi Verity.

— M-a avertizat serios cu privire la Meşteşug. Îi urmăream… pe Molly şi pe Burrich.

Îmi venea foarte greu s-o recunosc, pentru că nu voiam să vorbesc despre cele văzute.

— Verity a venit şi m-a smuls de-acolo, avertizându-mă că duşmanii noştri i-ar putea găsi prin mine şi le-ar putea face rău. Cred că de-asta n-a vrut să mă lase să văd unde se află. Se temea că, dacă mi-ar arăta împrejurimile, Regal şi iniţiaţii lui le-ar recunoaşte.

— Se teme că şi ei îl caută? întrebă Kettricken mirată.

— Aşa mi se pare. Deşi nu le-am simţit prezenţa, el crede că îl vor căuta, cu Meşteşugul sau în persoană.

— De ce s-ar mai deranja Regal să-l caute, când toţi cred că Verity a murit?

Am ridicat din umeri.

— Poate ca să se asigure că nu se va mai întoarce ca să le arate tuturor că s-au înşelat. Nu ştiu sigur, regina mea. Simt că regele îmi ascunde multe. Mi-a atras atenţia că iniţiaţii au puteri felurite.

— Dar Verity sigur e la fel de puternic, nu? întrebă Kettricken, încrezătoare ca un copil.

— Are o putere atât de mare, cum eu n-am mai văzut, doamna mea. Dar are nevoie de toată voinţa lui ca s-o

controleze.

— Iar un asemenea control e o iluzie, murmură Kettle pentru sine. O capcană pentru a-i păcăli pe cei imprudenţi.

— Regele Verity nu e deloc imprudent, doamnă Kettle! ripostă Kettricken nervoasă.

— Nu, nu este, am încuviinţat pe un ton împăciuitor. Iar cuvintele acelea le-am rostit eu, nu Ve… nu regele Verity, doamna mea. Nu caut decât să te fac să înţelegi că faptele lui îmi depăşesc puterea de înţelegere. Nu pot decât să mă încred în el că ştie ce urmăreşte. Şi să fac ce mi-a poruncit.

— Adică să-l găseşti, aprobă Kettricken. Aş vrea să putem pleca acum, chiar în clipa asta. Dar numai un prost ar înfrunta un asemenea viscol.

— Cât stăm aici, FitzChivalry e mereu în primejdie, ne informă Kettle.

Toţi ochii se întoarseră spre ea.

— Ce te face să spui asta, Kettle? o întrebă Kettricken.

Bătrâna ezită.

— Oricine îşi poate da seama. Dacă nu-l ţinem de vorbă, gândurile i-o iau razna şi începe să privească în gol. Nu poate dormi noaptea, pentru că îl asaltează Meşteşugul. E limpede că drumul e de vină.

— E adevărat ce spui, dar mie nu mi-e limpede că drumul e problema. Poate mai are fierbinţeală din cauza rănii sau…

— Nu. Am riscat s-o întrerup pe regină. Drumul e de vină. N-am fierbinţeală. Şi nu m-am simţit aşa înainte de a-l străbate.

— Explică-mi, îmi ordonă regina.

— Nu înţeleg nici eu. Bănuiesc doar că s-a folosit Meşteşugul pentru a se construi acest drum. E mai drept şi mai neted decât orice alt drum cunoscut de mine. Nu se văd urme de animale pe el. Ai băgat de seamă copacul pe lângă care am trecut ieri, buşteanul acela căzut? Partea de jos şi crengile cele mai de sus erau sănătoase… dar trunchiul care căzuse pe drum era aproape putrezit. O forţă lucrează pe drum, ca să-l păstreze curat şi fără obstacole. Iar eu cred că, indiferent ce fel de forţă este, are legătură cu Meşteşugul.

Kettricken chibzui câteva minute.

— Ce propui să facem? mă întrebă.

Am ridicat iar din umeri.

— Nimic. Deocamdată. Cortul stă bine aici. Ar fi o prostie să încercăm să-l mutăm pe vântul ăsta. Pur şi simplu trebuie să fiu conştient de primejdiile care mă pasc şi să mă străduiesc să le evit. Iar mâine sau când o fi să se înmoaie vremea, ar trebui să merg pe lângă drum, nu pe el.

— Nu te-ar ajuta prea mult, mormăi Kettle.

— Poate. Dar cum drumul e călăuza noastră spre Verity, ar fi o greşeală să ne abatem de la el. Verity i-a supravieţuit, şi l-a străbătut singur. Am tăcut câteva momente, crezând că înţeleg mai bine frânturile de vise pe care mi le adusese Meşteşugul despre el. Până la urmă, voi reuşi s-o fac şi eu.

Camarazii mei, aşezaţi roată lângă mine, nu mă priveau foarte convinşi.

— Păi, cred că n-ai de ales, conchise Kettricken amărâtă. Dacă te pot ajuta cumva, FitzChivalry…

— Nu văd cum m-aţi putea ajuta, am recunoscut.

— Ţinându-i mintea ocupată atât cât se poate, propuse Kettle. Nu-l lăsaţi să zacă, nici să doarmă prea mult. Starling, ai harpa cu tine, nu-i aşa? N-ai putea să ne cânţi?

— Am o harpă, o corectă menestrelul bosumflat. E vai şi-amar faţă de cea care mi s-a luat în Moonseye.

Starling rămase cu privirea în gol, concentrată pe trăirile lăuntrice. Oare aşa arătam şi eu când mă absorbea Meşteşugul? Kettle se întinse şi-o bătu prieteneşte pe genunchi, dar cântăreaţa se trase îndărăt.

— Totuşi, n-am alta mai bună, şi voi cânta, dacă ziceţi că ajută.

Duse mâna la spate şi scoase harpa învelită din boccea. Când o desfăcu, am văzut că nu era decât un cadru de lemn cu coardele întinse perpendicular pe el. Semăna cu o harpă, dar nu avea graţia şi lustrul uneia adevărate. Faţă de fosta harpă a lui Starling, era ca lamele de antrenament ale lui Hod faţă de săbiile adevărate; un lucru util, care funcţiona, dar atât. Cu toate acestea, Starling şi-o aşeză în poală şi-o acordă. Tocmai începu o veche baladă din Buck, când un nas plin de zăpadă se ivi în uşa cortului.

— Ochi Întunecaţi! îl întâmpină fericit bufonul.

Am carne pentru toată lumea, anunţă el, umflându-se în pene. *Mai mult decât suficientă ca să ne îmbuibăm.*

Nu exagera. Când m-am târât afară din cort ca să-i văd prada, am dat cu ochii de un soi de mistreţ. Colţii şi blana aspră semănau cu ale animalelor din care vânasem şi altădată, dar avea urechi mai mari şi fire negre şi albe. Când veni lângă mine Kettricken, îşi manifestă bucuria, zicând că văzuse doar puţini porci până atunci, dar lumea ştia că bântuie prin păduri şi că cel mai bine e să fie lăsaţi în pace. Scărpină lupul după urechi cu degetele înmănuşate, lăudându-l exagerat pentru curaj şi îndemânare, până când el nu mai ştiu de mândrie şi se trânti în zăpadă. M-am uitat cum se tăvăleşte în omăt şi-n vânt şi nu mi-am putut reţine un zâmbet. În clipa următoare sări în patru labe şi mă ciupi tare de pulpă, cerându-mi să spintec burta porcului.

Carnea era grasă şi multă. Am tăiat-o numai împreună cu Kettricken, pentru că frigul îi nenorocea pe bufon şi pe Kettle, iar Starling se eschivă, având mâini de harpistă. Gerul şi umezeala nu le făceau bine degetelor ei încă nevindecate. Pe mine nu m-a deranjat. Nici treaba, nici frigul nu-mi lăsau mintea să rătăcească, pe lângă că simţeam o plăcere neobişnuită să stau singur cu Kettricken, chiar în condiţiile acelea. Lucrând împreună, am făcut uitat rangul şi trecutul, devenind doi oameni care stau în frig şi se bucură de carnea îndestulătoare. Am tăiat felii lungi, pentru frigărui care să se prăjească repede pe mangal, în cantitate suficientă ca să ne umplem toţi burţile. Ochi Întunecaţi îşi opri măruntaiele pentru el, desfătându-se cu inima, rinichii şi maţele, apoi cu o pulpă din faţă, trosnind satisfăcut oasele în fălci. Mi se părea prea plin de sine şi i-am spus-o, dar el îmi zise că nu mai vânase niciodată aşa o pradă greu de prins de unul singur, darămite s-o mai şi târască până la cort întreagă, ca s-o împartă cu noi. În toată vremea asta, bufonul îl scărpina între urechi.

În curând, mirosul de prăjit se răspândi în cort. Nu mai mâncasem carne proaspătă de zile întregi, iar din cauza frigului îndurat, grăsimea ni se păru de două ori mai gustoasă. Ne-am mai îmbărbătat şi aproape că am uitat de urletul vântului şi de gerul care ne asalta nemilos micul adăpost. După ce ne-am săturat cu toţii, Kettle ne făcu ceai. Nimic nu te mulţumeşte mai mult decât carnea şi ceaiul cald şi tovărăşia prietenilor.

Asta înseamnă haită, remarcă Ochi Întunecaţi din colţul lui. N-am putut decât să-l aprob.

Starling îşi şterse grăsimea de pe degete şi-şi luă harpa de la bufon, care ceruse s-o vadă. Spre surprinderea mea, se aplecă asupra instrumentului odată cu Starling şi-i urmă conturul cu unghia unui deget palid.

— Dacă aş avea uneltele cu mine, aş putea şlefui lemnul aici şi aici şi-aş netezi o curbă aici, pe partea asta. Cred că aşa s-ar potrivi mai bine cu degetele tale.

Starling îl privi serioasă, prinsă între suspiciune şi ezitare. Căută batjocura pe faţa lui, dar n-o găsi. Comentă prudentă, ca şi când ni s-ar fi adresat tuturor:

— Stăpânul meu, care m-a învăţat să cânt, se pricepea să şi făurească harpe. Prea bine se pricepea. A încercat să mă înveţe şi pe mine şi-am prins câte ceva, dar n-a suportat să vadă cum „răzui a proasta şi stric bunătate de lemn”, cum mi-a zis. Aşa că n-am învăţat niciodată cum să şlefuiesc un cadru. Iar cu mâna asta încă ţeapănă…

— Dacă am fi la Jhaampe, te-aş lăsa să răzui a proasta şi să strici cât lemn ai vrea. Numai lucrând înveţi. Însă acum, aici, chiar şi cu aceste cuţite, cred că aş reuşi să-i dau harpei tale o formă mai graţioasă, spuse bufonul cu sinceritate.

— Dacă vrei… acceptă Starling cu glas moale.

M-am întrebat când îngropaseră securea războiului şi mi-am dat seama că de câteva zile eu nu mai eram atent decât la persoana mea. Mă împăcasem cu gândul că Starling nu mai voia altceva de la mine decât să fie de faţă în caz că făceam un lucru de mare însemnătate. Nu stăruisem asupra ideii de a fi prieteni. Atât rangul lui Kettricken, cât şi durerea ei ridicaseră o barieră între noi pe care nu îndrăznisem s-o dărâm. Reticenţa lui Kettle de a vorbi despre ea îngreuna orice conversaţie. Dar nu-mi găseam nicio scuză că-i scosesem din gândurile mele pe bufon şi pe lup.

Când îţi ridici zidurile ca să te aperi de cei care ar folosi Meşteşugul împotriva ta, închizi în tine nu doar simţul Meşteşugului, remarcă Ochi Întunecaţi.

Am chibzuit la vorbele lui. Mi se părea că-mi slăbiseră Harul şi intuiţia în ultima vreme. Poate că tovarăşul meu avea dreptate. Kettle mă împunse brutal cu degetul.

— Pe unde-ţi umblă mintea? mă dojeni ea.

— Mă gândeam, am spus, apărându-mă.

— Atunci gândeşte cu glas tare.

— Gândurile mele de acum nu merită să fie împărtăşite.

Kettle se încruntă la mine pentru că nu voiam să cooperez.

— Atunci recită ceva, porunci bufonul. Sau cântă. Orice, numai să rămâi cu mintea printre noi.

— Bună idee, încuviinţă Kettle.

Veni rândul meu să mă încrunt la bufon. Dar toţi ochii se îndreptară spre mine. Am tras adânc aer în piept şi m-am gândit ce să recit. Oricine ştie pe de rost o poveste sau o poezie preferată, însă cele ştiute de mine vorbeau numai de plante otrăvitoare şi arta asasinilor.

— Ştiu un cântec, am recunoscut, într-un sfârşit. „Sacrificiul lui Crossfire”.

Acum se încruntă Kettle, dar Starling pişcă strunele începutului de cântec zâmbind amuzată. După ce-am scos câteva falseturi, mi-am dat drumul şi-am cântat binişor, deşi Starling se strâmbă de vreo două ori la câteva note pe care le pocisem. Nu ştiu de ce, cântecul meu o indispusese pe Kettle, care stătea posacă şi se holba la mine sfidătoare. După mine, îi veni rândul lui Kettricken, care cântă o baladă vânătorească de la munte. Apoi bufonul de distră cu un cântec deşucheat despre cum să curtezi o lăptăreasă. Cred că am sesizat o brumă de invidie în admiraţia lui Starling faţă de interpretarea lui. Mai rămase Kettle, care mă aşteptam să ne roage s-o iertăm, dar ea cântă poezia aceea pentru copii, „Şase înţelepţi la Jhaampe au venit/Au suit dealul, nu l-au mai coborât”, şi mă pironi tot timpul din priviri, de parcă fiecare cuvânt rostit cu glasul ei piţigăiat era o aluzie răutăcioasă la adresa mea. Dacă în poezie se ascundea vreo insultă, mie mi-a scăpat, aşa cum mi-a scăpat şi motivul răutăţii ei.

Lupii cântă împreună, observă Ochi Întunecaţi, tocmai când Kettricken propuse:

— Cântă ceva ce ştim toţi, Starling. Ceva care să ne îmbărbăteze.

Aşa că Starling cântă cântecul acela vechi despre a culege flori pentru fiinţa iubită şi ne-am dat toţi drumul la voce, unii cu mai multă inimă decât alţii.

Când se stinse ultima notă, Kettle observă:

— Se înmoaie viscolul.

Am ascultat cu toţii, apoi Kettricken ieşi din cort. M-am dus după ea şi-am stat amândoi o vreme în vântul care se mai potolise. Amurgul furase lumii culorile. După vijelie, se pornise o ninsoare deasă.

— Viscolul aproape că s-a oprit, rosti regina. Mâine putem porni la drum.

— Niciodată nu e prea devreme pentru mine, am zis eu.

Vino la mine, vino la mine, răsuna ecoul în inima mea. Undeva în munţi sau dincolo de ei se afla Verity. Şi râul Meşteşugului.

— Nici pentru mine, a rostit încet Kettricken. Aş vrea să-mi fi urmat instinctul cu un an în urmă şi să merg până la capătul drumurilor de pe hartă. Dar atunci am socotit că nu m-aş descurca mai bine decât Verity. Şi m-am temut să nu-i pun în pericol copilul. Un copil oricum pierdut. L-am dezamăgit pe Verity de două ori.

— L-ai dezamăgit? am exclamat îngrozit. Pierzându-i copilul?

— Copilul, coroana, regatul. Tatăl lui. Ce mi-a încredinţat el şi eu n-am pierdut, FitzChivalry? Chiar în timp ce alerg să mă întâlnesc cu Verity, mă întreb cum am să mă pot uita în ochii lui.

— Vai, regina mea, te înşeli, sunt sigur. El n-ar considera că l-ai dezamăgit, se teme doar că te-a părăsit în ghearele celei mai mari primejdii.

— A plecat să îndeplinească ceea ce ştia că trebuie îndeplinit, spuse Kettricken calmă, pe urmă adăugă cu tristeţe: Of, Fitz, cum poţi spune ceea ce simte el, când nici măcar nu ştii unde se află?

— Unde se află, regina mea, e doar un amănunt, un punct pe harta aceea. Dar ceea ce simte el, sentimentele lui pentru tine… sunt aerul pe care îl respiră, iar când ne unim prin Meşteşug, mintea mea lângă mintea lui, atunci aflu aceste lucruri fie că vreau, fie că nu.

Mi-am adus aminte şi de alte momente când, neintenţionat, surprinsesem sentimentele lui Verity faţă de regina lui, şi m-am bucurat că nu mi se vedea chipul pe întuneric.

— Aş vrea ca Meşteşugul ăsta să poată fi învăţat… Ştii de câte ori m-am înfuriat pe tine numai pentru că puteai ajunge la bărbatul după care tânjeam, pentru că ştiai ce se petrece în mintea şi-n inima lui? Gelozia e un lucru urât şi am încercat întotdeauna s-o alung de la mine. Dar câteodată e cumplit de

necinstit ca tu să-i fii atât de apropiat, iar eu, nu.

Nu-mi trecuse niciodată prin cap că aşa privea ea lucrurile. Stânjenit, am subliniat:

— Meşteşugul e deopotrivă blestem şi dar. Cel puţin aşa e pentru mine. Chiar dacă ţi l-aş putea face cadou, doamna mea, nu ştiu dacă e un lucru pe care să-l oferi unui prieten.

— Să-i simt prezenţa şi dragostea măcar o clipă, Fitz... pentru asta aş accepta orice blestem. Să mă atingă din nou, în orice fel... îţi poţi închipui cât mi-e de dor de el?

— Cred că pot, doamna mea.

Molly. Ca o mână care-mi strânge inima cu degetele. *Toacă gulii tari de iarnă pe masă. Cuţitul e bont, îl va ruga pe Burrich să-l ascută, dacă avea să se mai întoarcă pe ploaia asta. Tăia lemne ca să le ducă în sat şi să le vândă a doua zi. Bărbatul acela muncea prea mult, o să-l doară piciorul la noapte.*

— Fitz? FitzChivalry?

M-am întors lângă Kettricken, care mă scutura de umeri.

— Îmi pare rău, am spus încet. M-am frecat la ochi şi-am râs. Ironia sorţii. Toată viaţa mea, mi-a fost foarte greu să întrebuinţez Meşteşugul. Venea şi pleca de la mine ca vântul în pânzele corăbiilor. Acum sunt aici şi, dintr-odată, îl folosesc fără eforturi, îl respir ca aerul. Şi mi-e poftă de el, jinduiesc să aflu ce se întâmplă cu aceia pe care-i iubesc cel mai mult. Dar Verity îmi atrage atenţia să n-o fac, iar eu trebuie să cred că ştie mai bine decât mine.

— Şi eu, aprobă Kettricken, extenuată.

Am mai stat puţin pe întuneric şi mi-am stăpânit impulsul de-a o cuprinde cu braţul pe după umeri şi de-ai spune că lucrurile se vor aranja, că-l vom găsi pe soţul şi regele ei. Preţ de-o clipă, mi s-a părut că e tot fetiţa aceea înaltă şi zveltă care venise de la munte ca să-i fie mireasă lui Verity. Dar acum era regina celor Şase Ducate şi văzusem cât e de puternică. Fără îndoială, nu avea nevoie de alinare de la unul ca mine.

Am tăiat alte felii de carne din mistreţul îngheţat şi ne-am alăturat tovarăşilor noştri în cort. Ochi Întunecaţi dormea mulţumit. Bufonul ţinea harpa lui Starling între genunchi şi şlefuia porţiuni din cadrul de lemn cu o unealtă improvizată dintr-un cuţit de jupuit. Cântăreaţa şedea lângă el, urmărindu-l şi încercând să-şi strunească nerăbdarea. Kettle îşi desfăcuse

săculeţul de la gât şi scosese din el o mână de pietre şlefuite pe care le sorta. În timp ce Kettricken şi cu mine am aprins un foc firav în mangal şi-am pregătit carnea pentru prăjit, Kettle insistă să-mi explice regulile unui joc. Adică încercă, pentru că, în cele din urmă, renunţă, exclamând:

— Îl vei înţelege după ce vei fi pierdut de câteva ori.

Am pierdut nu doar de câteva ori. M-a silit să joc ore întregi după ce am terminat de mâncat. Bufonul continuă să răzuiască lemnul harpei lui Starling, făcând multe pauze, ca să ascută cuţitul. Kettricken tăcu, morocănoasă, până când bufonul observă că e melancolică şi începu să-i spună poveşti despre viaţa din Buckkeep înainte de a veni ea acolo. L-am ascultat cu o ureche şi până şi mie mi s-a făcut dor de zilele acelea de demult, când Corăbiile Roşii fuseseră doar o legendă şi dusesem un trai, dacă nu fericit, măcar sigur. Din vorbă în vorbă, s-a ajuns la menestrelii care cântaseră în Buckkeep, şi celebri, şi mai puţin cunoscuţi, iar Starling îi puse bufonului o mulţime de întrebări despre ei.

În curând m-am pomenit absorbit de jocul cu pietre. Era ciudat de liniştitor: piesele erau roşii, negre şi albe, şlefuite şi plăcute la atingere. Fiecare jucător trebuia să scoată la întâmplare pietre din sac şi să le aşeze la intersecţia liniilor de pe pânza tablei. Era un joc deopotrivă simplu şi complex. De câte ori câştigam, Kettle îmi arăta strategii şi mai complicate. Mă captiva şi-mi elibera mintea de amintiri şi gânduri. Când, în cele din urmă, ceilalţi picoteau în pieile de dormit, Kettle aşeză pietrele pe tabla de joc şi-mi ceru să le studiez poziţia.

— Se poate câştiga dintr-o singură mutare cu o piatră neagră, îmi spuse. Dar soluţia nu e uşor de găsit.

M-am uitat îndelung la pietre şi-am clătinat din cap.

— Cât ţi-a luat ca să înveţi să joci?

Kettle zâmbi pentru sine.

— În copilărie, învăţam repede. Dar trebuie să recunosc că ţie îţi merge mintea şi mai repede.

— Am crezut că jocul ăsta a fost inventat pe un tărâm foarte îndepărtat.

— Nu, e un joc vechi din Buck.

— N-am mai văzut pe nimeni jucându-l.

— Era ceva obişnuit când eram mică, însă nu toată lumea

învăţa să-l joace. Dar nu asta contează acum. Studiază poziţia pieselor. Dimineaţă, îmi dai soluţia.

Lăsă piesele pe tablă, lângă mangal. Memoria mea, îndelung antrenată de Chade, mă sluji foarte bine. Când m-am culcat, aveam poziţia pieselor în minte şi mi-am luat o piatră neagră cu care să câştig. Existau mai multe posibilităţi, pentru că o piesă neagră o putea înlocui pe una roşie, deplasând-o la altă intersecţie, iar una roşie putea face acelaşi lucru cu una albă. Am închis ochii, dar m-am gândit întruna la joc, plimbând piatra neagră în mai multe poziţii până când, în cele din urmă, am adormit. Fie visam jocul, fie nu visam nimic. Astfel, Meşteşugul a stat departe de mine, dar când m-am trezit dimineaţă, tot nu găsisem soluţia.

Mă trezisem cel dintâi. M-am târât afară din cort şi m-am întors cu un vas plin cu zăpadă, ca s-o topesc pentru ceaiul de dimineaţă. Era mult mai cald afară decât în zilele anterioare. M-am bucurat, deşi asta m-a obligat să mă întreb dacă primăvara venise deja la câmpie. Înainte să mi-o ia mintea razna, m-am întors la tabla de joc. Ochi Întunecaţi veni să-şi lase capul pe umărul meu.

M-am săturat de visat pietre. Ridică ochii şi priveşte tabla în întregime, frăţioare. Ca pe-o haită, nu ca pe vânători separaţi. Vezi? Aceea. Pune piatra neagră acolo şi nu folosi una roşie ca să scoţi una albă, ci las-o acolo, ca să închizi cursa. Atât.

Încă mă minunam de simplitatea uimitoare a soluţiei găsite de Ochi Întunecaţi când se trezi Kettle. Zâmbi larg şi mă întrebă dacă rezolvasem problema. Drept răspuns, am luat o piatră neagră din sac şi-am făcut mişcările sugerate de lup. Bătrâna rămase cu gura căscată. Pe urmă se uită la mine cu admiraţie.

— Nimeni n-a găsit răspunsul aşa de repede.

— Am primit ajutor, am recunoscut cu sfială. Soluţia e a lupului, nu a mea.

Kettle făcu nişte ochi cât cepele.

— Îţi baţi joc de-o femeie bătrână, mă mustră ea, prudentă.

— Nu. Nu-mi bat joc, i-am spus, dându-mi seama că probabil o jignisem. M-am gândit la ea toată noaptea. Cred că am şi visat strategii. Dar, când m-am trezit, Ochi Întunecaţi a venit cu soluţia.

Kettle păstră tăcerea o vreme.

— Am crezut că Ochi Întunecaţi e doar un… animal de companie inteligent. Unul care aude ce-i porunceşti chiar dacă nu vorbeşti cu glas tare. Dar acum spui că înţelege un joc. Vrei să zici că înţelege şi ceea ce vorbesc?

În partea opusă a cortului, Starling stătea proptită în cot şi ne asculta. Am căutat o cale să ascund adevărata faţă a lucrurilor, apoi am respins-o cu tărie. Mi-am îndreptat spatele, ca şi când i-aş fi raportat lui Verity, şi-am vorbit limpede:

— Suntem legaţi prin Har. Ceea ce aud şi înţeleg eu înţelege şi el. Dacă îl interesează ceva, învaţă. Nu zic că ar putea citi un pergament sau că şi-ar aminti un cântec. Dar, când îl intrigă un lucru, chibzuieşte la el în felul său. Ca un lup, de obicei, dar câteodată ca un om… Mă străduiam să explic în cuvinte un lucru pe care nici eu nu-l înţelegeam bine. A privit jocul ca pe-o haită de lupi urmărind vânatul. Nu ca piese negre, albe şi roşii. Şi şi-a dat seama în ce parte ar lua-o, dacă ar fi să vâneze cu haita aceea, ca să prindă prada mai uşor. Cred că uneori văd şi eu lucrurile ca el… ca un lup. Nu e ceva rău, zic eu. Doar un alt fel de a percepe lumea.

În ochii lui Kettle întârzie o umbră de teamă superstiţioasă când îşi plimbă ochii de la mine la lupul meu adormit. Ochi Întunecaţi alese momentul acela să dea din coadă leneş, ca să ne arate că ştia foarte bine că vorbim despre el. Bătrâna se înfioră.

— Când vorbeşti tu cu el… e ca şi cum vorbesc doi oameni cu ajutorul Meşteşugului?

Am vrut să neg mişcând din cap, dar pe urmă am fost nevoit să ridic din umeri.

— Harul începe prin împărtăşirea sentimentelor. Mai ales când eram mic, aşa mi s-a întâmplat. Ne luam după mirosuri, urmăream un pui de găină pentru că fugea, mâncam aceeaşi mâncare. Dar după ce ai stat cu un animal atâta vreme cât am stat eu, se formează un alt tip de legătură. Una mai profundă decât sentimentele, în care vorbele nu contează. Eu sunt mai conştient de animalul care îmi trăieşte în minte. El e mai conştient de…

A gândi. La ce vine înainte şi după ce alegi să faci un lucru. Devii conştient că întotdeauna ai de făcut o alegere şi chibzuieşti care e cea mai potrivită.

Întocmai. Am repetat cuvintele lupului pentru Kettle. Ochi Întunecaţi se ridicase de jos. Făcu un adevărat spectacol din a-şi întinde corpul, pe urmă se aşeză pe labele din spate şi-o privi cu capul pe-o parte.

— Înţeleg, spuse bătrâna calmă. Înţeleg.

Se sculă în picioare şi părăsi cortul. Starling se ridică în şezut şi se întinse.

— Cu totul altfel privesc acum gestul de a-l scărpina între urechi, observă ea.

Bufonul îi răspunse pufnind într-un râs scurt, se ridică în şezut şi imediat se întinse şi-l scarpină pe lup după urechi. Animalul se trânti pe el recunoscător. Am mârâit către amândoi şi m-am apucat să fierb ceaiul.

Ne-a luat cam mult să împachetăm şi să pornim la drum. Un strat gros de zăpadă afânată se întindea pretutindeni şi ne îngreuna efortul de a strânge tabăra. Am tăiat cât mai rămăsese din porc şi l-am luat cu noi. Am adunat jeppele; în ciuda viscolului, nu plecaseră prea departe. Secretul era sacul de cereale dulci cu care Kettricken o ispitea pe conducătoarea lor. După ce ne-am strâns lucrurile şi-am fost gata de plecare, Kettle a anunţat că eu nu am voie să merg pe drum şi că trebuie să stea cineva cu mine întotdeauna. M-am cam zbârlit, dar am fost ignorat. Bufonul se oferi imediat să fie primul meu partener. Starling îi zâmbi straniu şi scutură din cap. Le-am acceptat purtarea ridicolă bosumflându-mă bărbăteşte. Mă ignorară şi de data asta.

În scurtă vreme, femeile şi jeppele mergeau cu pas uşor, iar bufonul şi cu mine înaintam anevoie pe întăritura de la marginea drumului. Kettle se întoarse şi flutură din băţul pe care se sprijinea.

— Du-l şi mai departe de drum! îl dojeni pe bufon. Mergeţi până acolo unde de-abia ne mai vedeţi, ca să ne urmăriţi. Duceţi-vă. Hai, daţi-i drumul.

Ascultători, ne-am retras în pădure. Imediat ce nu mai aveam cum să fim văzuţi, bufonul mă întrebă:

— Cine e Kettle?

— Nu ştiu mai multe decât tine, i-am răspuns pe scurt, întrebând la rândul meu: Ce e între tine şi Starling acum?

Ridică din sprâncene şi-mi făcu viclean cu ochiul.

— Mă îndoiesc, am protestat.

— O, dar nu toţi sunt imuni la tertipurile mele ca tine, Fitz. Ce-aş putea să-ţi spun? E topită după mine, jinduieşte după mine în adâncul sufletului, dar nu ştie cum să-şi arate dragostea, biata de ea.

Am renunţat la întrebare. Nu-mi folosea la nimic.

— Ce-ai vrut să zici când m-ai întrebat cine e Kettle?

Bufonul mă privi compătimitor.

— Nu e o întrebare atât de grea, prinţişorule. Cine e femeia asta care ştie atât de bine ce te tulbură, scoate dintr-odată din sac un joc despre care am citit o singură dată, într-un manuscris foarte vechi, şi ne cântă „Şase înţelepţi la Jhaampe au venit” cu două versuri în plus, pe care nu le-am auzit nicăieri? O, lumina vieţii mele, cine e Kettle şi de ce alege o femeie atât de bătrână să-şi petreacă ultimele zile hălăduind prin munţi alături de noi?

— Eşti binedispus în dimineaţa asta, am constatat amărât.

— Nu-i aşa? Iar tu eşti expert în a-mi evita întrebarea. Sigur ai meditat la misterul acesta şi ai gânduri pe care vrei să le împărţi cu un sărman bufon.

— Nu mi-a spus destule despre ea ca să fac speculaţii.

— Aşa, deci. Ce putem presupune noi despre cineva care-şi pune lacăt la gură? Despre cineva care cunoaşte câte ceva şi despre Meşteşug? Şi despre jocurile şi poeziile străvechi din Buck? Câţi ani crezi că are?

Am ridicat din umeri.

— Nu i-a plăcut cântecul meu despre grupul de iniţiaţi al lui Crossfire, am spus eu pe neaşteptate.

— A, dar poate că a fost de vină vocea ta. Hai să nu ne agăţăm de orice fir de pai.

În ciuda voinţei mele, am zâmbit.

— E-aşa de mult de când nu ţi-am mai auzit limba ascuţită, încât mă simt aproape uşurat să-ţi baţi joc de mine.

— Dacă ştiam că ţi-a fost dor de ea, de mult aş fi făcut pe nepoliticosul cu tine. Zâmbi larg, apoi îşi luă o mină serioasă. FitzChivalry, taina pluteşte în jurul acestei femei ca muştele în jurul… berii vărsate. Se revarsă din ea prevestiri, semne şi bune, şi rele şi profeţii care devin foarte limpezi. Cred că e vremea s-o ia cineva la întrebări puse pe şleau. Bufonul îmi surâse. Cel mai bun prilej pentru tine e după-amiaza asta, când îi vine rândul să

te păstorească, să nu te rătăceşti. Fii subtil, bineînţeles. Întreab-o cine era rege în copilăria ei. Şi de ce a fost exilată.

— Exilată? Ar trebui să-ţi mai ţii imaginaţia în frâu.

— Aşa crezi tu? Eu, nu. Întreab-o numai. Şi nu uita să-mi spui şi mie tot ce nu vrea să-ţi zică.

— Iar pentru asta, tu, la rândul tău, îmi vei spune ce se întâmplă cu adevărat între tine şi Starling.

Bufonul îmi aruncă o privire piezişă.

— Eşti sigur că vrei să ştii? Data trecută când am făcut o asemenea învoială, când ţi-am dezvăluit secretul pentru care te-ai târguit, ţi-ai dat seama că nu mai vrei să-l afli.

— E chiar aşa un mare secret?

Ridică din sprânceană către mine.

— Vezi tu, nici măcar eu nu sunt sigur de răspunsul la întrebarea asta. Câteodată, mă surprinzi, Fitz. Adesea, nu mă surprinzi deloc, bineînţeles. Iar cel mai adesea mă surprind pe mine însumi. Ca atunci când mă ofer să transpir tot, înaintând prin zăpada afânată şi ferindu-mă întruna de copaci alături de un bastard, în loc să păşesc ţanţoş pe un drum neted ca-n palmă, în spatele unui şir de jeppe fermecătoare.

N-am mai scos nimic de la el în dimineaţa aceea. După-amiază, nu Kettle, ci Starling veni să-mi fie paznic pe drum. Crezusem că atmosfera dintre noi va fi una stânjenitoare. Nu uitasem că dăduse în vileag existenţa copilului meu numai ca să fie acceptată şi ea în expediţia noastră, dar, de la începutul călătoriei încoace, supărarea mea se transformase în precauţie istovitoare. Ştiam că ar folosi, fără scrupule, împotriva mea orice amănunt ar afla de la mine, aşa că mi-am controlat atent cuvintele şi n-am scos o vorbă despre Molly sau fiica mea. Nu că mi-ar mai fi servit la ceva.

Totuşi, spre mirarea mea, Starling se dovedi amabilă şi vorbăreaţă. Mă asasină cu întrebări, dar nu despre Molly, ci despre bufon. Atât de multe voia să afle despre el, încât m-am întrebat dacă nu cumva *chiar* se îndrăgostise de el. La Curte, în Buckkeep, nu o dată se întâmplase ca bufonul să stârnească interesul femeilor şi să fie urmărit de ele. Cu acelea pe care le atrăgea înfăţişarea lui bizară se purtase foarte crud, dezvăluindu-le interesul superficial faţă de el. O grădinăreasa fusese aşa de impresionată de agerimea minţii lui, încât îi pierea

glasul în prezenţa lui. În bucătărie se bârfea că îi lăsa buchete de flori la baza scărilor ce duceau în turnul său, iar unii bănuiau că fata chiar fusese invitată de câteva ori să le urce. Din păcate, fusese nevoită să plece din castelul Buckkeep ca să aibă grijă de mama ei bătrână, într-un oraş îndepărtat, şi aşa se terminase toată povestea, din câte ştiam eu.

Totuşi, cât de puţine lucruri ştiam despre bufon, tot nu i le-am dezvăluit lui Starling, ci am evitat să-i răspund la întrebări, spunându-i doar banalităţi: că sunt prieten cu bufonul din copilărie, dar că avusesem amândoi atâtea sarcini de îndeplinit, încât nu ne rămăsese prea mult timp pentru distracţii. De fapt, i-am spus adevărul, dar am sesizat că Starling era şi frustrată, şi amuzată. A venit cu alte întrebări, tot ciudate. Voia să afle dacă ştiu numele adevărat al bufonului. I-am spus că, din moment ce eu însumi nu sunt capabil să-mi amintesc ce nume îmi dăduse mama, mă feresc să-i întreb pe alţii acelaşi lucru. Cu asta i-am închis gura o vreme, dar pe urmă s-a interesat cum se îmbrăca bufonul în copilărie. N-au mulţumit-o descrierile făcute de mine costumelor sale pestriţe, însă i-am spus sincer că, până la Jhaampe, nu-l văzusem îmbrăcat altfel decât în haine de bufon. Pe la sfârşitul după-amiezii, mai mult ne ciorovăiam decât conversam. M-am bucurat când ne-am alăturat celorlalţi în tabăra aşezată la o distanţă apreciabilă de drumul Meşteşugului.

Chiar şi aşa, Kettle m-a pus să fac şi treaba ei, nu doar pe a mea, doar ca să-mi ţină mintea ocupată. Bufonul găti o tocană gustoasă din proviziile noastre şi carne de porc. Lupul se mulţumi cu încă o pulpă. La sfârşit, după ce-am strâns vasele, Kettle scoase imediat tabla de joc şi sacul cu pietre.

— Acum vom vedea ce-ai învăţat, îmi promise ea.

După vreo şase jocuri, se uită la mine chiorâş.

— N-ai minţit! mă acuză.

— În legătură cu ce?

— Când ai spus că lupul tău a găsit soluţia. Dacă ai fi descoperit singur strategia, ai juca altfel acum. Din cauză că ţi-a arătat cineva soluţia şi n-ai aflat-o singur, nu înţelegi jocul în întregime.

În clipa aceea, lupul se sculă şi se întinse. *M-am săturat de pietre şi de tablă,* mă informă. *Vânatul e mai distractiv şi am parte de carne adevărată la sfârşit.*

Aşadar, ţi-e foame?

Nu. Sunt plictisit. Împinse cu nasul clapa cortului şi se făcu nevăzut în beznă.

Ţuguind buzele, Kettle îl urmări cum pleacă.

— Chiar voiam să întreb dacă nu puteţi forma o echipă. Ar fi interesant de văzut cum jucaţi împreună.

— Am impresia că ţi-a bănuit intenţia, am mormăit, cam supărat că nu m-a invitat să vânez cu el.

După alte cinci jocuri, am înţeles cât de inteligentă, dar simplă, era tactica lui Ochi Întunecaţi de a întinde capcane cu piesele. O avusesem în faţa nasului toată vremea, însă piesele parcă se puseră brusc în mişcare sub ochii mei, în loc să stea nemişcate la încrucişarea liniilor de pe pânza tablei. La mişcarea următoare, am aplicat tactica lupului şi-am câştigat cu uşurinţă. Am câştigat cu aceeaşi îndemânare şi următoarele trei jocuri, pentru că-mi dădusem seama cum s-o aplic şi în sens invers.

După ce am învins-o a patra oară, Kettle luă pietrele de pe tablă. În jurul nostru, lumea dormea buştean. Bătrâna aruncă o mână de vreascuri în mangal, ca să mai avem puţină lumină, apoi degetele ei noduroase aşezară cu repeziciune piesele înapoi pe tablă.

— Încă o dată, acestea sunt jocul tău şi mutarea ta, îmi spuse. Însă de data asta, ai la dispoziţie numai o piatră albă. Una mică şi pirpirie, dar cu care poţi câştiga. Gândeşte-te bine. Şi nu trişa. Lasă-l pe lup cu ale lui.

Am examinat îndelung poziţia pietrelor, ca să mi-o întipăresc bine în minte, pe urmă m-am culcat. Jocul părea fără soluţie. Nu vedeam cum aş putea câştiga nici cu o piatră neagră, darămite cu una albă. Nu ştiu ce-a fost, jocul sau distanţa mare de drum, dar m-am cufundat repede într-un somn adânc şi-am dormit fără vise până în zori. Apoi m-am alăturat lupului în goana lui sălbatică. Ochi Întunecaţi lăsase mult în urmă drumul şi explora vesel pantele dealurilor vecine. Am dat peste două feline albe care-şi mâncau prada şi, o vreme, le-am tot aţâţat, dându-le târcoale de la distanţă, atât cât să nu ne poată atinge, doar să ne sâsâie şi să ne scuipe. Niciuna din ele n-a vrut să-şi părăsească hrana, aşa că, după un timp, am renunţat şi ne-am întors la iurta noastră. Când ne-am apropiat de ea, am dat târcoale jeppelor tiptil, speriindu-le ca să se adune grămadă,

apoi silindu-le să se agite chiar în faţa cortului. Ochi Întunecaţi s-a furişat în cort, cu mine tot în mintea lui când l-a împuns pe bufon cu nasul său rece.

Mă bucur că nu ţi-ai pierdut spiritul ager şi voioşia, mi-a mărturisit lupul când am ieşit din mintea lui şi m-am trezit în propriul meu corp.

Foarte bine, am încuviinţat eu şi m-am sculat. Începea o nouă zi.

26

STÂLPI CĂLĂUZITORI

Un lucru l-am învăţat bine în călătoriile mele. Bogăţiile unei regiuni sunt mult mai apreciate în alta. Peştii pe care noi, în Buckkeep, nu i-am da nici pisicilor sunt consideraţi o delicatesă în oraşele din interiorul regatului. În unele locuri, apa este o sursă de bogăţie, în altele, inundaţiile aduc şi bătaie de cap, şi necazuri. Pielea fină, vasele delicate de ceramică, sticla transparentă, florile exotice... toate acestea le-am văzut în număr atât de mare, încât cei care le au nu le mai consideră bogăţii.

Aşadar, probabil că, în cantitate suficientă, magia devine un lucru obişnuit. În loc să te uluiască şi să te înspăimânte, o găseşti pe toate drumurile şi pe toate semnele călăuzitoare, întrebuinţată cu o risipă năucitoare pentru cei care nu se pot bucura de ea.

În ziua aceea am călătorit, ca şi până atunci, de-a curmezişul unei coaste de deal împădurite. La început, panta se înclina domoală şi lată. Vedeam drumul, mergeam numai puţin pe sub el. Uriaşii copaci pereni susţineau povara grea de omăt deasupra capului meu. Terenul era nesigur şi ici-colo se înălţau movile de zăpadă; totuşi, înaintam destul de uşor. Pe măsură ce ziua se apropia de sfârşit, copacii se micşorau, iar panta devenea tot mai abruptă. Drumul o îmbrăţişa, iar eu mergeam pe dedesubtul lui. Când a venit vremea să ne aşezăm tabăra în seara aceea, tovarăşii mei şi cu mine am găsit numai cu mare greutate un spaţiu neted pe care să înălţăm cortul. Am bâjbâit

mult în josul dealului înainte de-a găsi o suprafaţă dreaptă. Când, în cele din urmă, am reuşit să montăm iurta, Kettricken ridică ochii spre drum şi se încruntă. Scoase harta şi începu s-o studieze în lumina amurgului. M-am dus la ea şi-am întrebat-o care-i necazul.

Bătu harta cu un deget înmănuşat şi apoi arătă spre panta de deasupra noastră.

— Mâine, dacă drumul continuă să urce, iar panta devine mai abruptă, nu vei putea ţine pasul cu noi. Vom lăsa copacii în urmă până mâine seară. Vom ajunge într-un ţinut pustiu, abrupt şi stâncos. Ar trebui să adunăm lemne de foc, atâtea câte pot căra jeppele fără să le împovărăm prea tare. Se încruntă. Va trebui să mergem mai încet, ca să te poţi ţine după noi.

— Mă descurc, i-am promis.

Mă pironi cu ochii ei albaştri.

— Poimâine probabil va trebui să călătoreşti cu noi pe drum.

Nu-şi luă privirea de la mine.

— Atunci voi fi nevoit să-i fac faţă. Am ridicat din umeri şi-am zâmbit, în ciuda stânjenelii. Am de ales?

— Are vreunul din noi de ales? replică ea, vorbind ca pentru sine.

În seara aceea, după ce am terminat de curăţat oalele, Kettle întinse din nou tabla şi pietrele. M-am uitat la piesele aranjate şi-am clătinat din cap.

— N-am găsit soluţia, i-am spus.

— Ei, asta-i o adevărată uşurare. Dacă ai fi găsit-o singur sau chiar împreună cu lupul, m-ai fi lăsat cu gura căscată. E o problemă grea. Dar vom juca puţin acum şi, dacă eşti atent şi ager la minte, vei găsi soluţia.

N-am găsit-o, aşa că m-am culcat cu capul plin de piese împrăştiate pe tablă.

A doua zi, călătoria a decurs aşa cum prevăzuse Kettricken. La amiază, înaintam în patru labe printre tufişuri şi aglomerări de bolovani golaşi, cu Starling în spatele meu. Deşi gâfâia din cauza efortului depus pe solul denivelat, nu mai contenea cu întrebările, şi toate numai despre bufon. Ce ştiam despre părinţii lui? Cine îi cususe hainele? Fusese vreodată foarte bolnav? Mă obişnuisem deja să-i dau informaţii cu zgârcenie sau deloc. Mă aşteptam să se plictisească de jocul ei, dar era încăpăţânată ca

un catâr. Până la urmă, m-am răţoit la ea exasperat şi i-am cerut să-mi spună exact de ce era atât de fascinată de bufon.

Aborda o expresie ciudată, ca şi cum s-ar fi pregătit să înfrunte o provocare. Vru să spună ceva, se răzgândi, apoi nu mai rezistă. Mă privi cu ochi roşi de curiozitate şi mă anunţă:

— Bufonul e femeie şi e îndrăgostită de tine.

În prima clipă, parcă mi-ar fi vorbit într-o limbă străină. M-am uitat la ea, încercând să pricep despre ce vorbeşte. Dacă n-ar fi izbucnit în râs, poate că aş fi ştiut ce replică să-i dau, dar o nuanţă din râsul ei m-a jignit atât de tare, încât i-am întors spatele şi mi-am văzut de drum pe panta abruptă.

— Te-ai înroşit! îmi strigă din spate. Se îneca de râs. Îmi dau seama după ceafa ta! În atâţia ani de zile, n-ai fost în stare să-ţi dai seama? Nici măcar n-ai bănuit?

— Consider că e ridicol, am ripostat, fără să mă uit înapoi.

— Serios? Ce anume?

— Ideea în sine, i-am răspuns pe un ton glacial.

— Spune-mi că eşti absolut convins că mă înşel.

N-am considerat că zeflemeaua ei merită un răspuns. Am înaintat printre nişte tufişuri încâlcite şi nu m-am oprit să ţin crengile, ca să n-o lovească. Ştia că m-am înfuriat, pentru că râdea în continuare. Mi-am croit drum dând la o parte ultimele tufe şi m-am pomenit la marginea unui versant stâncos aproape vertical. Era lipsit de vegetaţie, iar piatra cenuşie crăpată ieşea în creste îngheţate din zăpadă.

— Înapoi! am avertizat-o pe Starling când se înghesui în spatele meu.

Privi şi ea în jur şi rămase cu răsuflarea tăiată. M-am uitat în susul pantei verticale, la drumul scobit de-a curmezişul muntelui ca o crestătură în lemn. Era singura cale neprimejdioasă de-a străbate versantul abrupt. Deasupra noastră domnea panta muntoasă înclinată şi plină de bolovani, nu destul de abruptă ca să-i zici povârniş. Era presărată cu copaci şi tufe încovoiate de vânt, ale căror rădăcini creşteau la întâmplare din solul bolovănos sau se afundau în el. Zăpada îngheţase pe pantă într-un strat neregulat. Urcuşul până la drum avea să fie o provocare. Panta pe care o traversam de dimineaţă se înclinase tot mai mult. N-ar fi trebuit să mă mire, dar fusesem atât de preocupat să găsesc cărarea cea mai potrivită, încât nu mai

aruncasem de multişor o privire la drum.

— Va trebui să ne întoarcem la drum, i-am spus lui Starling, iar ea încuviinţă în tăcere.

Uşor de zis, greu de făcut. Pe alocuri, simţeam grohotişul sub tălpi şi nu o dată am înaintat în patru labe. Cântăreaţa gâfâia în spatele meu.

— Încă puţin! i-am strigat, când Ochi Întunecaţi apăru suind pe lângă noi.

Ne depăşi cu uşurinţă, avansând în salturi, până când ajunse la drum. Urcă pe el şi dispăru, apoi se întoarse la margine şi se uită în jos, urmărind cum ne căţărăm pe panta anevoioasă. Îndată se ivi şi bufonul lângă el, uitându-se la noi îngrijorat.

— Aveţi nevoie de ajutor? ne strigă el.

— Nu. Ne descurcăm noi! i-am strigat înapoi.

M-am oprit, ghemuindu-mă şi agăţându-mă de trunchiul unui arbore pipernicit, ca să-mi trag respiraţia şi să-mi şterg sudoarea de pe ochi. Starling se opri şi ea în spatele meu. Dintr-odată, am simţit în mine drumul de deasupra. Îl străbătea un curent ca un râu şi, tot aşa cum curentul unui râu tulbură aerul şi-l ridică în vârtejuri deasupra lui, şi drumul făcea la fel. Însă nu vârtejuri de aer rece simţeam eu, ci vârtejuri de vieţi, şi apropiate, şi îndepărtate. Pe drum pluteau substanţa stranie a bufonului, teama înăbuşită a lui Kettle şi dârzenia amarnică a lui Kettricken. Erau tot aşa de separate şi de uşor de recunoscut ca buchetul mai multor soiuri de vin.

— FitzChivalry!

Starling îşi însoţi strigătul cu o palmă între omoplaţi.

— Ce-i? am întrebat-o absent.

— Mişcă-te! Nu mai pot atârna aici multă vreme, îmi plesnesc gambele!

— O!

Am revenit în trupul meu şi-am urcat porţiunea rămasă până la buza drumului. Graţie Meşteşugului plutitor, am sesizat imediat prezenţa lui Starling în spate. Simţeam cum pune picioarele şi se agaţă de salcia sfrijită de la marginea pantei verticale. Apoi am păşit pe suprafaţa netedă a drumului, sorbit de curentul lui ca un copil de un şuvoi.

Bufonul ne aşteptase. Kettricken stătea în fruntea jeppelor şi se uita înapoi îngrijorată, aşteptând şi ea să ne alăturăm

grupului. Am inspirat adânc şi-am început să-mi revin. Lângă mine, Ochi Întunecaţi îmi atinse brusc mâna cu botul.

Rămâi cu mine, îmi propuse. Căuta să întărească legătura dintre noi. Faptul că nu-l puteam ajuta mă alarma. Am privit în ochii lui profunzi şi-am făcut o descoperire.

Eşti pe drum. Credeam că animalele nu-l pot străbate.

Ochi Întunecaţi pufni dezgustat. *Una e să consideri că e înţelept să faci un lucru şi alta e să-l faci. Ai fi putut observa că jeppele merg pe drum de câteva zile bune.*

Era prea limpede. *Atunci animalele sălbatice de ce îl evită?*

Pentru că noi încă depindem de noi înşine ca să supravieţuim. Jeppele depind de oameni şi-i urmează chiar dacă le paşte pericolul, indiferent cât de prosteşte li se pare. Astfel, ele nu ştiu nici că trebuie să fugă de un lup. În schimb, fug înapoi la voi, oamenii, când le sperii. E la fel cu caii sau cu vitele în apă. Lăsate singure, înoată numai dacă aşa se salvează de la moarte, de prădători sau de foame. Dar oamenii le conving să înoate ori de câte ori doresc să ajungă de pe un mal pe altul. Cred că sunt cam proaste.

Dar tu ce cauţi pe drumul ăsta? l-am întrebat zâmbind.

Nu pune la îndoială prietenia, îmi răspunse el serios.

— Fitz!

Am tresărit şi m-am întors către Kettle.

— Sunt bine, am liniştit-o, deşi nu eram. De obicei, Harul mă avertiza de prezenţa altora, dar bătrâna venise în spatele meu şi n-o observasem decât atunci când îmi vorbise. Drumul Meşteşugului îmi diminua Harul. Când nu mă gândeam înadins la Ochi Întunecaţi, devenea doar o umbră în mintea mea.

Nici umbră n-aş fi, dacă nu m-aş strădui să rămân cu tine, sublinie lupul neliniştit.

— O să fie bine. Trebuie doar să fiu atent, i-am spus.

Kettle crezu că vorbesc cu ea.

— Sigur că da.

Mă luă demonstrativ de braţ şi mă urni din loc. Ceilalţi ne-o luaseră înainte. Starling mergea lângă bufon şi cânta un cântecel de dragoste, dar el se uita la mine îngrijorat peste umăr. Am dat din cap, iar el îmi răspunse în acelaşi fel. Kettle mă pişcă de braţ.

— Fii atent la mine. Vorbeşte-mi. Spune-mi, ai găsit soluţia

partidei pe care ţi-am propus-o?

— Încă nu, am recunoscut.

Zilele erau mai calde, însă vântul care sufla pe lângă noi aducea încă ameninţarea gheţii de pe crestele mai înalte. Când mă gândeam la ele, simţeam imediat frigul pe obraz, dar drumul Meşteşugului îmi poruncea să-l ignor. Drumul urca întruna, dar eu înaintam fără efort. Ochii îmi spuneau că avansăm în susul dealului, dar eu mergeam uşor, ca şi când l-aş fi coborât.

Încă o ciupitură de la Kettle.

— Gândeşte-te la joc, îmi ordonă ea scurt. Şi nu te lăsa păcălit. Trupul tău depune efort şi e frig. Dacă nu eşti permanent conştient de el, nu înseamnă că-l poţi ignora. Drămuieşte-ţi puterile.

Vorbele ei mi se părură şi înţelepte, şi prosteşti. Mi-am dat seama că, proptindu-se de braţul meu, nu numai că-şi găsise un sprijin, dar mă şi obliga pe mine să slăbesc ritmul. Mi-am scurtat pasul şi l-am încetinit ca să mă potrivesc cu al ei.

— Ceilalţi nu par să fie afectaţi, am observat.

— Aşa este. Dar nu sunt nici bătrâni, nici sensibili la Meşteşug. La noapte îi vor durea picioarele, iar mâine vor merge mai încet. Drumul acesta a fost construit în virtutea presupunerii că aceia care vor păşi pe el ori nu-i vor cunoaşte influenţa subtilă, ori vor fi bine instruiţi ca să-i reziste.

— De unde ştii atât de multe despre el? am întrebat-o.

— Vrei să afli lucruri despre mine sau despre drum? ripostă Kettle arţăgoasă.

— Păi, despre amândouă, am recunoscut.

Nu mai protestă. După un timp, mă întrebă:

— Ai învăţat poezii când erai mic?

Nu ştiu de ce m-am înfuriat.

— Nu! Nu-mi aduc aminte primii ani de viaţă, atunci când le învaţă majoritatea copiilor. În schimb, poţi spune că am învăţat poezii despre grajduri. Vrei să-ţi recit cele cincisprezece însuşiri ale unui cal bun?

— Mai bine recită-mi „Şase înţelepţi la Jhaampe au venit”! se răsti Kettle. În tinereţea mea, copiii nu numai că învăţau poezii, dar aflau şi ce înseamnă ele. Acesta e dealul din poezie, boboc neştiutor! Cel pe care niciun înţelept care-l urcă nu se aşteaptă să-l şi coboare!

Un fior îngheţat îmi străbătu şira spinării. Mi s-a întâmplat de câteva ori în viaţă să recunosc un adevăr simbolic, gol-goluţ, în forma lui înfricoşătoare. Acum trăiam un asemenea moment. Kettle îmi adusese în faţa ochilor minţii un lucru pe care îl ştiam de zile întregi.

— Înţelepţii erau iniţiaţi în Meşteşug, nu-i aşa? am întrebat încet. Şase, apoi cinci, apoi patru... grupuri şi ce-a rămas din ele... Săream peste etapele logice, înlocuindu-le cu intuiţia mea. Deci asta s-a ales de iniţiaţi, de bătrânul pe care nu l-am putut găsi. Când grupul lui Galen n-a mers cum trebuie şi Verity a avut nevoie de mai mult ajutor ca să apere ducatul, el şi cu mine i-am căutat pe iniţiaţii mai bătrâni, instruiţi de Solicity, înainte ca Galen să devină Maestrul Meşteşugului, i-am explicat eu lui Kettle. Am găsit puţine manuscrise care îi pomeneau. Fie muriseră, fie dispăruseră. Noi ne-am gândit că trădaseră.

Bătrâna pufni.

— Trădarea nu-i o noutate în grupurile de iniţiaţi. Dar motivul cel mai comun al dispariţiei iniţiaţilor a fost faptul că, pe măsură ce stăpâneau Meşteşugul, deveneau tot mai dependenţi de el. Până la urmă, îi chema la el. Dacă ştiai să-l controlezi, supravieţuiai călătoriei pe acest drum. Dacă nu, dispăreai.

— Şi dacă supravieţuiai?

Kettle mă privi pieziş, dar nu-mi răspunse.

— Ce se află la capătul drumului? Cine l-a construit şi unde duce?

— Verity, îmi spuse ea calmă, într-un sfârşit. Duce la Verity. Tu şi cu mine nu avem nevoie să ştim mai multe.

— Dar tu ştii mai multe! am acuzat-o. Şi eu. Duce şi la izvorul Meşteşugului.

Pe chipul lui Kettle trecu o undă de nelinişte, apoi împietri.

— Nu ştiu nimic, îmi zise cu amărăciune. Apoi, mustrată de conştiinţă, adăugă: Am multe bănuieli şi am auzit multe jumătăţi de adevăr. Legende, profeţii, zvonuri. Pe acestea le ştiu, şi atât.

— Şi de unde le-ai aflat?

Se întoarse şi mă pironi cu privirea.

— Pentru că aşa mi-a fost sortit. Cum ţi-a fost sortit şi ţie, deopotrivă.

Altceva nu mai vru să-mi spună despre drum. În schimb, inventă alte partide şi-mi ceru să-i zic ce mişcări aş face cu

piatra neagră, roşie sau albă. Am încercat să mă concentrez pe ele, ştiind că-mi dăduse de lucru ca să nu mi-o ia mintea razna. Dar a încerca să ignori forţa Meşteşugului pe drumul acela era ca şi cum ai fi încercat să ignori un vânt sălbatic sau un puhoi de apă rece ca gheaţa. Puteam să nu-i dau atenţie, dar ea tot exista. Concentrat pe strategia jocului, cugetam la tiparul propriilor mele gânduri şi mi se părea că nici măcar nu sunt ale mele, ci ale unei persoane de la care le-am furat trăgând cu urechea. Vedeam piesele aşezate în faţa ochilor, dar nu reuşeam să amuţesc corul de voci care-mi şuşoteau într-un ungher al minţii.

Drumul şerpuia urcând tot mai sus. Muntele însuşi se înălţa aproape vertical în stânga noastră şi cădea la fel de abrupt în dreapta. Drumul ducea în locuri în care niciun constructor întreg la cap nu l-ar fi construit. Majoritatea drumurilor negustoreşti unduiau printre dealuri şi trecători. Al nostru tăia versantul muntelui urcând din ce în ce mai sus. Pe la sfârşitul zilei, Kettle şi cu mine rămăsesem mult în urma celorlalţi. Ochi Întunecaţi alergă înainte şi se întoarse ţopăind să ne raporteze că ajunseseră la un loc de popas, lat şi neted, unde ridicau cortul. La căderea nopţii, vântul muşca mai aspru. M-am gândit cu bucurie la căldură şi odihnă şi am stăruit pe lângă Kettle să se grăbească.

— Eu să mă grăbesc? Tu eşti cel care încetineşte. Hai, mişcă-te mai repede!

Ultima bucată de drum înainte de odihnă e cea mai lungă. Aşa-mi spuseseră soldaţii din Buckkeep. Dar în seara aceea am avut senzaţia că înotăm printr-un sirop rece, atât de grele îmi simţeam picioarele. Cred că făceam întruna pauze. Kettle m-a tras de mână de câteva ori şi m-a tot îndemnat să mă mişc mai repede. Nici după ce-am trecut de-o încreţitură de pe suprafaţa versantului şi-am zărit după ea cortul luminat în faţa noastră nu m-am putut convinge să iuţesc pasul. Ca în vis, cortul se apropia de mine, apoi se depărta. M-am târât anevoie spre el. În jurul meu şuşoteau glasuri din mulţime. Întunericul îmi slăbea văzul. Am fost nevoit să mijesc ochii pentru a străbate cu privirea prin vântul rece. Pe lângă noi treceau un puhoi de oameni, măgari încărcaţi cu poveri, fete chicotind şi cărând coşuri cu ghemuri de lână în culori vesele. Am întors capul după un negustor de

clopote. Căra un cadru pe umăr, iar zecile de clopoţei din alamă de toate mărimile răsunau în ritmul paşilor săi. Am tras-o pe Kettle de braţ ca s-o fac să se întoarcă şi să-l vadă şi ea, dar ea mă apucă zdravăn de mână şi mă trase după ea. Un băiat care mergea în sat ducea un coş plin cu flori de munte. Parfumul lor mă ameţi. M-am eliberat din strânsoarea bătrânei. M-am luat după el grăbit, ca să cumpăr flori cu care Molly să-şi parfumeze lumânările.

— Ajutor! ţipă Kettle.

M-am uitat în jur să văd ce se întâmplă, dar ea dispăruse de lângă mine. Se pierduse în mulţime.

— Kettle! am strigat-o. Am privit înapoi, dar mi-am dat seama că-l pierd şi pe vânzătorul de flori. Aşteaptă! l-am rugat.

— A luat-o la fugă! urlă Kettle cu groază şi disperare în glas.

Ochi Întunecaţi mă lovi brusc din spate cu labele peste umeri. Greutatea şi viteza lui mă trântiră cu faţa în stratul subţire de omăt de pe suprafaţa netedă a drumului. Deşi aveam mănuşi, mi-am julit palmele, iar genunchii mă ardeau ca focul.

— Idiotule! am ţipat la lup şi-am dat să mă ridic, dar el mă prinse de gleznă şi mă trânti din nou.

De data asta, m-am uitat peste buza drumului, la genunea de dedesubt. Durerea şi uimirea mea împietriseră noaptea, oamenii dispăruseră cu toţii şi mă lăsaseră singur cu lupul.

— Ochi Întunecaţi! am protestat. Lasă-mă să mă ridic!

Dar el îmi prinse încheietura mâinii între fălci, le strânse şi începu să mă târască în genunchi departe de marginea drumului. Nu ştiusem cât e de puternic, adică nu mă gândisem niciodată că şi-ar folosi puterea împotriva mea. Am lovit spre el cu mâna liberă zadarnic, ţipând şi încercând să mă ridic în picioare. Am simţit sânge curgându-mi pe braţul în care-şi înfipsese un colţ.

Kettricken şi bufonul apărură brusc lângă mine, unul în stânga, celălalt în dreapta. Mă apucară de braţe şi mă ridicară în picioare.

— A înnebunit! am strigat, în timp ce Starling venea în fugă după ei, albă precum ceara şi cu ochii gata să-i iasă din orbite.

— Lupule! exclamă ea.

Se lăsă într-un genunchi şi-l luă în braţe. Ochi Întunecaţi şedea gâfâind, evident încântat de îmbrăţişare.

— Ce-ai păţit? l-am luat la rost.

Se uită la mine, dar nu-mi răspunse.

În prima clipă, am reacţionat prosteşte. Mi-am dus palmele la urechi. Dar nu cu ele îl auzisem eu pe Ochi Întunecaţi până atunci. Lupul scânci la gestul meu, iar scâncetul l-am auzit clar. Nu era un scâncet de căţeluş.

— Ochi Întunecaţi! am ţipat.

Se ridică pe labele din spate şi se propti de pieptul meu cu cele din faţă. Era atât de mare, încât aproape că mă privea direct în ochi. Am surprins ecoul vag al îngrijorării şi disperării lui, însă numai atât. Mi-am trimis Harul în explorare. Nu l-a găsit. Nu i-a găsit nici pe ceilalţi. Parcă fuseseră transformaţi cu toţii în neoameni.

M-am uitat în jur, la feţele lor înspăimântate, şi mi-am dat seama că vorbeau, nu, aproape că ţipau, ziceau ceva despre marginea drumului şi pilastrul negru şi tot întrebau ce se întâmplă, ce se întâmplă. Vorbirea îmi păru, pentru prima oară, o trăsătură stângace. Cuvinte separate, adunate în propoziţii, sunând altfel de câte ori le rostea altă voce – aşa comunicam unii cu alţii. „Fitz, Fitz, Fitz!”, strigau ei, numele meu, adică pe mine, cred, dar fiecare glas îl rostea diferit, fiecare avea în minte altă imagine a celui cu care vorbea şi alt motiv pentru care trebuia să mi se adreseze. Ce lucruri stângace, cuvintele astea, nu mă puteam concentra pe ceea ce încercau să-mi transmită. Parcă mă târguiam cu nişte negustori din altă ţară, arătând cu degetul şi dând din mâini, zâmbind sau încruntându-se, şi ghicind, întotdeauna ghicind ceea ce voiau să spună.

— Vă rog, am rostit. Sst! Vă rog!

Nu voiam decât să tacă, să nu mai facă zgomot şi să nu mai strige, dar îmi atrase atenţia sunetul propriei mele voci.

— Vă rog, am repetat, minunându-mă în câte feluri trebuia să mişc gura ca să scot sunetele acelea imprecise: sst! şi mi-am dat seama că însemnau prea multe lucruri, şi nu unul singur, adevărat.

Mai demult, când Burrich tocmai mă luase la el, mi-a cerut să desham caii de la o căruţă. Pe vremea aceea încă ne studiam unul pe altul. Niciun om întreg la cap n-ar fi dat o asemenea sarcină unui copil. Dar m-am descurcat, căţărându-mă pe animalele docile şi desfăcând fiecare cataramă lucioasă, până

când hamul a căzut, bucăţi, la pământ. Când a venit să vadă de ce-mi trebuia atâta ca să termin treaba, Burrich a rămas cu gura căscată, dar incapabil să mă învinovăţească pentru că făcusem ceea ce-mi ceruse. Eu m-am mirat că hamul care mi se păruse alcătuit dintr-o bucată atunci când începusem să-l desfac avea, în realitate, atât de multe părţi.

Tot la fel mă simţeam şi acum. Atâtea sunete ca să rosteşti un cuvânt, atâtea cuvinte ca să dai contur unui gând. Limba mi se destrăma în palmă. N-o mai cercetasem niciodată până atunci. Stăteam în faţa tovarăşilor mei atât de impregnat de esenţa Meşteşugului de pe drum, încât a vorbi mi se părea o stângăcie de copil, ca şi cum ai mânca terciul cu degetele. Cuvintele îmi sunau în urechi lente şi inexacte, ascunzând tot atâtea înţelesuri câte dezvăluiau.

— Fitz, te rog, trebuie să... începu Kettricken să vorbească, dar atât de intens m-am concentrat ca să pricep fiecare posibil înţeles al celor cinci cuvinte, încât n-am auzit şi continuarea lor.

Bufonul mă prinse de mână şi mă duse în cort. Mă îmboldi până reuşi să mă aşeze, apoi îmi scoase căciula, mănuşile şi haina. Fără o vorbă, îmi puse o cană fierbinte în mâini. Gestul l-am înţeles, dar conversaţia rapidă şi agitată a celorlalţi semăna cu cotcodăcitul înfricoşat dintr-un coteţ plin cu orătănii. Lupul veni şi se culcă lângă mine, cu capul său mare pe coapsa mea. L-am mângâiat, i-am pipăit urechile fine. Se lipi mai tare de mine, într-un gest parcă implorator. L-am scărpinat între urechi, crezând că asta vrea. Era cumplit să nu-l înţeleg.

N-am mai fost de folos nimănui în seara aceea. Am încercat să-mi fac partea mea de treburi, dar ceilalţi îmi tot luau obiectele din mână. De câteva ori, Kettle mă ciupi, mă împunse cu degetul sau mă îndemnă să mă trezesc. Odată am fost atât de fascinat de felul în care-şi mişca gura în timp ce mă dojenea, că nu mi-am dat seama când s-a îndepărtat de mine. Nu mai ştiu ce făceam când mi-a prins ceafa cu degetele ei ca nişte gheare. Mi-a tras capul în faţă şi mi l-a ţinut aşa până când a aşezat fiecare piatră pe tabla de joc. Îmi puse una neagră în mână. O vreme, n-am făcut decât să mă holbez la semne. La un moment dat, dintr-odată, am trăit o schimbare de percepţie. Nu exista spaţiu între mine şi joc. Am aşezat piatra neagră în poziţii diferite. Până la urmă, am descoperit mişcarea perfectă, iar

când am pus piatra la locul ei, parcă mi s-ar fi desfundat urechile dintr-odată sau tocmai mi-aş fi alungat somnul frecându-mă la ochi. Am ridicat privirea să-i cercetez pe cei din jur.

— Îmi pare rău, am murmurat prosteşte. Îmi pare rău.

— Te simţi mai bine? mă întrebă Kettle cu glas domol, ca şi când s-ar fi adresat unui prunc care atunci învăţa să umble.

— Mi-am mai revenit. Am ridicat spre ea doi ochi deznădăjduiţi. Ce mi s-a întâmplat?

— Meşteşugul, veni răspunsul ei concis. Nu eşti destul de puternic pentru el. Erai gata să mergi pe drumul care se termina în locul acela. Era un semn acolo. Cândva, drumul se bifurca, o ramură cobora în vale, alta traversa muntele în continuare. La fund nu sunt decât grămezi de bolovani, dar se vede unde iese drumul dintre ruine şi pe unde se continuă. Se pierde într-o altă grămadă de bolovani, puţin mai departe. Imposibil să fi mers Verity pe-acolo, însă nu mai aveai mult şi deveneai, şi tu, o amintire, asemenea drumului. Făcu o pauză şi mă privi severă. În tinereţea mea… Tu n-ai fost instruit suficient ca să faci ceea ce faci şi în niciun caz ca să înfrunţi o astfel de provocare. Dacă numai atâta învăţătură ai primit… Eşti sigur că Verity trăieşte? mă întrebă pe nepusă masă. Că a supravieţuit acestei încercări de unul singur?

Am decis că unul dintre noi trebuia să renunţe la secrete.

— L-am văzut, mi l-a adus Meşteşugul într-un vis. Într-un oraş cu locuitori ca aceia pe lângă care am trecut azi. Şi-a scufundat mâinile şi braţele într-un râu magic şi a plecat de la el cu puteri înmiite.

— Pe Dumnezeul peştilor! se minună Kettle, iar faţa i se lumină într-o expresie de groază şi admiraţie.

— N-am trecut pe lângă nimeni astăzi, protestă Starling.

Nu mi-am dat seama că stă lângă mine decât atunci când i-am auzit vocea. Am tresărit, speriat că se putea apropia cineva de mine atât de mult, fără ca eu să-l simt.

— Toţi cei care au bătut cândva acest drum au lăsat o amintire în urmă. Simţurile tale sunt ferite de fantomele acelea, dar Fitz calcă pe el dezgolit ca un nou-născut.

Kettle se lăsă brusc în spate, pe saltea. Ridurile de pe faţă i se adânciră.

— Cum e posibil ca un asemenea copil să fie Catalizatorul? întrebă ea, fără a se adresa cuiva anume. Nu ştii să te salvezi nici pe tine de tine însuţi. Cum ai de gând să salvezi lumea?

Bufonul se aplecă în faţă din aşternut ca să-mi ia mâna. Un fel de putere se revărsă în mine odată cu atingerea lui liniştitoare. Vorbea cu glas vesel, dar tâlcul cuvintelor sale pătrunse adânc în mine:

— Profeţiile nu garantează niciodată iscusinţa. Numai perseverenţa. Ce spune Colum cel Alb al tău? „Ca stropii de ploaie cad ei pe turnurile de piatră ale timpului. Dar, cu vremea, ploaia e cea care rămâne, nu turnurile…”

Mă strânse de mână.

— Ai degetele reci ca gheaţa, i-am spus, când îşi retrase braţul.

— Nici nu-ţi închipui cât mi-e de frig, mă aprobă el, apoi îşi ridică genunchii la piept şi-i cuprinse cu braţele. Mi-e foarte frig. Şi sunt foarte obosit. Dar perseverent.

Mi-am mutat privirea de la bufon la Starling, care-şi lăţi buzele într-un zâmbet de cunoscător. O, zei, cât mă enerva!

— Am scoarţă de spiriduş în boccea, i-am sugerat bufonului. Te încălzeşte, dar te şi înviorează.

— Scoarţă de spiriduş, se încruntă Kettle, dezgustată, pentru ca, după o clipă de gândire, să rostească plină de încântare: De fapt, s-ar putea să fie o idee bună. Da. Ceai din scoarţă de spiriduş.

Când am scos pachetul din boccea, bătrâna mi-l smulse din mână ca şi cum m-aş fi tăiat cu el. Mormăi în barbă în timp ce ne drămuia porţiile mici.

— Am văzut eu cât drog bagi în tine, mă dojeni şi pregăti ceaiul singură.

Nu puse niciun strop de scoarţă în ceaiul lui Kettricken, al lui Starling şi-al ei.

Am sorbit din băutura fierbinte, simţind mai întâi gustul foarte amar şi numai după aceea senzaţia de căldură din stomac, care mi se răspândi în tot corpul, moleşitoare. M-am uitat la bufon. Se relaxa în mrejele drogului, iar ochii începură să-i sclipească.

Kettricken scosese harta şi-o cerceta încruntată.

— FitzChivalry, hai s-o studiem împreună, îmi porunci ea pe neaşteptate.

Am ocolit mangalul şi m-am dus lângă ea. Nici nu m-am aşezat bine, că a şi început să vorbească:

— Cred că suntem aici, îmi spuse. Arătă cu degetul prima îmbinare a drumurilor marcată pe hartă. Verity a spus că va vizita toate cele trei locuri marcate. Eu cred că, atunci când a fost desenată harta, drumul pe care ai vrut să-l urmezi în seara asta era intact. Acum nu mai există. Nu mai există de multă vreme. Ochii ei albaştri priviră într-ai mei. Ce crezi că a făcut Verity când a ajuns aici?

Am cugetat câteva clipe.

— E un bărbat cu simţ practic. A doua destinaţie nu pare să fie la distanţă mai mare de trei-patru zile de aici. Cred că acolo s-a dus mai întâi ca să-i caute pe Străbuni. Iar a treia e la… şapte zile de aici. După părerea mea, s-a hotărât că e mai bine să viziteze aceste două locuri înainte. Apoi, dacă n-a obţinut niciun rezultat, s-a întors aici şi-a încercat să găsească o cale spre… ce-o fi acolo jos.

Kettricken îşi încreţi fruntea. Brusc, mi-am adus aminte ce netedă îi fusese când venise la Verity prima oară, să-i fie mireasă. Acum nu era clipă să nu văd riduri de grijă pe faţa ei.

— A plecat de multă vreme… soţul meu. Nouă nu ne-a luat aşa de mult să ajungem aici. Poate nu s-a întors încă pentru că e jos, acolo. Pentru că i-a trebuit mult timp să coboare până acolo, ca să-şi continue călătoria.

— Poate, am aprobat-o jenat. Nu uita că noi avem provizii suficiente şi călătorim împreună. Când Verity a ajuns aici, a fost, pesemne, singur, şi cu puţine resurse.

Nu i-am spus bănuiala mea, aceea că fusese rănit în ultima lui bătălie. N-avea rost s-o sperii şi mai tare. În ciuda voinţei mele, o parte din mine porni să-l caute pe Verity. Am închis ochii şi m-am zăvorât iar ferm în mine. Desluşisem oare o pată murdară pe şuvoiul Meşteşugului, un sentiment prea bine cunoscut de forţă vicleană? Mi-am ridicat zidurile la loc.

— … despărţim grupul?

— Îmi cer iertare, regina mea, am rostit cu umilinţă.

Nu ştiu dacă am citit exasperare sau teamă în ochii ei. Mă luă de mână şi mi-o strânse ferm.

— Ascultă-mă cu atenţie, îmi porunci. Am zis că mâine vom căuta o cale de a coborî. Dacă dăm peste ceva promiţător,

continuăm. Dar nu cred că ar trebui să ne ocupăm de asta mai mult de trei zile. Dacă nu găsim nimic, mergem mai departe. Alternativa ar fi să despărţim grupul. Să trimitem…

— Nu cred că ar trebui să ne despărţim, am spus eu în grabă.

— Mai mult ca sigur, ai dreptate, recunoscu Kettricken. Dar durează mult, foarte mult, iar eu sunt singură cu întrebările mele de prea multă vreme.

N-am ştiut ce răspuns să-i dau. M-am prefăcut că sunt ocupat să-l scarpin pe Ochi Întunecaţi pe urechi.

Frate. O şoaptă, nu mai mult, dar am coborât ochii, către el. I-am pus mâna pe ceafă, întărind astfel legătura dintre noi. *Ai fost pustiu ca un om obişnuit. Nu te-am putut face să mă simţi.*

Ştiu. N-am idee ce mi s-a întâmplat.

Am eu. Te distanţezi tot mai mult de partea mea şi te apropii de partea cealaltă. Mă tem că vei merge prea departe şi nu te vei mai putea întoarce. M-am temut că aşa ai făcut astăzi.

Ce vrei să spui, partea mea şi partea cealaltă?

— Îl auzi iar pe lup? se interesă Kettricken neliniştită.

M-am mirat, când am ridicat privirea, cât de tulburată se uita la mine.

— Da. Suntem din nou împreună. Mă fulgeră o idee. De unde-ai ştiut că n-am putut comunica?

Ridică din umeri.

— Cred că am bănuit. El era foarte agitat, iar tu păreai foarte distant cu toată lumea.

E înzestrată cu Har. Nu-i aşa, regina mea?

Nu pot spune cu siguranţă că au comunicat. Cândva, demult, la Buckkeep, crezusem că o surprinsesem pe regină întrebuinţând Harul. Ar fi putut foarte bine să-l folosească, pentru că pe atunci Harul meu fusese atât de slab, de-abia-l simţeam pe animalul de care eram legat. În orice caz, Ochi Întunecaţi ridică ochii la Kettricken, iar ea îi susţinu privirea. Puţin încruntată, regina adăugă:

— Uneori aş vrea să vorbesc cu el cum vorbeşti tu. Dacă aş avea la dispoziţie viteza şi îndemânarea lui în a se furişa peste tot, aş afla mai repede cât de sigur e drumul, şi în faţa, şi în spatele nostru. Ar putea găsi o cale pe unde să coborâm, una care ochilor noştri le scapă.

Dacă eşti în stare să-ţi ţii mintea acasă ca să-i spui ce văd, nu

m-ar deranja o astfel de sarcină.

— Ochi Întunecaţi ar fi încântat să te ajute, regina mea.

Kettricken zâmbi obosită.

— Atunci, dacă reuşeşti să păstrezi legătura şi cu mine, şi cu el, poţi fi mijlocitorul nostru.

Mă tulbură să aud ecoul vorbelor lui Ochi Întunecaţi răsunând în cuvintele ei, dar n-am făcut decât să mişc din cap a încuviinţare. Trebuia să fiu foarte atent la orice discutam, altfel îmi scăpau amănunte, ca atunci când eram foarte obosit şi mă luptam întruna cu somnul. Oare şi lui Verity îi venea la fel de greu?

Există o cale de-a rezista, dar cu răbdare, cu multă răbdare, ca şi când ai domoli un armăsar nărăvaş care se răzvrăteşte de câte ori îl atingi cu hăţurile sau cu călcâiul. Însă tu nu eşti pregătit pentru ea. Aşa că luptă-te, băiete, şi ţine-ţi capul deasupra apei. Aş vrea să existe alt mijloc prin care să vii la mine, dar nu ai la dispoziţie decât drumul şi trebuie să-l urmezi… Nu, nu-mi răspunde. Să ştii că sunt şi alţii care ascultă cu aceeaşi lăcomie, dacă nu cu aceeaşi intensitate ca mine. Fii prevăzător.

Odată, descriindu-l pe tatăl meu, pe Chivalry, Verity îmi spusese că, atunci când îşi întrebuinţa Meşteşugul, năvălea în mintea lui ca armăsarul în grajd, îi transmitea mesajele şi dispărea cât ai clipi. Acum înţelegeam mai bine ce voise să-mi spună unchiul meu.

Aveam impresia că simt un peşte abandonat de-un val. În clipa în care Verity a plecat din mintea mea, m-a încercat senzaţia de gol, îmi lipsea ceva. Dacă nu m-ar fi întărit deja scoarţa de spiriduş, probabil aş fi leşinat, însă drogul mă ţinea bine în puterea lui. Parcă eram înfofolit într-o pătură moale şi caldă. Îmi dispăruse oboseala, dar eram amorţit. Am băut ultimele înghiţituri din cană şi-am aşteptat să simt obişnuita revărsare de energie. Zadarnic.

— Nu cred c-ai pus destulă scoarţă de spiriduş, i-am spus lui Kettle.

— Ai băut suficientă, replică ea scorţoasă.

Vorbise ca Molly când credea că beau prea mult. M-am întărit, aşteptând să mi se umple mintea cu imaginile ei, însă am rămas în trupul meu. Nu ştiu dacă am fost dezamăgit sau uşurat.

Tânjeam să le văd pe ea şi pe Nettle. Dar Verity mă prevenise… Cu întârziere, am anunţat-o pe Kettricken:

— Verity m-a căutat. Acum câteva minute.

Văzând cum îi înroşeşte speranţa obrajii, m-am blestemat pentru mojicia şi neghiobia de care dădusem dovadă.

— N-a fost chiar un mesaj, am încercat s-o dreg eu cât mai iute. Doar o avertizare, nu cumva să folosesc Meşteşugul. Tot mai crede că mă caută şi alţii prin el.

Se pleoşti imediat. Clătină din cap, apoi înălţă privirea şi întrebă:

— Mie nu mi-a transmis nimic?

— Nu cred că ştie că eşti cu mine, m-am eschivat eu degrabă.

— Nicio vorbă, spuse ea cu voce stinsă, ca şi când nu m-ar fi auzit. Ochii ei căpătară o expresie pustie când întrebă: Ştie că l-am dezamăgit? Ştie despre… copilul nostru?

— Nu cred, doamna mea. N-am simţit în el durerea aceea, iar eu ştiu prea bine cât ar suferi.

Kettricken îşi înăbuşi lacrimile. Mi-am blestemat iar vorbele stângace. Dar oare se cuvenea să fiu eu acela care s-o aline cu vorbe de dragoste pe soţia lui Verity? Se îndreptă de spate brusc, apoi se sculă în picioare.

— Mă duc să mai aduc lemne pentru la noapte, ne spuse ea. Şi să hrănesc jeppele cu grăunţe. N-au nicio ramură pe care s-o ciugulească.

Ieşi din cort în beznă şi în frig. Nimeni nu scoase un cuvânt. După câteva clipe, m-am dus după ea.

— Să nu întârzii, mă preveni Kettle fermă.

Lupul veni scai după mine.

Noaptea era senină şi friguroasă. Vântul nu bătea mai tare ca de obicei. Neplăcerile obişnuite aproape că le poţi trece cu vederea. Kettricken nici nu strângea vreascuri, nici nu hrănea jeppele. Eram convins că se ocupase deja de treburile acelea. În loc de asta, stătea la marginea drumului năruit şi se holba la povârnişul întunecat de la picioare. Era ţeapănă ca un soldat care raportează sergentului şi nu scotea un sunet. Ştiam că plânge.

Sunt unele momente în care trebuie să dovedeşti maniere alese, să respecţi regulile de conduită, şi altele, când trebuie să demonstrezi că eşti om. M-am dus la ea, am luat-o pe după

umeri şi am întors-o cu faţa la mine. Era sfâşiată de durere. Lângă mine, lupul scânci.

— Kettricken, am rostit. Te iubeşte. Nu te va condamna. Va suferi, da, dar ce om n-ar suferi? În ce priveşte faptele lui Regal, sunt ale lui. Nu te învinovăţi tu pentru ele. N-ai fi putut să-l opreşti.

Îşi şterse obrazul cu mâna fără o vorbă. Privea dincolo de mine, palidă la faţă ca o mască în lumina stelelor. Oftă din adâncul inimii, însă am bănuit că-şi înăbuşă durerea. Am luat-o în braţe şi i-am lipit faţa de umărul meu. Am mângâiat-o pe spate şi l-am simţit încordat.

— Toate sunt în regulă, am minţit-o. O să fie bine. În timp, îţi vei da şi tu seama de asta. Veţi fi împreună din nou, veţi face alt copil, amândoi veţi sta în coridorul cel mare din Buckkeep şi veţi asculta cântecele menestrelilor. Va fi iarăşi pace. Tu n-ai văzut Buckkeepul în vreme de pace. Verity va avea timp să pescuiască şi să vâneze, iar tu vei călări alături de el. Regele va râde, va striga şi va hohoti prin săli ca vântul de la miazănoapte. Bucătăreasa obişnuia să-l scoată din bucătărie pentru că tăia carnea de friptură înainte să se pătrundă, atât de foame îi era când se întorcea acasă de la vânătoare. Intra direct în bucătărie şi-şi tăia o pulpă de pui pusă la frigare, aşa făcea, să ştii, şi-o lua cu el în camera gărzilor, unde spunea poveşti şi-o flutura ca pe-o sabie…

Am bătut-o blând pe spate ca pe-un copil şi i-am spus poveşti despre bărbatul slobod la gură, dar plin de bunăvoinţă, pe care mi le aminteam din copilărie. O vreme, împietri cu fruntea pe umărul meu. Apoi tuşi o dată, de parcă se sufoca, însă din pieptul ei ţâşniră suspine grele. Începu să plângă brusc şi fără ruşine, ca un copil care a căzut şi s-a lovit tare şi e speriat. Plângea cu lacrimi care demult trebuiau vărsate, iar eu n-am încercat s-o opresc. I-am vorbit în continuare şi-am mângâiat-o, fără să-mi aud nici măcar cuvintele mele, până când suspinele şi tremuratul ei se domoliră. Într-un sfârşit, se depărtă puţin de mine şi scotoci în buzunar după batistă. Se şterse pe faţă şi la ochi şi-şi suflă nasul înainte de a rosti:

— O să-mi revin. Mă duru sufletul s-o aud vorbind cu atâta încredere. Numai că… Mi-e greu acum, să aştept să-i dau veştile acelea cumplite, să ştiu că-l voi răni. Am învăţat atâtea lucruri

despre ce înseamnă să fii Sacrificiu, Fitz. Am ştiut de la bun început că poate voi avea de îndurat suferinţe grele. Sunt destul de puternică… ca să le îndur. Dar nu m-a prevenit nimeni că voi ajunge să-l iubesc pe bărbatul care mi-a fost ales. Una e să port povara propriei dureri, şi alta să-l îndurerez pe el.

I se opriră vorbele în gât şi-şi plecă fruntea. M-am temut să nu înceapă iar să plângă, dar până la urmă ridică ochii şi-mi zâmbi. Luna sclipi argintie pe obrajii şi genele ei umede.

— Uneori am impresia că numai tu şi cu mine îl vedem pe bărbatul care poartă coroana pe cap. Vreau să râdă şi să strige, să lase sticlele cu cerneală deschise şi hărţile împrăştiate. Vreau să mă strângă în braţe. Atât de mult îmi doresc câteodată aceste lucruri, încât uit de Corăbiile Roşii, de Regal şi… de tot. Cred că, dacă am fi împreună din nou, lumea s-ar aşeza singură la loc. Nu e un gând prea cuviincios. Un Sacrificiu trebuie să fie mai…

Un licăr argintiu îmi atrase ochiul. Am zărit pilastrul negru peste umărul ei. Stătea înclinat la marginea drumului surpat, rămas fără jumătate din piatra de sprijin. N-am mai auzit-o pe Kettricken. Oare cum de nu zărisem pilastrul până atunci? Strălucea mai intens decât luna pe zăpada scânteietoare. Era sculptat din piatră neagră cu vinişoare de cristal – ca lumina lunii pe râul unduios al Meşteşugului. Nu scria nimic pe el. Vântul urla în spatele meu când am întins mâna şi-am mângâiat piatra netedă. Mă întâmpină cu bucurie.

27

ORAŞUL

Prin Regatul Munţilor trece un drum negustoresc vechi, care astăzi nu mai e de folos niciunui oraş din regat. Porţiuni din acest drum apar la sud şi la est, departe, până la malurile Lacului Albastru. Nu are nume, nimeni nu-şi aminteşte cine l-a construit şi puţini îl străbat, chiar şi pe porţiunile rămase intacte. În unele locuri, drumul a fost distrus treptat de movilele de gheaţă întâlnite deseori la munte. În altele, inundaţiile şi alunecările de teren l-au transformat în moloz. Se mai găseşte câte-un tânăr muntean curajos care vrea să vadă de unde începe drumul. Cei care s-au întors dintr-o asemenea aventură vorbesc despre oraşe ruinate şi văi aburinde, cu lacuri sulfuroase din care iese fum. Şi mai vorbesc despre natura duşmănoasă a teritoriului străbătut de drum. Lipseşte vânatul mare şi, oricum, vânătoarea merge greu. Nu există documente în care să se spună că s-a găsit vreun om atât de impresionat de drum, încât să vrea să-l străbată până la capăt şi înapoi.

Am căzut în genunchi pe strada acoperită de zăpadă. M-am ridicat încet, bâjbâind după o amintire. Mă îmbătasem? Greaţa şi ameţeala asta îmi sugerau, dar nu şi oraşul tăcut, cu scânteieri discrete pe întuneric. Am cuprins cu privirea împrejurimile. Mă aflam într-o piaţă, la umbra unui monument comemorativ. Am clipit, am strâns din pleoape, am deschis ochii. Lumina înceţoşată încă mă ameţea. Nu vedeam decât la un pas de mine în orice direcţie. Am aşteptat zadarnic să mă obişnuiesc cu licărul vag al stelelor. În curând am început să tremur, aşa că

am pornit în tăcere pe străzile pustii. Prima senzaţie care mi-a revenit a fost prudenţa, apoi amintirea tulbure a tovarăşilor mei, cortul, drumul ramificat. Dar între amintirea aceea şi prezenţa mea în oraş nu se întâmplase nimic.

M-am uitat înapoi, pe unde venisem. Bezna înghiţise drumul. Până şi urmele picioarelor mele se acopereau de zăpada care cădea alene. Am clipit ca să-mi alung fulgii de pe gene şi-am mijit ochii. Am desluşit laturile cu sclipiri umede ale clădirilor de-o parte şi de alta a străzii. Nu pricepeam de unde vine lumina. Nu-i găseam sursa şi nici destulă nu era. Lipseau umbrele ameninţătoare sau aleile foarte întunecoase. Pe lângă asta, nu-mi dădeam seama către ce loc anume mă îndrept. Clădirile înalte, stilul lor, unde duceau străzile – toate rămâneau un mister.

Mi-am înăbuşit panica. Senzaţiile pe care le încercam îmi aminteau prea bine de felul în care fusesem înşelat prin Meşteşug în castelul lui Regal. Mă temeam să-mi trimit mintea în explorare, de groază că aş da peste urmele murdare ale lui Will în oraşul acela. Însă, dacă mergeam mai departe pe bâjbâite, sperând că nu mă păcălea nimeni, puteam cădea într-o cursă. La adăpostul unui zid, m-am oprit şi m-am silit să mă adun. Am încercat încă o dată să-mi aduc aminte cum ajunsesem acolo, de cât timp îmi părăsisem camarazii şi de ce. Zadarnic. L-am căutat cu Harul pe Ochi Întunecaţi, dar niciun suflet viu nu se făcu simţit în apropiere. De ce, nu ştiam. Mi-am încordat auzul şi-am auzit doar vântul. Am mirosit doar piatră udă, zăpadă proaspătă şi, în depărtare, un râu. Gheara panicii îmi strânse încă o dată sufletul. M-am proptit cu spatele de zid.

Oraşul se trezi la viaţă ca la un semnal. Stăteam lipit de peretele unui han. Dinăuntru răsunau zgomote piţigăiate de cimpoi şi voci cântând o melodie necunoscută. O căruţă hurducăi pe stradă, apoi o pereche ţâşni în capătul aleii, mână în mână, râzând. Se lăsase noaptea peste oraşul acela straniu, dar el nu adormise. Am ridicat capul spre vârfurile ascuţite ale clădirilor imense şi-am văzut lumină. În depărtare, un bărbat strigă după cineva.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Ce se întâmpla cu mine? Mi-am luat inima-n dinţi şi m-am hotărât să aflu cât mai multe despre oraşul acela bizar. Am aşteptat să treacă altă căruţă

încărcată cu butoaie de bere pe la capătul aleii, apoi m-am depărtat de perete.

În clipa aceea, liniştea se lăsă încă o dată în bezna cu licăriri vagi. Se stinseră cântecul şi râsetele din han, nimeni nu mai trecea pe stradă. M-am aventurat în capătul aleii şi-am privit atent în stânga şi în dreapta.

Nimic, doar ninsoarea leneşă. Măcar vremea e mai blândă decât pe drumul de deasupra, mi-am zis. Chiar dacă eram nevoit să-mi petrec noaptea pe-afară, nu aveam să îndur prea mult frig.

O vreme, am rătăcit prin oraş. La fiecare răscruce alegeam drumul cel mai lat şi în curând am sesizat un tipar care cobora lin. Se simţea mai puternic mirosul râului. M-am oprit o dată ca să mă odihnesc pe bordura unui bazin mare şi rotund, care probabil fusese cândva fântână sau loc de spălat rufe. În momentul acela, oraşul se trezi iar la viaţă. Un călător veni şi-şi adăpă calul din bazinul secat atât de aproape de mine, că l-aş fi putut atinge. El nu mă observă, însă eu i-am remarcat veşmântul bizar şi forma neobişnuită a şeii. Un grup de femei trecu pe lângă mine, vorbind şi râzând încet. Aveau straie lungi şi drepte, care le atârnau de la umeri şi le fluturau pe la glezne. Toate îşi purtau părul bălai liber, lung până la şolduri, iar bocancii răsunau pe pavaj. Când m-am ridicat să le vorbesc, dispărură, luând şi lumina cu ele.

Încă de două ori am trezit oraşul la viaţă, înainte de a-mi da seama că o făceam atingând un zid cu vinişoare de cristal. Mi-a trebuit neînchipuit de mult curaj, dar am început să merg atingând cu degetele pereţii clădirilor. Oraşul înflorea odată cu paşii mei. Era noapte şi ningea liniştit. Căruţele nu lăsau urme. Am auzit trântindu-se uşi demult putrezite şi-am văzut oameni păşind uşor peste un şanţ adânc săpat de o furtună sălbatică într-o stradă. Nu-mi venea să-i numesc stafii, pentru că se salutau cu glas tare. Eu eram cel pe care îl ignorau şi înaintam invizibil printre ei.

Într-un sfârşit, am ajuns la un râu lat, care curgea negru sub lumina stelelor. Mai multe cheiuri duceau la el, iar două vase uriaşe erau ancorate pe apă. Lumini sclipeau pe puntea lor. Butoaie şi baloturi aşteptau pe docuri să fie încărcate. Câţiva oameni erau absorbiţi de un joc de noroc. Unii puneau la

îndoială cinstea unui jucător. Purtau alte haine decât lepădăturile care veneau pe apă în Buck şi vorbeau altă limbă, dar, din câte îmi dădeam seama, erau de acelaşi soi cu ele. Sub ochii mei, se iscă o încăierare gata să se transforme într-o bătaie în toată regula. Încetă imediat ce se auzi fluierul paznicului de noapte, bătăuşii luând-o la fugă în toate direcţiile înainte să vină Garda Oraşului.

Am luat mâna de pe zid. M-am oprit o clipă, ca să-mi obişnuiesc ochii cu întunericul presărat cu sclipiri de omăt. Nave, cheiuri, riverani, toţi se făcură nevăzuţi. Numai râul negru curgea în liniştea adâncă, aburind în aerul rece. Am pornit spre el, simţind drumul neregulat şi crăpat sub tălpi. Apele spălaseră cândva strada şi se retrăseseră, provocând stricăciuni fără să le oprească nimeni. Când m-am întors cu spatele la râu şi-am studiat conturul oraşului pe cer, am zărit siluetele vagi ale turlelor prăbuşite şi-ale zidurilor dărâmate. Încă o dată mi-am trimis mintea în explorare, dar nici de data aceasta n-am găsit nimic.

M-am răsucit din nou spre apă. Dispunerea formelor de relief îmi era oarecum familiară. Nu în locul acela, dar în râul acela îşi scufundase Verity mâinile şi braţele şi le scosese încărcate de magie. Prudent, am păşit pe dalele sparte chiar până la malul apei. Părea apă, mirosea a apă. M-am lăsat pe vine şi-am chibzuit. Auzisem poveşti despre bazine cu noroi umplute cu apă; ştiam că uleiul pluteşte pe apă. Poate că sub puhoiul acela negru curgea un alt râu, înzestrat cu o forţă argintie. Poate că în susul sau în josul lui scânteia afluentul de Meşteşug pur, pe care-l întâlnisem în viziunea mea.

Mi-am scos mănuşa şi mi-am dezgolit braţul. Am atins apa, simţindu-i sărutul de gheaţă în palmă. Cu simţurile încordate, am încercat să aflu dacă sub ea curgea Meşteşugul; n-am găsit nimic. Poate, dacă mi-aş scufunda mâna şi braţul, le-aş scoate încărcate de putere. M-am îndemnat să le scufund şi să descopăr singur ce e dedesubt.

Atunci mi-a pierit curajul. Nu eram Verity. Ştiam cât de puternic e Meşteşugul său, văzusem greaua încercare la care magia îi supusese voinţa. Nu mă comparam cu el. Mersese de unul singur pe drumul Meşteşugului, în timp ce eu… Mintea mea făcu un salt neaşteptat la dilema aceea. Când părăsisem drumul

şi pe tovarăşii mei? Poate nici nu-i părăsisem. Mi-am dat cu apă rece pe faţă. N-am sesizat nicio schimbare. Mi-am vârât unghiile în obraji şi mi-am zgâriat pielea până m-a durut. N-am dovedit nimic, doar m-am întrebat dacă pot visa durerea. Oraşul nu-mi oferise răspunsuri, doar alte întrebări.

Ferm hotărât, m-am întors pe unde venisem. Vedeam foarte prost, iar zăpada lipicioasă îmi acoperea imediat urmele. Am atins şovăind un zid de piatră. Aşa îmi venea mai uşor să găsesc drumul înapoi, pentru că oraşul viu îmi oferea mai multe repere decât ruinele lui îngheţate. Totuşi, păşind grăbit pe străzile înzăpezite, m-am întrebat când trăiseră oamenii aceia în oraş. Vedeam imagini vechi de o sută de ani? Dacă aş fi ajuns acolo cu o noapte înainte, aş fi văzut aceleaşi imagini, sau altele? Sau umbrele locuitorilor credeau că trăiesc încă? Eram eu doar o umbră rece care se furişa prin viaţa lor? M-am obligat să nu-mi mai pun întrebări la care nu ştiam cum să răspund. Trebuia să mă întorc în locul de unde venisem.

Fie ajunsesem la capătul locurilor cunoscute şi nu mai ştiam pe unde s-o iau, fie cotisem greşit la un moment dat. Rezultatul era acelaşi. M-am pomenit rătăcind pe un drum necunoscut. Am atins faţadele unui şir de prăvălii, toate încuiate peste noapte. Am trecut pe lângă doi îndrăgostiţi pierduţi într-o îmbrăţişare în pragul unei uşi. Fantoma unui căţel ţopăi pe lângă mine fără măcar să mă miroasă.

Mi se făcea frig, în ciuda vremii mai blânde. Şi obosisem. Am privit cerul. Avea să se facă dimineaţă curând. La lumina zilei, poate reuşeam să mă caţăr pe o clădire şi să văd cum e aşezat terenul. Poate, când mă trezeam, aveam să-mi dau seama cum ajunsesem acolo. Prosteşte, m-am uitat după o streaşină mai lăsată sau un şopron în care să mă adăpostesc, apoi am realizat că nu aveam niciun motiv să nu intru într-o clădire. Cu toate astea, m-am simţit jenat deschizând o uşă şi intrând într-o cameră. Atingând un perete, am desluşit un interior slab luminat, mese şi rafturi încărcate cu vase de ceramică şi sticlărie fină. O pisică dormea lângă un cămin. Când am luat mâna de pe perete, se făcu iar frig şi beznă deasă. Aşa că am pus-o imediat înapoi, gata să mă împiedic de resturile unei mese. M-am aplecat, le-am adunat pe bâjbâite şi le-am dus la cămin. Cu multă, multă perseverenţă, am aprins cu ele un foc

adevărat în locul celui fantomatic.

Când m-am liniştit şi m-am aplecat deasupra lui să mă încălzesc, pâlpâirile flăcărilor mi-au arătat un alt interior al camerei. Pereţi goi şi grămezi de gunoaie pe podea. Nici urmă de ceramică şi sticlărie fină, doar nişte lemne rămase din rafturile căzute cine ştie când. Am mulţumit norocului că fuseseră construite din stejar, altfel de mult ar fi putrezit. M-am hotărât să-mi întind mantaua pe jos, ca să nu stau direct pe piatra rece, şi m-am bazat pe foc să-mi ţină cald. M-am culcat, am închis ochii şi-am încercat să nu mă gândesc la stafii de pisici sau la fantomele de oameni care dormeau în paturile de la caturile superioare.

Am vrut să-mi ridic zidurile Meşteşugului înainte de a adormi, dar a fost ca şi cum aş fi încercat să-mi usuc picioarele în timp ce le ţin în apă. Cu cât mă cufundam mai adânc în somn, cu atât mai greu îmi aminteam unde se află graniţele mele. Ce parte din lumea mea reprezint eu şi ce parte oamenii la care ţin? Mai întâi i-am visat pe Kettricken, pe Starling, pe Kettle şi pe bufon rătăcind cu torţe în mâini, în vreme ce Ochi Întunecaţi alerga înainte şi înapoi şi scâncea întruna. N-a fost un vis liniştitor şi l-am făcut uitat, alunecând mai adânc în mine. Cel puţin aşa am presupus.

Am descoperit coliba familiară. Odaia simplă, masa aspră, căminul curăţat, patul îngust şi foarte ordonat. Molly stătea în cămaşă de noapte lângă foc, legănând-o pe Nettle şi cântându-i despre stelele de pe cer şi cele de mare. Eu nu ştiam niciun cântec de leagăn şi am fost încântat de el, ca şi Nettle. Bebeluşul o privea pe Molly cu ochi mari. Îi prinse degetul arătător în pumn. Molly cânta acelaşi cântec întruna, dar nu mă plictisea. Aş fi putut privi scena aceea o lună sau chiar un an, fără să mă satur de ea. Însă pleoapele fetiţei căzură o dată, apoi se deschiseră brusc. A doua oară se închiseră mai încet şi rămaseră aşa. Guriţa ei ţuguiată se mişca de parcă sugea în somn. Părul negru începea să se onduleze. Molly se aplecă şi-o sărută pe frunte.

Se ridică obosită şi-o duse în patul ei. Desfăcu pătura, înveli fata, apoi se întoarse la masă şi suflă în singura lumânare. În lumina focului, am văzut-o cum se întinde în pat lângă fetiţă şi se acoperă amândouă cu păturile. Închise ochii, oftă, apoi nu se

mai mişcă. I-am vegheat somnul de plumb, recunoscând în el somnul extenuării. M-am ruşinat imediat. Nu viaţa aceea grea, de sărăcie, mi-am închipuit-o pentru ea şi cu atât mai puţin pentru copil. Dacă n-ar fi fost Burrich, le-ar fi fost şi mai greu. Am fugit. Nu voiam să le văd aşa. Mi-am jurat că le voi uşura traiul într-o zi, că le voi oferi o altă viaţă. Când mă voi întoarce.

— Bănuiam eu că lucrurile se vor îndrepta cât de cât până la întoarcerea mea, dar e prea frumos să fie adevărat.

Vocea lui Chade. Se aplecă peste masa dintr-o încăpere întunecoasă, studiind un manuscris. Un sfeşnic îi lumina chipul şi harta făcută sul în faţa lui. Arăta obosit, dar binedispus. Nu-şi pieptănase părul cărunt. Cămaşa albă, pe jumătate descheiată şi scoasă din pantaloni, îi atârna pe şolduri ca o fustă. Dacă înainte fusese slăbănog, acum era suplu şi musculos. Trase o înghiţitură lungă din cana aburindă şi clătină din cap.

— Regal nu prea câştigă teren în războiul contra Regatului Munţilor. În orice atac împotriva oraşelor de frontieră, soldaţii Uzurpatorului simulează atacul şi pe urmă se retrag. Nu depun eforturi comune pentru a pune mâna pe teritoriul pe care l-au pustiit, nu se masează armate care să forţeze calea spre Jhaampe. Ce joc face?

— Vino aici şi-ţi voi arăta.

Chade ridică ochii de pe manuscris, jumătate amuzat, jumătate distrat.

— Am de chibzuit la o problemă serioasă. Nu voi găsi soluţia la ea în patul tău.

Femeia dădu aşternutul la o parte, se sculă din pat şi merse cu paşi delicaţi până la masă. Se mişca precum o felină la pândă. Goliciunea ei nu presupunea vulnerabilitate, ci o armură. Părul castaniu lung îi ieşise din coada de războinic şi-i atârna pe umeri. Nu era tânără, iar mai demult, o sabie îi lăsase urme pe coaste. Dar tot îţi tăia respiraţia cum numai o femeie formidabilă ştie s-o facă. Se apleacă deasupra hărţii lângă Chade şi arătă cu degetul.

— Aici. Şi aici. Şi aici. Dacă ai fi Regal, de ce-ai ataca locurile acelea deodată, cu forţe prea puţine ca să le ţii sub control?

Văzând că el nu răspunde, mută degetul în alt punct.

— Niciunul din atacuri n-a venit prin surprindere. Soldaţii de la munte adunaţi acolo au fost abătuţi în aceste două sate. A doua

oaste de acolo s-a dus în al treilea sat. Acum pricepi unde n-au fost soldaţii munteni?

— Nu-i nimic interesant de cucerit acolo.

— Nimic, aprobă femeia. Dar cândva a trecut pe-acolo un drum negustoresc care străbătea trecătoarea mai mică, pe-aici, şi apoi ducea în inima munţilor. Ocoleşte oraşul Jhaampe şi din cauza asta nu prea mai e folosit. Majoritatea negustorilor aleg o cale care le permite să vândă şi să cumpere şi în Jhaampe, şi în oraşele mai mici.

— Ce însemnătate are asta pentru Regal? Vrea să pună mâna pe drum?

— Nu. N-a trimis niciun soldat la el.

— Unde duce?

— Se pierde la Shishoe. Bătu cu unghia alt punct de pe hartă. Însă ar duce presupusa ceată de războinici în creierul munţilor. Mult mai departe decât soldaţii care păzesc graniţele. La vest de Jhaampe, unde nu-i suspectează nimeni.

— Dar ce scop ar avea?

Femeia ridică din umeri, apoi zâmbi când văzu că Chade îşi ia ochii de la hartă.

— Poate o încercare de a-l asasina pe regele Eyod? Sau de a-l captura pe bastardul despre care se crede că se adăposteşte în munţi? Tu să-mi spui. Tu te pricepi mai bine la asta, nu eu. Să otrăvească fântânile din Jhaampe?

Chade păli brusc.

— A trecut o săptămână. Duşmanii ar fi deja pe poziţie, planul lor ar fi deja pus în aplicare. Clătină din cap. Ce-i de făcut?

— În locul tău, aş trimite un mesager rapid la regele Eyod. Un băiat călare. Să-l prevină că poate s-au pus iscoade pe urmele lui.

— Cred că aşa-i cel mai bine, încuviinţă Chade. Oboseala îşi făcu loc brusc în vocea lui. Unde-mi sunt bocancii?

— Linişteşte-te. Mesagerul a plecat ieri. Hăitaşii regelui Eyod cercetează deja drumul. Are nişte hăitaşi foarte buni. Garantez eu pentru asta.

Chade o privi gânditor, într-un fel care nu avea nimic de-a face cu goliciunea ei.

— Ştii ce pricepuţi sunt, dar ai trimis un om de-al tău chiar până la uşa regelui, cu o misivă scrisă de mâna ta, ca să-l

avertizezi.

— N-am avut motive să întârzii ştirea.

Chade îşi netezi barba scurtă de-a lungul fălcii.

— Când ţi-am cerut ajutorul prima oară, mi-ai spus că lucrezi pentru bani, nu din patriotism, şi că un hoţ de cai tot hoţ de cai rămâne, indiferent de care parte a graniţei se află.

Femeia se întinse rotindu-şi umerii. Se întoarse cu faţa spre el şi-i puse mâinile pe şolduri, într-un gest menit să liniştească.

— Poate că m-ai câştigat de partea ta.

Ochii lui Chade sclipiră ca ai râsului.

— Oare te-am câştigat? se întrebă, trăgând-o mai aproape de el.

Mi-am revenit tresărind uşor şi m-am foit jenat. Îmi era ruşine că-l spionasem pe Chade, dar îl şi invidiam. Am aţâţat puţin focul şi m-am culcat la loc, amintindu-mi că şi Molly dormea singură, încălzită numai de fetiţa noastră. Gândul m-a alinat puţin şi am dormit agitat restul nopţii.

Când am deschis ochii din nou, mă scălda o rază de lumină tulbure pătrunsă prin fereastra fără oblon. Din foc mai rămăsese o mână de tăciuni, dar nu-mi era frig. La lumina zilei, camera mă deprima. Am tras cu ochiul în altă odaie, căutând treptele spre caturile de sus, de unde să văd mai bine oraşul. Am găsit resturile unor trepte de lemn putrezite, pe care n-aş fi făcut nici doi paşi. Era şi multă umezeală. Pereţii şi podeaua de piatră rece îmi amintiră de temniţa din Buckkeep. Am ieşit din prăvălie în aerul aproape cald. Zăpada din noaptea trecută se transforma în băltoace. Mi-am scos căciula şi-am lăsat vântul să-mi fluture părul. Primăvara, îmi şopti un glas în minte. Aerul mirosea a primăvară.

Crezusem că lumina zilei va alunga fantomele locuitorilor din oraş, dar ea părea să le dea putere. Cele mai multe clădiri fuseseră construite din piatră neagră cu nervuri asemănătoare cu cristalul. Nu trebuia decât să ating una din ele şi trezeam oraşul la viaţă. Totuşi, şi dacă nu atingeam nimic, tot zăream câte-un chip de om, auzeam frânturi de conversaţie şi simţeam un curent de aer când trecea cineva în viteză pe lângă mine. O vreme, am mers căutând o clădire înaltă şi cât de cât intactă, care să-mi ofere perspectiva pe care o voiam. Ziua, oraşul arăta şi mai jalnic. Cupole întregi se prăbuşiseră, iar pe unele

construcţii crescuse muşchi verde de-a lungul crăpăturilor din ziduri. În alte locuri, zidurile exterioare se prăbuşiseră complet, dezvăluind interiorul camerelor şi umplând strada cu grămezi de moloz peste care trebuia să mă caţăr. Puţine clădiri înalte rămăseseră intacte. Unele se înclinau şi se propteau unele de altele, ca oamenii beţi. Până la urmă, am dat peste una cu turlă semeaţă, mai înaltă decât vecinele ei, şi m-am îndreptat spre ea.

În faţa ei, am pierdut puţin timp privind-o. Oare fusese un palat? Lei mari din piatră păzeau treptele de la intrare. Pereţii exteriori erau din aceeaşi piatră neagră sclipitoare, probabil materialul de construcţie principal din oraş, dar de ei erau ataşate siluete de oameni şi animale, toate sculptate în piatră albă lucioasă. Contrastul dintre alb pe negru şi mărimea neobişnuită a imaginilor le dădeau un aspect copleşitor. O femeie uriaşă ţinea un plug imens în spatele unei perechi de boi gigantici. O fiinţă înaripată, probabil un dragon, ocupa singură un perete. Am urcat alene treptele late din piatră spre intrare. Mi se părea, în timp ce păşeam pe scări, că murmurul oraşului se auzea mai tare şi devenea real. Un tânăr zâmbind cu gura până la urechi coborî treptele în grabă, ducând un manuscris. M-am dat la o parte ca să nu ne ciocnim, dar când a trecut pe lângă mine n-am simţit că m-aş fi intersectat cu o fiinţă omenească. M-am răsucit şi-am privit îndelung după el. Avea ochi galbeni precum chihlimbarul.

Uşile masive de lemn erau închise şi fuseseră zăvorâte, dar atât de putrede, că încuietoarea a cedat când le-am împins uşor. Una se dădu la o parte, cealaltă se clătină recunoscătoare şi se prăbuşi. Am aruncat o privire înăuntru înainte de a intra. Ferestrele cu dungi de murdărie şi prăfuite, din sticlă groasă, îngăduiau soarelui să pătrundă în clădire. În aer dansau particule de praf, din cauza uşii căzute. Mă aşteptam să văd lilieci, porumbei sau chiar unul sau doi şobolani grăbiţi. Nimic, nici măcar miros de vizuină. Ca şi drumul, oraşul era evitat de animalele sălbatice. Am păşit înăuntru, târându-mi bocancii pe podeaua colbuită.

Am văzut zdrenţele rămase din draperiile de odinioară şi o bancă de lemn spartă. Tavanul se înălţa mult deasupra capului meu. Numai încăperea aceea singură ar fi putut adăposti terenul

de instrucţie din Buckkeep. M-am simţit foarte mărunt. Vizavi de mine, un şir de scări urcau spre întuneric. Traversând încăperea spre ele, am auzit conversaţii şoptite între negustori, iar treptele se aglomerară dintr-odată de oameni înalţi, îmbrăcaţi în robe. Majoritatea ţineau în mâini suluri sau hârtii, iar din tonul lor mi-am dat seama că discutau chestiuni de mare însemnătate. Arătau puţin altfel decât toţi oamenii printre care trăisem eu. Ochii le luceau prea puternic, oasele erau prea lungi. În rest, nu aveau nimic neobişnuit. Probabil că mă aflam într-o cameră în care se făceau legi sau se luau hotărâri privitoare la conducere. Numai asemenea probleme încreţeau frunţile şi-i făceau pe oameni să se încrunte. Am văzut nişte bărbaţi în robe galbene şi pantaloni mulaţi negri, care purtau plăcuţe cu un fel de însemne pe umeri, şi pe ei i-am considerat şefii cei mari. Pe măsură ce urcam un şir de trepte, apoi încă unul, la catul al doilea, erau tot mai mulţi la număr.

Pe scări ajungea lumină de la ferestrele largi de pe paliere. Privind pe prima fereastră, am zărit catul superior al clădirii vecine. De pe palierul al doilea, am desluşit câteva acoperişuri. La etajul al treilea, a trebuit să traversez o cameră ca să ajung la următorul şir de trepte. Judecând după numeroasele zdrenţe de pe pereţi, acela trebuie să fi fost etajul mai opulent. Am început să observ frânturi de mobilă şi oameni, de parcă magia ar fi fost mai puternică acolo. M-am ţinut aproape de marginea coridoarelor, mă enerva cumplit să nu simt atingerea oamenilor care treceau prin mine. Am dat peste numeroase bănci cu şezut tapiţat, încă un semn sigur al faptului că acolo lucraseră „cei mari”, şi peste mulţi scribi neînsemnaţi, care şedeau la masă şi copiau informaţiile de pe manuscrisele care li se aduceau.

Am mai urcat un şir de trepte, dar nici de data asta n-am reuşit să mă bucur de priveliştea amplă a oraşului din cauza unei ferestre imense, cu vitralii. Vitraliile închipuiau o femeie şi un dragon. Nu păreau să se înfrunte, ci stăteau de parcă îşi vorbeau unul altuia. Femeia avea păr şi ochi negri şi purta o bandă roşie pe frunte. Ţinea ceva în mâna stângă, dar nu mi-am dat seama dacă era o armă sau o baghetă ca semn al puterii. Dragonul imens purta o zgardă bătută cu giuvaiere, dar nimic din ţinuta şi comportamentul lui nu sugera să fi fost îmblânzit. M-am holbat câteva minute bune la fereastră, lumina

reflectându-se pe vitraliile prăfoase, înainte de a merge mai departe. Simţeam că are o semnificaţie anume, dar aceasta îmi scăpa. În cele din urmă, am întors privirea de la ea ca să cercetez camera în care ajunsesem.

La catul al treilea era mai multă lumină decât la cele inferioare. Mă aflam într-o încăpere vastă, fără despărţituri, dar mult mai mică decât sala de la parter. Ferestre de sticlă transparentă, înguste şi înalte, alternau cu porţiuni de perete împodobite cu frize redând scene din bătălii şi de la muncile câmpului. Mă atrăgea lucrarea de artă, dar m-am îndreptat hotărât spre următorul şir de trepte. Acesta nu era lat, ci o scară în spirală care speram să mă ducă în turnul zărit de mine de afară. Fantomele oraşului se împuţinaseră.

Scara era mai abruptă şi mai lungă decât mă aşteptasem. M-am descheiat şi la haină, şi la cămaşă înainte de a ajunge în capătul ei. Treptele şerpuitoare erau luminate pe ici, pe colo, de la ferestruici cât un crenel. La una din ele, o tânără stătea şi se uita la oraş cu o expresie deznădăjduită în ochii de culoarea levănţicii. Mi s-a părut atât de reală, încât m-am pomenit că-mi cer iertare când am păşit pe lângă ea. Bineînţeles, nici nu mă luă în seamă. Încă o dată, mă cuprinse senzaţia că eu eram, de fapt, stafia. Am parcurs mai multe paliere şi-am trecut pe lângă mai multe uşi, dar erau încuiate şi timpul se arătase mai milos. Aerul uscat de la nivelurile superioare conservase lemnul şi metalul. M-am întrebat ce se ascunde dincolo de uşile acelea trainice. Comori sclipitoare? Înţelepciunea vârstelor? Oase putrede? Niciuna nu cedă opintirilor mele şi, urcând în continuare, am sperat ca în vârful turnului să nu dau tot peste o uşă încuiată.

Întregul oraş era un mister pentru mine. Stafiile care mişunau prin el contrastau puternic cu pustietatea lui. Nu văzusem nici urmă de bătălie, singurele semne de răzvrătire păreau a fi rezultatul cutremurului din străfundul pământului. Încă un şir de uşi încuiate şi m-am întrebat dacă Eda ştia ce se ascunde în spatele lor. Nimeni nu încuie o uşă dacă nu are de gând să se întoarcă. M-am întrebat atunci unde plecaseră toţi locuitorii oraşului care trăiau asemenea unor fantome. Fusese aşezarea abandonată? Când? Fusese ea casa Străbunilor? Ei erau dragonii pe care-i văzusem pe clădiri şi pe fereastra cu vitralii? Unora le

plac dilemele; mie îmi dădeau dureri de cap, asta ca să vorbesc frumos despre foamea enervantă care mă rodea tot mai insistent din zori.

Într-un sfârşit, am ajuns la camera cea mai înaltă din turn. Se desfăşură în jurul meu, un spaţiu rotund, cu tavan boltit. Şaisprezece panouri alcătuiau pereţii, dintre care opt erau din sticlă groasă, cu pete şi dungi de murdărie. Se supuneau soarelui de iarnă care inunda încăperea prin ele, dându-i o înfăţişare deopotrivă sumbră şi luminoasă. Unul din geamuri era spart, iar cioburile căzuseră şi înăuntru, şi în afară, pentru că turnul era înconjurat de un parapet îngust. O masă rotundă imensă stătea pe jumătate prăbuşită în mijlocul camerei. Doi bărbaţi şi trei femei, toţi înzestraţi cu arătătoare, stăteau la masa care o dominase cândva şi discutau. Unul din bărbaţi era foarte nervos. Am ocolit masa-fantomă şi funcţionarii. O uşă îngustă se deschise uşor spre balcon.

O balustradă de lemn proteja parapetul pe margine, dar n-am avut încredere în ea. Am înconjurat încet turnul, şovăind între mirare şi teama că voi cădea. La miazăzi, se întindea un râu într-o vale lată. În depărtare, creste de dealuri de un albastru-închis susţineau cerul palid de iarnă. Râul se unduia ca un şarpe gras şi leneş prin partea mai apropiată a văii. La orizont, se desluşeau şi alte oraşe pe malurile lui. Dincolo de el se desfăşura o vale lată, verde, cu copaci deşi şi gospodării îngrijite care când licăreau, când se făceau nevăzute atunci când clătinam din cap ca să-mi limpezesc privirea şi să nu mai văd fantome. Un pod se întindea lat şi negru peste apă şi drumul care continua dincolo de el. Unde anume ducea? Preţ de-o clipă, am întrezărit turnuri pâlpâind la orizont. Mi-am alungat stafiile din minte şi-am văzut un lac îndepărtat sclipind în lumina tulbure a soarelui. Acolo să fi fost Verity?

Privirea mi-a alunecat spre sud-est şi m-am minunat de ce-am zărit în partea aceea. Poate că acolo se găseau răspunsurile la câteva din întrebările mele. Dispăruse o porţiune întreagă din oraş. Pur şi simplu nu mai exista. Nici grămezi de ruine, nici moloz înnegrit de fum. În loc de toate astea, pământul se căsca într-o falie gigantică, de parcă un uriaş ar fi înfipt în el un ic imens şi l-ar fi despicat. Râul inundase falia, o limbă de apă lucioasă invadând oraşul. Pe marginea ei se clătinau încă ruinele

clădirilor, străzile se terminau abrupt în apă. Am urmărit cu privirea rana gigantică a pământului. Chiar de la distanţa aceea, mi-am dat seama că mergea până dincolo de malul îndepărtat al râului. Dezastrul pătrunsese ca o suliţă în inima aşezării. Apele calme luceau argintii sub cerul iernatic. M-am întrebat dacă un cutremur de pământ adusese moartea în oraş. Am clătinat din cap. Porţiuni prea mari din el rămăseseră în picioare. Fără îndoială, dezastrul fusese copleşitor, dar nu explica distrugerea oraşului.

M-am îndreptat încet spre partea de nord a turnului. Oraşul se desfăşura la picioarele mele, iar dincolo de el creşteau viţă-de-vie şi lanuri de cereale. Urma apoi o fâşie împădurită, străbătută de drumul meu. La câteva zile de mers călare, se înălţau munţii. Am clătinat iar din cap. După cum mă orientasem, de acolo trebuie să fi venit eu în oraş. Totuşi, nu-mi aduceam deloc aminte să fi făcut o asemenea călătorie. M-am proptit de perete şi m-am întrebat ce să fac. Dacă Verity era în oraş, eu nu-i simţisem prezenţa. Aş fi vrut să-mi amintesc de ce-mi părăsisem camarazii şi când. *Vino la mine, vino la mine,* auzeam şoapta furişându-mi-se în oase. Tristeţea a crescut în mine ca un val şi n-am mai vrut decât să mă întind pe jos şi să mor. Am încercat să-mi zic că era de vină scoarţa de spiriduş. Resimţeam efectele unui lanţ de nereuşite. M-am întors în camera principală ca să scap de vântul aspru al iernii.

Păşind prin cadrul geamului spart, un băţ mi se rostogoli sub tălpi. Eram gata să mă împiedic şi să cad. Când mi-am recăpătat echilibrul, m-am uitat la el şi m-am mirat că nu-l văzusem înainte. La baza ferestrei zăceau urmele unui foc mic. Funinginea mânjise cioburile rămase în laturile cadrului. M-am aplecat şi-am pipăit tăciunii. Degetul mi se înnegri; focul nu fusese stins recent, dar nici mai vechi de câteva luni nu era, altfel l-ar fi risipit viscolul. M-am îndepărtat de el şi-am încercat să-mi pun la treabă mintea istovită. Tăciunii erau de lemn, dar şi de vreascuri din crengi de copac sau tufe. Cineva cărase vreascurile până acolo ca să-şi aprindă focul. De ce? De ce nu se folosise de resturile mesei? De ce urcase aşa de mult ca să facă focul? Pentru privelişte?

M-am aşezat lângă tăciuni şi-am încercat să gândesc. Când m-am proptit cu spatele de peretele de piatră, fantomele

certăreţe din jurul mesei prinseră mai mult curaj. Una îi strigă ceva alteia, apoi desenă o line imaginară cu arătătorul pe masa prăbuşită. O femeie îşi împleti braţele la piept şi afişă o mină încăpăţânată, alta zâmbi glacial şi bătu cu arătătorul în masă. Blestemându-mi idioţenia, am sărit în picioare şi m-am uitat la masa spartă.

În secunda în care mi-am dat seama că e o hartă, am fost convins că Verity aprinsese focul. Gura mi se lăţi într-un zâmbet prostesc. Bineînţeles! Un turn cu fereastră înaltă care dă spre oraş şi spre ţinutul înconjurător, iar în mijlocul camerei, o masă imensă cu harta cea mai ciudată pe care o văzusem vreodată. Nu era desenată pe hârtie, ci făcută din lut, ca să imite ţinutul unduios. Harta crăpase masa, dar râul fusese întruchipat din cioburi lucioase de sticlă neagră. Am admirat machetele mici ale clădirilor de pe străzile drepte ca săgeata, miniaturile fântânilor umplute cu cioburi albastre, până şi surcelele învelite cu lână verde, ca să imite copacii mai mari. Pe ici, pe colo, se fixaseră pietre transparente pe hartă. Bănuiam că reprezentau punctele cardinale de pe busolă. Era o hartă completă, avea până şi pătrăţele care să simbolizeze tarabele din piaţă. Aşa distrusă cum era, tot încânta ochiul graţie amănuntelor. Am zâmbit, convins că, la câteva luni după întoarcerea lui Verity la Buckkeep, în turnul Meşteşugului său va apărea precis o masă cu o hartă similară.

M-am aplecat asupra ei ignorând fantomele, ca să refac drumul pe care venisem în oraş. Am localizat imediat turnul în care mă aflam. Din nefericire, fragmentul acela de masă era crăpat, dar tot mi-am plimbat degetele cu siguranţă pe drumul pe care-l străbătusem cu o noapte în urmă. Încă o dată m-am minunat de străzile drepte şi de precizia cu care se întâlneau la răscruci. Nu ştiam sigur unde anume mă „trezisem” noaptea trecută, dar am reuşit să separ o zonă nu prea întinsă şi să stabilesc exact că în ea intrasem în oraş. M-am uitat la turn şi mi-am însemnat atent numărul de intersecţii şi colţuri pe care trebuie să le parcurg ca să revin de unde am pornit. Poate că, odată întors acolo, voi da peste ceva care-mi va aduce în memorie zilele uitate. Aş fi vrut să am hârtie şi o pană, ca să desenez porţiunea delimitată. Atunci am înţeles de ce aprinsese Verity focul.

Se folosise de un băţ ars ca să-şi deseneze harta. Dar pe ce? Am aruncat o privire prin cameră, dar n-am văzut desene pe perete. În schimb, pereţii dintre ferestre erau dale din piatră albă, gravată cu… M-am dus la ele să le văd mai bine. Am rămas cu gura căscată. Am pus mâna pe placa rece, apoi am mijit ochii pe fereastra murdară de lângă ea. Am pipăit râul pe care-l vedeam în depărtare şi-am găsit şi drumul neted care îl traversa. Priveliştea pe care o vedeam pe fereastră era reprezentată pe dala de lângă ea. Glifele şi simbolurile probabil erau nume de oraşe sau proprietăţi. Am frecat geamul, dar mizeria era mai groasă pe din afară.

Am înţeles de ce fusese spart geamul. Îl spărsese Verity, ca să vadă mai bine ce se află în spatele lui, apoi aprinsese focul şi se folosise de un băţ ars ca să copieze ceva, poate pe harta cu care plecase din Buckkeep. Dar ce anume? M-am dus la fereastră şi-am examinat dalele din ambele părţi ale cadrului. O mână o mânjise pe cea din stânga, ştergând-o de praf. Am pus palma exact pe amprenta lăsată de palma lui Verity în praf. Curăţase dala şi se uitase afară, apoi copiase ceva. Fără îndoială, destinaţia lui. M-am întrebat dacă desenul de pe dală corespundea cu marcajele de pe harta sa. Mi-ar fi prins bine să fi avut la mine copia lui Kettricken, ca să le pot compara.

Pe fereastră, la nord, se vedeau munţii. De acolo venisem eu. Am studiat priveliştea şi-am încercat s-o compar cu panoul gravat. Fantomele trecutului nu m-au ajutau cu nimic. Acum vedeam un ţinut împădurit, iar în clipa următoare viţă-de-vie şi ogoare. Singurul punct comun între peisaj şi dală era panglica neagră a drumului care înainta drept ca o săgeată spre munţi. L-am pipăit. În realitate, ajungea în munţi. Pe dală erau desenate nişte glife în punctul în care se ramifica drumul, iar o bucăţică de cristal fusese încastrată exact în locul respectiv.

Mi-am apropiat ochii de dală şi-am studiat glifele micuţe. Se potriveau cu marcajele de pe harta lui Verity? Erau simboluri pe care Kettricken le-ar recunoaşte? Am părăsit camera turnului şi-am coborât grăbit scările, pe lângă fantome care deveneau din ce în ce mai puternice. Acum înţelegeam bine ce spun şi zăream şi câte-un colţ din tapiseriile care împodobiseră cândva pereţii. Cele mai multe descriau dragoni.

— Să fie oare Străbunii? am întrebat.

Pereţii de piatră îmi răspunseră cu ecoul meu, şi mi-am auzit cuvintele tremurând în susul şi în josul treptelor.

Am căutat ceva pe care să scriu. Tapiseriile zdrenţuite erau cârpe ude care se fărâmiţau îndată ce le atingeai. Lemnul, cât mai era, se umezise şi putrezise. Am spart uşa unei camere sperând să găsesc intacte obiectele din ea. Pe pereţii interiori se aliniau stative de lemn compartimentate, fiecare compartiment conţinând un pergament. Manuscrisele păreau adevărate, ca şi instrumentele de scris de pe masa din mijlocul camerei. Dar degetele mele atinseră doar amintirea hârtiei, fărâmicioasă şi fragilă precum cenuşa. Am zărit un teanc de hârtie nefolosită pe un raft dintr-un colţ, dar am rămas cu resturi putrede între degete. Până la urmă, am găsit o bucată de hârtie velină utilizabilă, cât cele două palme ale mele. Era ţeapănă şi îngălbenită, dar se putea folosi. O călimară din sticlă grea mai avea resturi de cerneală uscată. Mânerele de lemn ale uneltelor dispăruseră, dar peniţele de metal rezistaseră şi erau destul de lungi ca să le pot apuca bine. Înarmat cu aceste provizii, m-am întors în camera hărţii.

Am înmuiat cerneala uscată cu scuipat şi-am frecat peniţa de podea până am făcut-o ca nouă. Am reaprins focul lui Verity, pentru că după-amiaza cerul se înnorase şi nu mai pătrundea suficientă lumină prin ferestrele prăfuite. Am îngenuncheat în faţa dalei cu amprenta lui Verity şi-am copiat cât am putut din drum, munţi şi celelalte forme de relief pe restul de hârtie întărită. Am mijit ochii până m-au durut ca să descifrez glifele micuţe şi le-am copiat şi pe ele, câte am putut. Poate le va descifra Kettricken. Poate atunci când vom compara harta stângace desenată de mine cu a ei, vom descoperi puncte comune. Altceva pe care să mă bazez nu aveam. Soarele apunea, iar din focul meu rămăseseră doar nişte tăciuni când am terminat, în cele din urmă, de copiat. M-am uitat la mâzgăliturile mele, trist, dar uşor amuzat. Nici Verity, nici Fedwren n-ar fi fost impresionaţi de munca mea. Dar va trebui să ne mulţumim cu ea. După ce m-am asigurat că s-a uscat cerneala şi nu avea să se întindă, am pus hârtia în cămaşă. Nu voiam să risc ca ploaia sau zăpada să-mi şteargă desenele.

Am părăsit turnul la lăsarea întunericului. Tovarăşii mei fantomatici plecaseră de mult acasă, la căldura căminului şi la

cină. Am străbătut străzile printre zeci de oameni în drum spre casă sau în căutare de plăceri pe înserat. Am trecut pe lângă hanuri şi cârciumi care sclipeau de lumină şi-am auzit glasuri vesele răsunând din ele. Îmi venea tot mai greu să accept că străzile sunt, de fapt, goale, iar clădirile, abandonate. Mă chinuia în mod special gândul că eu mergeam cu burta goală şi cu gâtul uscat pe lângă hanuri în care fantomele se veseleau chiuind şi salutându-se cu strigăte voioase.

Planul meu era simplu. Mă voi duce la râu şi voi bea din el. Apoi mă voi da peste cap să mă întorc la primul loc pe care mi-l aminteam din oraş. Voi găsi un adăpost în apropierea lui peste noapte, iar în zori voi pleca înapoi spre munţi. Speram că, urmând cărarea pe care probabil venisem, îmi voi aduce aminte câte ceva.

Stăteam în genunchi pe malul râului, cu palma lipită de pavaj, şi beam apă, când apăru dragonul. Preţ de-o clipă, cerul se goli deasupra mea. Apoi o lumină aurie acoperi lumea, însoţită de vâjâitul scos de două aripi imense, asemănător cu vuietul aripilor de fazan în zbor. În jurul meu, oamenii ţipară, unii speriaţi, alţii încântaţi. Creatura plonjă spre noi şi zbură jos. Curentul de aer pe care îl stârni clătină vasele pe râu şi stârni valuri. Mai zbură o dată în cerc, apoi, pe neaşteptate, dispăru în râu. Noaptea veni să ia locul luminii aurii pe care o răspândise, iar întunericul parcă nu fusese niciodată mai apăsător.

M-am ferit din reflex de valul de vis care spălă malul când râul înghiţi dragonul. În jurul meu, oamenii se holbau nerăbdători la apă. Le-am urmărit privirile. La început, n-am văzut nimic. Apoi râul se despărţi şi dădu la iveală un cap uriaş. Curgea apă din el pe gâtul auriu unduios care se ivi după aceea. În toate basmele pe care le ştiam, dragonii erau zugrăviţi drept nişte viermi, reptile sau şerpi. Când cel din faţa mea ieşi din râu cu aripile întinse, m-am dus cu gândul la păsări. Cormorani graţioşi ţâşnind din mare sau scufundându-se după câte-un peşte şi fazani cu penaj în culori aprinse îmi veniră în minte la vederea creaturii gigantice. Era mare cât o corabie, iar distanţa dintre aripile desfăcute făcea de ruşine pânzele întinse. Dragonul se opri pe mal şi se curăţă de stropii de pe aripile solzoase. Cuvântul „solz” nu face dreptate platoşelor împodobite care-i protejau aripile, iar „pană” e prea delicat ca să le descrie. Dacă

o pană ar putea să fie făurită din aur fin bătut, atunci, poate, s-ar potrivi cu penajul dragonului.

Eram transfigurat de uimire şi extaz. Creatura mă ignoră când ieşi din apă. Dacă ar fi fost adevărată, m-aş fi înecat în şuvoiul care i se scurgea de pe aripile deschise. Fiecare strop care cădea înapoi în râu purta cu el pâlpâirea inconfundabilă a magiei pure. Pe mal, dragonul îşi scufundă cele patru picioare înzestrate cu gheare în pământul jilav ca să-şi adune aripile cu grijă şi să-şi cureţe coada lungă, bifurcată. Lumina aurie mă scăldă pe mine şi se revărsă asupra mulţimii tot mai mari. Am întors privirea către oameni. Întâmpinau dragonul cu bucurie şi veneraţie. Dragonul înainta spre ei cu ochi strălucitori, de şoim, mândru ca un bidiviu. Lumea se dădu la o parte din calea lui, salutându-l respectuos.

— Străbunul, am rostit cu glas tare, pentru mine.

L-am urmărit cu degetele nedezlipite de faţadele clădirilor, una cu mulţimea extaziată, în timp ce înainta ţanţoş în susul străzii. Oamenii ieşeau puhoi din cârciumi ca să-l salute şi îngroşau alaiul din spatele lui. Dragonul nu venea în fiecare zi. Nu ştiu ce speram să aflu urmărindu-l. Nu cred că mă gândeam la ceva anume, decât să urmez fiinţa aceea uriaşă, charismatică. Am înţeles de ce avea oraşul străzi atât de largi. Nu pentru căruţele prea late, ci pentru ca nimic să nu împiedice mersul grandiosului vizitator.

Dragonul se opri în faţa unui bazin mare din piatră. Oamenii se îngrămădiră să fie primii care să manevreze un soi de troliu. Găleţi se ridicară una după alta pe o buclă de lanţ, golindu-şi fiecare conţinutul de magie lichidă în bazin. Când acesta se umplu până la margine cu lichidul scânteietor, Străbunul îşi înclină graţios gâtul şi bău. Nu era decât o umbră de Meşteşug, dar simpla lui vedere trezi foamea care mocnea în mine. Încă de două ori fu umplut bazinul şi tot de atâtea ori îl goli Străbunul înainte de a-şi vedea de drum. L-am urmat, uluit de cele văzute.

În faţa noastră apăru ameninţătoare falia imensă care distrugea forma simetrică a oraşului. M-am ţinut după procesiunea ireală până la buza crăpăturii, numai ca să-i văd pe toţi, bărbaţi şi femei la rând, apoi pe Străbun, cum păşesc fără griji în falie şi se fac nevăzuţi. În scurt timp, am rămas singur la marginea despicăturii căscate ca o gură, auzind doar vântul

vuind deasupra apei adânci. Câteva petice înstelate apărură pe cerul înnorat şi se reflectară în ea. Orice alte mistere de-ale Străbunilor aş fi aflat, fuseseră demult îngropate de un cataclism necruţător.

M-am întors cu paşi înceţi, întrebându-mă dacă Străbunul se înviorase şi din ce cauză. M-am cutremurat încă o dată amintindu-mi cum sorbise argintul întăritor.

Mi-a trebuit o vreme să refac drumul spre râu. Odată ajuns la el, m-am concentrat să-mi aduc aminte ce văzusem în camera cu harta mai devreme în ziua aceea. Foamea prinsese viaţă în mine şi mi se lovea de coaste, dar am ignorat-o hotărât, înaintând pe străzi. Puterea voinţei mă purtă printr-o încăierare de umbre furioase, dar mă părăsi când apărură gărzile oraşului pe cai înspumaţi. Am sărit într-o parte ca să le fac loc şi m-am strâmbat când am auzit cum lovesc cu ciomegele. Chiar ireală întâmplarea, eu tot m-am bucurat să las în urmă hărmălaia. Am cotit la dreapta pe o stradă puţin mai îngustă şi-am mers preţ de încă trei răscruci.

M-am oprit. Acela era locul. Aceea era piaţa unde îngenuncheasem în zăpadă cu o noapte înainte. Am zărit pilastrul din mijlocul ei. Îmi amintea de un monument sau sculptură care se contura măreaţă deasupra mea. M-am îndreptat spre el. Era construit din aceeaşi piatră neagră cu vinişoare de cristal scânteietor. Pentru ochii mei osteniţi, emana o lumină puternică, la fel de intensă ca bezna misterioasă care izvora din clădirile celelalte. Scânteile scoteau în evidenţă glifele gravate adânc în suprafaţa pilastrului. L-am ocolit agale. Unele erau asemănătoare, poate chiar similare cu cele copiate de mine mai devreme, în aceeaşi zi. Era pilastrul un fel de călăuză gravată cu diferite destinaţii, asemenea acului indicator al busolei? Am întins mâna să pipăi glifele familiare.

Noaptea se încovoie în jurul meu. Mă doborî un val de ameţeală. M-am prins de pilastru să nu cad, dar mi-au alunecat mâinile de pe el şi-am căzut cu faţa în crusta de zăpadă îngheţată. O vreme, am zăcut acolo, cu obrazul lipit de drumul rece, clipind zadarnic să alung întunericul. Apoi se lăsă pe mine o povară caldă. *Frate!* mă salută lupul fericit. Îşi vârî nasul în obrazul meu şi mă atinse cu laba pe cap, ca să mă trezească. *Am ştiut eu că te vei întoarce! Am ştiut eu!*

28

INIŢIAŢII

O parte din marele mister care-i învăluie pe Străbuni este faptul că puţinele imagini pe care le avem cu ei nu seamănă aproape deloc una cu alta. Aşa se întâmplă nu numai cu tapiseriile şi documentele care sunt copii ale unor lucrări mai vechi, deci ar putea conţine erori, ci şi cu puţinele imagini care s-au păstrat de pe vremea regelui Wisdom. Câteva din ele trimit cu gândul la legendele despre dragoni, pentru că pe ele sunt desenate aripi, gheare, piele solzoasă şi creaturi uriaşe. Dar nu toate. În cel puţin o tapiserie, Străbunul e zugrăvit asemenea unui om, numai că are pielea de aur şi e foarte mare. Nici măcar numărul membrelor acelei rase binevoitoare nu e similar în toate imaginile. Când au patru picioare şi două aripi, când merg pe două picioare, ca omul, şi n-au aripi.

Se presupune că s-a scris atât de puţin despre Străbuni pentru că pe vremea lor se ştiau foarte multe despre ei. Aşa cum nimeni nu consideră necesar să umple un pergament cu descrierea unui cal, pentru că n-ar avea niciun rost, tot aşa, nimeni nu s-a gândit că, într-o bună zi, Străbunii vor deveni subiect de legendă. Într-o anumită măsură, e normal. Dar nu trebuie decât să aruncăm ochii pe toate documentele şi tapiseriile în care sunt descrişi caii ca să ne dăm seama de un neajuns. Dacă Străbunii ar fi fost consideraţi ca făcând parte din viaţa de zi cu zi, atunci sigur ar fi fost descrişi mai des.

După un ceas sau două de confuzie, m-am trezit înapoi în iurtă, alături de ceilalţi. Noaptea părea şi mai friguroasă după

ziua caldă petrecută în oraş. Ne-am cuibărit unul lângă altul pe sub pături. Îmi spuseseră că dispărusem de la buza povârnişului doar cu o seară înainte; eu le povestisem tot ceea ce văzusem în oraş. Toţi se arătaseră destul de neîncrezători. Fusesem impresionat, dar mă simţisem şi vinovat văzând câtă suferinţă le pricinuise dispariţia mea. Starling, se vedea bine, plânsese, iar Kettle şi Kettricken aveau ochii obosiţi, de oameni care nu dormiseră destul. De bufon fusese cel mai rău, era palid şi tăcut şi-i tremurau mâinile. Ne trebuise un timp să ne revenim. Kettle pregătise o masă de două ori mai bogată decât de obicei şi mâncasem toţi după pofta inimii, în afară de bufon. Îi lipsise energia. În vreme ce lumea stătea în jurul mangalului şi-mi asculta povestea, el era deja vârât în pături, cu lupul lipit de el. Părea extenuat.

După ce mi-am povestit aventura a treia oară, Kettle făcu o remarcă nedesluşită:

— Ei, mulţumeşte-i Edei că te-ai drogat cu scoarţă de spiriduş înainte de a fi fost luat, altfel n-ai fi reuşit să-ţi păstrezi minţile.

— Ai zis „luat”? am întrebat-o imediat.

Ea se încruntă la mine.

— Ştii ce vreau să spun. Văzu că ne uităm toţi lung la ea. De stâlpul negru, sau ce-o fi. Probabil că are legătură cu ce s-a întâmplat.

Se făcu linişte.

— Mie mi se pare evident, atâta tot. A dispărut lângă unul şi-a apărut lângă altul. Şi s-a întors în acelaşi fel.

— Dar de ce n-au luat pe altcineva? am protestat.

— Pentru că eşti singurul înzestrat cu Meşteşug dintre noi, sublinie Kettle.

— Şi stâlpii sunt făuriţi cu ajutorul Meşteşugului? am întrebat direct.

Îmi susţinu privirea.

— Am studiat stâlpul pe lumina zilei. E tăiat în piatră neagră cu vinişoare late de cristal. Ca zidurile oraşului pe care l-ai descris. Ai atins ambii stâlpi?

Am chibzuit un minut înainte de a răspunde.

— Cred că da.

— Poftim! Bătrâna scutură din umeri. Un obiect impregnat cu Meşteşug reţine scopul făuritorului său. Stâlpii au fost înălţaţi

pentru a înlesni călătoria pentru cei care ştiu cum să-i folosească.

— N-am mai auzit aşa ceva. Tu de unde ştii?

— Speculez pe baza lucrurilor care mi se par evidente, îmi răspunse Kettle încăpăţânată. Şi altceva nu mai am de gând să spun. Mă duc la culcare. Sunt moartă de oboseală. Ne-am petrecut noaptea şi aproape toată ziua căutându-te şi făcându-ne griji, iar în puţinele ceasuri în care ne-am culcat, lupul nu s-a oprit din urlat.

Ai urlat?

Te-am chemat. Nu mi-ai răspuns.

Nu te-am auzit, altfel aş fi încercat să-ţi răspund.

Începe să-mi fie teamă, frate. Te atrag forţe spre locuri în care nu te pot urma şi-ţi închid mintea pentru mine. Aici, acum, e singura dată când am fost acceptat fără reţineri într-o haită. Dacă te-aş pierde pe tine, aş pierde-o până şi pe ea.

Nu mă vei pierde, l-am asigurat, dar m-am întrebat dacă-mi voi putea ţine promisiunea.

— Fitz? mă strigă Kettricken cu glas menit să mă aducă cu picioarele pe pământ.

— Sunt aici, am liniştit-o.

— Hai să cercetăm harta pe care ai copiat-o.

Eu mi-am scos harta mea, ea, pe-a ei. Le-am comparat. Era greu de găsit asemănări, dar fuseseră desenate la scări diferite. În cele din urmă, am decis că porţiunea copiată de mine în oraş semăna vag cu bucata de drum marcată pe harta lui Kettricken.

— Locul acesta, am zis eu, indicând o destinaţie de pe harta ei, pare să fie oraşul. Dacă aşa este, atunci punctul acesta corespunde acestuia, iar semnul ăsta celuilalt.

Harta cu care plecase Verity era o copie a celei a lui Kettricken, care era mai veche şi mai ştearsă. Pe aceea, drumul pe care acum îl numeam al Meşteşugului fusese marcat, dar ciudat, ca pornind brusc din munţi şi terminându-se abrupt, cu trei destinaţii diferite. Ele fuseseră explicate cândva pe hartă, dar cerneala se împrăştiase. Acum aveam desenul copiat de mine în oraş, dar şi el indica trei destinaţii. Una era oraşul propriu-zis. Pe noi ne interesau acum celelalte două.

Kettricken studie glifele copiate de mine de pe harta din oraş.

— Am mai văzut semnele acestea, din când în când,

recunoscu ea jenată. Nu le mai foloseşte nimeni. Unele, puţine, mai sunt cunoscute. Le întâlneşti mai ales în locuri bizare. În câteva zone din munţi, există pietre gravate cu astfel de însemne. În capătul dinspre apus al Podului peste Genunea Uriaşă. Nimeni nu ştie când au fost gravate şi de ce. Unii zic că marchează morminte, alţii, graniţe de ţinuturi.

— Ştii să le citeşti?

— Pe câteva din ele. Se folosesc într-un joc de provocare. Unele sunt mai puternice decât altele… Tăcu şi continuă să studieze mâzgăliturile mele. Niciunul nu se potriveşte cu cele cunoscute de mine, continuă ea într-un sfârşit, dezamăgită. Acesta de aici seamănă cu cel pentru „piatră”. Dar pe celelalte nu le-am văzut niciodată.

— Păi, e unul din cele marcate aici, am zis eu, încercând să fiu cât mai optimist, deşi „piatră” nu-mi spunea nimic. Să mergem mai întâi acolo?

— Aş fi vrut să văd oraşul, murmură bufonul. Mi-ar fi plăcut să văd şi dragonul.

Am încuviinţat din cap.

— Amândouă merită văzute. Multe cunoştinţe zac acolo, dacă am avea timp să le scoatem la iveală… Dacă nu mi-ar răsuna întruna în minte chemarea lui Verity, vino *la mine, vino la mine, cred* că aş fi mai interesat să explorez oraşul.

N-am scos o vorbă despre visele mele cu Molly şi cu Chade. Acelea erau treburile mele personale, ca şi dorul nestins de a mă întoarce acasă, lângă ea.

— Fără îndoială, mă aprobă Kettle. Şi, tot fără îndoială, ai fi dat peste necazuri şi mai mari. Mă întreb dacă Verity te-a legat aşa de el ca să te oblige să mergi pe drumul acesta şi să te ferească de tentaţii.

Aş fi tras-o iar de limbă să-mi mai spună ce ştie, dacă bufonul n-ar fi repetat:

— Aş fi vrut să văd oraşul.

— Ar trebui să ne culcăm cu toţii. Ne vom trezi la prima geană de lumină mâine, ne aşteaptă o călătorie grea. Sunt mai îmbărbătată acum, ştiind că Verity a fost aici înaintea lui FitzChivalry, deşi mă bântuie presimţiri rele. Trebuie să ajungem la el cât mai repede. Nu mai rezist să mă întreb în fiecare noapte de ce nu s-a întors.

— Vine Catalizatorul, să facă din carne piatră şi din piatră carne. La atingerea lui, se vor trezi dragonii pământului. Oraşul adormit se va cutremura şi se va trezi. Vine Catalizatorul, rosti bufonul ca în vis.

— Scrierile lui Damir cel Alb, adăugă Kettle pe ton reverenţios. Se uită la mine şi, preţ de câteva clipe, se enervă. Sute de ani de scrieri şi profeţii, şi toate duc la tine?

— Nu-i vina mea, i-am răspuns eu prosteşte.

Mă cuibăream deja în păturile mele. M-am gândit cu dor la ziua caldă pe care o petrecusem. Bătea vântul, iar frigul mi se strecura până în măduva oaselor.

Picoteam când bufonul se întinse şi mă mângâie pe faţă cu o mână caldă.

— Ce bine că trăieşti… murmură.

— Mulţumesc.

Am făcut un efort să mă gândesc la problema de pe tabla de joc a lui Kettle, ca să nu mi-o ia mintea razna pe timpul nopţii. Tocmai începusem să chibzuiesc la soluţie, când m-am ridicat brusc şi-am exclamat:

— Ai mâna caldă! Bufonule! Ai mâna caldă!

— Culcă-te, mă mustră Starling, jignită.

Am ignorat-o. Am tras pătura de pe faţa bufonului şi l-am atins pe obraz. Deschise încet ochii.

— Eşti cald, i-am spus. Te simţi bine?

— Nu mi-e cald, îmi răspunse el nenorocit. Mi-e frig. Şi sunt foarte, foarte obosit.

Am aţâţat imediat focul în mangal. Ceilalţi se foiau în jurul meu. În partea opusă a cortului, Starling stătea în capul oaselor şi se uita la mine cu ochi mijiţi.

— Bufonul nu e niciodată cald, le-am spus, încercând să-i fac să înţeleagă insistenţa mea. De obicei, când îi atingi pielea, e rece. Acum e caldă.

— Serios? întrebă cântăreaţa, pe un ton ciudat de sarcastic.

— E bolnav? întrebă şi Kettricken, obosită.

— Nu ştiu. Nu l-am văzut bolnav în viaţa mea.

— Mă mai şi îmbolnăvesc, dar rar, mă corectă bufonul calm. Dar aşa fierbinţeală n-am avut niciodată. Culcă-te şi dormi, Fitz. Mă fac eu bine. Până dimineaţă îmi va trece fierbinţeala.

— Că-ţi va trece sau nu, mâine dimineaţă trebuie să plecăm,

spuse Kettricken neînduplecată. Am pierdut deja o zi aici.

— Am pierdut o zi? am exclamat eu, destul de supărat. Am câştigat o hartă, sau mai multe detalii ale uneia, şi am aflat că Verity a fost în oraş. Personal, nu mă îndoiesc că a ajuns în el cum am ajuns şi eu, şi poate s-a întors exact în acelaşi loc. N-am pierdut o zi, Kettricken, ci am câştigat toate zilele pe care le-am fi irosit ca să vedem cum ajungem acolo jos, la ce-a mai rămas din drum, pentru ca apoi să ne târâm în oraş şi pe urmă să ne întoarcem. Din câte îmi amintesc, ai propus să petrecem o zi numai ca să găsim o cale de a coborî povârnişul. Ei, bine, aşa am făcut, şi-am găsit drumul. Am făcut o mică pauză ca să trag aer în piept şi să mă potolesc. Nu voi căuta să-mi impun voinţa asupra niciunuia din voi. Dar, dacă bufonul nu se simte destul de bine ca să călătorească mâine, nici eu nu voi pleca.

O scânteie se ivi în ochii lui Kettricken. M-am pregătit de înfruntare, dar bufonul o împiedică:

— Voi călători mâine, bolnav sau sănătos, ne asigură pe amândoi.

— Atunci aşa rămâne, zise iute regina. Apoi, pe un ton ceva mai blând, adăugă: Bufonule, pot să fac ceva pentru tine? Nu te-aş supune la astfel de chinuri, dacă nu ne-ar mâna de la spate nevoia. N-am uitat, şi nu voi uita niciodată, că fără tine n-aş fi ajuns niciodată vie la Jhaampe.

Am bănuit o poveste secretă între ei, despre care eu nu ştiam nimic, dar mi-am stăpânit curiozitatea.

— Nu voi păţi nimic. Mi-e doar… Fitz? Poţi să-mi dai puţină scoarţă de spiriduş? Aseară m-a încălzit cum nu m-a mai încălzit nimic până atunci.

— Bineînţeles.

Scotoceam în boccea după scoarţă, când Kettle vorbi pe ton prevenitor:

— Bufonule, te sfătuiesc să n-o iei. E o plantă periculoasă, mai degrabă vătămătoare decât tămăduitoare. Cine ştie dacă nu eşti bolnav tocmai fiindcă ai luat din ea aseară?

— Nu e chiar aşa de puternică, am zis eu nervos. O folosesc de ani de zile, şi nu m-am procopsit cu nicio boală îndelungată din cauza ei.

Kettle pufni dispreţuitoare.

— Nu cu una pe care eşti destul de înţelept s-o observi,

replică ea sarcastică. Dar e o plantă care te încălzeşte şi-ţi înviorează trupul, dar îţi amorţeşte spiritul.

— Pe mine m-a înviorat întotdeauna, nu m-a amorţit, am ripostat.

Am găsit pacheţelul şi l-am deschis. Fără să i-o cer, Kettle puse apă la fiert.

— Eu n-am observat să-mi fi paralizat mintea, am adăugat.

— Cine-o ia rareori îşi dă seama, nu se lăsă bătrâna. Şi, chiar dacă te întăreşte pentru o vreme, întotdeauna plăteşti mai târziu. Trupul nu trebuie păcălit, tinere. Îţi vei da seama de asta când vei ajunge la anii mei.

Am tăcut. Socotind de câte ori băusem scoarţă de spiriduş ca să prind putere, am avut bănuiala inconfortabilă că avea dreptate cel puţin într-o anumită măsură. Dar bănuiala n-a fost suficient de puternică pentru a mă opri să pregătesc două căni, nu una. Kettle clătină din cap către mine, dar se întinse pe spate şi nu mai zise nimic. M-am aşezat lângă bufon cât ne-am băut ceaiul. Când îmi dădu cana înapoi, mâna lui era mai caldă, nu mai rece.

— Ţi-a crescut fierbinţeala, l-am avertizat.

— Nu. M-a încălzit cana, îmi explică el.

L-am ignorat.

— Tremuri tot.

— Puţintel, recunoscu. Apoi se lăsă copleşit de necaz şi spuse: Niciodată nu mi-a mai fost atât de frig. Mă dor fălcile şi spatele de atâta tremurat.

Lipeşte-te de el, îmi sugeră Ochi Întunecaţi. Lupul cel mare se foi ca să se apropie mai mult de el. Eu l-am acoperit şi cu păturile mele şi după aceea m-am înghesuit lângă el. Nu scoase o vorbă, dar i se mai potoli tremuratul.

— La Buckkeep, nu ţin minte să fi fost bolnav vreodată, am rostit eu încet.

— Am fost, dar foarte rar, şi nu spuneam nimănui. Aşa cum îţi aminteşti, vraciul nu mă înghiţea, şi nici eu nu-l înghiţeam pe el. Nu mi-aş fi riscat sănătatea cu purgativele şi întăritoarele lui. Pe lângă asta, leacurile bune pentru voi uneori nu au efect asupra mea.

— E neamul tău atât de diferit de al meu? l-am întrebat, după o vreme.

Se apropiase de un subiect rareori discutat.

— În anumite privinţe, răspunse el cu un oftat. Duse mâna la frunte. Dar uneori mă surprind pe mine însumi. Inspiră adânc, apoi expiră de parcă ar fi simţit o durere de-o clipă. Poate nici nu sunt bolnav. De un an încoace, sufăr diferite schimbări. Aşa cum ai observat, adăugă în şoaptă.

— Ai crescut şi ai mai prins culoare, am încuviinţat.

— Şi asta. Un zâmbet îi scutură muşchii feţei, apoi se stinse. Cred că sunt aproape adult acum.

Am râs pe nas.

— Eu te consider adult de ani de zile, bufonule. Cred că ai devenit bărbat înaintea mea.

— Zău? Ce caraghios! exclamă el şi parcă îşi reveni o clipă. Pleoapele îi căzură grele. Mă culc acum, îmi spuse.

N-am mai zis nimic. M-am cuibărit mai bine sub pături lângă el şi mi-am ridicat zidurile în jurul minţii. M-am scufundat într-un somn fără vise, dar nu lipsit de precauţie.

M-am trezit înainte de-a se crăpa de ziuă, cu o presimţire rea. Lângă mine, bufonul dormea adânc. L-am atins pe faţă. Ardea în continuare şi era lac de transpiraţie. M-am rostogolit de lângă el şi l-am învelit bine. Am aruncat două-trei vreascuri pe foc şi-am început să mă îmbrac în linişte. Ochi Întunecaţi se alarmă imediat.

Ieşi?

Doar să arunc o privire.

Să vin şi eu?

Ţine-i de cald bufonului. Nu stau mult.

Eşti sigur că totul e în regulă?

Voi fi foarte atent. Îţi promit.

Frigul mă pălmui peste obraji. Bezna era desăvârşită. După un minut, două, mi s-au obişnuit ochii cu ea, dar nici aşa n-am desluşit altceva decât cortul. Norii acoperiră stelele chiar atunci. Am stat nemişcat în viscolul muşcător, cu simţurile alerte, ca să aflu ce mă tulburase. Nu cu Meşteşugul, ci cu Harul am cercetat întunericul. Am simţit grupul nostru şi foamea jeppelor înghesuite. Numai tărâțele nu aveau să le fie suficiente multă vreme. Am adulmecat aerul. Cai? Da. Şi călăreţi? Am bănuit eu. Ochi Întunecaţi apăru dintr-odată lângă mine.

Îi simţi?

Vântul bate din direcţia greşită. Să mă duc să văd?

Da. Dar nu te lăsa observat.

Bineînţeles. Ai grijă de bufon. A scâncit când am plecat de lângă el.

În cort, am trezit-o blând pe Kettricken.

— Cred că ne paşte un pericol, i-am şoptit. Cai şi călăreţi, posibil pe drum în spatele nostru. Nu sunt sigur încă.

— Până vom fi noi siguri, ne ajung ei din urmă, zise ea morocănoasă. Trezeşte pe toată lumea. Vreau să fim gata de plecare când se crapă de ziuă.

— Bufonului nu i-a trecut fierbinţeala, am spus, în timp ce m-am aplecat şi-am scuturat-o de umăr pe Starling.

— Dacă rămâne aici, nu va mai fi fierbinte, ci mort. Şi tu, la fel. S-a dus lupul să iscodească înaintea noastră?

— Da.

Ştiam că are dreptate, dar tot greu mi-a venit să-l trezesc pe bufon. Se mişca la fel ca un om ameţit. Cât ceilalţi ne-au adunat calabalâcul, eu l-am îmbrăcat cu haina şi-am tras pe el o pereche de pantaloni în plus. L-am învelit în toate păturile şi l-am dus afară, în vreme ce se strângea cortul. Am întrebat-o apoi încet pe Kettricken:

— Cât poate căra o jeppă?

— Mai mult decât cântăreşte bufonul. Dar au spinarea prea îngustă ca să le călăreşti comod şi-ncep să se agite cu o povară vie. Putem încerca să-l aşezăm pe una, dar nu va sta comod şi animalul va fi greu de stăpânit.

Mă aşteptasem la un asemenea răspuns, dar tot m-a întristat.

— Ce veşti ai de la lup? mă întrebă Kettricken.

L-am căutat pe Ochi Întunecaţi şi m-am îngrozit cu cât efort am reuşit să ne găsim.

— Şase călăreţi.

— Prieteni sau duşmani?

— Nu are cum să ştie, am subliniat. *Cum arată caii?* l-am întrebat pe lup.

Delicios.

Mari, precum Cenuşia? Sau mici, ca bidiviii de munte?

Nici mari, nici mici. Un catâr cu poveri.

— Sunt călare pe cai, nu pe ponei de munte, i-am spus lui Kettricken.

Ea clătină din cap pentru sine.

— Muntenii nu folosesc cai atât de sus, în munţi, ci ponei sau jeppe. Hai să-i considerăm duşmani şi să acţionăm în consecinţă.

— Fugim sau luptăm?

— Amândouă, desigur.

Îşi scosese deja arcul dintr-o desagă de pe-o jeppă. Acum îl întinse, ca să-l aibă pregătit.

— Mai întâi, căutăm un loc mai bun pentru a organiza o ambuscadă. Apoi aşteptăm. Hai să mergem.

Uşor de zis, greu de făcut. Numai drumul neted a ţinut cu noi. De-abia mijeau zorii când am început noi ziua. Starling conducea jeppele. Pe bufon l-am aşezat în spatele lor, iar Kettle, cu bâta ei, şi Kettricken, cu arcul, veneau la urmă. La început, l-am lăsat pe bufon să încerce să meargă singur. Se împleticea la fiecare pas, iar jeppele se tot îndepărtau de noi. Nu puteam continua aşa. I-am pus braţul stâng pe umăr şi cu dreapta l-am apucat de talie şi am grăbit pasul. În scurtă vreme, gâfâia şi se chinuia să nu-şi mai târâie picioarele. Emana o căldură înfricoşătoare. Nemilos, l-am silit să înainteze, rugându-mă să dăm peste un adăpost.

Şi am dat, însă nu peste copaci prietenoşi, ci peste rocă duşmănoasă. O bucată mare din muntele de deasupra drumului cedase şi se prăbuşise. Distrusese mai mult de jumătate din drum şi lăsase restul acoperit cu un morman de piatră şi pământ. Starling şi jeppele se uitau la el şovăitoare când am apărut şi eu, şchiopătând cu bufonul de gât. L-am aşezat pe-un bolovan, unde rămase cu ochii închişi şi capul plecat. L-am înfofolit bine cu păturile, apoi m-am dus lângă Starling.

— E rezultatul unei alunecări de teren de mai demult, remarcă ea. Poate nu va fi aşa de greu să ne căţărăm pe morman.

— Poate, am aprobat-o, căutând deja din priviri de unde să pornim urcuşul. Zăpada acoperea piatra ca o mantie. Dacă merg eu primul, cu jeppele, poţi să vii după mine cu bufonul?

— Cred că da. Aruncă o privire spre el. Cum se mai simte, biata de ea?

În glasul ei am sesizat doar îngrijorare, aşa că mi-am înăbuşit iritarea.

— Bietul de el poate înainta clătinat, dacă are un braţ de care să se sprijine. Nu plecaţi până când nu trece şi ultima jeppă de creastă. Apoi călcaţi pe urmele noastre.

Starling dădu din cap aprobator, dar nu păru foarte încântată.

— N-ar trebui să le aşteptăm pe Kettricken şi pe Kettle?

Am stat puţin pe gânduri.

— Nu. Dacă ne ajung din urmă călăreţii, nu vreau să fiu aici, blocat de piatră. Traversăm mormanul.

Aş fi vrut să fie lupul cu noi, pentru că avea pasul de două ori mai sigur decât mine şi reflexe mult mai rapide.

Nu pot veni la tine fără să fiu văzut. Deasupra şi dedesubtul drumului e numai stâncă golaşă, iar ei sunt între mine şi voi.

Nu te agita. Urmăreşte-i şi avertizează-mă. Merg repede?

Merg pe cal şi se ceartă mult între ei. Unul e gras şi sătul de călărit. Nu prea deschide gura, dar nici nu se grăbeşte. Ai grijă, fratele meu.

Am inspirat adânc şi, cum orice loc arăta la fel de primejdios ca altul, mi-am urmat instinctul. La început, am dat numai peste pietre împrăştiate de-a curmezişul drumului, dar după ele venea un perete de bolovani mari, sol stâncos şi pietre ascuţite împrăştiate. Călcam cu grijă pe terenul înşelător. Jeppa din faţă venea după mine, iar celelalte o urmau docile. Am descoperit curând că zăpada suflată de vânt îngheţase în straturi subţiri, deseori acoperind adâncituri şi crăpături. Am păşit neatent pe un astfel de strat şi mi-a alunecat piciorul până la genunchi într-o groapă. Mi l-am scos cu grijă şi-am mers mai departe.

Când m-am oprit puţin şi-am studiat împrejurimile, era să-mi pierd curajul. Deasupra mea se înălţa o pantă de grohotiş rămas în urma alunecării de teren care urca până la un perete stâncos abrupt. Am escaladat o suprafaţă de pietre şi bolovani. Privind în faţă, nu i-am văzut capătul. Dacă ar fi cedat sub mine, m-aş fi împiedicat şi-aş fi alunecat până la marginea drumului, apoi m-aş fi prăbuşit în valea adâncă de dedesubt. Nu era nici măcar o crenguţă verde sau un bolovan de care să mă agăţ. Aspectele mărunte începură să mă sperie: jeppele smuceau de funia de care le trăgeam, vântul îşi schimbă direcţia, părul îmi intra în ochi – toate îmi ameninţau, dintr-odată, viaţa. De două ori am căzut în patru labe şi m-am târât. Restul drumului am mers pe vine, uitându-mă bine în ce loc pun piciorul şi călcând foarte

uşor.

Jeppele veneau în spatele meu, urmând-o pe conducătoarea lor. Nu erau la fel de precaute ca mine. Am auzit pietrişul mişcându-se sub copitele lor şi bucăţi mici sărind şi ricoşând în josul pantei şi căzând în gol. De fiecare dată mă temeam că vor disloca altele şi se vor prăbuşi. Nu erau legate între ele, numai prima avea o funie de care-o trăgeam. La fiecare pas mă temeam că o voi vedea pe una alunecând pe pantă. Se înşirau în spatele meu ca pluta pe plasă, iar în spatele lor, departe, veneau Starling şi bufonul. M-am oprit o dată să-i văd şi m-am blestemat că-i dădusem cântăreţei o sarcină atât de grea. Înaintau mai anevoios decât mine, ea susţinându-l pe bufon şi uitându-se pe unde calcă şi ea, şi el. Mi se opri inima când Starling se împiedică şi bufonul căzu pe burtă lângă ea. Ea ridică ochii şi văzu că-i urmăresc. Enervată, îmi făcu semn să merg mai departe. Am mers. Nu aveam de ales.

Mormanul de pietre şi bolovani se termina la fel de abrupt cum începuse. Uşurat, am păşit pe suprafaţa netedă a drumului. După mine veni jeppa din frunte, urmată de suratele ei, ţopăind ca nişte capre, de pe pantă pe pietre şi de pe pietre pe drum. Imediat ce-au coborât toate, am împrăştiat nişte seminţe pe drum ca să le ţin la un loc şi am suit înapoi pe culme.

N-am văzut-o nici pe Starling, nici pe bufon.

Am vrut s-o iau la fugă pe grohotiş, dar m-am forţat să merg încet, pe urmele lăsate de mine şi de animale. Mi-am zis că hainele lor colorate ar trebui să iasă în evidenţă pe fondul acela trist de gri, negru şi alb. Într-un sfârşit, i-am zărit. Starling stătea nemişcată pe un petic de pietriş, iar bufonul zăcea întins lângă ea, pe bolovani.

— Starling! am strigat-o încet.

Ea ridică privirea. Avea ochii cât cepele.

— A început să se mişte stânca sub noi. Mai întâi pietricele, apoi bolovani. Aşa că m-am oprit ca să se potolească. Acuma nu mai pot s-o ridic şi s-o car.

Nu ştia cum să-şi ascundă panica din glas.

— Nu te mişca. Vin la voi.

Se vedea limpede de unde se desprinsese şi căzuse o bucată de stâncă. Pietrişul rostogolit lăsase urme pe zăpadă. Am cercetat din ochi suprafaţa, dorindu-mi să fi ştiut mai multe

despre avalanşe. Pietrele începuseră să cadă mult deasupra lor şi zburaseră pe lângă ei. Eram la distanţă mare de marginea drumului, dar, odată ce s-ar fi urnit grohotişul, ne-ar fi aruncat imediat peste ea. Mi-am luat inima în dinţi şi m-am bazat pe judecată.

— Starling! am strigat-o a doua oară. N-ar fi trebuit, era oricum concentrată asupra mea. Vino la mine. Foarte încet şi cu grijă.

— Şi bufonul?

— Lasă-l acolo. Odată ce eşti în siguranţă, mă întorc după el. Dacă vin eu la voi, toţi trei am fi în pericol.

Una e să vezi logica unei acţiuni, şi alta să te forţezi să recurgi la o soluţie care aduce a laşitate. Nu ştiu la ce s-a gândit Starling când s-a sculat de jos. Nu s-a ridicat de tot, ci a venit spre mine păşind încet de tot, pe vine. Mi-am muşcat buza ca să tac, deşi îmi venea să-i strig să se grăbească. Dislocă de două ori grămăjoare de pietre. Se prăvăliră în cascadă pe pantă, trăgând şi altele după ele, apoi ţopăiră dincolo de marginea drumului. Tot de două ori împietri Starling în poziţia ghemuit, fixându-mă cu ochi disperaţi. Eu am stat ca prostul şi m-am întrebat ce-aş face dacă ar aluneca şi ea odată cu grohotişul. M-aş arunca după ea zadarnic sau m-aş uita cum cade şi-aş rămâne cu amintirea privirii ei rugătoare?

Până la urmă, ajunse totuşi la bolovanii mai stabili pe care stăteam eu. Se agăţă de mine. I-am strâns braţul cât de tare am putut, simţind cum tremură din tot trupul. După câteva clipe, am reuşit s-o prind ferm de braţe şi s-o ţin la distanţă mică de mine.

— Trebuie să mergi mai departe, i-am spus. Nu mai e mult. Când ajungi la drum, stai acolo şi ţine jeppele la un loc. Înţelegi?

Dădu scurt din cap şi inspiră adânc. Făcu doi-trei paşi fără ajutorul meu şi porni prudentă pe cărarea croită de mine şi de animale. Am lăsat-o să se îndepărteze la o distanţă sigură de mine înainte de a face primul pas spre bufon.

Rocile se mişcară şi scârţâiră mai tare sub greutatea mea mai mare. Nu ştiam dacă ar fi fost mai înţelept să merg mai sus sau mai jos pe pantă decât Starling. Am vrut să mă întorc la jeppe după o frânghie, dar n-aş fi avut de ce s-o fixez. În tot timpul ăsta, am înaintat fără să mă opresc, câte un pas prudent o dată.

Bufonul nu se mişcă din loc.

Pietrele începură să-mi joace sub picioare, lovindu-mă peste glezne în timp ce se rostogoleau şi-mi fugeau de sub tălpi. Am înlemnit locului, îngrozit de pietrişul care cădea pe lângă mine. Un picior începu să-mi alunece şi, fără să mă gândesc prea mult, am făcut un pas înainte. Pietrele prinseră viteză şi se prăvăliră mai îndârjite. Nu ştiam ce să fac. Am vrut să mă trântesc pe burtă şi să-mi împart greutatea, însă mi-am dat seama că n-aş fi făcut decât să ajut pietrele să mă târască odată cu ele. Niciuna nu depăşea pumnul meu ca mărime, dar erau foarte multe. Am îngheţat şi-am respirat de zece ori până se potoli avalanşa.

Am avut nevoie şi de ultima picătură de curaj ca să mai fac un pas. Am studiat terenul şi-am ales locul care părea cel mai stabil. Mi-am uşurat greutatea de pe picior şi-am găsit un punct în care să păşesc. Când am ajuns la bufon, care stătea culcat pe burtă, cămaşa mi se lipise de spate de transpiraţie şi mă dureau fălcile, atât de tare le încleştasem. M-am lăsat jos, lângă el.

Starling îi acoperise faţa cu un colţ de pătură, iar el stătea ca un mort. Am dat cârpa la o parte şi-am văzut că stătea cu ochii închişi. Avea o nuanţă nemaivăzută. Paloarea cadaverică de la Buckkeep dobândise o tentă gălbuie la munte, dar acum avea culoarea teribilă a morţii, buzele uscate crăpate şi genele împovărate de o crustă galbenă. Şi tot fierbinte era la atingere.

— Bufonule? l-am chemat în şoaptă, dar nu-mi răspunse. I-am vorbit mai departe, sperând să mă audă măcar o parte din el: va trebui să te ridic şi să te car în braţe. Terenul e instabil, dacă alunec, ne ducem de-a rostogolul până jos. Aşa că, odată ce te iau în braţe, trebuie să stai foarte, foarte liniştit. Ai înţeles?

Inspiră puţin mai adânc – am considerat asta drept un răspuns. Am îngenuncheat puţin mai jos de el şi mi-am vârât braţele sub trupul său. Când mi-am îndreptat spatele, cicatricea lăsată de săgeată îmi zgudui trupul cu o durere cumplită. Broboane de sudoare mi se iviră pe frunte. Am rămas în genunchi o clipă, cu bufonul în braţe, înăbuşindu-mi durerea şi încercând să mă echilibrez. M-am ridicat într-un picior. M-am străduit să mă ridic încet, dar pietrele începură să se prăvălească în cascadă sub mine. Am simţit impulsul necontrolat să-l strâng pe bufon la piept şi s-o iau la fugă. Huruitul cascadei de pietre nu mai contenea. Când, în cele din

urmă, se potoli, tremuram din cauza efortului de a sta nemişcat. Mă scufundasem în grohotiş până la genunchi.

— FitzChivalry?

Încet de tot, mi-am răsucit capul. Kettricken şi Kettle ne ajunseseră din urmă. Se urcaseră pe creasta mormanului, la o distanţă sigură de grohotişul care stătea gata să se prăvălească. Amândouă păreau speriate de situaţia mea dificilă. Kettricken îşi reveni prima.

— Kettle şi cu mine ne vom întâlni deasupra ta. Stai pe loc şi, pe cât posibil, nu te mişca. Starling şi jeppele au reuşit să treacă?

Am reuşit să dau uşor din cap. N-am îndrăznit să vorbesc.

— Mă duc după o frânghie şi mă întorc atât de repede cât îmi va permite terenul ăsta nesigur.

Încă o înclinare a capului din partea mea. Ar fi trebuit să mă răsucesc ca să le pot urmări, aşa că n-am făcut-o. Şi nici în jos n-am privit. Mă bătea vântul, pietrele mă împungeau în tălpi. M-am uitat la bufon. Nu cântărea prea mult pentru un adult. Întotdeauna fusese fragil, cu oase ca de pasăre, contând pe limba lui ascuţită ca să se apere, nu pe pumni şi muşchi. Însă, cum eram nevoit să-l ţin fără să mă mişc, atârna tot mai greu în braţele mele. Durerea radia din cicatricea din spate şi-mi amorţea şi braţele.

Bufonul tresări uşor.

— Nu te mişca, am şoptit.

Deschise cu greu pleoapele şi înălţă ochii spre mine. Îşi umezi buzele cu limba.

— Ce facem acum? întrebă cu glas dogit.

— Stăm cât se poate de nemişcaţi, în mijlocul unei avalanşe gata să se stârnească, i-am şoptit.

Aveam gâtul uscat şi de-abia vorbeam.

— Cred c-aş putea sta în picioare, se oferi el, slăbit.

— Nu te mişca! i-am poruncit.

Trase o gură zdravănă de aer în piept.

— De ce te nimereşti întotdeauna pe-aproape când mă confrunt cu asemenea situaţii? se miră el cu voce răguşită.

— Aş putea să mă întreb acelaşi lucru, i-am întors vorba, pe nedrept.

— Fitz?

Mi-am întors spatele chinuit de durere ca s-o văd pe Kettricken. Silueta i se contura pe cer. Avea cu ea o jeppă, conducătoarea, şi un colac de frânghie pe umăr. Celălalt capăt al frânghiei era legat de hăţurile animalului.

— Îţi voi arunca funia. Nu încerca s-o prinzi, las-o să cadă lângă tine, apoi ridic-o şi încinge-te cu ea. Ai înţeles?

— Da.

Era imposibil să-mi fi auzit răspunsul, dar clătină oricum din cap, ca să mă încurajeze. În clipa următoare, funia căzu şi se desfăcu lângă mine. Stârni doar câteva pietre, dar alunecarea lor rapidă mă îngrozi. Frânghia căzu pe grohotiş la nicio lungime de braţ de mine. M-am uitat la ea şi m-a cuprins disperarea. Mi-am făcut curaj.

— Bufonule, poţi să te ţii de mine? Trebuie să prind funia.

— Cred că pot sta în picioare, se oferi el din nou.

— S-a putea să fii nevoit, am recunoscut, deşi îmi părea rău de el. Pregăteşte-te de orice. Dar, indiferent ce se întâmplă, să nu-mi dai drumul.

Frate, s-au oprit unde-am poposit noi azi-noapte. Unul din cei şase bărbaţi…

Nu acum, Ochi Întunecaţi!

Trei au coborât pe unde-ai coborât şi tu, iar trei au rămas cu caii.

Nu acum!

Bufonul mişcă din braţe ca să se agaţe stângaci de umerii mei. Păturile în care era înfofolit nu făceau altceva decât să mă încurce. Cu stânga l-am susţinut pe bufon, iar mâna dreaptă mi-am scos-o cu greu dintre ele, deşi braţul îmi rămăsese sub el. M-am străduit să nu izbucnesc în râs. Eram într-o situaţie foarte periculoasă, dar şi foarte caraghioasă. Dintre toate felurile în care îmi închipuisem că voi muri, acela nu-mi trecuse prin cap niciodată. L-am privit pe bufon în ochi şi-am ghicit în ei aceeaşi panică sub masca râsului.

— Gata, i-am spus şi m-am lăsat pe vine după frânghie.

Muşchii stăteau să-mi pocnească din cauza efortului şi a încordării.

Am ratat funia la un lat de palmă. M-am uitat spre Kettricken, care stătea cu jeppa într-un echilibru precar. Mi-am dat seama că habar n-aveam ce urma să se întâmple odată ce apucam

frânghia. Dar muşchii mei erau prea întinşi ca să mă opresc şi să mai pun întrebări. Străduindu-mă să apuc funia, am simţit cum îmi alunecă piciorul drept de sub mine.

Toate se petrecură deodată. Bufonul mă strânse brusc când panta păru să se pună în mişcare. Am reuşit să prind funia, dar tot am alunecat. Chiar înainte de-a se încorda, am apucat să mi-o răsucesc în jurul încheieturii. Deasupra noastră, Kettricken mâna jeppa cu mers sigur spre răsărit. Animalul îşi scufunda picioarele în grohotişul alunecos şi înainta fără oprire. Funia se întinse la maximum, julindu-mi încheietura şi palma. M-am ţinut de ea cu toată puterea.

Nu ştiu cum am reuşit să-mi trag picioarele sub mine, dar le-am tras, şi m-am străduit să păşesc cumva pe panta care se cutremura dedesubtul meu. M-am pomenit că mă clatin ca un pendul, agăţat de funia încordată care mă susţinea deasupra cascadei de pietre alunecând pe lângă mine. Brusc, am simţit pământ tare sub tălpi. Aveam bocancii plini de pietre mărunte, dar le-am ignorat. M-am ţinut zdravăn de frânghie şi m-am deplasat constant de-a curmezişul zonei periculoase. Eram departe de drumul pe care-l alesesem iniţial. Am refuzat să mă uit în jos, ca să văd cât de aproape eram de margine. M-am concentrat să nu-l scap pe bufon şi să mişc întruna din picioare.

Dintr-odată, am scăpat de pericol. M-am pomenit într-o zonă cu bolovani mai mari, scăpaţi de pietrişul care fusese gata să ne pună capăt vieţii. Deasupra noastră, Kettricken înainta constant, aşa cum înaintam şi noi acum. Ne-am căţărat apoi pe suprafaţa dreaptă a drumului – o adevărată binecuvântare. Peste câteva minute am ajuns toţi pe teren neted, acoperit de zăpadă. Am dat drumul frânghiei şi m-am lăsat în jos cu bufonul, încet. Am închis ochii.

— Poftim, bea nişte apă.

Era Kettle. Îmi oferea un burduf, în vreme ce Kettricken şi Starling mi-l luau pe bufon din braţe. Am băut apă şi-am tremurat o vreme. Mă durea fiecare părticică a corpului, de parcă aş fi fost plin de vânătăi. Stând să-mi revin, un gând stărui să-i dau glas. M-am ridicat brusc pe picioarele care îmi tremurau.

— Sunt şase, trei au coborât pe unde-am coborât şi eu, aşa mi-a spus.

Toţi ochii se îndreptară spre mine, auzind că vorbesc nedesluşit. Kettle îi dădea apă bufonului, dar el nu părea să-şi revină. Ştiam că bătrâna se teme pentru el. Dar teama pe care mi-o transmisese Ochi Întunecaţi era mai apăsătoare.

— Ce-ai spus? mă întrebă Kettricken cu blândeţe.

Credeau că mintea mi-o luase razna din nou.

— Ochi Întunecaţi i-a urmărit. Şase bărbaţi călare, un animal de povară. S-au oprit unde ne-am aşezat noi tabăra azi-noapte. Iar trei au coborât pe unde am coborât şi eu.

— Adică în oraş? murmură Kettricken.

În oraş, am auzit ecoul în mintea lupului. Am îngheţat când am văzut-o pe regină încuviinţând din cap pentru sine.

— Dar cum se poate? întrebă încet Starling. Kettle ne-a spus că stâlpul te-a luat numai pentru că ai fost instruit să întrebuinţezi Meşteşugul. Pe noi nu ne-a afectat.

— Atunci probabil că sunt iniţiaţi, conchise Kettle şi mă privi întrebătoare.

Nu era decât un singur răspuns.

— Iniţiaţii lui Regal, am zis, străbătut de un fior.

Mă năpădi un val de groază. Erau ameninţător de aproape de mine şi ştiau cum să-mi facă rău. Teama de durere îmi inundă mintea. Mi-am înfruntat panica. Kettricken mă bătu pe umăr stânjenită.

— Fitz. Nu vor trece prea uşor de mormanul de grohotiş. Cu arcul meu, îi pot doborî pe măsură ce încearcă să-l urce, mă asigură ea.

Ce ironie, regina să ofere protecţie asasinului regal! Dar m-a îmbărbătat puţin, chit că, ştiam eu, arcul nu mă putea apăra de iniţiaţi.

— Nu trebuie să vină aici ca să mă atace. Pe mine sau pe Verity. Am inspirat adânc şi, pe neaşteptate, propriile mele cuvinte îmi sugerară un amănunt suplimentar. Nu-i necesar să ne urmărească fizic ca să ne atace. Atunci de ce-au mai venit până aici?

Bufonul se propti în cot şi se frecă pe obrajii ce purtau urmele bolii.

— Poate că n-au venit după tine, sugeră el. Poate că urmăresc altceva.

— Ce?

— De ce-a venit aici Verity? întrebă cu glas scăzut, deşi părea că se gândeşte foarte bine.

— După ajutorul Străbunilor? Regal n-a crezut niciodată în ei. I-a considerat doar o modalitate de a-l înlătura pe Verity din calea lui.

— Tot ce se poate, dar ştia că povestea cu moartea lui Verity, pe care împrăştiat-o, e invenţia lui. Chiar tu spui că iniţiaţii te-au pândit şi te-au spionat. Cu ce gând, dacă nu să descopere unde e Verity? Probabil că şi Regal se întreabă, ca şi Kettricken, de ce nu s-a întors încă. Şi ce altă treabă e aşa de importantă pentru bastard, dacă a renunţat să-l omoare şi-a plecat s-o rezolve? Priveşte în urma ta, Fitz. Ai părăsit un drum de sânge şi schilodire. Regal se poate întreba unde anume duce.

— De ce ar vrea să coboare în oraş? Mă străfulgera altă întrebare, mai primejdioasă: De unde au ştiut cum să coboare în oraş? Eu am aflat întâmplător, dar ei?

— Poate că stăpânesc Meşteşugul mult mai bine decât tine. Poate că le-a vorbit stâlpul ori ştiau deja mult mai multe când au ajuns aici.

Kettle vorbise prudentă, dar în glasul ei nu se simţea niciun fel de „poate”. M-am luminat dintr-odată:

— Nu ştiu de ce au venit aici, dar ştiu că îi voi omori înainte de a ajunge la Verity sau de a-mi face alte necazuri.

M-am sculat în picioare. Starling se uită lung la mine. Cred că în clipa aceea şi-a dat seama exact ce sunt: nu un prinţişor melancolic exilat care va face, până la urmă, o faptă vitejească, ci un asasin. Şi nici măcar unul foarte iscusit.

— Odihneşte-te puţin înainte, mă sfătui Kettricken cu glas domol şi îngăduitor.

Am refuzat clătinând din cap.

— Aş vrea eu să pot. Dar aş rata prilejul pe care mi l-au dat. Nu ştiu cât vor sta în oraş. Sper să petreacă o vreme acolo. Eu n-am să cobor după ei. Nu mă pot măsura cu ei la Meşteşug, nu le pot învinge minţile. Dar le pot ucide trupurile. Dacă şi-au lăsat caii, gărzile şi proviziile în urmă, le pot fura. Aşa, când se vor întoarce, vor fi prinşi în capcană. Fără mâncare, fără adăpost. Fără animale pe care să le vâneze în preajmă, chiar dacă şi-ar aminti cum s-o facă. Nu voi mai avea un prilej la fel de bun ca acesta.

Kettricken încuviinţă din cap, deşi nu părea foarte convinsă. Starling arăta ca bolnavă. Bufonul se cuibărise înapoi în pături.

— Ar trebui să vin cu tine, rosti el încet.

L-am privit, încercând să-mi ascund râsul.

— Tu?

— Am o presimţire… că ar trebui să vin cu tine. Că nu ar trebui să pleci singur.

— Nu voi fi singur. Mă aşteaptă Ochi Întunecaţi.

Mi-am căutat prietenul şi l-am găsit repede. Se ghemuise pe burtă în zăpadă, mai jos de gărzi şi de cai. Soldaţii aprinseseră focul şi găteau la flacără, aţâţându-i foamea lupului.

Mâncăm carne de cal la noapte?

Vom vedea, i-am răspuns. M-am întors spre Kettricken.

— Îmi împrumuţi arcul?

Mi-l dădu ezitantă.

— Ştii să tragi cu el?

Era o armă bună.

— Nu foarte bine, dar suficient de bine. Nu au unde să se adăpostească şi nu se aşteaptă la un atac. Dacă am noroc, îl ucid pe unul din ei înainte să-şi dea seama ceilalţi că sunt prin preajmă.

— Omori pe cineva fără să-l provoci? se miră Starling cu glas încet.

Deziluzia i se cuibări în priviri. Am închis ochii şi m-am concentrat pe sarcina mea.

Ochi Întunecaţi?

Să gonesc caii de pe marginea stâncii sau în jos, pe drum? M-au simţit deja şi-au început să se agite. Dar oamenii nu le dau atenţie.

Mi-ar trebui proviziile lor, dacă reuşim să punem mâna pe ele. Oare de ce îmi venea mai greu să omor un cal decât un om?

Vom vedea, replică Ochi Întunecaţi cu chibzuinţă. *Carnea e carne.*

Vântul muşca din nou, promiţând zăpadă. Mi se înmuiară genunchii la gândul că trebuia să traversez iarăşi zona cu grohotiş alunecos.

— N-am de ales, mi-am reamintit eu.

Când m-am uitat la Starling, ea întoarse capul. Evident, îmi luase remarca drept răspuns la întrebarea ei.

— Dacă dau greş, vor veni după voi, am rostit cu precauţie. Ar trebui să vă îndepărtaţi cât mai mult de locul acesta; mergeţi până nu-l mai vedeţi. Dacă lucrurile decurg bine, vă ajung din urmă cât pot de repede. M-am lăsat pe vine lângă bufon. Poţi să mergi?

— Cât de cât, răspunse plictisit.

— La nevoie, îl duc eu în braţe, se oferi Kettricken sigură pe ea.

M-am uitat la femeia aceea înaltă şi-am crezut-o. Am încuviinţat scurt din cap.

— Uraţi-mi noroc, i-am rugat, şi m-am întors la mormanul de grohotiş.

— Vin cu tine, anunţă Kettle pe nepusă masă. Tocmai îşi încheiase la loc bocancii. Dă-mi arcul. Şi calcă pe urmele mele.

În prima clipă, am rămas mut.

— De ce? am întrebat-o când mi-am revenit din uimire.

— Pentru că ştiu cum să traversez mormanul acela. Şi ştiu să trag cu arcul nu doar binişor. Fac prinsoare că-i pot doborî pe doi din ei înainte să-şi dea seama că suntem aici.

— Dar…

— Ştie foarte bine unde să pună piciorul, mă asigură Kettricken calmă. Starling, ia jeppele. Eu îl aduc pe bufon. Se uită la Kettle şi la mine cu o expresie impenetrabilă. Întoarceți-vă cât puteţi de repede.

Mi-am adus aminte că am mai vrut o dată s-o las pe Kettle în urmă. Dacă avea de gând să mă însoţească, atunci voiam să fie alături de mine, nu să apară în spatele meu când mă aşteptam mai puţin. I-am aruncat o căutătură urâtă, dar am dat din cap a încuviinţare.

— Arcul, îmi ceru ea.

— Chiar ştii să tragi bine? am întrebat-o când i l-am dat în silă.

Gura i se răsuci într-un zâmbet caraghios. Se uită la degetele ei strâmbe.

— Nu ţi-aş spune că sunt în stare de un lucru, dacă n-aş fi. Încă nu mi-am pierdut toate abilităţile, îmi răspunse pe un ton potolit.

Am pornit pe panta instabilă. Kettle o luă înainte, încercând terenul cu bâta. Eu mergeam la câţiva paşi în spatele ei, aşa cum îmi ceruse. Nu-mi spuse un cuvânt când îşi plimbă ochii de

la picioare la locul unde voia să ne ducă şi înapoi. Nu ştiam cum îşi dă seama unde să calce, dar pietrele alunecoase şi zăpada cristalină nu scârţâiau sub tălpile ei. Atât de simplu făcea să pară drumul, că m-am simţit ca un prost.

Bărbaţii mănâncă. Şi nu stă nimeni de pază.

I-am transmis informaţia lui Kettle, care dădu serioasă din cap. În sinea mea, m-am agitat. Avea să fie capabilă să facă ce trebuie? Una e să te pricepi la tras cu arcul, alta să dobori cu săgeata un bărbat care-şi mănâncă liniştit cina. M-am gândit la obiecţia lui Starling şi m-am întrebat ce fel de om şi-ar trăda prezenţa şi-ar lansa o provocare înainte de a încerca să-i omoare pe toţi cei trei soldaţi. Am pipăit mânerul sabiei mele scurte. Da, asta îmi promisese Chade cu multă vreme în urmă: că voi ucide pentru regele meu, fără a mă bucura de gloria şi onoarea soldatului pe câmpul de luptă. Nu că amintirile mele de pe câmpul de luptă ar fi fost pline de onoare sau de glorie.

Am început să coborâm de pe zona instabilă a mormanului de grohotiş, repede, însă cu grijă. Kettle vorbi foarte încet:

— Mai avem de străbătut o bucată de drum. Dar, când ajungem acolo, lasă-mă să-mi aleg locul şi să trag prima săgeată. Imediat ce l-am doborât pe unul, te arăţi în faţa lor şi le distragi atenţia. S-ar putea să nu mă caute pe mine şi să mai pot trage o dată fără oprelişti.

— Ai mai făcut asta vreodată?

— Nu e chiar aşa de diferit de jocul nostru, Fitz. De acum înainte, mergem în tăcere.

Am priceput că nu mai omorâse pe nimeni în felul acela, asta dacă omorâse pe cineva vreodată. Oare procedasem înţelept când îi dădusem arcul? În acelaşi timp, egoist, mă bucuram de tovărăşia ei. Să-mi fi pierdut curajul?

Poate începi să înveţi că e mai bine să acţionezi în haită în asemenea situaţii.

Poate.

Drumul nu ne oferea adăpost. Deasupra şi dedesubt, muntele se înălţa abrupt. Drumul era neted şi gol. Am ocolit un umăr de munte şi imediat ne apăru în faţa ochilor tabăra. Gărzile mâncau şi stăteau nepăsătoare lângă foc. Caii ne simţiră şi începură să fornăie. Dar, cum se frământau de ceva vreme din cauza lupului, bărbaţii nu le dădură atenţie. În timp ce mergeam,

Kettle puse o săgeată în arc, să-l aibă pregătit. Până la urmă, a fost foarte simplu. Măcel fără scrupule, dar simplu. Slobozi săgeata când ne sesiză una din gărzi. O străpunse în piept. Celelalte două săriră în picioare, se întoarseră către noi şi se năpustiră la arme. Dar în clipele acelea puţine Kettle vârâse altă săgeată în arc şi trase când soldatul neputincios îşi scoase sabia. Ochi Întunecaţi se năpusti asupra ultimului bărbat şi-l ţintui la pământ până când am venit eu în fugă şi i-am luat piuitul cu sabia.

Măcelul s-a petrecut repede, aproape fără zgomot. Trei cadavre împrăştiate în zăpadă. Şase cai transpiraţi şi tulburaţi, un catâr nepăsător.

— Kettle, vezi ce au de mâncare în desagi, i-am spus, ca să nu se mai holbeze îngrozită.

Întoarse privirea spre mine, apoi încuviinţă mişcând uşor din cap.

Am cercetat cadavrele, ca să văd dacă pot afla ceva. Nu purtau uniforma lui Regal, dar trăsăturile şi croiala veşmintelor le dădeau de gol originea. Când l-am răsucit cu faţa în sus pe al treilea bărbat, mi s-a oprit inima în loc. Îl cunoşteam de la Buckkeep. Nu foarte bine, dar ştiam că-l cheamă Tallow[7]. M-am ghemuit privindu-i chipul mort, ruşinat că nu-mi amintesc altceva despre el. Pesemne plecase la Tradeford când Regal mutase Curtea acolo, ca numeroşi alţi servitori. Mi-am zis că nu conta de unde plecase, ci unde sfârşise. Mi-am pecetluit inima şi mi-am dus treburile la capăt.

Am aruncat leşurile peste marginea stâncii. Câtă vreme Kettle le scotoci în provizii şi luă ceea ce crezu că puteam duce înapoi, eu am dat jos absolut toate hamurile de pe cai şi le-am aruncat şi pe ele de pe stâncă. Am scormonit şi prin boccele, dar n-am găsit decât haine groase. Animalul de povară căra numai cortul şi câteva obiecte de strictă necesitate. Niciun document. Ce nevoie să aibă iniţiaţii de instrucţiuni scrise?

Goneşte caii cât mai departe pe drum. Mă îndoiesc că se vor întoarce aici singuri.

Atâta carne, iar tu vrei doar s-o alung?

Dacă omorâm unul, rămâne mai multă carne decât putem

---

7 „Seu” (n. tr.).

mânca şi duce cu noi. Mâncarea pe care am lăsat-o îi va hrăni pe cei trei când se vor întoarce. Aveau cu ei carne afumată şi brânză. O să am grijă să ai burta plină la noapte.

Ochi Întunecaţi nu fu mulţumit, dar mă ascultă. Cred că i-a gonit pe cai mai repede şi mai departe decât era necesar, dar cel puţin i-a lăsat în viaţă. Habar n-aveam ce şanse aveau să supravieţuiască la munte. Probabil aveau să sfârşească în burta unei feline sau ca ospăţ pentru corbi. Eram atât de sătul de toate!

— Ne vedem de drum? am întrebat-o pe Kettle.

N-ar fi fost necesar. Kettle aprobă imediat. Împachetase o cantitate mare de mâncare ca s-o ducem cu noi, însă eu m-am întrebat dacă voi putea să mănânc ceva. Hrana pe care n-aveam cum s-o cărăm şi nici lupul n-o mai putea înghiţi am aruncat-o de pe marginea stâncii. Am cercetat din ochi împrejurimile.

— Dacă aş avea curajul să-l ating, aş azvârli şi stâlpul de colo, i-am spus lui Kettle.

Ea mă privi ca şi cum i-aş fi cerut să-l răstoarne în locul meu.

— Şi mie mi-e frică să-l ating, recunoscu în cele din urmă, aşa că ne-am întors amândoi ochii de la el.

Seara se furişa printre munţi în timp ce noi înaintam pe drumul nostru, iar noaptea se apropia. I-am urmat pe Kettle şi pe lup de-a curmezişul mormanului de grohotiş pe semiîntuneric. Niciunul din noi nu se temea, iar eu eram prea dezgustat ca să mă mai intereseze dacă supravieţuiesc sau nu expediţiei.

— Nu-ţi lăsa mintea să rătăcească, mă dojeni Kettle când, într-un sfârşit, am coborât de pe morman pe drum.

Mă luă de braţ şi mă strânse zdravăn. O vreme am înaintat pe un întuneric desăvârşit, urmând pur şi simplu drumul drept din faţa noastră, care tăia de-a curmezişul muntele. Lupul mergea în faţa noastră, dar se răsucea mereu ca să vadă unde suntem. *Nu mai e mult până la tabără,* mă încuraja el când se întoarse o dată.

— De când faci asta? mă întrebă Kettle după o vreme.

Nu m-am prefăcut că n-am înţeles la ce se referă.

— De pe la doisprezece ani, am recunoscut.

— Câţi oameni ai omorât?

Întrebarea nu era atât de rece pe cât sunase. I-am dat un răspuns serios:

— Nu ştiu. Ăăă… dascălul meu m-a sfătuit să nu le ţin socoteala. Mi-a zis că nu e o idee bună.

Chade nu se exprimase chiar aşa. Îi ţineam bine minte vorbele: „Odată ce l-ai ucis pe primul, nu contează câţi mai vin după el. Ştim ceea ce suntem. Numărul lor nu te face nici mai bun, nici mai rău.”

Chibzuiam la spusele lui, când Kettle vorbi în bezna deasă:

— Am mai ucis o dată.

Am tăcut. Dacă voia, aş fi lăsat-o să-mi dea amănunte, dar n-aveam niciun chef de ele atunci. Braţul începu să-i tremure într-al meu.

— Am omorât-o la supărare. N-am crezut că sunt în stare, fusese dintotdeauna mai puternică decât mine. Dar eu trăiesc, ea a murit. Aşa că mi-au dat foc casei şi m-au gonit. M-au exilat pentru totdeauna.

Îmi găsi degetele şi mi le strânse cu putere. Mergeam fără să ne oprim. În faţa noastră pâlpâia o luminiţă, mai mult ca sigur mangalul din cort.

— A fost de neconceput ceea ce am făcut, rosti Kettle, dezgustată. Nu se mai întâmplase până atunci. A, între grupurile de iniţiaţi, da, cu siguranţă, dar foarte, foarte rar, în lupta pentru favorurile regelui. Dar eu m-am duelat cu Meşteşugul unei iniţiate din grupul meu şi-am omorât-o. Iar fapta mea a fost de neiertat.

29

CREASTA COCOŞULUI

La munte se joacă un anumit joc. E complicat şi greu de învăţat, după cum e şi greu de stăpânit. Se joacă cu o combinaţie de cărţi şi rune. Sunt şaptesprezece cărţi, de obicei mari cât palma, făcute din lemn deschis la culoare. Fiecare din ele are un simbol din folclorul de la munte, de exemplu, Bătrânul Ţesător sau Cea-Care-la-Urma. Imaginile acestea foarte migăloase sunt pictate într-un chenar ars. Cele treizeci şi unu de rune se obţin dintr-o piatră gri, care se găseşte numai la munte, şi sunt gravate cu glife reprezentând Piatra, Apa, Păşunea şi altele. Cărţile şi runele se împart toate jucătorilor, trei la număr de obicei. Şi cărţile, şi runele au valori tradiţionale care diferă când apar în combinaţii. Se spune că jocul este foarte vechi.

Am străbătut în linişte restul drumului până la cort. Atât de tare mă copleşise mărturisirea lui Kettle, încât nu ştiam ce să-i spun. Ar fi fost o prostie din partea mea să dau glas sutelor de întrebări care mi se născură în minte. Ea avea răspunsurile, şi tot ea va alege când să mi le dea. Ştiam acest lucru. Ochi Întunecaţi se întoarse la mine repede, în tăcere. Se lipi de călcâiele mele.

A ucis pe cineva din haita ei?

Aşa se pare.

Se mai întâmplă. Nu e bine, dar se mai întâmplă. Spune-i lucrul ăsta.

Nu chiar acum.

Nimeni nu vorbi când am intrat în cort. Nimeni nu voia să

pună întrebări. Aşa că am rostit calm:

— Am ucis gărzile, le-am gonit caii şi le-am aruncat proviziile de pe marginea stâncii.

Starling se holbă la noi nedumerită. Deschise ochii negri mari, ca o pasăre. Kettricken ne turnă ceai în ceşti şi adăugă în linişte proviziile aduse de noi la ale noastre, care se cam subţiaseră.

— Bufonul se simte puţin mai bine, rosti ea, de dragul conversaţiei.

M-am uitat la el cum dormea înfofolit în păturile lui şi nu mi s-a părut a fi mai bine. Avea ochii înfundaţi în orbite, părul frumos i se lipise de cap din cauza transpiraţiei, iar somnul agitat i-l făcuse tot smocuri. Totuşi, când l-am atins pe faţă, era aproape rece. L-am învelit mai bine.

— A mâncat ceva? am întrebat-o pe Kettricken.

— A băut nişte supă. Cred că-şi va reveni, Fitz. A mai fost bolnav odată, o zi-două, în Lacul Albastru. Tot aşa, a făcut febră şi era sleit de puteri. Atunci mi-a spus că poate nu e o boală, ci o transformare prin care trec cei din rasa lui.

— Mi-a zis şi mie ceva asemănător ieri, am răspuns.

Kettricken îmi puse un bol cu supă caldă în palmă.

La început, mi-a plăcut cum mirosea. Apoi mirosul mi s-a părut că seamănă cu al supei vărsate de gărzile speriate pe drumul înzăpezit. Am strâns din fălci.

— I-ai văzut pe iniţiaţi? se interesă regina.

Am clătinat din cap, apoi m-am silit să deschid gura.

— Nu. Dar am dat peste un cal foarte mare, iar hainele din desagi erau pe măsura lui Buri. În altă desagă am găsit straie albastre, culoarea preferată a lui Carrod. Şi obiecte simple, cum îi plac lui Will.

Pe de-o parte, le-am spus numele cu stângăcie, de parcă mi-ar fi fost frică să le rostesc, nu cumva să-i chem la mine. Pe de altă parte, i-am numit pe aceia pe care i-am condamnat la moarte. Iniţiaţi sau nu, îşi vor găsi sfârşitul în munţi. Totuşi, nu mă mândream cu fapta mea şi nici nu aveam să-i consider morţi până nu le vedeam leşurile. Deocamdată, nu ştiam decât că era puţin probabil să mă atace în noaptea aceea. Preţ de-o clipă, mi i-am închipuit întorcându-se la stâlp, aşteptându-se să găsească de mâncare, un foc bun şi-un adăpost. În schimb, vor găsi frig şi beznă. Nu vor vedea sângele de pe zăpadă.

Supa se răcea. M-am silit s-o beau, înghiţind-o fără să-i simt gustul. Tallow cântase la flajolet. Mi l-am amintit dintr-odată stând pe treptele din spate ale încăperii pentru spălat vase, cântând pentru două servitoare de la bucătărie. Am închis ochii, încercând zadarnic să-mi amintesc ceva rău despre el. Singura lui nelegiuire fusese aceea că-l slujise pe stăpânul care nu trebuia.

— Fitz.

Kettle îmi trase un ghiont.

— Nu rătăceam a proasta, m-am plâns.

— Ai fi făcut-o cât de curând. Teama ţi-a fost aliată zilele astea. I-a dat de lucru minţii. Dar trebuie să dormi la noapte, iar în somn trebuie să-ţi păzeşti bine mintea. Când se vor întoarce la stâlp, îţi vor recunoaşte stilul şi vor începe să te vâneze. Nu crezi?

Lucrurile aşa stăteau, într-adevăr, însă tot mă tulbura să le aud. Aş fi vrut să nu ne asculte şi să nu ne vadă Kettricken şi Starling.

— Ce zici, ne mai jucăm puţin? mă ispiti Kettle.

Am jucat patru partide. Am câştigat două. Pe urmă ea pregăti o partidă numai cu piese albe şi-mi dădu o singură piatră neagră cu care să câştig. Am încercat să mă concentrez pe joc, ştiind că-mi reuşise altă dată, dar eram prea obosit. M-am pomenit gândindu-mă că trecuse mai bine de-un an de când plecasem din Buckkeep sub forma unui cadavru. Mai bine de-un an de când nu dormisem într-un pat pe care să-l numesc al meu. Mai bine de-un an de când nu ştiam ce aveam să mănânc data viitoare. Mai bine de-un an de când nu o ţinusem în braţe pe Molly, mai bine de-un an de când îmi ceruse s-o părăsesc pentru totdeauna.

— Fitz, încetează.

Am ridicat ochii de la tabla de joc. Kettle mă studia atentă.

— Nu-ţi poţi îngădui aşa ceva. Trebuie să fii puternic.

— Sunt prea istovit ca să fiu puternic.

— Duşmanii tăi au fost neglijenţi astăzi. Nu se aşteptau să-i descoperi. A doua oară nu vor mai fi aşa.

— Sper să fie morţi, am zis pe un ton vesel, deşi nu veselia îmi umplea sufletul.

— Nu-i atât de simplu, replică ea, neştiind cât mă dureau

cuvintele ei. Ai spus că în oraşul de jos era mai cald. Odată ce constată că au rămas fără provizii, se vor întoarce acolo. Vor găsi apă şi sunt convinsă că şi-au luat provizii cu ei, măcar pentru o zi. Nu cred că putem să-i considerăm ieşiţi din joc încă. Tu ce părere ai?

— Probabil că nu.

Lângă mine, Ochi Întunecaţi se ridică şi scheună agitat. Mi-am înăbuşit disperarea şi l-am liniştit cu o mângâiere.

— Aş vrea să pot dormi un timp. Singur în mintea mea, cu visele mele, fără să mă gândesc cu teamă unde merg şi cine mă atacă. Fără să mă tem că foamea de Meşteşug mă va copleşi. Pur şi simplu să dorm.

Am spus lucrurilor pe nume, ştiind că bătrâna mă va înţelege foarte bine.

— Asta nu-ţi pot oferi, rosti ea calmă. Nu-ţi pot oferi decât jocul. Ai încredere în el. L-au jucat generaţii de iniţiaţi în Meşteşug, ca să ţină la distanţă asemenea primejdii.

Aşa că m-am aplecat încă o dată deasupra pieselor şi mi-am fixat poziţia lor în minte, iar când m-am culcat lângă bufon în noaptea aceea, nu mi-a ieşit din cap.

Am plutit atunci, ca o pasăre colibri, între somn şi veghe. Reuşeam să ajung într-un loc fără somn şi să rămân acolo, studiind poziţia pieselor. Nu o dată m-am trezit şi-am văzut lumina slabă împrăştiată de mangal şi siluetele adormite de lângă mine. De câteva ori am întins mâna şi l-am pipăit pe bufon; de fiecare dată, părea să nu mai aibă febră şi să fie cufundat mai adânc în somn. Kettricken, Starling şi Kettle au făcut de pază cu rândul. Am observat că Ochi Întunecaţi a stat de strajă cu regina. Încă nu aveau încredere în mine că sunt destul de prevăzător şi, egoist, le-am fost recunoscător.

Puţin înainte de prima geană de lumină, m-am trezit încă o dată. Toate erau bune şi frumoase. L-am pipăit iarăşi pe bufon, apoi m-am întins la loc, sperând să mai prind câteva clipe de somn. În schimb, am văzut, clar şi înspăimântător, un ochi imens, de parcă s-ar fi deschis când i-am închis pe ai mei. M-am luptat să-mi ridic pleoapele, m-am zbătut disperat să mă trezesc, dar eram ţintuit. Cineva îmi absorbea mintea, mi-o trăgea cu forţa, aşa cum îl trage curentul pe înotător. M-am opus cu toată puterea voinţei. Încă puţin şi m-aş fi trezit,

puteam sparge bula, dacă reuşeam s-o ating. Dar n-am reuşit. M-am zvârcolit, m-am strâmbat, încercând să-mi desfac pleoapele îndărătnice.

Ochiul mă studia. Un singur ochi negru, imens. Nu al lui Will. Al lui Regal. Se holba la mine. Ştiam că-mi savurează frământarea. Nu făcea niciun efort să mă ţină pe loc, de parcă eram o muscă sub un clopot de sticlă. Dar, cu toată panica, mi-am dat seama că, dacă ar fi vrut să-mi facă şi altceva decât să mă pironească locului, ar fi putut. Trecuse de zidurile mele, dar nu avusese putere decât să mă ameninţe. Destul cât să mi-o ia inima la goană.

Bastardule, rosti el afectuos. Cuvântul mă izbi ca un val rece. Mă înecam în ameninţarea lui. *Bastardule, am aflat despre copilul tău. Şi despre femeia ta. Molly. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, bastardule.* Făcu o pauză, distrându-se tot mai mult pe seama groazei mele crescânde. *Ia uite la ce m-am gândit. Are ţâţe faine, bastardule? Mi s-ar părea amuzantă?*

— NU!

M-am smuls de lângă el, simţindu-i pe Carrod, pe Buri şi pe Will în apropiere. M-am eliberat de ei.

M-am trezit brusc. Am ieşit cu greu dintre pături şi-am fugit afară, desculţ şi fără manta. Ochi Întunecaţi veni după mine imediat, mârâind, amuşinând în toate direcţiile. Cerul negru se împânzise de stele. Aerul era rece. Respiram sacadat, încercând să-mi potolesc frica.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă Starling speriată. Stătea de strajă afară.

Am clătinat din cap, incapabil să-mi dau glas terorii. După o vreme, m-am întors înăuntru. Îmi curgea sudoarea pe trup de parcă aş fi fost otrăvit. M-am aşezat pe grămada de pături. Nu mă puteam opri din gâfâit. Cu cât încercam să mă liniştesc, cu atât mă panicam mai tare. *Am aflat despre copilul tău. Şi despre femeia ta.* Cuvintele îmi răsunau necontenit în cap. Kettle se foi în aşternut, apoi se sculă şi se aşeză în spatele meu. Îmi puse mâinile pe umeri.

— Au ajuns la tine, nu-i aşa?

Am încuviinţat în tăcere, am încercat să înghit, însă aveam gâtul uscat.

Ea se întinse după un burduf şi mi-l dădu. Am luat o

înghiţitură, era să mă înec, apoi am mai luat una.

— Gândeşte-te la joc, mă îndemnă. Eliberează-ţi mintea de toate, în afară de joc.

— Jocul! am ţipat ca un sălbatic. Bufonul şi Kettricken se treziră din somn tresărind. Jocul? Regal a aflat de Molly şi de Nettle. Le ameninţă. Iar eu sunt neputincios! Neajutorat.

Din nou un val de panică, furie nestăpânită. Lupul scheună, apoi mârâi gros.

— Nu poţi să le cauţi cu Meşteşugul, să le previi cumva? mă întrebă Kettricken.

— Nu! interveni Kettle. Nici măcar n-ar trebui să se gândească la ele.

Regina se uită la mine cu o expresie de scuză amestecată cu sentimentul că avea dreptate.

— Mă tem că Chade şi cu mine nu ne-am înşelat. Prinţesa va fi mai în siguranţă în Regatul Munţilor. Nu uita că datoria lui era s-o aducă aici. Nu-ţi pierde curajul. Poate că Nettle e cu el chiar acum, în drum spre un refugiu sigur, departe de Regal.

Kettle vorbi şi-mi atrase privirea de la regină:

— Fitz, concentrează-te pe joc. Numai pe joc. Ameninţările lui pot fi un şiretlic menit să te determine să te dai de gol. Nu vorbi despre ele. Nu te gândi la ele. Hai, uită-te aici.

Cu mâini tremurânde, mă descoperi şi întinse tabla de joc. Răsturnă pietrele în palmă şi le scoase pe cele albe, ca să le rearanjeze în poziţia anterioară.

— Găseşte soluţia. Concentrează-te asupra ei, numai asupra ei.

Îmi era aproape imposibil. M-am uitat la piesele albe şi mi-am zis că jocul e o tâmpenie. Ce fel de jucători pot fi atât de nepricepuţi şi de înguşti la minte, încât să permită să se formeze îngrămădeala aceea de pietre albe? Problema nu merita rezolvată. Totuşi, nici să dorm nu puteam. Nu îndrăzneam nici să clipesc, ca nu cumva să văd iar ochiul acela. Dacă i-aş fi văzut tot chipul lui Regal sau măcar amândoi ochii, poate n-aş fi fost atât de îngrozit. Dar ochiul acela mi se păruse atotvăzător şi imuabil, imposibil de evitat. M-am uitat la piesele albe până când au început să plutească în punctele unde se îmbinau dungile pânzei. O singură piatră neagră cu care să creez un tipar câştigător din învălmăşeala albă. Una singură. O ţineam în

palmă şi-o frecam cu degetul mare.

Am ţinut-o în palmă toată ziua următoare, coborând pe drumul de pe coasta muntelui. Cu braţul liber îl sprijineam pe bufon de mijloc, el prinzându-mă pe după gât. Piatra şi bufonul îmi ţinură mintea ocupată.

Prietenul meu parcă se simţea mai bine. Nu mai ardea, dar nu putea suporta mâncare în stomac, nici măcar ceai. Kettle îl sili să bea apă, până când el se aşeză pur şi simplu şi-o refuză scuturând din cap. Ca şi mine, nu avea chef de vorbă. Starling şi Kettle, cu bâta ei, conduceau micul nostru alai plictisit. Bufonul şi cu mine veneam după jeppe, iar Kettricken, cu arcul întins, ne păzea spatele. Lupul colinda neobosit în sus şi-n jos, ba ţâşnind în faţa noastră, ba făcând un cerc şi revenind pe drumul nostru.

Ochi Întunecaţi şi cu mine ajunsesem la o legătură tacită. Înţelegea că nu voiam să gândesc deloc şi se străduia să nu mă deranjeze. Încă mă tulbura să-l surprind încercând să comunice cu Kettricken. *Nu se vede nimeni în spatele nostru,* îi spunea, în timp ce ţopăia întruna pe lângă noi. Pe urmă o lua la fugă mult în faţa jeppelor şi-a lui Starling, numai ca să se întoarcă la Kettricken şi s-o asigure, în trecere, că nu ne păştea niciun pericol din direcţia aceea. Am încercat să mă conving că ea pur şi simplu avea încredere că Ochi Întunecaţi mă va anunţa dacă dă peste ceva nelalocul lui în raidurile lui de recunoaştere. Totuşi, bănuiam că regina se deprindea tot mai mult cu el.

Drumul cobora abrupt. Pe măsură ce înaintam, terenul se schimba. Pe la sfârşitul după-amiezii, panta de deasupra drumului începu să cadă mai domoală şi-am întâlnit copaci cu trunchiuri răsucite şi bolovani acoperiţi de muşchi. Zăpada se topea, rămâneau doar petice albe, în vreme ce drumul se întindea arid şi negru. Smocurile de iarbă uscată de pe margine se înverzeau la bază. Cu mare dificultate le determinam pe jeppe să meargă mai departe. Am încercat să le conving, cu Harul meu, că mai în faţă sunt locuri mai bune de păscut, însă nu cred că eram prea apropiat de ele ca să le impresionez suficient. M-am rezumat să mă gândesc că la noapte vom avea destule lemne pentru foc şi-am fost recunoscător că, pe măsură ce drumul cobora, vremea se încălzea.

La un moment dat, bufonul arătă spre o plantă scundă cu muguraşi albi.

— La Buckkeep e deja primăvară, rosti cu glas stins, apoi adăugă repede: Îmi pare rău. Nu mă lua în seamă, iartă-mă.

— Te simţi mai bine? l-am întrebat, alungând cu hotărâre florile de primăvară, albinele şi lumânările lui Molly din mintea mea.

— Puţin. Îi tremură glasul şi trase iute o gură de aer. Aş vrea să mergem mai încet.

— Încă puţin şi ne aşezăm tabăra, i-am spus, ştiind că nu puteam încetini.

Simţeam o agitaţie crescândă şi-mi intrase în cap că Verity era cauza ei. Şi numele acela mi l-am gonit din minte. Chiar înaintând pe drumul lat, la lumina zilei, mă temeam că ochiul lui Regal era la doi paşi de mine şi, dacă îl observam, voi cădea iarăşi în ghearele lor. O clipă, am sperat ca Will, Carrod şi Buri să moară de frig şi de foame, însă mi-am dat seama că nu eram în siguranţă nici dacă mă gândeam la ei.

— Ai mai fost bolnav şi altădată, tot aşa, am remarcat, mai mult ca să mă gândesc la altceva.

— Da. În Lacul Albastru. Regina mea a cheltuit banii de mâncare pe o cameră, ca să nu stau în ploaie. Întoarse capul spre mine şi mă privi fix. Crezi că din cauza asta s-a întâmplat?

— Ce anume?

— Că a născut un copil mort…

Nu-şi duse gândul până la capăt. Mi-am căutat cuvintele.

— Nu cred că s-a întâmplat dintr-o cauză anume, bufonule. Pur şi simplu a îndurat prea multe nenorociri cât a purtat copilul în pântece.

— Burrich ar fi trebuit să meargă cu ea şi să mă lase pe mine la Buckkeep. Ar fi îngrijit-o mai bine. Pe vremea aceea nu gândeam limpede…

— Atunci eu aş fi fost mort, am subliniat. Printre altele. Bufonule, n-are rost să încerci să te joci de-a trecutul. Astăzi am ajuns unde am ajuns şi numai de-acum încolo putem socoti ce să facem.

În momentul acela, am intuit soluţia la jocul lui Kettle. Mi s-a arătat atât de limpede, încât m-am mirat că n-o găsisem mai repede. Atunci m-am luminat: de câte ori studiasem tabla, mă întrebasem cum se ajunsese la aşa o poziţie jalnică a pieselor. Nu mă gândisem decât la mişcările nechibzuite care le

precedaseră pe ale mele. Dar acelea nu mai contau, odată ce ţineam piatra neagră în palmă. O geană de surâs îmi tremură pe buze. Am frecat piatra cu degetul mare.

— Astăzi am ajuns unde am ajuns, repetă bufonul cuvintele mele, iar tristeţea lui veni să ţină isonul deprimării mele.

— Kettricken zice că n-ai fost neapărat bolnav. Că e ceva ce… ţine de rasa ta.

Mă stingherea şi să pomenesc de subiectul acela.

— Tot ce se poate. Ia fii atent.

Îşi scoase mănuşa, ridică mâna şi-şi zgârie obrazul cu unghiile. Lăsă în urmă dâre albe şi uscate. Le frecă şi pielea i se fărâmiţă între degete. Pe dosul palmei, pielea i se cojea ca şi când ar fi fost arsă.

— Ţi se ia pielea de parcă ai fi stat la soare. Crezi că e din cauza vremii reci?

— Şi asta e posibil. Numai că, dacă păţesc ca data trecută, o să mă gâdile şi-o să mă scarpin pe fiecare părticică a corpului. Şi-o să mă mai închid la culoare între timp. Mi se schimbă şi culoarea ochilor?

I-am făcut pe plac şi l-am privit în ochi. Oricât de obişnuit eram cu el, tot nu mi-a fost uşor. Oare i se mai închiseseră la culoare globii?

— Poate sunt un pic mai întunecaţi. Nu mai mult decât berea ridicată la lumină. Ce se va întâmpla cu tine? Vei mai avea fierbinţeală şi ţi se va mai închide pielea?

— Probabil. Nu ştiu, recunoscu el după câteva momente.

— Cum se poate să nu ştii? Bătrânii tăi cum erau?

— Ca tine, prostuţule. Oameni. În neamul meu a existat cândva un Alb. Eu, cum numai rareori se întâmplă, am moştenit sângele lui străvechi. Dar sunt mai mult Alb decât om. Ai crezut că suntem mai mulţi ca mine în poporul meu? Ţi-am zis. Sunt o anomalie chiar şi printre cei cu care împart arborele meu genealogic amestecat. Ţi-ai închipuit că Profeţii Albi se nasc în fiecare generaţie? Dacă s-ar întâmpla aşa, n-am mai fi luaţi în serios. Nu. În generaţia mea, eu sunt singurul Profet Alb.

— Dar dascălii tăi, cu atâtea manuscrise pe care ziceai că le aveau, n-au ştiut să spună la ce să te aştepţi?

Bufonul surâse, dar în glasul lui se furişă mâhnirea.

— Dascălii mei erau prea siguri că ştiu la ce să se aştepte. Au

plănuit să-mi dea învăţătură treptat, să-mi dezvăluie ceea ce credeau că trebuie să aflu numai când voiau ei. Când profeţiile mele au început să se deosebească de planurile lor, n-au mai fost mulţumiţi de mine. Au încercat să-mi interpreteze propriile mele cuvinte în locul meu! Vezi tu, au mai existat Profeţi Albi. Dar când am încercat să-i conving că eu sunt Profetul Alb, n-au vrut să accepte. Mi-au arătat scrieri după scrieri, ca să-mi demonstreze cât de neruşinat sunt stăruind asupra unui asemenea lucru. Dar, cu cât citeam mai mult, cu atât mai sigur eram pe mine. Am încercat să le spun că mi se apropie vremea. N-au ştiut să-mi dea alt sfat decât să aştept şi să studiez mai mult. Nu ne-am despărţit în termeni amiabili. Îmi închipui c-au fost foarte miraţi să descopere că plecam dintre ei atât de tânăr, deşi eu le profeţisem de ani de zile că voi face asta. Îmi zâmbi a scuză. Poate dacă aş fi rămas să-mi desăvârşesc învăţătura, noi doi am şti mai bine cum să salvăm lumea.

Am simţit un gol în stomac. Ajunsesem să mă bazez în foarte mare măsură pe convingerea că bufonul, cel puţin, ştia ce trebuia să facem în continuare.

— Cât ştii din cele ce urmează să se întâmple?

El inspiră adânc, apoi oftă.

— Numai că noi doi vom lucra împreună, Fitzy-Fitz. Numai că vom lucra împreună.

— Am crezut că ai studiat toate scrierile şi profeţiile acelea…

— Le-am studiat. Iar când eram mai tânăr am avut multe vise şi chiar viziuni. Dar e aşa cum ţi-am spus mai demult: nimic nu se potriveşte întocmai. Gândeşte-te, Fitz. Dacă ţi-aş arăta lâna şi războiul şi o foarfecă, ai spune „O, aceasta este haina pe care voi purta cândva”? Totuşi, odată ce ţii haina în mână, e uşor să priveşti înapoi şi să spui „O, lucrurile acelea au prezis ţeserea acestei haine.”

— Atunci la ce bun profeţiile? am întrebat dezgustat.

— La ce bun? repetă bufonul. Păi, n-am mai privit aşa lucrurile. Ce rost au ele…

O vreme, am mers în tăcere. Am văzut ce efort făcea să menţină ritmul şi mi-am dorit, zadarnic, să fi ţinut unul din caii gărzilor şi să-l fi trecut peste mormanul de grohotiş.

— Ştii să citeşti semnele care prevestesc vremea, Fitz? Sau urmele de animale?

— Din cele ce prevestesc vremea, numai puţine. Mă pricep mai bine la urmele de animale.

— Dar, indiferent de care sunt, eşti sigur că le nimereşti?

— Niciodată. N-ai de unde să ştii până începe la următorul răsărit de soare sau până încolţeşti animalul.

— La fel e şi cu citirea viitorului. Nu ştiu niciodată... Te rog, hai să ne oprim, măcar puţin. Trebuie să-mi trag sufletul şi să beau o înghiţitură de apă.

I-am făcut pe plac şovăitor. Se aşeză pe un bolovan acoperit de muşchi de la marginea drumului. Nu departe creşteau plante perene complet necunoscute mie. Mi-a făcut bine ochilor să privesc copacii. M-am aşezat lângă el şi, dintr-odată, am sesizat o diferenţă. Discretă ca zumzăitul albinelor era lucrarea drumului, dar, când s-a oprit, mi-am dat seama imediat. Am căscat ca să-mi desfund urechile şi mintea mi s-a limpezit brusc.

— Cu ani în urmă, am avut o viziune, mărturisi bufonul. Mai bău puţină apă, apoi îmi dădu mie burduful. Am văzut un căprior negru ridicându-se de pe un strat de piatră neagră. Când am zărit întâia oară zidurile negre din Buckkeep înălţându-se deasupra apei, mi-am zis: „Aha, deci asta însemna visul meu!” Acum văd un bastard tânăr pe sigiliul căruia e un căprior care merge pe un drum întunecat. Poate la el s-a referit visul meu. Nu ştiu. Dar visul mi-a fost însemnat în manuscrise cum se cuvine şi, într-o zi, în anii ce vor veni, înţelepţii vor cădea de acord asupra semnificaţiei lui. Probabil după ce tu şi cu mine vom fi demult oale şi ulcele.

I-am pus o întrebare care mă rodea de multă vreme:

— Kettle zice că există o profeţie despre copilul meu... copilul Catalizatorului...

— Şi nu se înşală, confirmă bufonul calm.

— Atunci crezi că eu şi Molly suntem condamnaţi s-o pierdem pe Nettle pentru că se va urca pe tronul celor Şase Ducate?

— Nettle. Ştii, îmi place numele. Îmi place foarte mult.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, bufonule.

— Întreabă-mă încă o dată peste douăzeci de ani. Despre asemenea lucruri e mult mai uşor să vorbeşti după ce s-au petrecut.

Privirea piezişă pe care mi-o aruncă îmi arătă că n-avea să-mi mai spună o vorbă despre subiectul acela. Am încercat să-l iau

pe ocolite.

— Aşadar, ai bătut atâta drum pentru ca regatul celor Şase Ducate să nu cadă în ghearele Corăbiilor Roşii.

Se uită la mine strâmb, apoi zâmbi larg, parcă uimit.

— Aşa vezi tu lucrurile? Că noi facem toate acestea ca să-ţi salvăm cele Şase Ducate?

Când eu am scuturat afirmativ din cap, el clătină dintr-al său.

— Fitz, Fitz. Am venit să salvez lumea. Căderea celor Şase Ducate în mâinile Corăbiilor Roşii e prima pietricică din avalanşă. Trase iar aer adânc în piept. Ştiu că pentru tine Corăbiile Roşii sunt întruchiparea dezastrului, dar nenorocirea pe care o aduc pe capul poporului tău nu e decât un coş pe fesele lumii. Dacă n-ar fi decât atât, dacă ar fi doar un neam de barbari care fură pământ de la alţii, ar însemna numai o întâmplare din evenimentele obişnuite de pe lume. Nu. Sunt prima pată de otravă care se răspândeşte într-un râu. Fitz, oare să îndrăznesc să-ţi spun asta? Dacă dăm greş, se va răspândi foarte repede. Transformarea oamenilor în neoameni devine obicei, nu, o distracţie pentru cei sus-puşi. Gândeşte-te la Regal şi la „Dreptatea regelui”. Deja i-a căzut victimă. Îşi satisface corpul cu droguri şi-şi amorţeşte sufletul cu distracţii barbare. Da, şi răspândeşte molima printre cei din jurul său, până când nu le mai oferă nicio satisfacţie întrecerile la care nu curge sânge, până când jocurile sunt amuzante numai dacă se pariază pe vieţi omeneşti. Se perverteşte însăşi naşterea vieţii. Sclavia ia amploare, pentru că, dacă e îngăduit să iei viaţa unui om de plăcere, atunci nu e mai înţelept să-i pui capăt obţinând şi un profit?

Vorbise tot mai pătimaş şi mai înverşunat. Acum se opri brusc să-şi tragă sufletul şi se lăsă în faţă, în genunchi. După o clipă, se îndreptă de spate.

— Îţi mărturisesc că a discuta cu tine e mai obositor decât a merge pe jos. Crede-mă pe cuvânt, Fitz. Oricât de răi sunt piraţii Corăbiilor Roşii, sunt nişte amatori care fac experimente. Viziunile mele mi-au arătat cum se transformă lumea în ciclul în care ei prosperă. Jur că acest ciclu nu va exista.

Se sculă în picioare oftând şi-mi întinse braţul îndoit. I l-am luat şi am pornit iar la drum. Îmi dăduse multe subiecte de meditaţie, aşa că am vorbit puţin. Am profitat de terenul mai

prietenos ca să merg pe marginea drumului, nu pe el. Bufonul nu se plânse de solul denivelat.

Pe măsură ce drumul înainta voiniceşte în vale, ziua se făcea mai caldă, iar frunzişul se îndesea. La lăsarea serii, terenul se îmblânzise atât de mult, încât nu numai că ne-am ridicat cortul la marginea drumului, dar ne-am şi îndepărtat bine de el. Înainte de culcare, i-am arătat lui Kettle soluţia problemei. Ea încuviinţă din cap, ca şi cum ar fi fost foarte mulţumită, şi începu imediat să aşeze piesele într-o nouă partidă încurcată. Am oprit-o.

— Nu cred că voi avea nevoie de asta la noapte. De-abia aştept să dorm cu adevărat.

— Zău? Atunci n-ar trebui să aştepţi nerăbdător ca să te trezeşti.

Am privit-o şocat. Ea aşeză din nou piesele pe tablă.

— Tu eşti unul, ei sunt trei şi formează un grup, îmi explică ea cu glas mai blând. E posibil să fie patru. Dacă fraţii lui Regal ştiau să întrebuinţeze Meşteşugul, mai mult ca sigur că are şi el această abilitate. Ajutat de ceilalţi, ar putea învăţa să le împrumute din puterea lui. Se aplecă spre mine şi vorbi mai încet, deşi tovarăşii noştri erau ocupaţi cu treburile taberei: Ştii că e posibil să ucizi cu Meşteşugul. Crezi că n-ar vrea să te omoare?

— Dacă dorm departe de drum… am început să protestez.

— Forţa drumului e ca vântul care bate la fel de tare peste tot. Intenţiile rele ale unui grup de iniţiaţi sunt ca o săgeată care te ţinteşte numai pe tine. Pe lângă asta, n-ai cum să dormi fără să-ţi faci griji pentru soarta femeii şi-a copilului. Şi, de câte ori te gândeşti la ele, iniţiaţii le pot vedea prin ochii tăi. Trebuie să-i alungi afară din mintea ta.

M-am aplecat asupra tablei de joc.

A doua zi, de dimineaţă, m-a trezit răpăitul ploii pe pielea cortului. O vreme, am stat şi l-am ascultat, recunoscător că nu ningea, dar îngrozit la gândul unei zile de mers în ploaie. Ceilalţi se trezeau şi ei. Nu-i mai simţisem atât de acut de zile întregi. Parcă m-aş fi odihnit. Starling comentă somnoroasă din partea opusă a cortului:

— Ieri, mergând, am trecut de la iarnă la primăvară.

Lângă mine, bufonul se foi, se scărpină şi mormăi:

— Tipic pentru un menestrel. Exagerează totul.

— Văd că te-ai mai înzdrăvenit, replică Starling.

Ochi Întunecaţi vârî botul în cort. Un iepure însângerat îi atârna între fălci. *Şi vânatul merge mai bine.*

Bufonul se ridică în capul oaselor.

— Ne dă şi nouă?

Prada mea e şi a ta, frate.

Un junghi de invidie îmi străpunse inima auzind că-l numeşte pe bufon „frate". *Mai ales că tu ai mâncat deja de dimineaţă,* am comentat sarcastic.

Nimeni nu te-a ţinut cu forţa în pat până la ziuă.

Am chibzuit câteva clipe. *N-am fost un tovarăş prea vorbăreţ în ultimul timp,* m-am scuzat eu.

Înţeleg. Nu mai suntem doar noi doi. Formăm toţi o haită.

Ai dreptate, am recunoscut cu umilinţă. *Dar la noapte am de gând să vânez cu tine.*

Poate veni şi Cel-fără-Miros, dacă doreşte. Ar fi un vânător bun, de-ar vrea să încerce, pentru că n-are miros care să-l dea de gol.

— Nu numai că ne dă şi nouă carne, dar te-a invitat să vânezi cu noi în noaptea asta.

Mă aşteptam ca bufonul să refuze. Nici la Buck nu dovedise chemare pentru vânătoare. Dar el înclină serios din cap către Ochi Întunecaţi şi-i spuse:

— Aş fi onorat.

Am strâns tabăra iute şi-am pornit la drum. Ca şi până acum, eu mergeam pe lângă drum, nu pe el, aşa că judecam mai limpede. Bufonul mâncase cu o foame de lup la micul dejun şi redevenise cel de dinainte. Mergea pe drum, dar la mică distanţă de mine, şi-a pălăvrăgit vesel toată ziua. Ochi Întunecaţi, ca de obicei, fugea înainte şi înapoi, deseori în mare viteză. Toţi păream uşuraţi de vremea mai caldă. Ploaia fină dispăru când se iviră câteva raze de soare, iar din pământ ieşea un abur parfumat. Ar fi fost o zi frumoasă şi pentru mine, dacă nu mi-aş fi făcut întruna griji din cauza lui Molly şi nu m-ar fi chinuit teama că oricând m-ar putea ataca Will şi cohorta lui. Kettle mă prevenise să nu mă gândesc prea mult nici la una, nici la alta, ca să nu atrag atenţia iniţiaţilor. Aşa că mi-am purtat frica în suflet ca pe-o piatră neagră şi rece, zicându-mi hotărât că nu aveam ce face.

Toată ziua mă asaltară diverse gânduri. Nu puteam privi un boboc de floare fără să mă întreb dacă Molly l-ar fi folosit ca să dea miros ori culoare lumânărilor. M-am întrebat dacă Burrich mânuia toporul de tăiat lemne la fel de bine ca pe cel de luptă şi dacă se descurcau numai cu banii primiţi pe lemne. Dacă Regal ar şti de soarta lor, ar trimite soldaţi să-i prindă. Era posibil să ştie de existenţa lor, dar nu şi locul unde se află?

— Încetează! mă dojeni Kettle cu asprime şi mă atinse uşor cu bâta.

Am revenit urgent cu picioarele pe pământ. Bufonul ne aruncă o privire nedumerită.

— Să încetez cu ce? am întrebat.

— Cu gândurile alea. Ştii ce vreau să spun. Dacă te-ai fi gândit la altceva, n-aş fi putut să te ajung din urmă. Disciplinează-te.

M-am supus şi, fără niciun chef, m-am concentrat pe jocul propus de Kettle cu o seară în urmă.

— Aşa-i mai bine, mă aprobă ea mai calmă.

— Ce cauţi aici, în spate? am întrebat-o dintr-odată. Am crezut că tu şi Starling conduceţi jeppele.

— Am ajuns la o răspântie. Şi la un alt stâlp. Înainte de a merge mai departe, vrem să-l vadă şi Kettricken.

Bufonul şi cu mine am pornit în pas vioi, lăsând-o pe Kettle să se întoarcă la Kettricken şi să-i spună de răspântie. Pe Starling am găsit-o aşezată pe o piatră ornamentală de lângă drum, cu jeppele care păşteau flămânde. Răspântia era însemnată cu un cerc pavat mare, înconjurat de o pajişte deschisă, cu un monolit în mijloc. M-aş fi aşteptat să fie încoronat de muşchi şi pătat de licheni, însă roca neagră era netedă şi curată, doar puţin murdară de praf şi ploaie. Am stat şi-am studiat-o atent, cât timp bufonul rătăci prin apropiere. M-am întrebat dacă semnele de pe ea se potriveau cu cele copiate de mine pe hartă, când bufonul exclamă:

— Aici a fost cândva un sat!

Deschise braţele într-un gest larg.

Am ridicat privirea şi-am priceput despre ce vorbeşte. Pe jos se ghiceau adâncituri în care iarba pipernicită acoperea alei vechi, pavate. O potecă lată şi dreaptă, odinioară o uliţă poate, traversa pajiştea pe sub copaci. Din zidurile caselor şi prăvăliilor care o mărginiseră rămăseseră numai ruine ascunse de muşchi

şi plante căţărătoare. Copaci creşteau acolo unde fuseseră cândva cămine şi oamenii luaseră cândva masa. Bufonul găsi un bloc mare de piatră şi se căţără pe el ca să vadă în toate direcţiile.

— Cred că a fost un oraş măricel odată.

Ce spunea el avea logică. Dacă drumul nostru fusese calea principală a negustorilor pe care mi-o arătase Meşteşugul, atunci era normal ca la fiecare răspântie să se înalţe un oraş sau o piaţă. Mi-l şi imaginam pe acela într-o zi frumoasă de primăvară, când fermierii aduceau ouă şi verdeţuri proaspete în oraş, iar ţesătorii îşi întindeau pânzeturile ca să atragă muşteriii şi…

Cât ai zice peşte, cercul din jurul stâlpului se umplu de lume. Viziunea începu şi se sfârşi pe pietrele pavate. Numai în raza monolitului negru râdeau, gesticulau şi se târguiau oamenii. O fată cu o coroană de plante verzi străbătu mulţimea, uitându-se înapoi peste umăr. Jur că-mi surprinse privirea şi-mi făcu cu ochiul. Mi s-a părut că mă strigă cineva şi-am întors capul. Pe un podium stătea o siluetă în straie fâlfâitoare, cu fire de aur scânteietor. Purta pe cap o coroană din lemn aurit, decorată cu capete şi cozi de cocoş, migălos sculptate şi vopsite. Sceptrul nu era altceva decât un pămătuf, dar ea îl flutura cu gesturi de regină, în timp ce anunţa o lege. În cercul din jurul meu, lumea se prăpădea de râs. M-am holbat la pielea albă ca zăpada şi la ochii lipsiţi de culoare ai fetei. Ea mă pironi cu privirea.

Starling mă plesni. Atât de tare, că-mi suci capul. M-am uitat la ea şocat. Îmi curgea sânge în gură din interiorul obrazului muşcat de dinte. Ea ridică a doua oară pumnul încleştat şi mi-am dat seama că nu apucase să mă plesnească. M-am dat degrabă înapoi şi-am prins-o de încheietură când îşi arcui pumnul.

— Încetează! i-am strigat furios.

— Încetează… tu! gâfâi ea. Şi fă-o şi pe ea să înceteze!

Arătă nervoasă spre bufonul cocoţat pe blocul derocă, îngheţat într-o poziţie graţioasă, imitând o statuie. Nu respira, nu clipea. Examinându-l mai atent, se aplecă uşor în faţă şi căzu ca un sac de cartofi.

M-am aşteptat să facă o voltă la jumătatea mişcării, să cadă în picioare, cum făcuse de atâtea ori când distrase Curtea

regelui Shrewd, însă el se prăbuşi lat pe pajişte şi rămase ţeapăn acolo.

În prima clipă, am împietrit. Apoi m-am dus în fugă la el, l-am apucat de subsuori şi l-am îndepărtat şi de cercul negru, şi de piatra pe care se cocoţase. Instinctul îmi spuse să-l duc la umbră şi să-l proptesc de trunchiul unui stejar.

— Adu apă! m-am răstit la Starling, care încetase cu mustrările şi loviturile.

Fugi la jeppele încărcate să aducă un burduf.

Am dus mâna la gâtul bufonului şi i-am simţit pulsul ritmic. Zăcea cu ochii întredeschişi, pe jumătate leşinat. L-am strigat pe nume şi l-am bătut pe obraji până când s-a întors Starling cu apa. Am scos dopul burdufului şi l-am stropit pe bufon pe faţă. Nu reacţionă imediat. După câteva clipe, deschise gura, încercă să inspire şi se ridică brusc în şezut, cu privirea goală. Pe urmă se uită la mine şi zâmbi cu gura până la urechi.

— Ce oameni grozavi şi ce zi minunată! Soseşte dragonul lui Realder şi a promis că mă va lua cu el în zbor… Se încruntă brusc, cu o expresie nedumerită. Se stinge, se stinge ca un vis, lasă în urmă doar o umbră de umbră…

Kettle şi Kettricken apărură brusc lângă noi. Starling se apucă imediat să povestească cele petrecute, în timp ce eu îl ajutam pe bufon să bea apă. Când cântăreaţa termină cu pâra, Kettricken aborda o mină serioasă, dar Kettle fu aceea care se răţoi la noi:

— Profetul Alb şi Catalizatorul! ţipă ea dezgustată. Mai bine zi-le pe numele adevărat, Bufonul şi Idiotul! Nici că se putea o ispravă mai gogonată! Bufonul n-a fost instruit deloc în Meşteşug, cum îţi închipui că se poate apăra de iniţiaţi?

— Ştii ce s-a întâmplat? i-am retezat tirada.

— Păi… sigur că nu. Dar pot presupune. Bolovanul pe care s-a căţărat probabil că e o piatră cu Meşteşug, ca drumul şi ca stâlpii. De data asta, forţa drumului v-a învăluit pe amândoi, nu doar pe tine.

— Ştiai că se putea întâmpla aşa ceva? N-am aşteptat să-mi răspundă. De ce nu ne-ai prevenit?

— Nu ştiam! ripostă Kettle, apoi adăugă, vinovată: Am bănuit, dar nu mi-a trecut prin cap că unul din voi e atât de prost încât să…

— Nu contează! interveni bufonul. Râse şi se ridică pe neaşteptate, dându-mi la o parte braţul. O! Nu m-am mai simţit aşa de ani de zile, de când eram copil. Certitudinea, puterea. Kettle! Vrei să auzi vorbind un Profet Alb? Atunci, ascultă şi bucură-te de bucuria mea. Nu numai că ne aflăm exact acolo unde trebuie, ci şi când trebuie. Toate evenimentele coincid, ne apropiem tot mai mult de centrul pânzei. Tu şi cu mine. Mă apucă de cap cu amândouă mâinile şi-şi lipi fruntea de a mea. Suntem exact cine trebuie să fim!

Îmi eliberă capul şi făcu o piruetă. Se lansă în saltul pe care îl aşteptasem mai devreme, căzu în picioare, se închină adânc şi hohoti din nou, exaltat. Noi ne uitam la el cu gura căscată.

— Eşti în mare primejdie! îl avertiză Kettle pe un ton sever.

— Ştiu, răspunse el, aproape sincer, apoi continuă: Aşa cum am spus, ne aflăm exact unde trebuie să fim. După o scurtă pauză, mă întrebă pe nepusă masă: Mi-ai văzut coroana? Nu-i aşa că era magnifică? Oare voi putea s-o sculptez din memorie?

— Am văzut coroana cu cocoşi. Dar ce să înţeleg din toate acestea habar n-am.

— Nu? Lăsă capul pe-o parte şi-mi surâse compătimitor. Of, Fitzy-Fitz, ţi-aş explica, dacă aş putea. Nu e vorba că vreau să ţin secrete, dar ele refuză să se dezvăluie prin vorbe obişnuite. Sunt aproape un sentiment, conştientizarea dreptăţii. Ai încredere în ce-ţi spun?

— Eşti iarăşi plin de viaţă, am remarcat, nedumerit.

Nu-i mai văzusem ochii lucind din zilele în care îl făcea pe regele Shrewd să se scuture de râs.

— Da, răspunse el amabil. Iar la sfârşit, îţi promit că şi tu vei fi la fel.

Cele trei femei ne străfulgerau din priviri, excluse din conversaţie. Când am citit uimirea totală pe faţa lui Starling, dojana pe a lui Kettle şi exasperarea pea lui Kettricken, nu mi-am putut reţine zâmbetul. În spatele meu, bufonul chicoti. Oricât ne-am străduit, n-am reuşit să le explicăm mulţumitor cele întâmplate, deşi am pierdut o groază de vreme cu asta.

Kettricken scoase cele două hărţi şi le consultă. Kettle insistă să vină cu mine când m-am dus cu harta mea la stâlpul din cerc, ca să compar glifele cu cele de pe ea. Aveau câteva simboluri comune, dar singurul pe care îl recunoscu Kettricken era cel pe

care-l numise şi înainte. Piatră. Când, şovăitor, m-am oferit să verific dacă şi acest stâlp mă poate transporta asemenea celuilalt, regina mă refuză categoric. Recunosc plin de ruşine că am fost foarte uşurat.

— Am început călătoria împreună şi intenţionez să o terminăm împreună, rosti ea supărată.

Suspecta, cred eu, că eu şi bufonul îi ascundem ceva.

— Atunci ce propui? am întrebat-o cu umilinţă.

— Ceea ce am propus la început. Vom urma drumul acela vechi mărginit de copaci. Pare a se potrivi cu cel marcat aici. Imposibil să ne ia mai mult de două zile de mers până la capătul lui. Mai ales dacă pornim imediat.

Fără alte vorbe, se ridică şi chemă jeppele. Animalul conducător veni imediat, urmat de suratele lui ascultătoare. Am urmărit-o cum se îndepărtează cu paşi egali pe drumul umbros.

— Ei, ce staţi? Plecarea, amândoi! se răsti Kettle la bufon şi la mine.

Flutură bâta, făcându-mă să cred că i-ar fi plăcut să ne îmboldească şi pe noi ca pe nişte oi rătăcite. Ne-am aliniat în şir cu supuşenie, în spatele jeppelor, urmaţi de Starling şi de Kettle.

În noaptea aceea, am plecat cu bufonul să vânăm cu Ochi Întunecaţi. Kettle şi Kettricken îşi exprimaseră îndoiala că procedam înţelept, dar le asigurasem că mă voi purta cu prudenţă. Bufonul le promisese că nu mă va scăpa din ochi. Auzindu-l, Kettle îşi dădu ochii peste cap, dar tăcu. Era clar că ne considerau pe amândoi nişte idioţi, dar ne-au dat voie să plecăm. Starling tăcuse bosumflată, dar, cum nu ne certasem, probabil că era supărată din alt motiv. Când am plecat de lângă foc, Kettricken rosti încet:

— Ai grijă de ei, lupule.

El îi răspunde dând din coadă.

Ochi Întunecaţi ne îndepărtă degrabă de cărarea ierboasă şi ne conduse sus, pe dealurile împădurite. Călătoria noastră ne coborâse într-un ţinut mai adăpostit. Pădurile prin care ne plimbam erau, de fapt, crânguri de stejar despărţite de pajişti întinse. Am văzut urme de mistreţi, dar, spre uşurarea mea, nu ne-am întâlnit cu niciunul. În schimb, lupul omorî doi iepuri pe care, plin de amabilitate, îmi îngădui să-i car. Întorcându-ne la tabără pe o cale ocolită, am ajuns la un pârâu. Apa era rece şi

bună, iar de-a lungul malului creşteau năsturei deşi. Bufonul şi cu mine am scotocit după peşte până ne-au îngheţat mâinile în apa rece. Când, în cele din urmă, am scos un peşte, îl plesni cu coada pe lupul încântat. Ochi Întunecaţi se dădu înapoi şi apoi sări la mine, certându-mă. Jucăuş, bufonul scoase un pumn de peşti şi-i aruncă spre el. Ochi Întunecaţi se repezi la ei cu fălcile desfăcute. În câteva clipe, am început să ne stropim toţi cu apă, dar eu am fost singurul care a aterizat în pârâu, când a sărit lupul peste mine. Şi el, şi bufonul se puseră pe râs văzându-mă cum ies din apă împleticit, tot ud şi îngheţat de frig. M-am pomenit că râd şi eu. Nu mai ştiam când râsesem ultima oară de un lucru atât banal. Ne-am întors în tabără târziu, dar cu carne şi peşte proaspăt şi cu năsturei numai buni de salată.

În faţa cortului ardea un foc mic şi prietenos. Kettle şi Starling pregătiseră deja terciul pentru cină, dar cea dintâi se oferi să mai gătească o dată, de dragul cărnii proaspete. În timp ce-o prepara, Starling se holbă la mine până când am întrebat-o care era problema.

— Cum de te-ai udat în halul ăsta?

— A, am căzut în pârâul din care am pescuit. M-a împins Ochi Întunecaţi.

Îndreptându-mă spre cort, l-am atins în treacăt pe lup cu genunchiul. Se prefăcu că-mi sare la picior.

— Şi a căzut şi bufonul?

— Ne-am jucat de-a stropitul cu apă, am recunoscut eu mai în silă, mai amuzat.

I-am zâmbit, dar ea nu-mi răspunse la fel, ci pufni a dispreţ. Am ridicat din umeri şi-am intrat în cort. Kettricken abandonă studiul hărţii şi mă privi, fără să-mi vorbească însă. Mi-am scotocit prin boccea şi-am găsit haine uscate, chiar dacă nu foarte curate. Stătea cu spatele la mine, aşa că m-am schimbat repede. Ne obişnuisem să-i oferim celuilalt intimitate, ignorând asemenea momente.

— FitzChivalry, mă strigă ea la un moment dat, pe un ton care-mi cerea să fiu atent.

Mi-am tras cămaşa peste cap şi-am închis-o la nasturi.

— Da, regina mea?

M-am dus şi-am îngenuncheat lângă ea, crezând că vrea să mă consulte în legătură cu harta. În schimb, ea o puse deoparte

şi se răsuci către mine. Mă ţintui cu ochii el albaştri.

— Suntem un grup mic, toţi depindem unul de altul, îmi spuse fără altă introducere. Orice fel de conflict între noi serveşte scopurilor duşmanilor noştri.

Am aşteptat, însă ea nu mai zise altceva.

— Nu înţeleg de ce îmi spui asta, am rostit eu umil, într-un sfârşit.

Oftă şi scutură din cap.

— M-am temut că aşa va fi. Şi poate că fac mai mult rău decât bine vorbind despre asta. Starling e sfâşiată de atenţia pe care i-o acorzi bufonului.

Am rămas mut de uimire. Kettricken mă săgetă cu o privire albastră, apoi întoarse iar capul de la mine.

— Starling crede că bufonul e femeie şi că azi-noapte aţi avut o întâlnire. O doare că o respingi complet.

Mi se descleştă limba:

— Regina mea, nu o resping pe domniţa Starling. Uimirea mă silea să mă exprim cât mai formal. Adevărul e că ea e cea care mă evită şi a pus o distanţă între noi de când a aflat că sunt înzestrat cu Har şi am o legătură cu lupul. Respectându-i dorinţele, nu am stăruit să rămânem prieteni. Cât despre ceea ce spune despre bufon, sigur că şi ţie ţi se pare la fel de caraghios ca mie.

— Aşa ar trebui? mă întrebă încet Kettricken. Eu nu pot spune sincer decât că nu e om ca toţi oamenii.

— Nu te pot contrazice. E unic, nu mai cunosc pe altul ca el.

— Nu poţi să-i arăţi măcar puţină bunătate, FitzChivalry? izbucni regina. Nu-ţi cer să-i faci curte, doar să n-o mai laşi să se chinuie de gelozie.

Am strâns din buze, mi-am stăpânit sentimentele şi m-am silit să-i dau un răspuns cât mai politicos.

— Regina mea, îi voi oferi, aşa cum am procedat şi până acum, prietenia mea. În ultima vreme, nu mi-a arătat că ar dori nici măcar atât, darămite mai mult. În ce priveşte acest subiect, nu o resping nici pe ea, nici pe alte femei. Inima mea e dată. Nu e cinstit să spui că o resping, aşa cum n-ar fi cinstit să spui că tu mă respingi pe mine pentru că inima ta e plină de dragoste pentru Verity.

Kettricken îmi aruncă o privire ciudat de speriată. O clipă, mi

se păru fâstâcită, apoi îşi plecă ochii spre harta pe care încă o ţinea în mână.

— E aşa cum m-am temut că va fi. Sunt aşa de obosită, Fitz. Mi se frânge inima de disperare. Toanele lui Starling îmi pun sare pe rană. N-am vrut decât să îndrept lucrurile între voi. Te rog să mă ierţi dacă am fost prea băgăreaţă. Dar tu eşti încă un tânăr atrăgător şi nu e ultima oară când vei avea asemenea griji.

— Atrăgător? Am râs cu glas tare, şi cu neîncredere, şi cu amărăciune. Cu faţa asta brăzdată de cicatrice şi trupul plin de răni? Am coşmaruri la gândul că, atunci când mă va vedea Molly, va întoarce capul de la mine îngrozită. Atrăgător…

Cu lacrimile în gât, am răsucit şi eu capul. Nu înfăţişarea mea o jeleam, cât felul în care Molly se va uita într-o zi la cicatricele mele.

— Fitz, spuse Kettricken încet, de data asta cu glas de prietenă, nu de regină. Îţi vorbesc ca femeie, ca să-ţi spun că, deşi ai cicatrice, nu ai, nici pe departe, înfăţişarea grotescă pe care crezi c-o ai. Eşti încă un tânăr atrăgător, într-un fel care n-are nimic de-a face cu chipul tău. Iar dacă inima mea n-ar fi plină de dragoste pentru Verity, nu te-aş respinge.

Întinse mâna şi, cu degete reci, mângâie urma veche care-mi brăzda obrazul, de parcă ar fi putut s-o şteargă. Inima mi-o luă razna – un ecou al pasiunii lui Verity pentru ea, sporit de propria mea recunoştinţă pentru vorbele pe care mi le spusese.

— Meriţi din plin dragostea regelui meu, i-am spus eu fără prefăcătorie, din adâncul inimii.

— Of, nu te mai uita la mine cum se uita el, zise ea întristată.

Se ridică şi, ţinând harta la piept ca un scut, ieşi din cort.

30

GRĂDINA DE PIATRĂ

Turnul Dimity[8]*, o fortăreaţă foarte mică de pe coasta din Buck, a căzut cu puţin timp înainte ca Regal să se autoîncoroneze rege al celor Şase Ducate. Multe sate au fost nimicite în vremea aceea, iar vieţile pierdute nu s-au numărat niciodată. Turnurile mici, ca Dimity, erau deseori ţinta Corăbiilor Roşii. Strategia piraţilor era de-a ataca satele mai mici şi fortăreţele mai mărunte, pentru a slăbi linia de apărare generală. Lordul Bronze, căruia îi fusese încredinţat Turnul Dimity, era bătrân, dar şi-a condus el însuşi oamenii în lupta pentru apărarea micului său castel. Din nefericire, taxele mari pentru protecţia generală a coastei îi secătuiau resursele de-o vreme încoace, iar apărarea turnului lăsa de dorit. Lordul Bronze a fost doborât printre primii. Corăbiile Roşii au pus mâna pe turn aproape imediat, i-au dat foc şi l-au trecut prin sabie, transformându-l într-o grămadă de moloz.*

Spre deosebire de drumul Meşteşugului, cel pe care l-am străbătut a doua zi suferise din cauza intemperiilor de-a lungul timpului. Cândva o cale negustorească principală – lucru neîndoielnic – fusese redus la o cărăruie de pădurea care se întinsese peste limitele ei. Dacă mie mi se părea floare la ureche să merg pe un drum care nu ameninţa să-mi fure mintea în fiecare clipă, ceilalţi boscorodeau întruna, nemulţumiţi de moviliţe, rădăcini ieşite din pământ, crengi căzute şi alte

8Rips, ţesătură pentru tapiserii (n. tr.).

obstacole peste care am fost nevoiţi să trecem toată ziua. Eu mi-am ţinut gândurile pentru mine şi m-am bucurat de muşchiul gros care acoperea suprafaţa cândva pavată, umbra crengilor pe care dăduseră mugurii frunzelor, arcuite deasupra drumului, şi lipăitul ocazional al animalelor care se furişau prin tufişuri.

Ochi Întunecaţi era în largul lui, o lua la goană în faţa noastră şi pe urmă se întorcea numai ca să tropăie ostentativ pe lângă Kettricken. Apoi iar trăgea o fugă în faţă. Odată a venit cu sufletul la gură la bufon şi la mine şi, cu limba scoasă, m-a anunţat că la noapte aveam să vânăm porci sălbatici, pentru că era plin de urme de-ale lor peste tot. I-am dat vestea şi bufonului.

— N-am pierdut niciun porc sălbatic, aşa că nu voi merge să vânez niciunul, replică el ţanţoş.

I-am aprobat reţinerea. Cicatricea de pe piciorul lui Burrich mă făcea extrem de prudent când venea vorba de vânat animale cu colţi mari.

Iepuri, i-am propus lui Ochi Întunecaţi. *Hai să vânăm iepuri.*

Iepuri pentru iepurilă, pufni el cu dispreţ şi trase iar o fugă înaintea noastră.

Am trecut cu vederea insulta. Răcoarea zilei era plăcută pentru mers pe jos, iar mirosurile pădurii proaspăt înverzite parcă îmi urau bun venit acasă. Kettricken ne conducea alaiul, absorbită de gândurile ei, iar Kettle şi Starling veneau în urma noastră, prinse într-o discuţie. Bătrâna tot avea tendinţa să meargă mai încet, deşi parcă mai prinsese puteri de la începutul călătoriei. Dar se aflau la o distanţă sigură de noi când l-am întrebat în şoaptă pe bufon:

— De ce-o laşi pe Starling să creadă că eşti femeie?

El se întoarse către mine, mişcă din sprâncene şi-mi trimise un sărut.

— Şi nu sunt femeie, prinţişorul meu?

— Vorbesc serios, l-am dojenit. Crede că eşti femeie şi că te-ai îndrăgostit de mine. Îşi închipuie că azi-noapte am fost la întâlnire cu tine.

— Şi n-ai fost, preţiosul meu sfios?

Se uită la mine cu o poftă scandalos de necuviincioasă.

— Bufonule, am zis, pe un ton prevenitor.

— Of… Scoase un oftat. Pesemne adevărul e că mă tem să-i

arăt lui Starling dovada mea, ca nu cumva după aceea să fie dezamăgită de toţi ceilalţi bărbaţi.

Arătă spre sine cu un gest plin de tâlc. Nu l-am slăbit din ochi până nu s-a potolit.

— Ce contează ce crede ea? Las-o să creadă ce-i vine mai uşor să creadă.

— Adică?

— A avut nevoie de un confesor şi, o vreme, m-a găsit pe mine. Poate i-a fost mai uşor să se destăinuie dacă şi-a închipuit că şi eu sunt femeie. Oftă iarăşi. Iată un lucru cu care nu m-am obişnuit în toţi anii petrecuţi printre ai tăi: importanţa pe care o daţi genului.

— Păi, e important să…

— Prostii! exclamă el. Ce-ai în pântece şi sub el, la urma urmei. De ce e important?

L-am privit incapabil să-i dau o replică. Pentru mine, răspunsul era atât de evident, încât nici nu trebuia rostit. După o vreme, l-am întrebat:

— N-ai putea să-i spui, pur şi simplu, lui Starling că eşti bărbat şi să pui capăt tărăşeniei ăsteia?

— În niciun caz nu i-aş pune capăt, Fitz, veni răspunsul chibzuit al bufonului. Păşi peste un copac prăbuşit şi aşteptă să-l urmez. Pentru că atunci ar vrea să ştie de ce, dacă sunt bărbat, nu o doresc. Şi-ar închipui fie că e ceva în neregulă cu mine, fie că eu i-am găsit un cusur. Nu. Nu cred că subiectul mai trebuie discutat. Starling, însă, are boala oricărui menestrel. Crede că orice lucru de pe lume, oricât de intim, trebuie să fie subiect de discuţie. Sau, mai bine, tema unui cântec. A, da!

Se opri în mijlocului drumului din pădure şi adoptă brusc o poziţie studiată. Postura lui amintea cu atâta iscusinţă de Starling când se pregătea să cânte, încât m-am speriat pur şi simplu. I-am aruncat cântăreţei o privire peste umăr, în timp ce bufonul porni să cânte din adâncul inimii:

Să-mi spuneţi, dacă n-o fi cu bănat,
Bufonului, când face-un pişulică,
De-i tragem pantalonii de bărbat,
Vedem o ghioagă ori o pişpirică?

Imediat mi-am întors ochii spre el. Făcu o plecăciune, una mai exagerată decât aceea cu care îşi încheia Starling cântatul. Îmi venea să râd, dar şi să intru în pământ de ruşine. Starling se înroşi la faţă şi porni spre noi, dar Kettle o trase de mânecă şi-o apostrofă, apoi îmi aruncară amândouă o căutătură fioroasă. Nu era prima oară când mă simţeam prost din cauza isprăvilor bufonului, dar acum depăşise măsura. Am făcut un gest de „nu-i vina mea" către ele, apoi am dat să mă răţoiesc la bufon. Făcea tumbe pe cărare în faţa mea. Am grăbit pasul ca să-l ajung din urmă.

— Ţi-a trecut vreodată prin cap că ai putea s-o jigneşti? l-am întrebat supărat.

— M-am gândit la asta tot atât cât s-a gândit şi ea că m-ar putea jigni cu presupunerea ei. Se răsuci spre mine brusc, scuturând ameninţător un deget lung. Recunoaşte. Tu mi-ai pus întrebarea aceea fără să te gândeşti dacă-mi răneşti sau nu vanitatea. Cum te-ai simţi dacă ţi-aş cere eu să dovedeşti că eşti bărbat? Aha! Îi căzură umerii de parcă şi-ar fi epuizat toată energia. Pierdem vremea cu nimicuri, când noi avem atâtea greutăţi de înfruntat. Las-o baltă, Fitz, şi eu voi face la fel. Las-o pe Starling să vorbească despre mine ca despre o „ea" cât are chef. Dinspre partea mea, mă voi strădui s-o ignor.

Ar fi trebuit s-o las moartă. Dar n-am făcut-o.

— Crede că mă iubeşti, asta mă deranjează, am încercat să-i explic.

Mă privi ciudat.

— Dar te iubesc.

— Vreau să zic, aşa cum iubeşte un bărbat o femeie.

Îşi trase răsuflarea.

— Şi cum ar veni asta?

— Păi... Mă cam enerva că se preface a nu mă înţelege. Se culcă împreună. Se...

— Aşa iubeşte un bărbat o femeie? veni întrebarea lui. Se culcă cu ea?

— Şi asta face parte din dragoste!

Am simţit nevoia să mă apăr, fără să ştiu de ce. El ridică din sprânceană şi-mi spuse calm:

— Iar confunzi nevoile trupeşti cu dragostea.

— E mai mult decât o nevoie trupească! am strigat.

O pasăre ţâşni în zbor pe lângă noi, croncănind speriată. M-am uitat înapoi la Kettle şi la Starling, care schimbară priviri nedumerite.

— Înţeleg, spuse bufonul. Stătu puţin şi se gândi cât i-am luat-o eu înainte pe cărare. Din spatele meu, îmi strigă: Spune-mi, Fitz, ai iubit-o pe Molly sau ce-avea pe sub fustă?

Veni rândul meu să mă simt jignit. Dar n-aveam de gând să-i dau voie să mă lase cu gura căscată.

— O iubesc pe Molly şi tot ce face parte din ea, am declarat.

Mă enerva cumplit roşeaţa care-mi aprindea obrajii.

— Poftim, acum ai spus-o singur, replică bufonul, de parcă i-aş fi dat apă la moară. Iar eu te iubesc pe tine, şi tot ce face parte din tine. Lăsă capul pe-o parte şi-mi lansă o provocare: Tu nu mă iubeşti la fel?

Aştepta un răspuns. Îmi doream cu disperare să nu fi început discuţia.

— Ştii că te iubesc, am recunoscut până la urmă, fără chef. După toate prin câte-am trecut împreună, cum poţi să mă mai întrebi? Dar te iubesc aşa cum un bărbat iubeşte alt bărbat…

În momentul acela, bufonul mă privi batjocoritor. Pe urmă i se aprinse o scânteie în ochi şi-am ştiut că-mi pregăteşte ceva oribil.

Sări pe un buştean căzut. De la înălţimea aceea, îi aruncă lui Starling o privire triumfătoare şi strigă teatral:

— Mă iubeşte, aşa zice! Iar eu îl iubesc pe el!

Cu un hohot nestăpânit, sări de pe buturugă şi o luă la goană înainte pe cărare.

Mi-am trecut degetele prin păr şi m-am căţărat încet pe buştean. Am auzit râsul lui Kettle şi comentariile supărate ale lui Starling. Am mers în tăcere printre copaci, dorindu-mi să-mi fi ţinut gura închisă. Eram sigur că Starling clocotea de furie. Destul de rău că în ultima vreme de-abia-mi adresase o vorbă. Mă împăcasem cu gândul că-mi considera Harul o monstruozitate. Nu era prima pe care-o scârbea, încă măcar ea mi-l tolera într-o oarecare măsură. Dar acum furia care-o rodea avea o notă personală. Încă o mică pierdere, din puţinele lucruri care-mi rămăseseră. O parte din mine jinduia după legătura foarte apropiată pe care am avut-o un timp. Îmi era dor s-o simt dormind cu spatele lipit de-al meu sau să mă ia de braţ pe

neaşteptate în timp ce vorbesc. Am crezut că m-am vindecat de asemenea nevoi, dar am început să tânjesc după afecţiunea aceea simplă.

Ca şi cum gândul acela ar fi făcut o spărtură în zidurile minţii mele, imediat mi-am adus aminte de Molly. Şi de Nettle, amândouă aflate în primejdie din cauza mea. Pe nepusă masă, inima se porni să-mi bată sălbatic. Nu am voie să mă gândesc la ele, m-am prevenit, şi mi-am reamintit că nu am ce face. N-aveam cum să le avertizez fără să le trădez. Nu exista nicio cale să ajung la ele înaintea slugoilor lui Regal. Puteam doar să am încredere în braţul puternic al lui Burrich şi să mă agăţ de speranţa că Regal nu ştia cu exactitate unde sunt.

Am sărit peste un pârâiaş săltăreţ şi l-am găsit pe bufon aşteptându-mă pe malul celălalt. Nu zise nimic, începu să păşească în ritmul meu. Buna dispoziţie îl părăsise.

M-am adus aminte că nu ştiam unde se află Molly şi Burrich. Da, ştiam numele unei localităţi din apropierea lor, dar câtă vreme îl ţineam pentru mine, ei erau în siguranţă.

— Ce ştii tu pot să ştiu şi eu.

— Ce-ai spus? l-am întrebat stânjenit. Vorbele lui se potriveau atât de bine cu gândurile mele, încât îmi trimiseră un fior pe şira spinării.

— Am zis: ce ştii tu pot să ştiu şi eu.

— De ce?

— Exact asta m-am întrebat şi eu. De ce aş vrea să ştiu ce ştii tu?

— Nu, eu te-am întrebat de ce ai spus asta.

— Ca să fiu sincer, Fitz, habar n-am. M-am trezit cu aceste cuvinte în cap şi le-am dat glas. Deseori spun lucruri la care n-am cugetat destul, adăugă el, ca şi când şi-ar fi cerut iertare.

— Şi eu.

Nu i-am mai spus nimic, dar m-a tulburat. De la incidentul acela legat de stâlp, semăna mai mult cu bufonul pe care mi-l aminteam de la Buckkeep. Mă bucuram că-şi recăpătase încrederea şi buna dispoziţie, dar mă şi îngrijoram că are încredere prea multă că evenimentele se scurgeau aşa cum trebuie. Şi mi-am mai adus aminte că limba lui ascuţită era mai înclinată să stârnească conflicte decât să le aplaneze. Eu însumi i-am simţit asprimea nu o dată, dar, fiind la Curtea regelui

Shrewd, mă aşteptam la aşa ceva din partea lui. Aici, într-un grup atât de mic, parcă tăia mai ascuţit. Oare exista vreun mijloc să-i mai îmblânzesc umorul acid? Am clătinat din cap pentru mine, apoi m-am concentrat hotărât pe ultima problemă primită de la Kettle şi numai la ea m-am gândit câtă vreme am păşit peste rămăşiţele vegetale din pădure şi-am ocolit crengi aplecate.

Spre sfârşitul după-amiezii, cărarea ne-a dus tot mai adânc într-o vale. La un moment dat, drumul străvechi ne aduse în faţa ochilor priveliştea aflată dedesubtul nostru. Am desluşit sălciile verzi aplecate spre pământ, gata să înfrunzească, şi trunchiurile cu nuanţă roşiatică ale mestecenilor care domneau peste o pajişte cu iarbă înaltă. În valea de sub noi se ridicau suliţele maronii ale papurii de anul trecut. Abundenţa ierburilor şi-a ferigilor prevestea un teren mlăştinos, la fel de sigur ca mirosul verde al apei stătute. Când lupul se întoarse din alergătura lui ud pe la coaste, am ştiut că nu mă înşelasem.

În scurt timp, am ajuns într-un loc în care un pârâu învolburat spălase cândva un pod şi-şi devorase drumul şi pe-un mal, şi pe altul. Acum curgea sclipind argintiu într-o albie cu prundiş, dar copacii căzuţi de-o parte şi de alta a apei îi dovedeau furia nedomolită de odinioară. Un cor de broaşte se potoli brusc la apariţia noastră. Călcam de pe piatră pe piatră ca să nu mă ud la picioare. Nu înaintasem prea mult când al doilea pârâu ne tăie calea. Aveam de ales, ori ne udam picioarele, ori bocancii. Am ales picioarele. Apa era rece şi avea un singur avantaj: îmi amorţea tălpile şi nu mai simţeam pietrele sub ele. Pe malul celălalt, mi-am încălţat bocancii. Micul nostru grup mergea mai adunat pe măsură ce drumul devenea tot mai greu de străbătut. Înaintam împreună, tăcuţi. Ne însoţeau fluieratul mierlelor şi zumzăitul insectelor.

— E-atâta viaţă aici, murmură Kettricken.

Ecoul vorbelor sale rămase plutind în aerul dulceag. M-am pomenit că încuviinţez din cap. Într-adevăr, era plin de viaţă în jurul nostru, şi plante, şi animale. Îmi hrănea Harul şi plutea în aer ca o ceaţă subţire. După stâncile golaşe ale munţilor şi drumul pustiu al deşertului, abundenţa de viaţă te ameţea.

Atunci am văzut dragonul.

M-am oprit în loc şi-am ridicat braţele cerând linişte şi

nemişcare, într-un gest recunoscut de toată lumea. Toate privirile o urmăriră pe a mea. Starling rămase fără suflare, iar lupului i se zbârli blana de pe spate. Ne-am holbat la el miraţi, neştiind ce e.

Auriu cu verde, se tolănise la umbra copacilor, stropită cu petice de soare. Stătea destul de departe de cărare ca să nu văd decât porţiuni din el printre copaci, dar destul ca să fiu impresionat. Capul său imens, lung cât un cal, se odihnea pe muşchi. Singurul ochi pe care îl vedeam era închis. În jurul gâtului îi atârna o creastă din solzi în formă de pene, în nuanţele curcubeului. Smocurile de deasupra ochilor, tot din solzi, păreau caraghioase, numai că nu era nimic de râs la o creatură imensă şi atât de neobişnuită. Am văzut un umăr solzos şi, şerpuind printre copaci, o coadă lungă. Frunze verzi se îngrămădeau peste el închipuind un cuib.

După o clipă lungă, când nici să respirăm n-am îndrăznit, Kettricken ridică întrebătoare din sprânceană către mine, dar eu mi-am recunoscut neştiinţa cu o scuturare din umeri. Habar n-aveam ce primejdii putea aduce dragonul sau cum să le facem faţă. Foarte încet, fără niciun zgomot, mi-am tras sabia. Mi se păru de-a dreptul ridicolă, ca şi când m-aş fi apărat de-un urs cu un cuţitaş. Nu ştiu cât am stat încremeniţi. O veşnicie, parcă. Începură să mă doară muşchii din cauza încordării. Jeppele se foiau nerăbdătoare, dar stătură pe loc câtă vreme Kettricken o ţinu lângă ea pe conducătoarea lor. Într-un sfârşit, regina făcu o mişcare discretă şi puse în mişcare micul nostru grup.

Când n-am mai văzut animalul adormit, am îndrăznit să respir mai uşor. Trupul meu reacţiona imediat: mă durea mâna de cum strânsesem mânerul sabiei şi mi se fleşcăiră toţi muşchii. Mi-am dat la o parte părul transpirat de pe faţă. M-am întors, vrând să schimb o privire uşurată cu bufonul, numai ca să-l văd cum se holbează la ceva de dincolo de mine, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. M-am răsucit iar şi, ca un stol de păsări, ceilalţi îmi imitară gestul. Ne-am oprit încă o dată, transfiguraţi şi muţi de uimire, cu ochii la alt dragon adormit.

Se trântise la umbra deasă a copacilor mereu verzi. La fel ca primul, şi acesta se cuibărise adânc în muşchi şi rămăşiţele vegetale ale pădurii. Dar asemănarea se oprea aici. Coada lungă şi unduioasă era încolăcită în jurul lui ca o ghirlandă, iar pielea

cu solzi fini sclipea într-o nuanţă de arămiu-închis. I-am desluşit aripile strânse în jurul corpului îngust. Gâtul lung era întins pe spate, aşa cum şi-l ţin gâştele adormite, iar la cap semăna cu o pasăre, chiar cu cioc de şoim. Din frunte îi ieşea un corn spiralat strălucitor, ascuţit ca vârful de ac. Cele patru membre adunate sub el mă trimiteau cu gândul mai mult la o căprioară decât la o şopârlă. Să numeşti ambele creaturi dragoni părea o contradicţie, dar nu găseam alt cuvânt pentru asemenea fiinţe.

Am stat şi ne-am holbat iar ca statuile, iar jeppele se agitară. Kettricken vorbi pe neaşteptate:

— Nu cred că sunt vii. Cred că sunt nişte sculpturi în piatră foarte frumoase.

Harul meu îmi spunea altceva.

— Sunt vii! am prevenit-o în şoaptă.

Am vrut să cercetez un dragon cu Harul, dar Ochi Întunecaţi se panică. Mi-am retras mintea.

— Dorm foarte adânc, ca şi cum hibernează încă după vremea rece. Dar ştiu că sunt vii.

În timp ce eu vorbeam cu Kettricken, Kettle se hotărî să afle singură adevărul. Regina făcu ochi mari şi se răsuci ca să vadă dragonul, temându-se că se va trezi. Însă bătrâna atinse fruntea nemişcată a creaturii cu degetele ei ofilite. Îi tremură mâna, dar zâmbi, puţin cam trist, şi mângâie cornul spiralat.

— Atât de frumos, medită ea. Atât de migălos lucrat. Se întoarse către noi. Priviţi cum cârceii plantelor de anul trecut i s-au înfăşurat în jurul cozii, la vârf. Priviţi cât de adânc zace în frunzele căzute acum douăzeci de ani. Sau acum patruzeci de ani. Solzişorii încă scânteiază, atât de minuţios e făurită!

Starling şi Kettricken porniră spre ea cu exclamaţii de uimire şi încântare şi în curând se ghemuiră lângă sculptură, atrăgându-şi atenţia una alteia la detaliile scrupulos lucrate. Solzii individuali de pe fiecare aripă, buclele graţioase ale cozii şi orice altă minune a sculptorului fu admirată cu nesaţ. Totuşi, deşi ele arătau şi atingeau dragonul cu atâta bucurie, lupul şi cu mine ne-am ţinut la distanţă. Lui Ochi Întunecaţi i se zbârli blana de pe spate. Nu mârâi, dar scheună atât de subţire, de parcă ar fi fluierat. După o clipă, am constatat că nici bufonul nu se alăturase femeilor. M-am întors şi l-am surprins admirând dragonii de departe, ca un calic o grămadă de aur, mare cum

nici în visurile lui nu întâlnise. Se uita la ei cu ochi mari, iar obrajii lui căpătaseră, chiar şi ei, o nuanţă trandafirie.

— Fitz, hai să vezi! E numai piatră, cioplită atât de iscusit, încât să pară vie. Priveşte! Mai e unul, cu coarne de lopătar şi chip de om!

Kettricken ridică braţul şi-mi arătă unde să mă uit. Am mai zărit un dragon adormit pe solul pădurii. Plecară toţi de la prima sculptură ca s-o admire pe cea nouă, scoţând alte exclamaţii în faţa frumuseţii şi-a bogăţiei detaliilor ei.

M-am dus şi eu la ei, cu picioare de plumb şi cu lupul lipit de mine. Când m-am oprit lângă dragonul cu coarne, am văzut încâlceala de pânze de păianjen din adâncitura unui picior terminat într-o copită. Coastele creaturii nu se ridicau, mişcate de plămânii amorţiţi, nici corpul nu emana căldură. În cele din urmă, m-am obligat să ating piatra rece.

— E o statuie, am rostit cu glas tare, ca şi cum aş fi vrut să mă conving de ceea ce Harul meu contrazicea.

Mi-am plimbat ochii în jur, dincolo de statuia cu coarne şi chip de om, pe care încă o admira Starling, spre locul unde Kettricken şi Kettle zâmbeau lângă altă sculptură. Trupul său ca de porc mistreţ stătea culcat pe-o parte, iar colţii care-i ieşeau din bot erau atât lungi pe cât de înalt eram eu. Semăna, din toate unghiurile, cu porcul omorât de Ochi Întunecaţi, doar că era mult mai mare şi avea aripi strâns lipite de corp.

— Văd cel puţin douăsprezece asemenea statui, anunţă bufonul. Iar în spatele copacilor de colo am găsit o altă coloană sculptată, ca aceea peste care am dat înainte.

Atinse curios statuia, gata să tresară la contactul cu piatra rece.

— Nu-mi vine să cred că sunt statui, că sunt lipsite de viaţă, i-am spus.

— Nici eu n-am mai văzut sculpturi cu detalii atât de realiste.

N-am încercat să-i spun că m-a înţeles greşit. În schimb, am stat şi-am cugetat o vreme. Eu simţeam viaţă, dar sub degetele mele era doar piatră moartă. Exact invers fusese cu neoamenii: o viaţă sălbatică le vibra, evident, în trupuri, dar pentru Harul meu, erau reci ca stânca. Am căutat un fel de legătură cu statuile, dar numai acea comparaţie ciudată îmi venea în minte.

Am cercetat împrejurimile cu privirea. Tovarăşii mei se

risipiseră prin pădure, trecând de la o sculptură la alta şi chemându-se unul pe altul încântaţi când descopereau încă una şi încă una pe sub iedera căţărătoare sau înghiţită de frunzele căzute. M-am dus încet după ei. Mi se părea că ajunsesem la destinaţia însemnată pe hartă. Mai mult ca sigur aşa era, dacă cel care desenase harta păstrase proporţiile. Totuşi, de ce acolo? De ce erau statuile aşa de importante? Însemnătatea oraşului o descoperisem imediat: putea fi tărâmul iniţial al Străbunilor. Dar locul acesta?

Am grăbit pasul spre Kettricken. Am găsit-o lângă un taur înaripat. Animalul dormea cu picioarele adunate sub el, cu umerii solizi apropiaţi şi cu botul greu pe genunchi. Imita perfect un taur adevărat, de la curbura amplă a coarnelor la smocul din coadă. Copitele despicate zăceau sub solul gras al pădurii, dar sigur erau acolo. Kettricken îşi desfăcuse braţele larg, de la un corn la celălalt. Ca şi celelalte statui, taurul avea aripi care se odihneau pe spatele lui negru şi lat.

— Îmi arăţi harta? am rugat-o, trezind-o din visare.

— Am verificat şi eu, îmi spuse ea încet. Sunt convinsă că aceasta e zona însemnată. Am trecut pe lângă ruinele a două poduri de piatră. Corespunde cu ce e desenat pe hartă. Iar semnele de pe coloana găsită de bufon corespund cu cele copiate de tine în oraş pentru această destinaţie. Cred că ne aflăm pe ceea ce a fost cândva malul unui lac. Aşa am interpretat eu harta.

— Malul unui lac. Am încuviinţat în sinea mea şi m-am gândit la ce-mi arătase mie harta lui Verity. Poate. Poate lacul s-a înnămolit şi-a devenit o mlaştină. Dar atunci ce e cu statuile acestea?

Kettricken făcu un gest vag spre pădure.

— Să fie o grădină sau un parc?

Am privit împrejur şi-am clătinat din cap.

— Nu seamănă cu nicio grădină pe care am văzut-o eu. Statuile par aşezate la întâmplare. O grădină n-ar trebui să fie unitară, să aibă o temă? Eu aşa ştiu de la Patience. Aici însă nu văd decât statui împrăştiate, nicio cărare sau albie sau… Kettricken? Toate statuile reprezintă fiinţe adormite?

Ea se încruntă.

— Cred că da. Şi cred că toate au aripi.

— Atunci poate ne aflăm într-un cimitir, m-am aventurat eu cu presupunerile. Poate există morminte sub statui. Poate e un fel de depozit al blazoanelor marcând mormintele diferitelor familii.

Kettricken îşi plimbă ochii în jur, gânditoare.

— Tot ce se poate. Dar atunci de ce e marcat pe hartă?

— De ce ar fi o grădină marcată pe hartă?

Ne-am petrecut restul după-amiezii explorând zona. Am descoperit mult mai multe animale. Erau de nenumărate feluri şi sculptate în multe stiluri, însă toate aveau aripi şi dormeau. Şi se aflau acolo de foarte multă vreme. La o examinare mai atentă, am ajuns la concluzia că arborii uriaşi crescuseră în jurul statuilor, nu statuile fuseseră aşezate printre ei. Unele erau acoperite aproape complet de muşchiul năvălitor şi mucegaiul de frunze. Dintr-una nu se mai vedea decât un bot uriaş cu colţi, ieşind dintr-o suprafaţă mlăştinoasă. Colţii goi, cu vârfuri ascuţite, sclipeau argintii.

— N-am găsit niciuna care să fie crestată sau crăpată cât de cât. Toate arată de parcă ar fi fost sculptate ieri. Şi nici nu-mi dau seama cum a fost colorată piatra. Nu pare nici vopsită, nici colorată, nici roasă de trecerea vremii.

Le-am împărtăşit celorlalţi gândurile mele seara, în timp ce stăteam în jurul focului. Încercam să-mi pieptăn părul ud cu pieptenele lui Kettricken. Pe la sfârşitul după-amiezii, mă făcusem nevăzut, ca să mă spăl ca lumea pentru prima oară de la plecarea din Jhaampe. Încercasem să-mi spăl şi nişte haine. Când am revenit în tabără, am descoperit că şi ceilalţi avuseseră aceeaşi idee. Kettle punea la uscat rufe ude pe un dragon. Kettricken era mai roşie în obraji ca de obicei şi-şi reîmpletise părul ud într-o coadă strânsă. Starling părea să fi uitat că e supărată pe mine. Într-adevăr, părea să fi uitat complet de toată lumea. Stătea şi se holba la focul taberei noastre cu o expresie meditativă. Parc-o auzeam potrivind cuvinte pe note. M-am întrebat cum e să compui, dacă seamănă cu a rezolva problemele lui Kettle. Mi se părea straniu să-i urmăresc figura ştiind că se naşte un cântec în mintea ei.

Ochi Întunecaţi veni şi se propti cu capul de genunchiul meu. *Nu-mi place să dorm într-o vizuină înconjurată de pietrele astea vii,* îmi mărturisi el.

— Arată, într-adevăr, de parcă sunt gata să se trezească dintr-

un moment într-altul, am remarcat eu.

Kettle se aşezase pe pământ lângă mine cu un oftat. Îşi scutură încet capul de femeie în vârstă.

— Eu nu prea cred, zise pe un ton calm.

Îmi lăsa impresia că-i părea rău.

— Păi, cum noi nu le putem elucida misterul, iar drumul nostru a ajuns la capăt, mâine ne vom relua călătoria şi le vom lăsa în urmă, anunţă Kettricken.

— Ce vei face dacă nu-l găseşti pe Verity la ultima destinaţie de pe hartă? o întrebă încet bufonul.

— Nu ştiu, ne mărturisi Kettricken. Şi nici nu mă voi gândi la asta până nu se va întâmpla. Mai am o şansă de exploatat; până n-o epuizez, nu voi cădea pradă disperării.

M-a şocat atunci s-o aud vorbind ca despre un joc, cu o singură mutare rămasă care s-o ducă la victorie. Pe urmă mi-am zis că pierdusem prea mult timp gândindu-mă la problemele jocului lui Kettle. Mi-am descâlcit şi ultimul cârcel din păr şi mi l-am prins în coadă.

Vino să vânezi cu mine înainte să se stingă ultima rază de lumină, îmi propuse lupul.

— Cred că în noaptea asta voi vâna cu Ochi Întunecaţi, am anunţat, sculându-mă şi întinzându-mă.

Am ridicat din sprânceană către bufon, dar el părea cufundat în propriile gânduri şi nu-mi răspunse. Când m-am îndepărtat de foc, Kettricken mă întrebă:

— Eşti în siguranţă dacă pleci singur?

— Suntem departe de drumul Meşteşugului. Aceasta a fost cea mai liniştită zi pe care am trăit-o de-o vreme-ncoace. În anumite privinţe.

— Poate că suntem la distanţă mare de drumul Meşteşugului, dar tot ne aflăm în inima unui ţinut ocupat de iniţiaţii în Meşteşug. Şi-au lăsat urmele peste tot. Nu poţi spune, umblând pe dealurile acestea, că eşti în siguranţă. N-ar trebui să pleci singur.

Ochi Întunecaţi scheună gros, nerăbdător să plece. Îmi era foarte dor să vânez cu el, să stăm la pândă şi să hăituim vânatul, să ne furişăm prin noapte fără gânduri omeneşti. Dar nu voiam să ignor avertizarea lui Kettle.

— Mă duc eu cu el, se oferi Starling pe neaşteptate.

Se ridică şi-şi şterse palmele de praf pe şolduri. Dacă i s-a mai părut şi altcuiva ciudat, în afară de mine, nu s-a arătat. M-am aşteptat măcar la un rămas-bun zeflemitor de la bufon. Dar el continua să stea cu ochii pierduţi în beznă. Speram să nu se îmbolnăvească din nou.

Te deranjează dacă vine şi ea cu noi? l-am întrebat pe Ochi Întunecaţi.

În loc de răspuns, lupul scoase un mic oftat de resemnare şi se depărtă iute de foc. L-am urmat mai încet, iar Starling veni după mine.

— N-ar trebui să-l ajungem din urmă? mă întrebă ea după câteva momente.

Ne afundam tot mai adânc în pădurea şi întunericul tot mai dens. Ochi Întunecaţi nu se vedea pe nicăieri, dar eu nu aveam nevoie să-l văd. Am vorbit nu în şoaptă, ci foarte încet:

— Când vânăm, ne mişcăm separat unul de celălalt. Când unul scoate din vizuină un animal, celălalt vine repede, fie să-l intercepteze, fie să-l hăituiască amândoi.

Ochii mi se obişnuiseră cu întunericul. Aventura noastră ne îndepărta de statui şi ne ducea într-o pădure în care omul nu pusese niciodată piciorul. Mirosea puternic a primăvară, orăcăiau broaştele şi bâzâiau insectele. În curând am dat peste o urmă de vânat şi m-am luat după ea. Starling venea în spatele meu, nu în linişte perfectă, dar nici stânjenită. Când străbaţi o pădure ziua sau noaptea, ori te mişti în spiritul ei, ori împotriva ei. Unii ştiu cum să se mişte din instinct; alţii nu învaţă niciodată. Starling înainta în ritmul pădurii, ferindu-se pe sub crengile aplecate şi ocolindu-le pe cele căzute, în timp ce ne ţeseam drum prin noapte. Nu încerca să pătrundă cu forţa printre tufele dese pe care le întâlneam, ci-şi răsucea corpul ca să n-o agaţe crengile subţiri.

Eşti atât de conştient de ea, că n-ai să vezi iepurele nici dac-ai să calci pe el, mă dojeni Ochi Întunecaţi.

În clipa aceea, un urechilă ţâşni dintr-un tufiş chiar din dreapta potecii pe care mergeam eu. Am sărit după el, aplecat, ca să-i ţin urma. Alerga mult mai repede ca mine, dar eu ştiam că mai mult ca sigur se învârtea în cerc. Şi mai ştiam că Ochi Întunecaţi se mişca iute ca să-i taie calea. Am auzit-o pe Starling grăbind pasul în spatele meu, însă n-am avut timp să mă

gândesc la ea, pentru că nu puteam scăpa din vedere iepurele care ocolea copacii şi se furişa pe sub obstacole. De două ori era să-l prind şi de două ori îmi scăpă printre degete, însă a doua oară când îmi scăpă nimeri exact între fălcile lupului. Ochi Întunecaţi se arcui, îl fixă la pământ cu labele din faţă, apoi îi prinse căpşorul între fălci. Din aceeaşi poziţie, îl scutură zdravăn şi-i rupse gâtul.

Tocmai despicam burta iepurelui şi-i scoteam măruntaiele pentru lup, când Starling ne ajunse din urmă. Ochi Întunecaţi clefăi maţele cu poftă. *Hai să mai găsim unul,* îmi propuse şi dispăru iute în noapte.

— Întotdeauna renunţă la carne pentru tine? mă întrebă Starling.

— Nu renunţă la ea. Mă lasă s-o car. Ştie că acum se vânează cel mai bine, aşa că speră să mai omoare ceva cât de repede. Dacă nu reuşeşte, ştie că-i păstrez carnea în siguranţă şi că o vom împărţi mai târziu.

Am prins iepurele mort la curea şi-am luat-o iar la picior prin întuneric, trupul cald lovindu-mi-se de coapsă în mers.

— Aha.

Starling veni după mine. După câtva timp, ca şi când mi-ar fi răspuns la o întrebare, remarcă:

— Nu mi se pare dezgustătoare legătura ta cu lupul.

— Nici mie, am spus în şoaptă.

Mă deranja ceva în exprimarea ei. Am continuat să umblu după pradă, cu văzul şi auzul încordate. Auzeam lipăitul labelor lui Ochi Întunecaţi la stânga şi în faţă. Speram să sperie vânatul şi să-l îndrepte spre mine.

După câteva minute, Starling adăugă:

— Şi nu o să-i mai spun bufonului „ea”. Indiferent ce cred eu.

— Asta-i bine, am spus pe un ton neutru. N-am încetinit pasul.

Mă îndoiesc că eşti în stare să vânezi în noaptea asta.

Nu eu am vrut să se întâmple aşa.

Ştiu.

— Vrei să-mi cer şi iertare? mă întrebă Starling cu glas jos, încordat.

— Păi... ăăă... m-am bâlbâit eu, apoi am tăcut, pentru că nu înţelegeam despre ce e vorba.

— Foarte bine, zise pe un ton rece şi hotărât. Îmi cer iertare,

Lord FitzChivalry.
M-am luat de ea:
— De ce te porţi aşa? am întrebat-o, însă cu voce normală.
Îl simţeam pe Ochi Întunecaţi. Era deja în vârful dealului şi vâna de unul singur.
— Regina mea mi-a cerut să nu mai stârnesc zâzanie în grup. Mi-a spus că Lordul FitzChivalry are de îndurat multe poveri pe care eu nu am de unde să le ştiu şi nu merită să sufere şi dezaprobarea mea, mă informă ea prudentă.
M-am întrebat când se petrecuseră acestea, dar n-am îndrăznit să-i dau glas.
— Nu e necesar să faci asta, i-am spus încet.
Îmi era ciudat de ruşine, ca unui copil care se supărase până când celălalt cedase în faţa lui. Am inspirat adânc, hotărât să vorbesc deschis şi să văd ce se întâmplă:
— Nu ştiu din ce alt motiv n-ai mai vrut să fim prieteni, în afară de acela că ţi-am dezvăluit că sunt înzestrat cu Har. Şi nici nu înţeleg ce bănuieli îţi stârneşte bufonul sau de ce te enervează ele. Mă deranjează stânjeneala dintre noi. Aş vrea să fim prieteni, aşa cum am fost înainte.
— Aşadar, nu mă dispreţuieşti? Pentru că am depus mărturie că te recunoşti ca tată al copilului lui Molly?
Mi-am răscolit sufletul după sentimentele acelea pierdute. De mult nu mă mai gândisem la asta.
— Chade ştia deja despre ei, am rostit încet. Ar fi găsit el o cale, chiar dacă tu n-ai fi existat. E foarte… descurcăreţ. Şi am ajuns să înţeleg că tu nu trăieşti după aceleaşi reguli ca mine.
— Am avut şi eu aceleaşi reguli. Cu multă vreme în urmă. Înainte ca turnul să fi fost nimicit, iar eu uitată şi crezută moartă. După aceea, mi-a venit greu să mai cred în ele. Mi se furase totul. Tot ce era bun, frumos şi cinstit a fost distrus de rău, poftă trupească şi lăcomie. Nu. Mai rău decât pofta trupească şi lăcomia, un sentiment pe care nu l-am putut înţelege. Chiar şi în timp ce mă siluiau, piraţii nu păreau s-o facă pentru că le-ar fi făcut plăcere. Nu plăcerea aceea… Au râs când au văzut că mă doare şi mă zbat. Cei care se uitau râdeau, aşteptând să le vină rândul.
Starling privea dincolo de mine, în beznă. Cred că vorbea în aceeaşi măsură pentru ea şi pentru mine, străduindu-se să

înţeleagă un lucru care sfida înţelegerea.

— Parcă erau îmboldiţi, dar nu de poftă sau de lăcomie, ca să se sature odată şi odată. Era un rău pe care mi-l puteau face, aşa că mi-l făceau. Crezusem, naivă, poate, că dacă respecţi regulile, eşti protejat, nu ţi se poate întâmpla nimic rău. După aceea, mi-am simţit… înşelată. Proastă. Credulă, pentru că mi-am închipuit că idealurile mă pot apăra. Onoarea, politeţea şi dreptatea… nu sunt adevărate, Fitz. Ne prefacem cu toţii că există şi ne apărăm cu ele ca şi cu nişte scuturi. Dar ele te protejează numai contra celor care poartă aceleaşi scuturi. Împotriva celor care le-au renegat ele nu reprezintă niciun scut, sunt doar arme pe care le folosesc împotriva victimelor lor.

O clipă m-am simţit ameţit. Nu mai auzisem o femeie să vorbească despre asemenea lucruri cu atâta pasivitate. De cele mai multe ori, nici nu se aducea vorba de asta. Violurile din timpul unui raid, posibilele sarcini apărute în urma lor, până şi copiii pe care femeile din cele Şase Ducate îi năşteau după ce fuseseră siluite de piraţii Corăbiilor Roşii se pomeneau numai rareori. Mi-am dat seama că stăm pe loc de un timp destul de îndelungat. M-am înfiorat în răcoarea nopţii.

— Hai să ne întoarcem în tabără, i-am propus dintr-odată.

— Nu, mă refuză ea. Nu încă. Mă tem că voi plânge, iar dacă plâng, aş prefera s-o fac pe întuneric.

Bezna aproape că învăluise natura întreagă. Am condus-o pe Starling pe o potecă mai largă cu urme de vânat şi-am găsit un buştean pe care să ne aşezăm. Brotacii şi gâzele umpleau aerul cu sunete de împerechere.

— Te simţi bine? am întrebat-o, după ce-am stat un timp tăcuţi.

— Nu, îmi răspunse ea scurt. Trebuie să te fac să înţelegi. Nu ţi-am vândut copilul pe degeaba, Fitz. Nu te-am trădat pentru că aş fi o trădătoare. La început, nici măcar nu am judecat aşa lucrurile. Cine n-ar vrea să-şi vadă fata prinţesă şi, până la urmă, regină? Cine n-ar vrea haine frumoase şi o casă pentru copilul lui? Nu mi-a trecut prin cap că tu şi femeia ta credeţi că asta ar fi o nenorocire pentru fata voastră.

— Molly e soţia mea, am rostit, dar nu cred că m-a auzit.

— Apoi, şi după ce am aflat că aşa ceva nu ţi-ar face nicio plăcere, am făcut-o oricum. Ştiind că aşa îmi voi câştiga un loc

aici, lângă tine, martoră la… orice ai avea de gând să faci. Văzând locuri nemaiîntâlnite, pe care niciun menestrel nu le-a mai cântat, ca statuile de astăzi. Pentru că era singura mea şansă de a-mi face un viitor. Trebuie să compun un cântec. Trebuie să fiu martoră la un eveniment care să-mi asigure un loc de cinste printre menestreli. Care să-mi garanteze o farfurie de supă şi-un pocal cu vin când voi fi prea bătrână ca să mai călătoresc din turn în turn.

— N-ai fi putut să-ţi găseşti un bărbat cu care să-ţi împarţi viaţa şi să aveţi copii? am întrebat-o încet. Văd că ştii cum să atragi atenţia bărbaţilor. Sigur ai da peste unul care…

— Niciun bărbat nu vrea să se însoare cu o femeie stearpă, rosti Starling pe un ton plat, lipsit de inflexiuni. Când a căzut Turnul Dimity, Fitz, m-au lăsat acolo crezând c-am murit. Şi am stat acolo printre cadavre, convinsă că voi muri curând, pentru că nu-mi închipuiam că voi trăi în continuare. În jurul meu ardeau clădiri, răniţii urlau, simţeam miros de carne arsă…

Tăcu o vreme. Când vorbi din nou, glasul i se mai linişti.

— Dar n-am murit. Trupul mi-a fost mai puternic decât voinţa. A doua zi, m-am târât până la o sursă de apă. M-au descoperit alţi supravieţuitori. Am trăit şi mi-a mers mai bine decât multora. Până după două luni. Atunci am fost convinsă că mi se făcuse un rău mai mare decât moartea. Purtam în pântece un copil zămislit cu un pirat. Aşa că m-am dus la o tămăduitoare care mi-a dat nişte ierburi. N-au avut efect. M-am dus iar la ea şi m-a avertizat că, dacă n-au avut efect, atunci aş face mai bine să las lucrurile aşa cum sunt. Eu însă m-am dus la încă o vindecătoare, care mi-a dat altă poţiune… M-a făcut să… sângerez. Am lepădat copilul, dar sângerarea nu s-a oprit. M-am dus din nou la tămăduitoare, la amândouă, dar niciuna nu m-a putut ajuta. Au zis că se va opri de la sine, cu vremea. Totuşi, una din ele mi-a mai spus că s-ar putea să nu mai am copii niciodată. Glasul lui Starling se încordă, apoi se îngroşă. Ştiu că-ţi par o depravată, după cum mă port cu bărbaţii. Dar, odată ce am fost siluită, e… altfel. Pentru totdeauna. Mi-am zis, ştiu că mi se poate întâmpla oricând. În felul ăsta, măcar hotărăsc eu cu cine şi când. Nu voi avea copii niciodată, aşa că nici bărbat statornic nu voi avea. De ce să nu aleg eu pe cine să am? O vreme, m-ai făcut să-mi pun judecata la îndoială, să ştii. Până la

Moonseye. Moonseye mi-a dovedit că am dreptate. La fel şi drumul de la Moonseye la Jhaampe, ştiind că sunt liberă să fac ceea ce trebuie ca să supravieţuiesc. Pentru că nu va exista un bărbat sau copii care să mă îngrijească la bătrâneţe. Uneori cred că ar fi fost mai bine să fiu transformată în neom, adăugă ea cu voce stinsă, tremurată.

— Nu. Să nu mai spui asta niciodată.

Mă temeam s-o ating, dar ea se întoarse brusc şi-şi lipi faţa de mine. Am cuprins-o cu braţul pe după umeri. Tremura. M-am simţit obligat să-mi recunosc prostia:

— N-am înţeles. Când ai zis că soldaţii lui Buri au violat unele femei… Nu m-am gândit că ai suferit atât.

— A… Mai mult şopti decât vorbi. Am crezut că nu ţi s-a părut important. În Farrow am auzit că violul le tulbură numai pe virgine şi pe neveste. Mi-am zis că tu poate îţi închipui că asta merită una ca mine.

— Starling!

O scânteie de furie iraţională se aprinse în mine la gândul că mă crezuse atât de lipsit de inimă. Pe urmă am privit înapoi. Îi văzusem vânătăile de pe faţă. De ce nu ghicisem adevărul? Nu vorbisem cu ea niciodată despre faptul că Buri pusese să i se rupă degetele. Socotisem că bănuia cât mă îngrozise, că numai ameninţările mai grave ale lui Buri la adresa ei mă ţinuseră în frâu. Crezusem că nu mai dorise să fie prietenă cu mine din cauza lupului. Ce şi-o fi închipuit, văzându-mă atât de distant faţă de ea?

— Ţi-am provocat multă suferinţă, i-am mărturisit. Să nu crezi că nu ştiu cât de valoroase sunt mâinile pentru un menestrel. Sau că desconsider faptul că ai fost siluită. Dacă vrei să vorbeşti despre asta, sunt gata să te ascult. Uneori, ajută să vorbeşti.

— Alteori, nu, replică ea. Mă strânse mai tare de mână. În ziua în care ai stat în faţa noastră şi ne-ai povestit amănunţit ce ţi-a făcut Regal, am plâns pentru tine. Dar n-am reuşit să îndrept răul care ţi s-a făcut. Nu. Nu vreau să povestesc prin ce-am trecut, nici să mă gândesc la asta.

I-am ridicat mâna şi-am sărutat degetele care fuseseră rupte din cauza mea.

— Nu confund răul care ţi s-a făcut cu persoana ta, i-am spus. Când mă uit la tine, o văd pe Starling Birdsong, menestrelul.

Încuviinţând, îşi frecă obrazul de al meu şi-am ştiut atunci că amândoi împărtăşeam aceeaşi teamă. Refuzam să trăim ca victime.

N-am mai rostit niciun cuvânt, pur şi simplu am stat lângă ea. Mi-am zis, şi nu era prima dată, că şi dacă îl vom găsi pe Verity şi dacă, printr-un miracol, întoarcerea lui va schimba soarta războiului în favoarea noastră şi vom câştiga, pentru unii victoria avea să vină prea târziu. Eu străbătusem un drum lung şi istovitor, dar tot îndrăzneam să cred că, la capătul lui, puteam începe o viaţă aşa cum îmi doream. Starling nu avea nici măcar atât. Oricât de departe s-ar fi refugiat în inima regatului, nu ar scăpa de război. Am strâns-o mai aproape de mine şi-am simţit cum durerea ei se scurge într-a mea. După un timp, nu mai tremură.

— S-a făcut întuneric bine, am zis, într-un sfârşit. Mai bine ne-am întoarce în tabără.

Ea oftă, dar îşi îndreptă spatele. Mă luă de mână. Am dat să plec spre tabără, dar mă trase înapoi.

— Fii al meu, îmi zise pur şi simplu. Numai aici şi numai acum. Fă-o cu blândeţe şi prietenie. Ca să uiţi de… cealaltă. Dă-mi măcar atât din tine.

O doream. O doream cu o disperare care nu avea nicio legătură cu dragostea, cred că nici măcar cu pofta trupească. Era caldă şi vie, ar fi fost o simplă consolare omenească. Dacă aş fi putut s-o am, dar după aceea să nu se schimbe nimic în gândurile mele despre mine şi sentimentele mele faţă de Molly, aş fi făcut-o. Dar sentimentele mele faţă de Molly nu ieşeau la iveală numai când eram împreună cu ea. Molly avea dreptul acesta în faţa mea; nu i-l puteam respinge numai pentru că eram despărţiţi o vreme. Nu credeam că există cuvinte care s-o facă pe Starling să înţeleagă că, alegând-o pe Molly, n-o respingeam pe ea. Aşa că i-am spus:

— Vine Ochi Întunecaţi. Are un iepure.

Ea făcu un pas către mine. Îşi plimbă mâna pe pieptul meu, până la gât. Degetele ei urmară conturul cicatricei şi mă mângâiară pe buze.

— Spune-i să plece, îmi ceru ea încet.

— Nu l-aş putea trimite destul de departe ca să nu ştie tot ce s-ar petrece între noi, i-am zis cu sinceritate.

Mâna îi împietri pe obrazul meu.

— Tot? repetă ea cu glas îngrozit.

Tot. Lupul veni şi se aşeză lângă noi. Îi atârna un iepure în bot.

— Suntem legaţi cu Harul. Împărțim totul.

Starling îşi retrase mâna şi se îndepărtă de mine. Privi în jos, la silueta întunecată a lupului.

— Atunci, toate câte ţi le-am spus...

— Le înţelege în felul lui. Nu ca un om, dar...

— Molly ce părere avea despre asta? întrebă ea brusc.

Am tras iute aer în piept. Nu mă aşteptasem ca discuţia noastră să ia o asemenea turnură.

— N-a ştiut niciodată.

Ochi Întunecaţi porni înapoi spre tabără. L-am urmat cu paşi mai înceţi. Starling venea după mine.

— Şi când va afla? insistă ea. Va accepta să împarţi mai departe...

— Probabil că nu, am bolborosit în silă.

De ce mă obliga Starling întotdeauna să mă gândesc la lucruri pe care le evitam?

— Dacă te va obliga să alegi între ea şi lup?

M-am oprit în loc o clipă, apoi am mers în continuare, puţin mai repede. Întrebarea plutea în jurul meu, însă eu refuzam să mă gândesc la ea. Imposibil, nu se va ajunge la aşa ceva. Totuşi, o voce lăuntrică îmi şopti: „Dacă îi vei spune lui Molly adevărul, la asta se va ajunge. Obligatoriu.”

— Ai de gând să-i spui, nu? îmi puse Starling, necruţătoare, întrebarea de care mă tot ascundeam.

— Nu ştiu, am zis supărat.

— Aha... După câteva clipe, adăugă: Când un bărbat spune asta, de obicei înseamnă „Nu, nu-i voi spune, dar din când în când voi cocheta cu ideea, ca să pot pretinde că am de gând să-i spun până la urmă.”

— Vrei, te rog, să taci?

Nu vorbisem cu glas convingător. Starling veni după mine în tăcere. După un timp, remarcă:

— Nu ştiu de cine să-mi fie milă. De tine sau de ea.

— De amândoi, pesemne, i-am sugerat eu, rece.

Nu voiam să mai discut despre asta.

Bufonul era de strajă când am ajuns în tabără. Kettle şi Kettricken dormeau.

— Bună vânătoarea? ne întrebă el prieteneşte.

Am ridicat din umeri. Ochi Întunecaţi molfăia deja iepurele pe care-l cărase. Se trânti mulţumit la picioarele bufonului.

— Foarte bună, am zis şi-am ridicat iepurele.

Bufonul mi-l luă şi-l atârnă indiferent de stâlpul cortului.

— Micul dejun, mă lămuri el cu calm.

Aruncă o privire spre Starling, dar, dacă şi-a dat seama că plânsese, nu făcu nicio glumă pe seama ei. Pe faţa mea nu ştiu ce-a văzut, pentru că nici despre asta nu zise nimic. Cântăreaţa intră după mine în cort. Mi-am scos bocancii şi m-am tolănit recunoscător în aşternut. Când, peste câteva minute, am simţit-o că se lipeşte de spatele meu, nu m-am mirat. Am hotărât că mă iertase. Nu mi-a fost uşor să adorm din cauza asta.

Totuşi, până la urmă, am adormit. Îmi ridicasem zidurile de pază, dar am reuşit, nu ştiu cum, să am un vis obişnuit, numai al meu. Am visat că stau lângă patul lui Molly şi o păzesc când doarme lângă Nettle. Lupul dormea la picioarele mele, iar în colţul hornului, bufonul şedea pe un taburet şi dădea din cap pentru sine, mulţumit. Tabla de joc a lui Kettle era întinsă pe masă, dar, în loc de pietre, avea mici statui reprezentând dragoni, coloraţi în alb şi negru. Pietrele roşii erau corăbii. Era rândul meu să mut. Ţineam în mână piesa cu care puteam câştiga, dar eu nu voiam decât să mă uit la Molly cum doarme. A fost un vis aproape liniştitor.

31

SCOARŢĂ DE SPIRIDUŞ

Există o serie de „Profeţii albe” vechi care pomenesc de trădarea Catalizatorului. Colum cel Alb spune despre această întâmplare: „De dragostea lui este trădat, şi dragostea lui a trădat şi ea.” Un scrib şi un profet mai puţin cunoscut, Gant cel Alb, dă amănunte: „Inima Catalizatorului este deschisă în faţa celui de bună-credinţă. Îşi pune în el toată încrederea, şi toată încrederea lui e trădată. Copilul Catalizatorul e dat în mâinile duşmanilor săi de către unul a cărui dragoste şi devotament sunt deasupra oricărei îndoieli.” Celelalte profeţii sunt mai puţin clare, dar fiecare din ele sugerează că trădătorul Catalizatorului e acela în care el îşi pune toată încrederea.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, în timp ce prăjeam bucăţi din carnea de iepure, Kettricken şi cu mine am consultat din nou harta. Nu prea mai aveam nevoie de ea, amândoi aproape că o învăţasem deja pe de rost. Dar ne obişnuisem să discutăm una-alta cu ea aşezată între noi şi să arătăm cu degetul pe ea. Regina trase o dungă slabă pe manuscrisul ponosit.

— Va trebui să ne întoarcem la coloana din cercul de piatră şi apoi să urmăm drumul Meşteşugului o vreme. Până la destinaţia finală, cred.

— Eu nu ard de nerăbdare să merg iar pe drumul acela, i-am spus sincer. Mă tulbură chiar dacă îl urmez pe lângă margine. Dar bănuiesc că nu este altă cale.

— Eu nu văd niciuna, în afară de ea.

Era prea preocupată ca să-şi exprime părerea de rău. Am

cercetat-o pe femeia de lângă mine. Părul bălai, odată sclipitor, era acum împletit într-o coadă scurtă şi ciufulită. Frigul şi vântul îi înăspriseră chipul, îi crăpaseră buzele şi-i apăruseră riduri în colţurile gurii şi-ale ochilor, ca să nu mai spun de ridurile de pe frunte şi dintre ochi. Avea hainele pătate şi jerpelite de atâta călătorit. Regina celor Şase Ducate n-ar fi fost primită nici fată în casă la Tradeford. Am simţit brusc nevoia s-o iau în braţe. Nu ştiam cum s-o fac, aşa că m-am mărginit să spun:

— Vom ajunge acolo şi-l vom găsi pe Verity.

Ea ridică ochii spre mine. Încercă să-mi ofere o expresie şi-o voce încrezătoare când zise „sigur că da”. Eu n-am citit în cuvintele ei decât curaj.

De atâtea ori ne strânsesem şi ne mutasem tabăra, că o făceam din automatism. Ne mişcam ca un grup, aproape ca o singură fiinţă. Ca un grup de iniţiaţi, mi-am zis.

Ca o haită, mă corectă Ochi Întunecaţi. Veni şi mă atinse cu botul pe mână. M-am oprit şi l-am scărpinat temeinic între urechi şi pe gât. Închise ochii şi-şi făcu urechile blegi de plăcere. *Dacă perechea ta te obligă să mă goneşti, îmi va fi foarte dor de haita noastră.*

Nu voi îngădui să se întâmple aşa ceva.

Crezi că te va pune să alegi.

Refuz să mă gândesc la asta acum.

Ah! Se trânti pe-o parte, apoi se rostogoli pe spate, ca să-l pot scărpina pe burtă. Îşi dezveli dinţii într-un rânjet tipic de lup. *Trăieşti în clipa de faţă şi refuzi să te gândeşti la ce va veni. Dar eu, eu descopăr că nu mă pot gândi la altceva decât la ce va veni. Trăiesc vremuri fericite acum, frate. Trăiesc alături de alţii, vânăm împreună, împărţim carnea. Dar lupoaica urlătoare de azi-noapte avea dreptate. E nevoie de pui pentru o haită. Iar puiul tău…*

Nu mă pot gândi la asta acum. Trebuie să mă concentrez numai pe ceea ce am de făcut azi ca să supravieţuiesc şi pe tot ceea ce am de făcut înainte de a putea spera că mă voi întoarce acasă.

— Fitz? Te simţi bine?

Era Starling, care veni să mă prindă de cot şi să mă scuture. M-am uitat la ea, trezit din meditaţie. Lupoaica urlătoare. Greu mi-am reţinut zâmbetul.

— Sunt bine. Vorbeam cu lupul.

— A! Se uită în jos la el şi-am văzut că încearcă să priceapă legătura dintre noi. Pe urmă ridică din umeri. Eşti gata de plecare?

— Dacă sunt şi ceilalţi.

— Aşa se pare.

Se duse la Kettricken, s-o ajute să urce poverile pe ultima jeppă. Eu l-am căutat din priviri pe bufon. Se aşezase liniştit pe bocceaua lui, cu mâna pe unul din dragonii de piatră, şi avea o privire pierdută. M-am apropiat de el încet, pe la spate.

— Te simţi bine? l-am întrebat şoptit.

El nu sări speriat, căci nu tresărea niciodată, ci-şi întoarse privirea palidă spre mine. Avea o expresie de om care jinduia după un lucru pierdut şi-i dispăruse agerimea obişnuită.

— Fitz. Ai avut vreodată senzaţia că îţi aminteşti un lucru, dar când te gândeşti la ce anume, pur şi simplu nu mai e?

— Uneori, am recunoscut. Cred că toată lumea păţeşte asta.

— Nu. De altceva e vorba, stărui el cu glas calm. De când m-am urcat pe piatra aceea ieri şi-am întrezărit o sclipire din lumea străveche... îmi tot vin în minte jumătăţi de amintiri. Aşa ca el. Mângâie afectuos capul dragonului – o mângâiere de iubit pe capul reptilian în formă de ic. Parcă l-aş fi cunoscut. Brusc, mă fixă cu o privire rugătoare. Tu ce-ai văzut atunci?

Am ridicat din umeri.

— Un fel de piaţă înconjurată de prăvălii şi oameni îndeletnicindu-se cu negoţul lor. O zi aglomerată.

— Pe mine m-ai văzut? mă întrebă cu glas foarte scăzut.

— Nu sunt sigur. Mă cuprinse brusc stânjeneala. Acolo unde stăteai tu, eu am zărit pe altcineva. Într-un fel, era ca tine. Fără culoare şi se comporta ca un măscărici, cred. Ai vorbit de coroana ei, sculptată cu capete şi cozi de cocoş.

— Serios? Fitz, îmi amintesc foarte puţine din câte am vorbit după aceea. Îmi aduc aminte doar sentimentul şi cât de repede a dispărut. Eram legat de toate. Făceam parte din toate. Era minunat, ca o cascadă de iubire în suflet sau o sclipire dintr-un lucru neasemuit de frumos sau...

Nu-şi mai găsea cuvintele.

— Aşa e Meşteşugul, i-am explicat blând. Ai simţit atracţia lui. Ei trebuie să-i reziste orice om care-l întrebuinţează, ca nu

cumva să fie scufundat în el.
— Deci acela a fost Meşteşugul, observă el pentru sine.
— Imediat ce ai ieşit din mrejele lui, ai trăit clipe de extaz. Ai spus ceva despre dragonul cuiva pe care urma să-l prezinţi. Vorbe fără înţeles. Stai să-mi aduc aminte. Dragonul lui Realder. Iar Realder îţi promisese că te va lua cu el să zbori.
— Aha! Visul meu de azi-noapte. Realder. Aşa te chema pe tine.
Vorbea şi mângâia capul statuii. Se întâmplă un lucru foarte ciudat. Mi se trezi la viaţă Harul şi Ochi Întunecaţi veni în fugă lângă mine, cu blana de pe spate toată zbârlită. Şi mie mi se făcu părul măciucă şi-am sărit înapoi, aşteptând ca statuia să se trezească la viaţă. Bufonul ne privi nedumerit.
— Ce s-a întâmplat?
— Statuile ne par vii. Şi mie, şi lui Ochi Întunecaţi. Iar când ai rostit numele acela, am avut impresia că dragonul s-a mişcat.
— Realder, repetă bufonul.
Mi-am tras răsuflarea, dar n-am simţit nimic. Am clătinat din cap la privirea lui întrebătoare.
— E doar piatră, Fitz. Piatră rece şi frumoasă. Cred că ai nervii slăbiţi.
Mă luă prieteneşte de braţ. Ne-am îndepărtat de statui şi ne-am întors la cărarea ştearsă. Ceilalţi dispăruseră deja din vedere, în afară de Kettle. Stătea proptită în bâta ei şi ne arunca priviri fioroase. Din instinct, am grăbit pasul. Când am ajuns lângă ea, mă luă de braţul celălalt şi-i făcu semn poruncitor bufonului s-o ia înainte. Am mers în urma lui, dar mai încet. Când se îndepărtă de noi suficient, bătrâna mă strânse de braţ ca în chingi de oţel şi mă întrebă:
— Ei?
În prima clipă, am privit-o tâmp. Apoi mi-am revenit.
— N-am găsit soluţia la problemă, m-am scuzat.
— Asta se vede clar, îmi zise ea cu asprime.
Îşi supse dinţii, se încruntă la mine, vru să mai spună ceva, apoi dădu din cap pentru sine. Nu-mi dădu drumul de braţ.
În restul zilei, mergând tăcut alături de ea, am chibzuit la poziţia pietrelor.
Nu cred că există ceva mai supărător decât să mergi înapoi pe unde ai venit când vrei cu disperare să ajungi undeva. Acum

că nu mai străbăteam un drum străvechi, aproape invizibil din cauza vegetaţiei, călcam pe propriile urme prin pădurea noroioasă şi sus pe dealuri şi înaintam cu viteză mai mare decât la venire. Odată cu schimbarea anotimpurilor, ziua se lungise, iar Kettricken ne prelungi marşul până la amurg. Aşa se face că în seara aceea, când ne-am aşezat tabăra, ne-am pomenit la numai un deal depărtare de piaţa din piatră neagră. Cred că regina a ales să poposim pe drumul vechi de dragul meu. Nu voiam să dorm mai aproape de răspântia aceea decât era necesar.

Vânăm? mă întrebă Ochi Întunecaţi, imediat ce ne-am pregătit adăpostul.

— Mă duc la vânătoare, i-am anunţat pe ceilalţi.

Kettle înălţă spre mine priviri dezaprobatoare.

— Ţine-te la distanţă de drumul Meşteşugului, mă avertiză ea.

Spre surprinderea mea, bufonul sări în picioare.

— Mă duc şi eu cu ei. Dacă nu se supără lupul.

Cel-fără-Miros e binevenit.

— Eşti binevenit să ne însoţeşti. Dar sigur te simţi în stare?

— Dacă obosesc, mă întorc, m-a asigurat el.

Când noi am pornit cu greu prin bezna tot mai deasă, Kettricken cugeta cu ochii la hartă, iar Kettle stătea de strajă.

— Să nu staţi mult, altfel vin după voi, mă preveni cea din urmă. Şi nu te apropia de drumul Meşteşugului, îmi repetă.

Undeva deasupra copacilor, plutea o lună plină. Razele ei se strecurau în sclipiri şerpuitoare printre crengile cu frunze proaspete, ca să ne lumineze calea. O vreme, am înaintat împreună prin pădurea care nu ne punea oprelişti. Simţurile lupului le completau pe ale mele. Noaptea fremăta de miresmele plantelor fragede şi de orăcăitul broaştelor şi-al gazelor nocturne. Aerul era puţin mai rece decât în timpul zilei. Am găsit urme de vânat şi ne-am luat după ele. Bufonul ţinu ritmul cu noi fără să scoată un cuvânt. Am inspirat adânc, apoi am dat drumul aerului cu un oftat. În ciuda sentimentelor mele, m-am pomenit că spun: *Ce bine e!*

Da, e bine. Îmi va lipsi.

Ştiam că se gândeşte la vorbele lui Starling din noaptea trecută. *Hai să nu ne gândim la lucruri care poate nici nu se vor întâmpla. Hai să vânăm, pur şi simplu,* i-am propus. Şi aşa am şi

făcut. Bufonul şi cu mine ne-am ţinut pe urmele vânatului, iar lupul cotea la stânga şi la dreapta printre copaci, ca să sperie vânatul şi să-l trimită spre noi. Ne mişcăm în ritmul pădurii, alunecând aproape fără zgomot prin noapte, cu simţurile treze. Am dat peste un porc spinos care înainta greoi prin întuneric, dar n-am avut chef să-l omor, cu atât mai puţin să-l curăţ de piele ca să-l putem mânca. Voiam carne simplă. Cu mare dificultate l-am convins pe Ochi Întunecaţi să caute altă pradă cu mine. *Dacă nu găsim altceva, ne putem întoarce aici oricând. Nu-s deloc iuţi de picior porcii ăştia.*

Încuviinţă în silă şi am pornit iar în zigzag. Pe o pantă deschisă, caldă încă de la soarele apus, Ochi Întunecaţi văzu un ciuf de ureche ciulită şi-un ochi lucios. Din două salturi, era deja călare pe iepure. În goana lui, scoase la iveală încă un iepure care o luă la fugă spre vârful dealului. M-am luat după el, dar bufonul îmi strigă că se întoarce. Pe la jumătatea pantei, mi-am dat seama că n-aveam cum să prind iepurele. Mă istovise ziua prea lungă, iar animalul se temea pentru viaţa lui. Când am ajuns în vârf, nu l-am mai văzut. M-am oprit, gâfâind. Vântul şuşotea printre copaci. Îmi aduse în nări un miros şi ciudat şi familiar. Nu l-am identificat, dar nu prevestea nimic bun. Stând acolo, cu nările fremătând, încercând să-l localizez, Ochi Întunecaţi trecu în goană pe lângă mine. *Ghemuieşte-te!* îmi porunci.

N-am stat pe gânduri, ci m-am supus, lăsându-mă pe vine şi mijind ochii în căutarea primejdiei.

Nu! Ghemuieşte-ţi mintea!

De data asta, l-am înţeles imediat şi, panicat, mi-am ridicat zidurile. Nasul lui mai fin asocie imediat mirosul vag din aer cu cel al hainelor din desagii lui Buri. Mi-am ascuns mintea cât am putut şi mi-am întărit zidurile din jurul ei, chiar dacă îmi spuneam că era aproape imposibil ca Buri să fie acolo.

Teama e un stimulent grozav pentru minte. Imediat mi-am dat seama de un lucru care ar fi trebuit să-mi fie limpede mai de mult. Nu eram deloc departe de piaţa de la răspântie şi de stâlpul negru din ea. Simbolurile gravate pe stâlpii călăuzitori nu arătau numai unde duc drumurile vecine, ci şi unde te putea transporta stâlpul. Oriunde găseai un asemenea pilastru, te putea duce la următorul. Din oraşul vechi până la orice loc

marcat pe stâlpi nu era decât un pas. Cei trei iniţiaţi s-ar fi putut afla doar la câţiva paşi de mine tocmai atunci.

Nu. E numai unul, şi nici măcar în apropiere. Pune-ţi nasul la treabă, dacă nu-ţi pui mintea, mă asigură Ochi Întunecaţi, mustrător. *Să-l omor?* se oferi el nepăsător.

Te rog. Dar ai grijă de tine.

Lupul pufni slab, a dispreţ. *E mai gras decât porcul ăla sălbatic pe care l-am omorât. Gâfâie şi transpiră chiar şi când coboară pe drum. Stai nemişcat, frate, până te scap de el.* Tăcut ca moartea, Ochi Întunecaţi alunecă printre copaci.

Am stat ghemuit o veşnicie, aşteptând să aud ceva, un mârâit, un urlet, zgomot de paşi alergând prin tufişuri. Nimic. Am adulmecat aerul, dar n-am surprins mirosul înşelător. Dintr-odată, n-am mai rezistat să stau pe vine şi să aştept. Am sărit în picioare şi m-am dus după lup, într-o linişte la fel de primejdioasă ca a lui. Înainte, când vânasem, nu fusesem prea atent pe unde mersesem. Acum am observat că ne apropiasem de drumul Meşteşugului mai mult decât bănuisem, că tabăra noastră nu era deloc departe de el.

Le-am simţit Meşteşugul aşa cum auzi un sunet de cântec îndepărtat. M-am oprit şi-am împietrit. Mi-am forţat mintea să stea pe loc şi i-am lăsat să-mi atingă simţurile, fără să reacţionez deloc.

Sunt aproape. Buri, cu răsuflarea tăiată de încântare şi teamă deopotrivă. L-am simţit că stă la pândă, gata de atac. *Îl simt, se apropie.* Pauză. *Of, nu-mi place locul ăsta. Nu-mi place deloc.*

Fii calm. O simplă atingere, atâta tot. Atinge-l cum ţi-am arătat, şi zidurile lui se vor nărui. Vorbise Will, maestrul către ucenic.

Şi dacă are un cuţit?

Nu va avea timp să-l folosească. Crede-mă. Niciun zid nu rezistă la atingerea aceea, te asigur. Nu trebuie decât să-l atingi. Eu voi veni prin tine şi mă voi ocupa de restul.

De ce eu? De ce nu tu sau Carrod?

Chiar ai prefera să faci treaba lui Carrod? Pe lângă asta, tu eşti cel care l-ai avut pe bastard în mână şi-ai fost destul de prost să-ncerci să-l ţii într-o cuşcă. Du-te şi fă-ţi datoria pe care-ar fi trebuit s-o îndeplineşti mai demult. Sau vrei să simţi iar mânia regelui?

Buri se cutremură. M-am înfiorat şi eu, pentru că l-am simţit. Pe Regal. Gândurile erau ale lui Will, dar undeva, cumva, le auzea şi Regal. M-am întrebat dacă Buri ştia la fel de bine ca mine că, indiferent dacă-l omora sau nu pe bastard, Regal va savura încă o dată să-l vadă suferind. Că amintirea torturării lui era una atât de plăcută, încât Regal nu se mai putea gândi la el fără să-şi aducă aminte cât de satisfăcut fusese de ea. Scurtă vreme.

M-am bucurat că nu eram Buri.

Uite-l! Acela a fost bastardul. Găseşte-l!

Ar fi trebuit să mor atunci, după toate regulile Meşteşugului. Mă găsise Will, îmi descoperise gândul neatent plutind în aer. Scurtul meu moment de compătimire pentru Buri fusese tot ce-i trebuise. Se năpusti după mine ca un ogar. *L-am prins!*

Urmă o clipă de încordare maximă. Inima mi se zbătea în piept când am cercetat împrejurimile cu Harul. Doar un şoricel în apropiere. Pe Ochi Întunecaţi l-am găsit coborând panta cu paşi furişaţi. Totuşi, Buri zisese că se apropie de mine. Aflase cumva o cale de a se feri de Harul meu? La gândul acela, mi se înmuiară genunchii.

Departe, în josul dealului, un trup se prăbuşi în tufe şi un bărbat ţipă. Îl atacase lupul, mi-am zis.

Nu, frate, nu eu.

De-abia am înţeles gândul lupului. M-am clătinat, lovit de Meşteşug, dar nu ştiam al cui. Simţurile mi se contraziceau, ca şi când aş fi sărit în apă şi-aş fi dat de nisip. Fără să ştiu exact ce fac, am luat-o împleticit la goană în jos pe pantă.

Nu-i el! Will, foarte furios şi agitat. *Ce-i asta? Cine e?*

O pauză consternată. *E monstrul ăla, bufonul!* Furie sălbatică. *Unde e bastardul? Buri, cretin neîndemânatic! Ne-ai dat de gol pe toţi!*

Dar nu eu, ci Ochi Întunecaţi fu acela care se năpusti asupra lui Buri. I-am auzit mârâitul chiar de la distanţa aceea. În pădurea întunecată de la poalele dealului, un lup se repezi la Buri, iar ţipătul pe care îl scoase Meşteşugul celui de-al doilea la vederea colţilor nimicitori îndreptaţi spre faţa lui distrase până şi atenţia lui Will. În clipa aceea, mi-am ridicat brusc zidurile şi-am luat-o la goană ca să mă alătur lupului care-l ataca fizic pe Buri.

Am avut parte de o mare dezamăgire. Erau mult mai departe

decât mă aşteptasem. Nici măcar nu l-am zărit pe Buri, decât prin ochii lupului. Cât de gras şi stângaci îl credea Ochi Întunecaţi, se dovedi un alergător excelent cu animalul pe urme. Totuşi, Ochi Întunecaţi l-ar fi doborât dacă Buri ar fi fost nevoit să alerge pe o distanţă mai lungă. Din primul salt, lupul se alese numai cu mantaua de care bărbatul scăpă răsucindu-se. La al doilea atac, îi sfâşie pantalonii şi carnea, dar Buri fugi de parcă nici nu l-ar fi atins. Ochi Întunecaţi îl văzu că ajunge la marginea pieţei cu dale negre şi o ia spre stâlp, cu o mână întinsă a implorare. Bărbatul lovi cu palma piatra strălucitoare şi dispăru ca absorbit de ea. Lupul se cabră şi se opri, alunecând pe piatră. Se îndepărtă de stâlp, ca şi când Buri ar fi sărit într-un foc. Se opri la un braţ de el, mârâind furios, nu doar de furie, ci şi de teamă sălbatică. Am văzut toate acestea deşi eram la distanţă de o pantă de ei, fugind şi împleticindu-mă pe întuneric.

Pe neaşteptate, mă atinse un val de Meşteşug. Nu se manifestă fizic, dar impactul mă trimise la pământ şi-mi tăie respiraţia. Am ameţit şi-au început să-mi ţiuie urechile. Eram neapărat în faţa oricui dorea să mă asalteze. Am zăcut neputincios, ca leşinat. Poate tocmai asta m-a salvat, faptul că în clipele acelea pierise orice umbră de Meşteşug din mine.

I-am auzit însă pe ceilalţi. Îşi foloseau Meşteşugul aiurea, înlemniţi de groază. Li se pierdea în depărtare, de parcă i-ar fi înecat chiar râul Meşteşugului. Aproape că m-am dus după ei, atât de şocat eram de ceea ce simţeam. Păreau risipiţi în bucăţi. Le-am simţit buimăceala tot mai vagă. Am închis ochii.

Apoi am auzit glasul familiar al lui Kettle strigându-mă disperată. Îi tremura de panică.

Ochi Întunecaţi!

Sunt deja pe drum. Mă ajungi din urmă! îmi ordonă lupul bosumflat. L-am ascultat.

Când am ajuns la iurtă, eram plin de zgârieturi, cu un crac sfâşiat la genunchi. Kettle stătea afară, aşteptându-mă. Focul lumina ca un far. La vederea ei, mi se mai potoliră bătăile inimii. Mă temusem puţin că fuseseră atacaţi.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă, apoi adăugă: A ţipat cineva şi-am ieşit din cort. Pe urmă s-a auzit mârâitul lupului. Ne-am dus în direcţia zgomotului şi l-am găsit pe bufon. Clătină din cap dezaprobator. Nu ştiu sigur ce s-a întâmplat.

Am vrut să intru cort pe lângă ea, dar m-a prins de mână. Era surprinzător de puternică pentru o femeie în vârstă. Mă opri cu faţa la ea.

— Ai fost atacat? vru să afle.

— Într-un fel.

În câteva cuvinte, i-am povestit ce păţisem. Făcu nişte ochi cât cepele când auzi că mă izbise valul acela de Meşteşug. La sfârşit, încuviinţă din cap pentru sine, confirmându-şi aspră bănuielile.

— Te căutau pe tine, dar au dat peste el. Nu ştie cum să se apere. Din câte îmi dau seama, e încă în puterea lor.

— Ce? Cum? am întrebat uluit.

— În piaţa aceea, voi doi aţi fost legaţi prin Meşteşug, chiar dacă un timp foarte scurt, de stâlpul şi de puterea pe care o aveţi, fiind cine sunteţi. Lăsaţi în urmă… un fel de potecă. Cu cât sunteţi legaţi mai des, cu atât se vede mai bine poteca aceea. În timp, devine o legătură, ca legătura dintre iniţiaţii unui grup. Cei înzestraţi cu Meşteşug o descoperă imediat, dacă o caută. Adesea, poteca e ca o uşă din spate, o cale nepăzită spre mintea celui cu Meşteşug. Însă de data asta aş zice că l-au găsit pe bufon în locul tău.

Expresia de pe chipul meu o făcu să-mi dea drumul la mână. Am intrat iute în cort. În mangal ardea un foc plăpând. Kettricken îngenunchease lângă bufon şi-i vorbea încet şi convingător. Starling stătea nemişcată în aşternut, palidă, cu ochii holbaţi la el, în vreme ce lupul se foia prin interiorul aglomerat. Blana de pe spate tot zbârlită îi era.

Am îngenuncheat repede la capul bufonului. M-am dat înapoi imediat ce l-am văzut. Mă aşteptasem să zacă vlăguit şi leşinat. În loc de asta, era ţeapăn, cu ochii deschişi, iar pupilele îi fugeau în toate părţile, de parcă ar fi urmărit o luptă teribilă, la care noi nu puteam fi martori. I-am pus mâna pe braţ. Era rece ca un cadavru.

— Bufonule? l-am strigat. Nu dădu semne că m-ar fi auzit. Bufonule! am strigat mai tare şi m-am aplecat deasupra lui.

L-am scuturat, mai întâi uşor, apoi violent. Degeaba.

— Atinge-l şi caută-i Meşteşugul, mă instrui Kettle supărată. Dar fii cu grijă. Dacă e tot în puterea lor, te pui şi pe tine în primejdie.

Mi-e ruşine să recunosc că în clipa aceea mi-a îngheţat sângele în vene. Oricât îl iubeam pe bufon, încă mă temeam de Will. În cele din urmă, peste o secundă lungă cât o veşnicie, i-am atins fruntea.

— Nu te teme, îmi spuse Kettle, zadarnic. Pe urmă adăugă, paralizându-mă: Dacă l-au prins şi-l ţin acolo, e doar o problemă de timp până când se vor folosi de legătura dintre voi ca să pună mâna şi pe tine. Singura ta şansă e să-i goneşti din mintea bufonului. Dă-i drumul, acum.

Îmi puse mâna pe umăr. În clipa aceea stranie, parcă mă atinse Shrewd, sorbind putere de la mine. Apoi mă bătu prieteneşte, liniştitor. Am închis ochii, am simţit fruntea bufonului în palmă. Mi-am coborât zidurile.

Râul Meşteşugului curgea, inundat de timp, şi se scurgea în el. O secundă, ca să mă orientez. Un moment de groază, când Will şi Buri îmi atinseră marginea simţurilor. Erau foarte agitaţi. M-am retras din calea lor ca şi cum m-aş fi frecat de o sobă fierbinte, şi m-am concentrat mai profund. Bufonul, bufonul, numai bufonul. L-am căutat, aproape l-am găsit. O, trecea şi mă întrecea, o trecere stranie, o întrecere stranie. Ţâşnea şi mă ocolea, ca un crap auriu într-un bazin cu buruieni, ca firicelele de praf dansând în faţa ochilor după ce eşti orbit de soare. A prinde mintea aceea strălucitoare însemna a încerca să prinzi imaginea lunii oglindite pe un lac nemişcat. I-am văzut frumuseţea şi puterea în străfulgerări de intuiţie. O clipă doar mi-a trebuit să înţeleg şi să mă minunez de mintea lui extraordinară, iar în următoarea am şi uitat ce-am înţeles.

Apoi, cu perspicacitate demnă de jocul cu pietre al lui Kettricken, am ştiut ce să fac. În loc să încerc să-l apuc, l-am înconjurat. N-am făcut niciun efort ca să-l invadez sau să-l prind, ci doar ca să învălui ceea ce vedeam din el şi să-l feresc de rău. Mi-am adus aminte de mine când învăţasem să folosesc Meşteşugul. Aşa făcuse şi Verity cu mine, ajutându-mă să mă păstrez întreg când curentul Meşteşugului ameninţa să mă risipească în lume. L-am liniştit pe bufon când încerca să se regăsească.

Dintr-odată, am simţit o strânsoare rece pe încheietură.

— Opreşte-te, mă rugă el frumos. Te rog.

M-a durut că i se păruse necesar să adauge vorbele acelea.

M-am retras din căutarea mea şi-am deschis ochii. Am clipit de câteva ori şi m-am trezit, mirat, că tremur, acoperit de-o transpiraţie rece. Bufonul nu putea arăta mai palid decât era, însă în ochi şi-n trăsăturile gurii i se ghicea nesiguranţa, nu ştia dacă să se trezească sau nu. L-am privit în ochi şi-am simţit o tresărire de luciditate în el. Legătura Meşteşugului, subţire ca firul de păianjen, dar prezentă. Dacă nervii mei n-ar fi fost atât de fragili în urma căutării bufonului, poate că n-aş fi simţit-o deloc.

— Nu mi-a plăcut, şopti el.

— Îmi pare rău, i-am spus cu blândeţe. Am crezut c-au pus mâna pe tine, aşa că am plecat în căutarea ta.

Flutură leneş din mână.

— Nu de tine. De ceilalţi. Îşi înghiţi emoţiile, scârbit. Au fost în mine. În mintea mea, în amintirile mele. Mi le-au sfărâmat şi le-au mânjit, ca nişte copii nelegiuiţi. Au…

Îi sclipiră ochii.

— Buri a fost? am întrebat eu blând.

— A, da. Aşa îl cheamă, deşi nu-şi mai aduce aminte de el în ultima vreme. Will şi Regal îl folosesc în scopurile lor. Au intrat în mine prin el, crezând că te-au găsit pe tine… Îi pieri vocea, apoi îşi reveni. Cel puţin aşa mi s-a părut. De unde să ştiu?

— Meşteşugul aduce viziuni stranii. N-au cum să-ţi copleşească mintea fără să se dea de gol, îl informă Kettle ţâfnoasă. Luă o cănuţă cu apă fierbinte de pe mangal. Dă-mi scoarţa de spiriduş, îmi ceru.

Imediat m-am întins după rucsac şi-am scotocit după ea, dar n-am rezistat s-o întreb pe un ton mustrător:

— Parcă ziceai că nu face bine.

— Nici nu face, ripostă ea aspră. Celor care practică Meşteşugul. Pe el, însă, l-ar putea apăra de ceea ce nu se poate apăra singur. Vor mai încerca şi altă dată, nu mă îndoiesc. Dacă-l pot invada, chiar şi pentru o clipă, îl vor folosi ca să te găsească. E un truc vechi.

— Unul de care nu am auzit niciodată, am subliniat, dându-i săculeţul cu scoarţă de spiriduş.

Ea puse puţin într-o cană şi adăugă apă fiartă. Pe urmă puse restul plantei în bocceaua ei. Era clar că n-o făcuse din neglijenţă, aşa că nu i-am cerut-o înapoi. Ar fi fost inutil.

— De unde ştii atâtea despre Meşteşug? o întrebă bufonul fără ocolişuri.
Îşi recăpăta starea de spirit obişnuită.
— Poate că le-am învăţat ascultând, în loc să pun întrebări personale tot timpul, se răsti Kettle la el. Acum vei bea asta, adăugă, considerând subiectul încheiat.
Dacă n-aş fi fost atât de tulburat, m-ar fi amuzat să-l văd pe bufon pus la punct cu atâta iscusinţă. El luă cana, dar se uită la mine.
— Ce-a fost asta, ce s-a întâmplat la sfârşit? M-au ţinut şi, pe nepusă masă, s-au produs un cutremur, un foc şi-o inundaţie, toate deodată. Se încruntă. Pe urmă am dispărut, m-am împrăştiat. Nu m-am mai găsit. Şi atunci ai venit tu…
— Are cineva de gând să-mi explice ce s-a întâmplat în seara asta? întrebă Kettricken cam ţâfnoasă.
M-am aşteptat să-i răspundă Kettle, dar bătrâna tăcu. Bufonul lăsă jos cana cu ceai.
— E greu de explicat, regina mea. Ca doi bandiţi care dau năvală peste tine în dormitor, te trag din pat şi te zguduie şi în vremea asta te tot strigă pe nume. Când au descoperit că nu sunt Fitz, s-au înfuriat pe mine. Atunci s-a cutremurat pământul şi-am fost aruncat. Din vârful unui şir lung de trepte. Metaforic vorbind, desigur.
— Ţi-au dat drumul? am exclamat cu încântare. M-am întors imediat spre Kettle. Înseamnă că nu sunt atât de inteligenţi precum te-ai temut tu!
Bătrâna mă privi chiorâş.
— Nici tu atât de deştept precum am crezut, mormăi morocănoasă. I-au dat drumul? Sau i-a obligat o lovitură iscusită a unui Meşteşug? Iar dacă aşa este, cine le-a dat lovitura aceea?
— Verity, am spus, sigur pe mine dintr-odată. Le-am înţeles pe toate. În seara asta l-au atacat şi pe Verity! Iar el i-a învins!
— Ce tot vorbeşti? întrebă Kettricken, cu autoritate de regină. Cine l-a atacat pe regele meu? Ce ştie Kettle despre aceşti oameni care l-au atacat pe bufon?
— Nu-i cunoaşte, doamna mea, te asigur! m-am grăbit să-i spun.
— Of, taci din gură! se răsti Kettle la mine. Regina mea, am cunoştinţe de om învăţat, dacă vrei, de om care a studiat un

lucru, dar nu-l poate aplica. De când Profetul şi Catalizatorul s-au unit, o clipă, în piaţă, m-am temut că între ei există o legătură de care se vor folosi iniţiaţii ca s-o întoarcă împotriva lor. Dar ei ori n-au aflat despre ea, ori le-a fost distrasă atenţia de altceva. Poate de valul Meşteşugului de care a pomenit Fitz.

— Valul ăsta… crezi că l-a stârnit Verity?

Kettricken începu să respire tot mai repede şi se înroşi în obraji.

— Numai de la el am mai simţit venind atâta energie, i-am răspuns.

— Atunci înseamnă că trăieşte, murmură ea. Trăieşte.

— Poate, se îndoi Kettle cu amărăciune. Dacă loveşti pe cineva cu Meşteşugul atât de tare, poţi să-l omori. Dacă nici n-a fost Verity? Dacă a fost doar o încercare nereuşită a lui Will şi a lui Regal să-l omoare pe Fitz?

— Nu, ţi-am spus, i-a spulberat cum spulberă vântul frunzele.

— Iar eu ţi-am spus că e posibil să se fi distrus singuri încercând să te omoare.

Am crezut că Kettricken o va dojeni, dar şi ea, şi Starling se holbau cu ochi mari şi-o ascultau pe Kettle propovăduind cunoştinţe despre Meşteşug.

— Ce frumos din partea voastră că m-aţi avertizat, interveni bufonul, sarcastic de politicos.

— N-am ştiut… am început să protestez, dar Kettle interveni:

— Nu te-ar fi ajutat cu nimic dacă te-am fi avertizat, decât că nu te-ai mai fi gândit la altceva. Putem face următoarea comparaţie: a fost nevoie de efortul nostru, al tuturor, pentru ca Fitz să-şi păstreze mintea întreagă pe drumul Meşteşugului. N-ar fi supravieţuit călătoriei în oraş, dacă n-ar fi fost amorţit cu scoarţă de spiriduş. Totuşi, iniţiaţii merg pe drumul acela şi folosesc puterile Meşteşugului fără griji. E clar că sunt mult mai puternici decât el. Of, of, ce-i de făcut?

Nimeni nu răspunse la întrebarea pe care o pusese pentru sine. Pe neaşteptate, se uită acuzator la mine şi la bufon.

— Ceva nu e bine. Pur şi simplu nu e bine. Profetul şi Catalizatorul, iar voi sunteţi nişte copii. Bărbaţi necopţi, neinstruiţi în Meşteşug, cu capul plin de farse şi suferinţe din dragoste. Aceştia sunt cei trimişi să salveze lumea?

Bufonul şi cu mine am avut un schimb de priviri şi-am văzut

că el se pregăteşte să-i dea o replică. Dar în momentul acela Starling pocni din degete.

— Şi aşa se naşte cântecul! exclamă ea dintr-odată, transfigurată de încântare. Nu e un cântec despre viteji neînfricaţi şi războinici cu trup de stâncă. Nu. Un cântec sau două, împodobite numai cu forţa prieteniei. Fiecare e obsedat să fie devotat unui rege, iar devotamentul nu poate fi negat. Iar la refren… „Bărbaţi necopţi”… ceva… ăăă…

Bufonul îmi atrase atenţia şi coborî spre el o privire plină de subînţelesuri.

— „Bărbaţi necopţi”? Ar fi trebuit să i-o arăt, zău, zise el încet.

În ciuda atmosferei, în ciuda căutăturii fioroase a reginei mele, am izbucnit în râs.

— Terminaţi, ne ocărî Kettle. Pusese atâta descurajare în glas, încât imediat am redevenit serios. Nu-i timp nici de cântece, nici de mârşăvii. Sunteţi amândoi prea proşti ca să pricepeţi ce primejdie grea vă paşte? În ce pericol ne-aţi pus pe toţi cu slăbiciunea voastră? Scoase scoarţa de spiriduş din boccea şi puse iar ceainicul la fiert. E singurul lucru la care mă pot gândi acum, se scuză ea faţă de Kettricken.

— Care anume? vru să afle regina.

— Să-l amorţesc pe bufon măcar cu scoarţă de spiriduş. Îl voi face să fie surd la iniţiaţi şi să-şi ascundă gândurile de ei.

— Scoarţa de spiriduş nu are un asemenea efect! am protestat eu, indignat.

— Serios? Kettle se luă de mine furioasă. Atunci de ce s-a folosit, ani la rând, tocmai în acest scop? Dacă îi dai destulă scoarţă unui bastard tânăr, îi distrugi orice posibilă capacitate de a folosi Meşteşugul. Şi nu o dată s-a procedat aşa.

Am negat din cap sfidător.

— Eu o folosesc de ani de zile ca să-mi refac forţele după ce întrebuinţez Meşteşugul. La fel şi Verity. Şi niciodată n-a…

— Sfântă Eda cea milostivă! strigă Kettle. Spune-mi că minţi, te rog!

— De ce-aş minţi? Scoarţa de spiriduş te înviorează, chiar dacă te face melancolic după ce-o bei. Adesea i-o duceam lui Verity în turnul în care-şi întrebuinţa Meşteşugul, ca să prindă puteri noi.

Mi se înmuie limba. Expresia disperată a lui Kettle era prea

sinceră.

— Ce s-a întâmplat? am murmurat.

— Iniţiaţii ştiu foarte bine că trebuie să se ferească de scoarţa de spiriduş, îmi răspunse ea cu glas scăzut, însă i-am auzit fiecare cuvânt, pentru că nimeni din cort nici măcar nu mai respira. Amorţeşte Meşteşugul, omul nu-l mai poate folosi nici el, după cum nici alţii nu mai pot străpunge ceaţa care-l învăluie. Se zice că adoarme sau distruge talentul Meşteşugului la tineri şi-i împiedică desăvârşirea la iniţiaţii mai în vârstă. Se uită la mine compătimitoare. Probabil că ai fost foarte talentat cândva, ca să rămâi măcar cu o umbră de Meşteşug.

— Imposibil… am şoptit.

— Gândeşte-te, mă sili ea. Ai simţit vreodată că Meşteşugul tău e mai puternic după ce-ai luat scoarţă de spiriduş?

— Dar domnul meu Verity? interveni Kettricken.

Kettle ridică din umăr ezitantă. Se întoarse către mine.

— Când a început s-o bea?

Mi-a fost greu să mă concentrez pe vorbele ei. Atâtea lucruri le vedeam acum în altă lumină! Scoarţa de spiriduş îmi limpezise întotdeauna mintea de apăsarea Meşteşugului când îl folosisem intens. Dar nu încercasem niciodată să-l întrebuinţez după ce o luasem. Verity, însă, da. Cu cât succes, nu ştiam. Iscusinţa mea nestatornică… scoarţa de spiriduş să fi fost de vină? Ideea copleşitoare că Chade greşise când ne-o dăduse lui Verity şi mie mă lovi ca fulgerul. Chade făcuse o greşeală. Nu-mi trecuse niciodată prin cap că el s-ar putea înşela, că ar putea greşi. Chade era maestrul meu, Chade a citit şi-a învăţat toată ştiinţa veche. Dar nu fusese instruit să folosească Meşteşugul. Bastard fiind, asemenea, mie, nu fusese iniţiat în Meşteşug.

— FitzChivalry!

Kettricken mă aduse cu picioarele pe pământ.

— Păi… din câte ştiu, Verity a început să bea ceai din scoarţă de spiriduş în primii ani de război. Când era singurul care ne putea apăra cu Meşteşugul de Corăbiile Roşii. Cred că pe atunci nu-l întrebuinţa atât de des şi nici nu-l extenua. Aşa că Chade i-a dat scoarţă de spiriduş. Ca să-l mai călească.

Kettle clipi de câteva ori la rând.

— Nefolosit, Meşteşugul păleşte, zise ea, mai mult pentru sine. Folosit, se dezvoltă şi începe să se impună şi înveţi,

aproape instinctiv, nenumăratele feluri în care îl poţi întrebuinţa.

M-am pomenit că-i încuviinţez tăcut vorbele. Îşi înălţă dintr-odată ochii bătrâni spre mine.

— Amândoi sunteţi ciuntiţi. Din cauza scoarţei. Verity, ca adult, e posibil să-şi fi revenit. Poate şi-a dat seama că Meşteşugul lui e mai intens după ce n-a mai luat scoarţă atâta vreme. Cum ai făcut şi tu. E limpede că a străbătut drumul singur. Oftă. Dar bănuiesc că iniţiaţii ceilalţi n-au luat scoarţă deloc, iar talentul şi iscusinţa lor s-au întărit şi le-au depăşit pe ale tale. Aşa că acum ai de ales, FitzChivalry, şi numai tu poţi face alegerea. Bufonul nu are nimic de pierdut dacă ia drogul. Nu-şi poate folosi Meşteşugul, şi, dacă-l ia, îi ţine la distanţă de el pe iniţiaţi. Dar tu… Pot să-ţi dau ceaiul, dar îţi va amorţi Meşteşugul. Le va fi mai greu să ajungă la tine, iar ţie, mai greu să ajungi la ei. Ai putea fi mai în siguranţă aşa, dar încă o dată îţi vei afecta talentul. Destulă scoarţă de spiriduş ţi-l omoară de tot. Şi numai tu poţi face alegerea.

M-am uitat la mâinile mele, apoi la bufon. Ne-am privit iarăşi ochi în ochi. Şovăitor, mi-am trimis Meşteşugul spre el. N-am simţit nimic. Poate mă trăda propriul meu talent capricios. Dar mi se părea posibil ca bătrâna să aibă dreptate; scoarţa de spiriduş pe care bufonul tocmai o băuse îi închisese mintea pentru mine.

Cât vorbise, Kettle trăsese ceainicul de pe foc. Bufonul îi întinse cana fără un cuvânt. Ea îi mai turnă câteva bucăţele din drogul amar şi câteva înghiţituri de apă, apoi se uită la mine, aşteptând. Mi-am plimbat ochii pe chipurile din jur, dar nu m-a ajutat nimeni. Am luat o cană din vasele puse unul peste altul. Kettle se întunecă la faţă şi-şi subţie buzele, dar nu-mi zise nimic. Duse mâna în săculeţul cu scoarţă, scormonind cu degetele la fund, unde scoarţa se transformase în praf. M-am uitat în cana goală, aşteptând, apoi la Kettle.

— Ai zis că valul de Meşteşug e posibil să-i fi omorât?

— Nu pot fi sigură de asta, spuse ea şi negă scuturând uşor din cap.

Nu puteam conta pe nimic. Nimic nu era sigur.

Am lăsat cana jos şi m-am târât spre păturile mele. Oboseala se instală brusc în mine. Şi frica. Ştiam că Will e acolo, undeva, şi mă caută. Mă puteam ascunde în scoarţa de spiriduş, dar nu

destul de bine ca să-l împiedic. Mi-aş fi slăbit apărarea deja afectată. Dintr-odată, am ştiut că nu voi dormi în noaptea aceea.

— Stau eu de strajă, m-am oferit şi m-am ridicat.

— N-ar trebui să rămână singur, zise Kettle morocănoasă.

— Îl păzeşte lupul, o asigură Kettricken, încrezătoare. Îl poate ajuta pe Fitz împotriva falsului grup de iniţiaţi mai bine decât oricine.

M-am întrebat de unde ştie, dar n-am îndrăznit s-o întreb. Aşa că mi-am luat mantaua şi m-am dus afară, la focul firav, să stau de strajă şi să aştept, ca un condamnat.

32

CAPELIN BEACH

Harul este privit cu mult dispreţ. În nenumărate regiuni e considerat o perversiune; circulă poveşti despre oameni care se împerechează cu animale pentru a dobândi Har sau sacrifică copii pentru a căpăta darul de a cunoaşte limba animalelor şi-a păsărilor. Unii povestitori pomenesc de învoieli făcute cu demoni străvechi ai pământului. Eu cred că, în realitate, Harul este o magie pe atât de naturală, pe cât poate pretinde omul. Tocmai Harul e acela care face păsările să-şi ia zborul în stol toate deodată sau peştii tineri să se adune în bancuri într-un pârâu iute. Tot Harul trimite mama la patul bebeluşului chiar când acesta se trezeşte. Cred că este centrul comunicării fără cuvinte şi toţi oamenii au înclinaţie spre el, fie că o recunosc, fie că nu.

A doua zi, am ajuns din nou la drumul Meşteşugului. Trecând pe lângă stâlpul de piatră ameninţător, m-am simţit atras de el.

— Verity ar putea fi la un pas de mine, am spus.

Kettle pufni.

— Sau moartea ta ar putea fi la un pas de tine. Ai înnebunit de-a binelea? Crezi că orice om cu Meşteşug poate înfrunta un grup de iniţiaţi?

— Verity a reuşit, am replicat, gândindu-mă cum m-a salvat la Tradeford.

Restul dimineţii, Kettle îşi păstră o expresie gânditoare.

Nu m-am înghesuit s-o fac să vorbească, pentru că mă apăsau propriile mele poveri. Mă necăjea senzaţia că pierdusem ceva. Ca şi când aş fi uitat ceva, dar nu-mi mai aminteam ce anume.

Lăsasem ceva în urmă. Sau uitasem să fac un lucru important, pe care intenţionasem să-l duc la capăt. Pe la sfârşitul după-amiezii, cuprins de un sentiment de slăbiciune, am descoperit ce-mi lipseşte.

Verity.

Când fusese cu mine, rareori îi simţisem prezenţa cu siguranţă. Ca la o sământă aşteptând să pocnească, aşa mă gândisem la el. Numeroasele dăţi în care îl căutasem înăuntrul meu şi nu-l găsisem nu mai însemnau nimic. Nu era vorba de o îndoială sau o nedumerire. Era o siguranţă crescândă. Verity fusese cu mine peste un an de zile. Acum nu mai era.

Oare să fi murit? Nu puteam fi sigur. Valul acela uriaş de Meşteşug ar fi putut veni de la el. Sau de la altceva, o altă întâmplare care-l obligase să se retragă în sine. Probabil despre asta era vorba. Consideram un miracol faptul că atingerea Meşteşugului său durase atât de mult. De mai multe ori am încercat să vorbesc despre asta cu Kettle şi cu Kettricken, dar de fiecare dată mi-a lipsit o justificare. Ce le-aş spune? Că înainte nu eram sigur că Verity era cu mine, iar acum nu-l mai simt deloc? Noaptea, lângă foc, studiam ridurile de pe faţa lui Kettricken şi mă întrebam ce rost are să-i sporesc îngrijorarea. Aşa că mi-am alungat grijile şi mi-am ţinut gura închisă.

Greutăţile necontenite duc la monotonie şi la zile care se scurg toate la fel când e să le povesteşti. Ploua cu întreruperi, iar când nu ploua, bătea vântul. Proviziile noastre se diminuau văzând cu ochii, aşa că verdeţurile pe care reuşeam să le adunăm din mers şi carnea pe care o aduceam Ochi Întunecaţi şi cu mine noaptea contau în mare măsură. Mergeam pe marginea drumului, nu pe el, dar eram conştient întruna de murmurul Meşteşugului ca de clipocitul unui râu de lângă mine. Bufonul era îndopat cu ceai din scoarţă de spiriduş. Foarte curând, începu să manifeste şi energia nestăvilită, şi dispoziţia mohorâtă – efectele drogului. În cazul lui, ţopăia şi făcea tumbe în timp ce înaintam pe drumul Meşteşugului şi le însoţea cu limba şi ironia lui usturătoare. Glumea mult prea des pe marginea aventurii noastre zadarnice, iar la orice remarcă încurajatoare răspundea cu un sarcasm nestăpânit. La sfârşitul celei de-a doua zile, mi se părea un copil needucat. Nu lua în seamă dojenile, nici măcar pe ale lui Kettricken, nici nu-şi

amintea că linişte a e o virtute. Nu mă temeam atât că vorbăria lui neîntreruptă şi cântecele batjocoritoare ne dădeau în vileag în faţa grupului de iniţiaţi, cât că nu i-am fi auzit venind din cauza zgomotului necontenit pe care îl făcea. Văzând că nu obţin nimic de la el cu vorba bună, rugându-l să se potolească, am urlat la el, obţinând însă acelaşi rezultat. Atât de tare m-a călcat pe nervi, până când am visat că-l strâng de beregată, dar nu cred că eram singurul mânat de acelaşi impuls.

Numai vremea frumoasă ne-a mai luminat grupul în zilele acelea lungi, petrecute pe drumul Meşteşugului. Ploaia se potolise şi se rărise. Frunzele se deschideau pe arborii foioşi de la marginea drumului, iar dealurile din vecinătate înverzeau peste noapte. Jeppele prindeau puteri păscând mai multă verdeaţă, iar Ochi Întunecaţi găsea vânat mic după placul inimii. Orele puţine de somn îşi lăsau amprenta asupra mea, dar n-aş fi rezolvat nimic dacă l-aş fi lăsat pe lup să vâneze singur. Mă temeam să dorm. Mai rău, Kettle se temea să mă lase să adorm.

Fără să mă consulte, Kettle a pus stăpânire pe mintea mea. Eu n-am fost de acord, dar nici n-am fost atât de tâmpit să mă opun. Şi Kettricken, şi Starling îi acceptaseră cunoştinţele despre Meşteşug. Nu mai aveam voie să plec singur sau doar însoţit de bufon. Când mă duceam să vânez cu lupul noaptea, Kettricken venea cu noi. Stăteam de strajă împreună cu Starling, iar în vremea asta, la îndemnul lui Kettle, ea mă învăţa cântece şi poveşti din repertoriul ei. Bătrâna mă păzea în puţinele ore când dormeam. Ţinea la îndemână ceaiul negru din scoarţă de spiriduş pe care, la nevoie, să mi-l toarne pe gât şi să-mi slăbească Meşteşugul. Toate acestea mă scoteau din sărite, dar cel mai rău era în timpul zilei, când mergeam împreună. Nu aveam voie să vorbesc despre Verity sau despre grupul de iniţiaţi, de nimic care să amintească de ei. În schimb, ne jucam jocul ei, adunam ierburi de pe marginea drumului pentru cină sau îi recitam din poveştile lui Starling. Ori de câte ori bănuia că nu mă concentrez numai pe conversaţia noastră, mă pocnea scurt cu bâta. Când am încercat, de vreo două-trei ori, să-i pun întrebări despre trecutul ei, m-a informat ţâfnoasă că subiectul ne-ar fi condus tocmai la lucrurile pe care trebuia să le evităm.

Nu există îndatorire mai vicleană decât să te reţii de la a te gândi la ceva anume. Când eram mai concentrat, o floare

parfumată de lângă drum îmi amintea de Molly, iar de la ea la Verity, care mă îndepărtase de ea prin chemarea lui, nu era decât un gând. Flecărelile bufonului îmi aduceau aminte că Shrewd îi îngăduise batjocura şi imediat îmi aminteam că regele murise şi de mâna cui. Cel mai greu de suportat era tăcerea lui Kettricken. Nu-mi mai putea vorbi despre temerile ei legate de Verity. N-o puteam privi fără să simt că jinduieşte după el, pentru ca apoi să mă dojenesc că m-am gândit la el. Aşa mi-au trecut zilele acelea lungi de călătorie.

Peisajul se schimba treptat. Coboram tot mai adânc dintr-o vale unduioasă într-alta. O vreme, drumul nostru a mers paralel cu un râu gri-albicios. Pe alocuri, apele revărsate şi retrase transformaseră drumul într-o potecă lată numai cât piciorul. Într-un sfârşit, am ajuns la un pod uriaş. Când l-am zărit de la distanţă, delicateţea de pânză de păianjen a siluetei lui arcuite mi-a amintit de oase şi mi-a fost frică să nu găsim în locul lui aşchii de lemn împrăştiate. Dar am traversat o construcţie care se arcuia peste râu mult prea înaltă, de parcă ar fi vrut să demonstreze că poate. Suprafaţa podului strălucea neagră, iar bolta care se întindea graţioasă deasupra şi dedesubt împrumuta culoarea colbului. Nu mi-am dat seama din ce material era clădit, metal sau piatră necunoscută, pentru că arăta mai degrabă ca un fir tors decât ca metal bătut cu barosul sau rocă dăltuită. Eleganţa şi fineţea lucrăturii îl amuţiră până şi pe bufon un timp.

După ce-am traversat podul, am urcat mai multe dealuri scunde, numai ca să începem altă coborâre. De data asta, valea era îngustă şi adâncă, o despicătură abruptă în pământ, cioplită de toporul unui uriaş de poveste. Drumul atârna pe-o parte a ei şi urma panta în jos, neînduplecat. Nu prea vedeam unde punem piciorul, pentru că valea însăşi era acoperită de nori şi frunziş. Am fost cam nedumerit, până când ne-a tăiat calea primul râuleţ cu apă călduţă. Izvorul lui, aflat chiar lângă drum, bulbucea şi scotea aburi, dar dispreţuise cu multă vreme în urmă zidurile din piatră sculptată şi canalul de scurgere în care voise să-l înghesuie un inginer demult dispărut de pe lume. Bufonul făcu mare tămbălău pe marginea duhorii care venea din el, nehotărât dacă s-o asemene cu putoarea de ouă stricate sau cu un pârţ tras de pământul însuşi. Pentru prima oară, nici

măcar grosolănia lui nu mă făcea să zâmbesc. Mi se părea că exagera cu bădărănia de prea multă vreme, că voioşia dispăruse şi rămăseseră doar mojicia şi cruzimea.

La începutul unei după-amiezi, am ajuns într-o zonă cu iazuri aburinde. Era prea greu să rezişti tentaţiei apei calde, aşa că Kettricken ne-a dat voie să ne aşezăm tabăra mai devreme. Ne-am bucurat de confortul după care tânjeam de atât timp, scufundându-ne trupurile ostenite în apa fierbinte, deşi bufonul nici nu se apropie de ea din cauza mirosului. Mie nu-mi mirosea mai urât decât apa care umplea căzile din Jhaampe, dar de data aceea m-am lipsit bucuros de tovărăşia lui. Plecă să caute apă bună de băut, în vreme ce femeile intrară în iazul cel mai mare, iar eu am preferat unul mai mic şi mai îndepărtat. M-am bălăcit ce m-am bălăcit, apoi m-am hotărât să-mi spăl hainele. Putoarea de mineral a apei era o nimica toată în comparaţie cu miasmele împrăştiate de propriul meu corp. La sfârşit, mi-am întins straiele pe iarbă la uscat şi m-am scufundat iar în apă. Ochi Întunecaţi veni şi se aşeză la margine, urmărindu-mă nedumerit, cu coada strânsă la picioare.

E tare bine, i-am spus fără să fie nevoie, ştiind că-mi simte plăcerea.

Cred că are de-a face cu faptul că n-ai blană, hotărî el, într-un sfârşit.

Intră şi tu în apă ca să te spăl. Te va ajuta să lepezi blana de iarnă, i-am propus.

El pufni dispreţuitor. *Prefer să mă scarpin şi s-o dau jos puţin câte puţin.*

Nu-i nevoie să stai aici şi să te plictiseşti privindu-mă. Du-te şi vânează, dacă vrei.

M-aş duce, dar căpetenia lupoaică mi-a cerut să te păzesc. Aşa că te voi păzi.

Kettricken?

Aşa îi spui tu.

Cum ţi-a cerut?

Mă privi mirat. *Ca tine. S-a uitat la mine şi-am ştiut ce vrea. Era îngrijorată că stai singur.*

Ştie că o auzi? Te aude şi ea?

Da, câteodată. Se trânti pe pajişte şi se întinse răsucindu-şi limba roz. *Poate, când perechea ta te va obliga să renunţi la*

mine, mă voi împrieteni cu ea.

Nu-i de râs.

Nu-mi răspunse, dar se trânti pe spate şi începu să se tăvălească, scărpinându-se. Molly devenise un subiect sensibil între noi doi, o rană pe care eu nu voiam s-o zgândăr şi la care el se uita obsesiv. Mi-am dorit dintr-odată să fim cum fusesem înainte, uniţi şi întregi, trăind numai clipa prezentă. M-am lăsat pe spate, cu capul proptit de mal, cu jumătate de corp afară, iar cu jumătatea cealaltă în apă. Am închis ochii şi nu m-am gândit la nimic.

Când i-am deschis, bufonul mă privea de sus. Am tresărit vizibil. La fel şi Ochi Întunecaţi, sărind în picioare cu un mârâit gros.

— Halal paznic, i-am spus eu bufonului.

Nu are miros şi păşeşte mai uşor decât zăpada! se plânse lupul.

— Întotdeauna e cu tine, nu-i aşa? remarcă bufonul.

— Într-un fel sau altul, am recunoscut şi-am intrat iar în apă.

Trebuia să ies în curând. După-amiaza târzie se transforma în seară. Aerul mai răcoros făcea şi mai liniştitoare apa fierbinte. După câteva clipe, am aruncat ochii spre bufon. Era tot în picioare şi se holba la mine.

— S-a întâmplat ceva? l-am întrebat.

Făcu un gest neclar, apoi se aşeză stingher pe mal.

— M-am gândit la lumânăreasa ta, mă luă el pe nepusă masă.

— Zău? Eu n-am ştiut cum să fac să nu mă gândesc la ea.

Reflectă câteva clipe.

— Dacă mori, ce se va alege de ea?

M-am rostogolit pe burtă şi m-am proptit în coate ca să-l pot privi pe bufon. Îl suspectam că-mi pregăteşte o farsă, dar el avea o expresie gravă.

— O va îngriji Burrich, i-am răspuns calm. Atât cât va avea nevoie de ajutorul lui. E o femeie capabilă, bufonule. A avut singură grijă de ea ani de zile înainte de… Bufonule, eu n-am avut niciodată grijă de ea. I-am fost aproape, dar s-a descurcat întotdeauna singură.

Mi-a fost şi ruşine, am fost şi mândru de vorbele acelea. Ruşine că îi oferisem lui Molly atât de puţin în afară de necazuri, mândru că o femeie ca ea ţinuse la mine.

— Dar cel puţin ai vrea să-i duc veşti despre tine, nu?
Am negat, clătinând din cap.
— Mă crede mort. Şi ea, şi Burrich. Dacă va fi să mor cu adevărat, aş prefera să creadă că am murit în temniţa lui Regal. Cum i-ai explica faptul că nu m-am dus la ea imediat? Nu. Dacă mi se va întâmpla ceva, nu vreau să i se spună minciuni.
Tristeţea îmi strânse din nou inima în ghearele ei. Dacă supravieţuiam şi mă întorceam la ea? Asta ar fi fost şi mai rău. Am încercat să mă imaginez în faţa ei, explicându-i că, încă o dată, l-am pus pe regele meu înaintea ei. Am strâns din pleoape ca să alung imaginea.
— Totuşi, când se va termina totul, aş vrea s-o mai văd, rosti bufonul.
Am deschis ochii.
— Tu? N-am ştiut că aţi stat vreodată de vorbă.
Bufonul păru luat puţin prin surprindere.
— Păi, eu am vrut să zic că merg în numele tău. Ca să mă asigur personal că nu-i lipseşte nimic.
Am fost ciudat de impresionat.
— Nu ştiu ce să zic.
— Atunci, nu spune nimic, decât unde o găsesc, îmi propuse bufonul zâmbind.
— Nici eu nu ştiu sigur, am mărturisit. Chade ştie. Dacă… dacă nu voi reuşi să supravieţuiesc până la sfârşit, întreabă-l pe el. Mi se părea că-mi aduce ghinion să vorbesc de propria mea moarte, aşa că am adăugat: Bineînţeles, ştim amândoi că vom supravieţui. Doar aşa s-a profeţit, nu?
Mă privi chiorâş.
— De către cine?
Mi se făcu inima cât un purice.
— De Profetul Alb sau de altul, aşa am sperat eu, m-am bâlbâit.
Mi-am dat seama că nu-l întrebasem niciodată pe bufon dacă se profeţise supravieţuirea mea. Nu toată lumea rezistă după ce câştigă o bătălie. Am găsit curajul să-l întreb atunci:
— Se prevesteşte supravieţuirea Catalizatorului?
El căzu pe gânduri, cel puţin aparent.
— Chade duce un trai primejdios, rosti. Nu e sigur că va supravieţui nici el. Iar dacă moare, ei… sigur ai măcar idee pe

unde se află fata. Nu vrei să-mi spui?

Faptul că evitase întrebarea era pentru mine tot un răspuns. Catalizatorul nu avea să supravieţuiască. Parcă m-ar fi lovit un val de apă rece şi sărată. M-am rostogolit în imaginea aceea rece, m-am înecat în ea. Nu-mi voi strânge fiica în braţe, nu voi mai simţi afecţiunea lui Molly. Era un gând dureros, mă durea ca o rană trupească şi mă ameţea.

— FitzChivalry? stărui bufonul.

Îşi acoperi gura cu o mână, ca şi când n-ar mai fi putut vorbi, iar cu cealaltă se prinse de încheietură. Părea bolnav.

— Nu-ţi face griji, am rostit, cu glas stins. Poate e mai bine să ştiu ce mă aşteaptă. Am oftat şi m-am străduit să-mi amintesc un lucru. I-am auzit vorbind de un sat. Burrich merge acolo la cumpărături. Nu poate fi departe. Ai putea începe să-i cauţi acolo.

Bufonul mişcă uşor din cap a încurajare. Avea lacrimi în ochi.

— Capelin Beach.

Mă privi lung, preţ de-o clipă. Apoi căzu într-o parte.

— Bufonule?

Nu-mi răspunse. M-am ridicat, stropii de apă caldă alunecându-mi pe corp, şi m-am uitat la el. Se trântise pe-o parte, ca şi când ar fi dormit.

— Bufonule! l-am strigat nervos.

Văzând că tot nu-mi răspunde, am ieşit din iaz şi m-am dus la el. Zăcea pe malul cu iarbă deasă, prefăcându-se că respiră adânc şi regulat, ca în somn.

— Bufonule? l-am strigat din nou, aşteptând să-mi sară în faţă.

El însă făcu o mişcare slabă, ca tulburat din vis. Mă scotea din sărite că trecea atât de brusc de la o discuţie serioasă la o farsă. Totuşi, era tipic pentru comportamentul lui din ultimele zile. Îmi pieri senzaţia de relaxare adusă de apa fierbinte. Încă ud, mi-am adunat hainele. N-am vrut să mă uit la el cât m-am şters de apă. Straiele pe care le-am îmbrăcat erau, oricum, jilave. Bufonul dormea mai departe când m-am întors şi-am plecat spre tabăra noastră. Ochi Întunecaţi veni după mine.

E un joc? mă întrebă el pe drum.

Un fel de joc, bănuiesc, i-am răspuns scurt. *Nu unul care să-mi placă.*

Femeile se întorseseră înaintea noastră. Kettricken medita cu harta în faţă, iar Kettle clădea jeppelor porţii mici din grăunţele rămase. Starling stătea lângă foc şi-şi descâlcea părul, dar ridică ochii la sosirea mea.

— A găsit bufonul apă de băut? mă întrebă.

Am dat din umeri.

— Nu când l-am văzut ultima oară. Adică, şi dacă a găsit, n-o căra cu el.

— Avem destulă în burdufuri, ne descurcăm. Dar prefer să beau ceai făcut cu apă proaspătă.

— Şi eu.

M-am aşezat lângă foc şi-am studiat-o. Nu se gândea la degetele care-i dansau prin păr şi-l împleteau în codiţe fine. Şi le răsuci în jurul capului şi le prinse bine.

— Nu suport să mă lovească părul ud peste faţă, îmi zise.

Mi-am dat seama că mă holbez la ea. Stânjenit, am întors capul.

— O, încă mai ştie să roşească, râse ea, apoi mă întrebă fără ocolişuri: Vrei să-ţi împrumut pieptenele?

Am arătat spre părul meu încâlcit.

— Cred că ar trebui, am bâiguit.

— Aşa este, încuviinţă ea, dar nu mi-l dădu, ci veni şi îngenunche lângă mine. Cum ai reuşit să-l încâlceşti aşa? se întrebă cu glas tare, trăgându-mi pieptenele prin păr.

— Se încâlceşte singur, am bolborosit.

Atingerea ei uşoară, felul în care mă pieptăna îmi făceau mare plăcere.

— E foarte moale, ăsta-i necazul. N-am mai întâlnit bărbat din Buck cu un păr atât de fin.

Îmi tresări inima în piept. O plajă din Buck, într-o zi cu vânt, Molly pe o pătură roşie lângă mine, cu bluza mai mult descheiată. Îmi spusese că lumea mă considera cel mai reuşit lucru care ieşise din grajdurile lui Burrich. „Cred că datorită părului. Nu e nici pe departe atât de aspru ca al bărbaţilor din Buck.” O pauză scurtă, pentru complimente seducătoare, pălăvrăgeală şi mângâieri dulci sub cerul liber. O umbră de zâmbet miji pe buzele mele, însă nu-mi puteam aminti ziua aceea fără să-mi amintesc că, la fel ca atâtea altele, se terminase cu ceartă şi lacrimi. Mi-am înăbuşit durerea şi-am

clătinat din cap, încercând să-mi alung amintirile.

— Nu te mişca, mă certă Starling, trăgând tare de-o şuviţă. Aproape că l-am descâlcit. Ţine-te bine, ăsta e ultimul cârcel.

Prinse şuviţa mai de sus şi smulse pieptenele prin cârcel. Nu mă duru deloc.

— Dă-mi cureluşa.

O luă din mâna mea şi-mi prinse părul la spate. Kettle terminase de hrănit jeppele.

— Avem carne? mă întrebă direct.

Am oftat.

— Încă nu. Curând, i-am promis.

M-am ridicat anevoie pe picioarele obosite.

— Păzeşte-l, lupule, îi ceru Kettricken lui Ochi Întunecaţi.

El dădu uşor din coadă şi mă îndepărtă de tabără.

Când ne-am întors, se întunecase. Eram foarte mulţumiţi de noi, pentru că aduceam nu un iepure, ci un animal cu copite, asemănător cu un ied, dar cu blana mai mătăsoasă. Îi despicasem burta acolo unde îl omorâsem, şi ca să-i dau măruntaiele lui Ochi Întunecaţi, şi ca să-mi fie mai uşor să-l car. Am atârnat carnea pe umăr, dar mi-a părut rău destul de repede. Paraziţii muşcători pe care-i găzduise animalul săriră fericiţi pe ceafa mea curată. Trebuia să mă spăl din nou în seara aceea.

Am zâmbit larg când Kettle îmi ieşi în întâmpinare şi-mi dădu jos iedul de pe umăr ca să-l inspecteze. În loc să mă felicite, mă întrebă:

— Mai ai scoarţă de spiriduş?

— Ţi-am dat-o pe toată. De ce? Ai terminat-o? După ce efecte are asupra bufonului, ar fi o veste nemaipomenită.

Mă privi chiorâş.

— V-aţi certat? vru să ştie. L-ai lovit?

— Ce? Normal că nu!

— L-am găsit la marginea bălţii în care te-ai scăldat. Tremura în somn ca un căţel care visează. L-am trezit, dar şi treaz, tot buimac părea. L-am adus aici, însă el şi-a căutat îndată păturile. De atunci, doarme ca un mort.

Ajunsesem la focul pentru gătit şi-am aruncat iedul lângă el, apoi m-am dus degrabă în cort. Ochi Întunecaţi mi se strecură în faţă.

— S-a trezit, dar foarte puţin, continuă Kettle. Pe urmă a adormit la loc. Se poartă ca stors de toate puterile sau parcă a fost foarte bolnav. Mi-e frică pentru el.

Nu i-am dat atenţie bătrânei. Am îngenuncheat lângă bufon. Dormea pe-o parte, adunat ghem. Kettricken îngenunche şi ea alături, întunecată la faţă de îngrijorare. Mie mi se părea că bufonul arată ca orice om adormit. Uşurarea se războia cu iritarea în sufletul meu.

— I-am dat aproape toată scoarţa de spiriduş, continuă Kettle să turuie. Dacă-i dau cât a mai rămas, rămânem fără rezervă, în caz că-l atacă iniţiaţii.

— Dacă nu mai sunt alte ierburi… vru Kettricken să spună ceva, dar am întrerupt-o.

— De ce nu-l lăsăm să doarmă, pur şi simplu? Poate că aşa se vindecă boala de care-a suferit înainte. Sau e chiar efectul scoarţei de spiriduş. Oricât de puternic e un drog, nu-ţi poţi păcăli prea mult trupul, iar la un moment dat începe să-şi ceară drepturile.

— Aşa este, mă aprobă Kettle în silă. Dar nu-i stă deloc în obicei să se poarte aşa…

— Şi-a schimbat comportamentul din a treia zi de când bea scoarţă de spiriduş, am subliniat. Are limba prea ascuţită, face glume jignitoare. Dacă mă întrebaţi pe mine, să ştiţi că prefer să doarmă decât să stea treaz zilele-astea.

— E ceva adevăr în ce zici tu. Atunci, să-l lăsăm să doarmă, cedă Kettle.

Deschise gura, parcă vrând să mai spună ceva, dar se răzgândi. Am ieşit să pregătesc iedul pentru gătit. Starling veni după mine.

O vreme, mă urmări în linişte cum îl jupoi. Nu era un animal prea mare.

— Ajută-mă să aprind focul şi-l prăjim pe tot. Carnea friptă se păstrează mai bine pe vremea asta.

Pe tot?

În afară de o porţie generoasă pentru tine. Am tăiat cu cuţitul o încheietură de la genunchi, am smuls laba şi-am tăiat apoi zgârciurile rămase.

Să nu-mi dai numai oase, îmi aminti Ochi Întunecaţi.

Ai încredere în mine. Când am terminat, primise capul, pielea,

toate cele patru gambe şi un sfert din pulpa din spate. Mi-a fost cam dificil să fixez carnea pe frigare, dar m-am descurcat. Era un animal tânăr şi, deşi n-avea prea multă grăsime, mă aşteptam să fie carnea moale. Cel mai greu era să aşteptăm să se prăjească. Flăcările îl mângâiau cu vârfurile, îl pârjoleau, iar de la mirosul de carne friptă îmi lăsa gura apă.

— Eşti foarte supărat pe bufon? mă întrebă Starling încet.

I-am aruncat o privire peste umăr.

— Ce-ai spus?

— După atâta călătorit împreună, am văzut ce legătură există între voi. Sunteţi mai apropiaţi ca fraţii. Am crezut că vei sta lângă el şi te vei agita, cum ai făcut când a fost bolnav. Totuşi, te porţi de parcă n-ar fi păţit nimic.

Pesemne că menestrelii au ochi prea buni. Mi-am dat la o parte părul de pe faţă şi m-am gândit.

— Azi, mai devreme, a venit la mine şi-am stat de vorbă. Despre ce-ar face el pentru Molly dacă eu nu supravieţuiesc ca să mă întorc la ea. Am privit-o pe Starling şi-am clătinat din cap. Emoţia mă luă prin surprindere. Bufonul nu se aşteaptă să supravieţuiesc. Iar când un profet îţi spune astfel de lucruri, e greu să crezi altceva.

Expresia de disperare a lui Starling nu era deloc liniştitoare. Îi aduse o minciună pe buze:

— Profeţii n-au întotdeauna dreptate. Ţi-a spus sigur că ţi-a văzut moartea?

— Când l-am întrebat, n-a vrut să-mi răspundă.

— Nici n-ar fi trebuit să aducă vorba despre asta, se enervă brusc Starling. Cum îşi închipuie că vei mai avea tragere de inimă să-ţi duci la capăt datoria, ştiind că-ţi va aduce moartea?

Am ridicat din umeri şi-am tăcut. Refuzasem să mă gândesc la asta cât vânasem. În loc să-mi dispară, sentimentele mi se intensificară. Nenorocirea mă copleşi. Da, şi furia. Eram furios pe cuvintele bufonului. M-am silit să chibzuiesc la ele.

— Vestea nu el a inventat-o. Şi nu găsesc cusur intenţiei sale. Dar e greu să faci faţă morţii când afli că nu se va petrece cândva, undeva, ci înainte să cadă frunza de pe crengile copacilor în vara asta.

Mi-am plimbat ochii pe pajiştea de un verde crud din jurul nostru.

E uimitor cât de diferit vezi un lucru când ştii că e ultimul pe care-l vei avea. Fiecare frunză creştea ţanţoşă pe fiecare creangă, într-o mare de nuanţe verzi. Păsările se provocau cu ciripituri sau ţâşneau în zbor colorat. Mirosul cărnii puse la prăjit, al pământului, până şi pocnetul oaselor în fălcile lui Ochi Întunecaţi deveniră unice şi preţioase. Câte zile ca acestea nu lăsasem să treacă aiurea, cu gândul la o halbă de bere când merg în oraş sau ce cal trebuie potcovit azi! Demult de tot, în Buckkeep, bufonul mă prevenise că ar trebui să trăiesc fiecare zi ca şi cum ar fi importantă, ca şi cum în fiecare zi soarta lumii depinde de faptele mele. Acum am înţeles, deodată, ceea ce încercase el să-mi spună atunci. Numai acum, când începeam să număr zilele care-mi rămâneau.

Starling îmi puse mâinile pe umeri. Se aplecă în jos şi-şi lipi obrazul de al meu.

— Fitz, îmi pare atât de rău, murmură.

Nu-i auzeam cuvintele, ci convingerea că voi muri. M-am uitat la carnea care se prăjea deasupra flăcărilor. Fusese un ied viu.

Moartea o găseşti întotdeauna la hotarul clipei de acum. Gândul lui Ochi Întunecaţi mă atinse blând. *Moartea ne pândeşte şi e mereu sigură pe prada ei. Nu e un lucru asupra căruia să stăruim, dar toţi ştim că el există, în oasele şi-n măruntaiele noastre. Toţi, în afară de oameni.*

Şocat, am cugetat la ceea ce încercase bufonul să mă înveţe despre timp. Am vrut să mă întorc în timp, să am din nou la dispoziţie fiecare zi şi s-o retrăiesc. Timpul. Eram prins în capcana lui, înghesuit în clipa prezentului, singura pe care o puteam schimba. Toate zilele de mâine, toate momentele care aveau, poate, să urmeze curând erau stafiile zilelor care mi se furau în orice moment. Intenţiile n-aveau nicio valoare. Nu aveam la dispoziţie decât momentul de faţă. M-am ridicat brusc.

— Înţeleg, am rostit cu glas tare. A trebuit să mi-o spună, să-mi dea un brânci. Trebuie să încetez să mă port ca şi cum ar veni ziua de mâine, când voi putea îndrepta lucrurile. Toate trebuie făcute acum, chiar acum, fără să mă gândesc la ziua de mâine. Fără să mai cred în ea. Fără să mă mai tem pentru ea.

— Fitz? Starling se îndepărtă puţin de mine. Vorbeşti de parcă ai de gând să faci o prostie. I se citea îngrijorarea în ochi.

— O prostie? am repetat pentru mine. O prostie de-a

bufonului. Da. Ai tu grijă de carne, te rog? i-am cerut cu umilinţă.

Nu i-am mai aşteptat răspunsul. Se dădu la o parte şi-mi făcu loc să plec. Am intrat în cort. Kettle stătea lângă bufon şi-i păzea somnul. Kettricken îşi cosea o gaură din bocanc. Amândouă ridicară privirile spre mine.

— Trebuie să vorbesc cu el, le-am spus. Singur, dacă nu vă supăraţi.

Le-am ignorat expresiile nedumerite. Deja îmi doream să nu-i fi pomenit lui Starling de spusele bufonului. Sigur mă va trăda celorlalţi, dar acum nu voiam să le împart cu nimeni. Voiam să-i comunic bufonului ceva important şi aveam s-o fac pe loc. N-am aşteptat să le văd pe femei ieşind din iurtă. L-am atins uşor pe faţă, pe obrazul rece.

— Bufonule, i-am şoptit, trebuie să vorbesc cu tine. Am înţeles. Cred că, în sfârşit, am înţeles ceea ce ai tot încercat să mă înveţi.

Mi-a luat o vreme să-l trezesc. Am început să mă îngrijorez şi eu, ca şi Kettle. Nu era somnul în care se cufunda un om la sfârşitul zilei. Până la urmă, miji ochii spre mine prin întuneric.

— Fitz? E dimineaţă?

— E seară. Şi avem carne proaspătă prăjită, imediat e gata. Cred că o masă bună te va pune pe picioare.

Am avut un moment de şovăială, dar mi-am adus aminte de hotărârea luată. Acum.

— M-am supărat pe tine mai devreme din cauza vorbelor pe care mi le-ai spus. Dar acum cred că înţeleg de ce. Am inspirat adânc, aer şi curaj. Vreau să-ţi dau ţie cercelul de la Burrich, să-l păstrezi tu. La… la sfârşit, vreau să i-l duci înapoi. Şi să-i spui că n-am murit în faţa colibei ciobanilor, ci mi-am respectat jurământul faţă de regele meu. Va însemna mult pentru el, îl va răsplăti pentru câte a făcut pentru mine. M-a învăţat să fiu om. Nu vreau ca acest lucru să rămână nerostit.

Am desfăcut încuietoarea cercelului şi l-am scos din ureche. L-am apăsat în palma moale a bufonului. El stătea pe-o parte şi mă asculta în tăcere. Avea o mină foarte serioasă. Am clătinat din cap.

— Nu am nimic să-i trimit lui Molly, nimic pentru copilul nostru. Se va mulţumi cu acul pe care l-am primit demult de la

Shrewd, şi cu prea puţin altceva. Încercam să-mi controlez vocea, dar mă sufoca însemnătatea cuvintelor mele. Poate e mai înţelept să nu-i spui lui Molly că am supravieţuit temniţei lui Regal. Dacă se poate. Burrich va înţelege de ce trebuie să rămână un secret. Ea m-a jelit odată ca pe-un mort, n-are rost să-i spui altceva. Mă bucur că o vei căuta. Să-i faci jucării lui Nettle.

Oricât m-am luptat împotriva lor, lacrimile îmi înţepară ochii. Bufonul se sculă în capul oaselor şi mă strânse prieteneşte de umăr.

— Dacă vrei s-o găsesc pe Molly, ştii că o voi face, de se va ajunge la asta. Dar de ce trebuie să ne gândim la asemenea lucruri acum? De ce te temi?

— De moartea mea, am recunoscut. Însă dacă mă tem de ea nu înseamnă că o şi împiedic. Aşa că iau ce măsuri pot. Cum ar fi trebuit să iau de multă vreme. L-am privit fix în ochii înceţoşaţi. Promite-mi.

Îşi plecă privirea spre cercelul din palmă.

— Îţi promit. Deşi nu pricep de ce crezi că aş avea mai multe şanse decât tine. Şi nici cum îi voi găsi pe Molly şi Burrich nu ştiu, dar îi voi găsi.

Mi s-a luat o piatră de pe inimă.

— Ţi-am spus şi mai devreme. Nu ştiu decât că stau într-o colibă lângă o localitate numită Capelin Beach. În Buck sunt mai multe localităţi cu numele ăsta, e-adevărat. Dar, dacă tu spui că-i vei găsi, te cred.

— Capelin Beach? Privi undeva departe. Cred că-mi aduc aminte… am crezut că am visat locul. Mişcă din cap şi zâmbi subţire. Aşadar, acum ştiu unul din cele mai mari secrete din Buck. Chade mi-a spus că nici măcar el nu ştie unde a ascuns-o Burrich pe Molly. Avea doar un loc unde lăsa mesaje pentru Burrich, ca să vină Burrich la el. „Cu cât mai puţini oameni cunosc un secret, cu atât mai puţini îl pot da în vileag”, mi-a spus el odată. Dar mie mi se pare că am auzit numele ăsta. Capelin Beach. Ori l-am visat.

Mi se opri inima în piept.

— Ce vrei să spui? Ai avut o viziune cu Capelin Beach?

— Nu, nu o viziune. Îşi însoţi răspunsul cu o clătinare a capului. Un coşmar cumplit, cum altul nu e, atât de rău, încât

atunci când m-a găsit Kettle şi m-a trezit, parcă nici nu dormisem, ci ieşisem din viaţa mea preţ de câteva ore. Clătină iar din cap încet şi se frecă la ochi, căscând. Nici măcar nu-mi amintesc să fi dormit afară. Dar acolo m-au găsit.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu e ceva bine cu tine, m-am scuzat. Erai lângă iazul fierbinte, îmi vorbeai despre Molly şi… altele. Te-ai întins brusc şi-ai adormit. Am crezut că-ţi baţi joc de mine, am recunoscut sfios.

Căscă de-i trosniră fălcile.

— Nici măcar nu-mi aduc aminte să te fi căutat, îmi mărturisi. Adulmecă aerul. Ziceai ceva de friptură?

I-am răspuns înclinând din cap.

— Lupul şi cu mine am prins un ied. E tânăr şi-ar trebui să aibă carnea moale.

— Mi-e atât de foame, încât aş mânca şi pantofi vechi.

Dădu păturile la o parte şi ieşi din cort. M-am dus după el.

Aşa o cină frumoasă nu mai avusesem de câteva zile bune. Bufonul părea istovit şi meditativ şi îşi pierduse umorul grosolan. Carnea, deşi nu atât de moale ca aceea de miel gras, avea un gust mai bun decât toate mâncărurile pe care le gustasem în ultimele săptămâni. La sfârşitul mesei, am împărtăşit senzaţia de odihnă cu burta plină a lui Ochi Întunecaţi. El se încolăcise lângă Kettricken, împărţind straja, iar eu m-am dus direct la culcare în cort.

Crezusem că bufonul nu va avea somn după ce dormise mai toată după-amiaza. Dar el a fost primul care s-a învelit în pături şi dormea dus când eu de-abia-mi scoteam bocancii. Kettle desfăcu tabla de joc şi-mi dădu o problemă cu care să-mi ocup mintea. M-am întins, cu gând să mă odihnesc cât mai puteam, supravegheat de Kettle.

Dar n-am avut parte de odihnă în noaptea aceea. Nici nu aţipisem bine, că bufonul începu să se zvârcolească şi să schelălăie în somn. Până şi Ochi Întunecaţi îşi vârî capul pe uşa cortului ca să vadă ce se întâmplă. Kettle reuşi să-l trezească după câteva încercări, iar când adormi la loc, alunecă imediat în visele lui agitate. M-am dus la el şi l-am scuturat, însă când i-am pus mâna pe umăr, l-am simţit cum pătrunde în mine. Preţ de-o clipă, i-am împărtăşit teroarea din noaptea respectivă.

— Bufonule, trezeşte-te! i-am poruncit şi, ca răspunzând la

cererea mea, se ridică în şezut.

— Dă-mi drumul, dă-mi drumul! ţipă disperat.

Apoi, privind în jur şi văzând că nimeni nu-l ține, căzu înapoi pe spate. Întoarse capul spre mine.

— Ce-ai visat? l-am întrebat.

Se gândi puţin, apoi clătină din cap.

— Nu mai ştiu. Îl scutură un suspin. Dar mă tem că mă aşteaptă iar, dacă închid ochii. Ia să vedem, poate Kettricken are nevoie de tovărăşie. Prefer să stau treaz decât să înfrunt… ce-oi fi avut de înfruntat în vis.

Părăsi cortul. M-am întins înapoi pe spate, cu ochii închişi. L-am găsit, subţire şi lucios ca un fir argintiu. Meşteşugul crease o legătură între noi.

Aha. Despre asta e vorba, deci? se minună lupul.

O simţi şi tu?

Numai câteodată. Seamănă cu legătura ta cu Verity.

Doar că e mai slabă.

Mai slabă? Nu cred. Ochi Întunecaţi chibzui puţin. *Nu-i mai slabă, frate. E diferită. E mai degrabă una făurită de Har, decât de Meşteşug.*

Lupul ridică ochii spre bufonul care tocmai ieşea din cort. După un timp, bufonul se încruntă şi plecă ochii spre el.

Vezi, spuse lupul, *mă simte. Nu foarte clar, dar mă simte. Salutare, bufonule. Mă gâdilă pe la ureche.*

Afară, în faţa cortului, bufonul întinse mâna dintr-odată şi-l scarpină pe lup între urechi.

33

CARIERA

Printre locuitorii de la munte circulă legende despre o rasă străveche înzestrată cu numeroase puteri magice şi cunoscătoare a multor lucruri acum pierdute pentru oameni. Aceste legende seamănă în multe privinţe cu cele despre spiriduși pe care le spun Bătrânii în cele Şase Ducate. În unele cazuri, sunt atât de asemănătoare, încât e vorba, fără îndoială, de aceeaşi poveste înflorită de oameni diferiţi. Exemplul cel mai evident e povestea „Scaunului zburător al fiului văduvei”. La munteni, ea se numeşte „Sania zburătoare a băiatului orfan”.

Locuitorii din Regatul Munţilor vă vor spune că membrii rasei aceleia sunt creatorii monumentelor bizare pe care le întâlneşti în pădurile lor. Tot lor le sunt atribuite şi realizări mai neînsemnate, ca unele jocuri de strategie încă jucate de copii, şi un instrument de suflat neobişnuit, care se umflă nu cu aerul scos de om din plămâni, ci cu răsuflarea „prinsă” într-o băşică umflată. Se mai spun basme despre oraşe străvechi din creierii munţilor, în care au locuit membrii rasei străvechi. Cu toate acestea, nu am găsit nicăieri în literatura lor, orală sau scrisă, relatări despre cum au dispărut ei.

Peste trei zile, am ajuns la carieră. Călătorisem pe o vreme dintr-odată foarte caldă. Aerul fremăta de miresmele frunzelor proaspăt ieşite din muguri şi-ale florilor, de fluieratul păsărilor şi de zumzetul insectelor. De-o parte şi de alta a drumului Meşteşugului, viaţa îmbobocea. Îl străbăteam cu simţurile alerte, mai conştient că trăiesc decât oricând. Bufonul nu mai

scosese o vorbă despre cele profeţite despre mine. I-am fost recunoscător. Ochi Întunecaţi, descoperisem eu, avea dreptate. Era destul de greu să ştiu ce ştiam, nu trebuia să mă mai şi gândesc la asta.

Atunci am ajuns la carieră. Prima oară nu părea că am dat peste o fundătură. Drumul cobora în nişte chei săpate în piatră seacă, o regiune de două ori cât castelul Buckkeep. Pereţii văii erau verticali şi arizi, cu adâncituri în locurile din care se scobiseră blocuri imense de piatră neagră. Pe ici, pe colo, cascada de vegetaţie crescută din pământul de la marginea carierei acoperea suprafaţa verticală de piatră. Apa de ploaie se adunase în fundul gropii şi căpătase o culoare verde. Altă vegetaţie nu se vedea, pentru că nu prea era pământ din care să crească. Sub tălpile noastre, dincolo de marginea drumului Meşteşugului, se întindea piatra neagră golaşă din care fusese croit drumul nostru. Când am înălţat capetele spre stânca ameninţătoare din faţă, am dat de piatră neagră cu vinişoare argintii. Pe fundul carierei, câteva blocuri imense fuseseră abandonate printre grămezi de moloz şi praf. Erau mai mari decât o clădire. Nu-mi închipuiam cum fuseseră tăiate, darămite transportate. Lângă ele zăceau rămăşiţele unor maşinării gigantice, ca nişte motoare de asediu. Le putrezise lemnul, metalul le ruginise. Se înghesuiau una într-alta ca oasele unui schelet. În carieră domnea liniştea.

Două lucruri îmi atraseră imediat atenţia. Primul, stâlpul negru care se înălţa în calea noastră, gravat cu aceleaşi rune antice pe care le văzusem şi înainte. Al doilea, absenţa oricăror animale.

M-am oprit lângă stâlp. Mi-am trimis Harul în explorare, iar lupul mi se alătură în căutare. Numai piatră rece.

Pesemne vom învăţa să mâncăm piatră acum, ce zici? sugeră Ochi Întunecaţi.

— La noapte va trebui să vânăm în altă parte, l-am aprobat.

— Şi să găsim apă curată, adăugă bufonul.

Kettricken se oprise lângă stâlp. Jeppele începuseră deja să se risipească, căutând disperate ceva verde de mâncat. Graţie Meşteşugului şi Harului, în mod obişnuit, simţeam mai acut prezenţa altora. Dar în momentul acela, pe regină n-am simţit-o deloc, împietrise şi avea privirea goală. Îi căzuse faţa ca şi când

ar fi îmbătrânit sub ochii mei. Îşi plimba ochii pe piatra moartă şi, din întâmplare, îi căzură pe mine. Buzele i se întinseră într-un surâs al suferinţei.

— Nu-i aici, zise ea. Am bătut atâta drum, iar el nu-i aici.

N-am ştiut ce să-i spun. Îmi închipuisem multe finaluri ale expediţiei noastre, dar o carieră de piatră părăsită nu făcea parte din ele. Am vrut s-o încurajez, dar n-am găsit cuvintele potrivite. Acela era locul însemnat pe hartă şi, evident, destinaţia finală a drumului Meşteşugului. Se ghemui încet şi se aşeză direct pe piatra de la baza stâlpului. Stătu acolo pur şi simplu, prea obosită şi descurajată ca să plângă. Când m-am uitat la Kettle şi la Starling, am constatat că se holbau la mine ca şi când eu ar fi trebuit neapărat să am un răspuns pentru Kettricken. Nu aveam. Căldura zilei mă moleşea. Am străbătut cale atât de lungă, numai pentru atât…

Simt duhoare de hoit.

Eu, nu. Era ultimul lucru la care voiam să mă gândesc atunci.

Nici nu m-am aşteptat, cu nasul tău prost. Dar nu departe de aici se află un cadavru.

— Atunci du-te şi tăvăleşte-te în el, dacă chiar vrei să vezi ce e, l-am expediat eu pe un ton cam aspru.

— Fitz, mă mustră Kettle când Ochi Întunecaţi plecă hotărât, cu paşi repezi.

— Vorbeam cu lupul, am rostit, cu glas stins.

Bufonul încuviinţă cu privirea goală. Nu era deloc în apele lui. Bătrâna insistase să ia în continuare scoarţă de spiriduş, deşi, cum nu mai aveam prea multă, îi dădea o doză foarte mică, ceai fiert cu aceeaşi cantitate de plantă cine ştie a câta oară. Din când în când aveam impresia că surprind legătura creată de Meşteşug între noi. Dacă mă uitam la el, câteodată se răsucea şi-mi întorcea privirea, chiar din partea opusă a taberei. Dar nimic mai mult. Când i-am vorbit despre asta, mi-a spus că uneori simţea ceva, dar nu ştia sigur ce anume. Despre lucrurile pe care mi le spusese lupul n-am pomenit nimic. Îmi amintea de un om care îşi revenea după o boală îndelungată, îşi cruţa puterile. Vorbea puţin, îi dispăruse chiar şi voioşia puţin umbrită de amărăciune. Încă o grijă pe umerii mei.

E un bărbat!

Duhoarea îi umplea nările lui Ochi Întunecaţi. Îmi venea să

vomit. „Verity”, am murmurat pentru mine, îngrozit. Am luat-o la goană în direcţia în care plecase lupul. Bufonul porni mai încet după mine, plutind ca puful în vânt. Femeile ne urmăriră din ochi fără să înţeleagă ce facem.

Cadavrul era înfipt între două blocuri uriaşe de piatră, într-o poziţie de parcă, deşi mort, tot voia să se ascundă. Lupul îi dădea târcoale agitat, cu blana zbârlită. M-am oprit la o oarecare distanţă de el, apoi mi-am desuflecat manşeta cămăşii şi mi-am acoperit cu ea nasul şi gura. Mi-a ajutat puţin, dar tot simţeam duhoarea. M-am apropiat de cadavru, făcându-mi curaj pentru ceea ce ştiam că trebuie să fac. Când am ajuns lângă el, am prins mantaua elegantă şi-am tras-o la o parte.

— Nu sunt muşte, observă bufonul, ca prin vis.

Avea dreptate. Nu erau nici muşte, nici viermi. Moartea putrezise, în tăcere, chipul bărbatului. Avea ten închis la culoare, de plugar ars de soare. Teama îi schimonosise trăsăturile, dar am ştiut că nu e Verity. Totuşi, l-am cercetat cu atenţie înainte de a-l recunoaşte.

— Carrod, am zis încet.

— Un membru al grupului de iniţiaţi al lui Regal? întrebă bufonul, de parcă ar mai fi existat un alt Carrod.

I-am confirmat înclinând din cap. Cu manşeta la nas şi la gură, am îngenuncheat lângă trupul neînsufleţit.

— Cum a murit? vru să ştie bufonul.

Nu-l deranja putoarea, dar eu nu credeam că pot vorbi fără să-mi vină rău. Am ridicat din umeri. Ca să-i răspund la întrebare, ar fi însemnat să inspir normal. Am tras de hainele cadavrului cu băgare de seamă. Mortul era şi ţeapăn, şi moale. Era greu să-l examinez, dar nu vedeam urme de violenţă. Am tras puţin aer în piept şi mi-am ţinut răsuflarea, apoi i-am desfăcut catarama centurii cu ambele mâini. I-am tras-o din jurul taliei cu săculeţ şi cuţit cu tot, şi m-am retras degrabă de lângă el.

Kettricken, Kettle şi Starling ajunseră la noi tocmai când forţam gura săculeţului. Nu ştiam ce speram să găsesc, dar am fost dezamăgit. O mână de monede, cremene şi o gresie. L-am aruncat pe jos şi mi-am frecat mâna de pantaloni. Mirosea a moarte.

— E Carrod, le informă bufonul pe femei. Probabil că l-a

transportat stâlpul.

— Ce l-a ucis? întrebă Kettle.

I-am întâlnit privirea.

— Nu ştiu. Cred că Meşteşugul. Indiferent ce anume a fost, a vrut să se ascundă. Între rocile acelea. Haideţi să ne îndepărtăm de miasme, am propus.

Ne-am retras lângă stâlp. Ochi Întunecaţi şi cu mine am ajuns ultimii la el. Eram nedumerit. Mi-am dat seama că mă foloseam de toate mijloacele ca să-mi întăresc zidurile Meşteşugului. Vederea lui Carrod mort mă şocase. Un iniţiat mai puţin, mi-am zis. Dar fusese aici, chiar aici, în carieră, când murise. Dacă-l omorâse Verity, însemna că fusese şi el aici. M-am întrebat dacă aveam să dăm peste Will şi peste Buri în carieră, dacă veniseră şi ei să-l atace pe Verity. Mă îngrozea ideea că, probabil, aveam să găsim trupul neînsufleţit al lui Verity, însă lui Kettricken nu i-am mărturisit niciuna din frământările mele.

Cred că lupul şi cu mine am avut aceeaşi senzaţie deodată.

— E ceva viu acolo în spate, am spus. În interiorul carierei.

— Ce anume? vru să ştie bufonul.

— Nu ştiu.

Mă străbătu un fior. Harul meu nu simţea nimic, venea şi se retrăgea. Cu cât pipăiam cu el mai mult, ca să descopăr ce e, cu atât mă ocolea.

— Verity? mă întrebă Kettricken.

Mă duru sufletul să-i citesc iarăşi un licăr de speranţă în ochi.

— Nu, i-am răspuns cu glas blând. Nu cred. Nu pare om. N-am mai simţit aşa ceva până acum. Cred, am spus după o pauză, că ar trebui să aştepţi aici până mă duc cu lupul să văd despre ce e vorba.

— Nu.

Vorbise Kettle, nu Kettricken, dar, când am întors capul către regina mea, am văzut că era de acord cu ea.

— Mai curând ar trebui ca tu şi bufonul să rămâneţi aici, cât mergem noi să cercetăm cariera, îmi spuse ea cu asprime. Voi doi sunteţi supuşi riscurilor aici. Dacă l-am găsit pe Carrod, Will şi Buri ar putea fi înăuntru.

Până la urmă, am hotărât că vom intra cu toţii, dar cu multă prudenţă. Ne-am răspândit în formă de evantai şi am traversat podeaua carierei. Nu le puteam spune exact unde simţeam

fiinţa dinăuntru, aşa că eram toţi pe aceeaşi poziţie. Cariera era ca podeaua unei grădiniţe de copii, plină de cuburi şi jucării imense. Am trecut pe lângă un bolovan parţial cioplit. Îi lipsea fineţea statuilor din grădina de piatră. Lucrătura era stângace şi grosolană, chiar uşor obscenă. Semăna cu un mânz înainte de termen. Mi s-a făcut scârbă şi-am trecut pe lângă el cât de repede am putut, până la următoarea poziţie avantajoasă.

Ceilalţi procedau la fel, mişcându-se din refugiu în refugiu, toţi străduindu-se să nu-l scape din ochi măcar pe unul din grup. Crezusem că nu voi da peste ceva mai tulburător decât sculptura aceea crudă, dar următoarea se strâmbă la mine. Cineva gravase, cu detalii sfâşietoare, un dragon înnămolit. Avea aripile întinse pe jumătate şi ochii daţi peste cap, în agonie, sub pleoapele întredeschise. Îl călărea o femeie tânără. Strângea gâtul şerpuitor şi-şi lipea obrazul de el. Faţa ei era întruchiparea agoniei, gura, deschisă, iar trăsăturile încordate, muşchii gâtului gata să-i plesnească. Şi femeia, şi dragonul fuseseră lucraţi în culori şi tuşe măiestre. Se vedeau genele şi firele de păr auriu ale fetei, solzii verzi şi fini din jurul ochilor dragonului, chiar şi picăturile de salivă care atârnau pe buzele lui contorsionate. Dar acolo unde ar fi trebuit să fie labele puternice şi coada biciuitoare era numai piatră neagră, ca şi cum cei doi ar fi aterizat într-o groapă cu smoală şi nu mai putuseră scăpa.

Ca statuie, îţi rupea inima. Kettle îşi întoarse faţa de la ea, cu ochii în lacrimi. Dar ceea ce ne tulbura pe Ochi Întunecaţi şi pe mine era Harul pe care îl emana. Mai firav decât al statuilor din grădina de piatră, dar cu atât mai pătrunzător. Reda chinurile morţii, îndurate de o creatură prinsă în capcană. Oare de cât talent fusese nevoie ca să dai atâta viaţă unei statui? Admiram măiestria artistului, dar îi puneam deopotrivă la îndoială intenţia. Totuşi, ea caracteriza mare parte din sculpturile rasei aceleia străvechi, înzestrate cu Meşteşug. Furişându-mă pe lângă dragonul muribund, m-am întrebat dacă asta simţisem lupul şi cu mine. Mi se făcu părul măciucă văzându-l pe bufon că se întoarce şi se uită lung la statuie, încruntat. O simţea şi el, chiar dacă nu atât de limpede. *Poate asta am simţit, Ochi Întunecaţi. Poate nu e nicio fiinţă vie în carieră, până la urmă, doar acest monument al unei morţi lente.*

Nu. Simt un miros.

Mi-am deschis mai larg nările, am scos un mic fornăit ca să mi le curăţ, apoi am inspirat încet şi prelung. Nu aveam un miros atât de ascuţit ca Ochi Întunecaţi, dar simţurile lupului le amplificau pe ale mele. Am adulmecat transpiraţie şi miros fad de sânge, amândouă proaspete. Dintr-odată, lupul se apropie mai mult de mine şi ne-am strecurat, ca unul, pe la capătul unui bolovan mare cât două colibe la un loc.

Am tras cu ochiul după colţul bolovanului, apoi am înaintat cu grijă. Ochi Întunecaţi trecu discret în faţa mea. Pe bufon l-am văzut la capătul opus, iar pe ceilalţi îi simţeam apropiindu-se. Nimeni nu vorbea.

Am dat peste alt dragon, mare cât o corabie. Era din piatră neagră şi se tolănea adormit pe blocul din care ieşea. Aşchii, despicături şi praf de rocă înconjurau zona din jurul lui. M-a impresionat, chiar de la distanţa aceea. Deşi dormea adânc, fiecare trăsătură sugera putere şi nobleţe. Aripile adunate de-a lungul corpului semănau cu nişte vele strânse, iar gâtul arcuit, masiv, mă trimise cu gândul la un cal de luptă. L-am admirat câteva clipe înainte de a sesiza silueta cenuşie şi măruntă, care zăcea cu membrele desfăcute alături de dragon. M-am uitat la ea şi-am încercat să-mi dau seama dacă licărul de viaţă pe care îl percepeam venea de la ea sau de la dragon.

Bucăţile rupte de piatră formau un fel de rampă care urca până la blocul din care ieşea dragonul. Am crezut că silueta va tresări la auzul pietrelor trosnind sub tălpile mele, dar ea nu se mişcă şi nici eu n-am sesizat gesturi vagi sau respiraţie slabă. Ceilalţi rămaseră în spatele meu, privindu-mă cum urc rampa. Numai Ochi Întunecaţi mă însoţi, cu blana zbârlită pe spinare. Eram la un braţ de siluetă, când se ridică dintr-o mişcare şi se întoarse cu faţa spre mine.

Era bătrân şi slab, cu barbă şi păr cărunt. Veşmintele zdrenţuite căpătaseră culoarea cenuşie de la praful de stâncă, şi avea praf şi pe un obraz. Genunchii care ieşeau prin pantaloni aveau cruste şi sângerau de la prea mult stat în genunchi pe piatra colţuroasă. Labele picioarelor erau învelite în cârpe. Cu mâna ascunsă într-o mănuşă cenuşie, înşfăcă o sabie cu lama zimţată în prea multe locuri, dar n-o ridică, ca să se pregătească de atac. Îi venea prea greu şi s-o ţină în mână. Instinctul îmi

spuse să-mi depărtez braţele de corp, ca să-i arăt că sunt neînarmat. La început, se uită la mine fără prea mult interes, apoi ridică încet ochii spre faţa mea. Ne-am studiat unul pe celălalt câteva clipe. Ochii săi mijiţi, aproape orbi, îmi aminteau de harpistul Josh. Falca de jos îi căzu brusc, dezvelindu-i dinţii surprinzător de albi.

— Fitz? întrebă el ezitant.

I-am recunoscut vocea, deşi se îngroşase. Trebuia să fie Verity. Dar şi ultima părticică din mine ţipa îngrozită la epava în care se transformase. Din spate se auzea piatra trosnind sub tălpi grăbite. M-am întors la timp s-o văd pe Kettricken alergând pe rampa din bolovani fărâmicioşi. Speranţa şi disperarea se războiau pe faţa ei, dar strigă „Verity!”, şi-şi puse toată dragostea în cuvântul acela. Ţâşni cu braţele întinse spre el. De-abia am reuşit s-o prind când se repezi pe lângă mine.

— Nu! i-am strigat. Nu-l atinge!

— Verity! ţipă ea încă o dată, apoi se zbătu în strânsoarea mea urlând: Lasă-mă, lasă-mă să merg la el!

Cu greu am ţinut-o să nu fugă.

— Nu, am repetat încet.

Ca în alte dăţi, porunca mea blândă îi potoli zbaterea. Mă privi întrebătoare.

— Mâinile şi braţele îi sunt acoperite cu magie. Nu ştiu ce ţi s-ar întâmpla, dacă ar fi să te atingă.

Se răsuci în îmbrăţişarea mea aspră ca să-l privească pe soţul ei. El stătea şi se uita la noi cu un zâmbet blând, dar confuz, pe buze. Îşi lăsă capul pe-o parte ca şi când ne-ar fi cercetat, apoi se aplecă încet şi lăsă jos sabia. Atunci văzu şi Kettricken ceea ce eu întrezărisem înainte. Scântei argintii îi învăluiau antebraţul şi degetele. Verity nu purta mănuşi; braţele şi mâinile îi erau impregnate cu putere pură, iar pe faţă, acolo unde se atinsese cu degetele, nu era murdar de praf, ci pătat de putere.

Ceilalţi urcară pe rampă în spatele nostru, scârţâind piatra sub tălpi. N-a fost nevoie să mă întorc ca să ştiu că au rămas cu gurile căscate. Într-un sfârşit, bufonul murmură:

— Verity, prinţul meu, am sosit.

Am auzit un sunet, jumătate suspin, jumătate respiraţie. M-a făcut să întorc capul. Kettle se ghemui încet, ca o corabie găurită. Duse o mână la piept şi una la gură şi se prăbuşi în

genunchi. Îi ieşiră ochii din orbite când se uită la mâinile lui Verity. Dintr-un pas, Starling ajunse lângă ea. Kettricken se zbătea uşor în braţele mele. I-am privit expresia înmărmurită, apoi i-am dat drumul. Înainta foarte încet spre Verity. El o urmări cum se apropie. Nu avea o figură impasibilă, dar nici nu clădea semne că ar recunoaşte-o. La un braţ de el, regina se opri. Se lăsă o linişte desăvârşită. Îl cercetă câteva clipe, apoi scutură din cap, ca pentru a răspunde întrebării căreia îi dăduse glas:

— Soţul meu, domnul meu, nu mă cunoşti?

— Soţ, repetă Verity cu voce stinsă. Îşi încruntă mai tare fruntea. Se purtă ca un om care-şi aminteşte lucruri învăţate cândva pe de rost. Prinţesa Kettricken din Regatul Munţilor. Mi-a fost dată de soţie. O zvârlugă de fată, o pisicuţă sălbatică, cu păr bălai. Atât mi-am amintit despre ea, până când mi-au adus-o. Un zâmbet discret îi destinse obrazul. În noaptea aceea, am desfăcut părul de aur curgător ca un râu năvalnic, mai fin ca mătasea. Atât de fin, că n-am îndrăznit să-l ating, cu atât mai puţin să mi-l înfăşor pe degetele bătătorite.

Kettricken îşi duse mâna la păr. Când primise vestea morţii lui Verity, şi-l tunsese scurt perie. Acum îi ajungea aproape până la umeri, dar îi pierise luciul de mătase de atâta umblat prin soare, ploaie şi praf. Şi-l eliberă din coada împletită şi scutură din cap.

— Domnul meu, rosti ea uşor. Îşi mută ochii de la mine la el. Nu te-aş putea atinge? îl imploră.

— O… Verity păru să cugete la rugămintea ei. Se uită la mâinile sale, îşi îndoi degetele argintii. O, mă tem că nu. Nu. Nu, mai bine nu.

Vorbi cu părere de rău, dar am avut impresia că regreta doar că trebuie s-o refuze, nu că n-o putea atinge şi el. Kettricken îşi trase răsuflarea zgomotoasă.

— Domnul meu, începu ea, apoi îi pieri glasul. Verity, am pierdut copilul nostru. Fiul nostru a murit.

Numai atunci am înţeles ce povară fusese gândul acela pentru ea în timp ce-şi căuta soţul, ştiind că trebuia să i-l spună şi lui. Îşi plecă fruntea mândră, aşteptând revărsarea mâniei lui. În locul ei, primi o pedeapsă mai grea.

— O, rosti Verity. Am avut un fiu? Nu-mi amintesc…

Cred că din cauza asta Kettricken a cedat. A descoperit că

vestea ei cutremurătoare nu-l supăra şi nu-l întrista, ci-l nedumerea. Probabil că se simţea trădată. Fuga ei disperată din castelul Buckkeep, greutăţile îndurate pentru a-şi proteja copilul nenăscut, lungile luni de sarcină, petrecute în singurătate, culminând cu naşterea bebeluşului mort, care-i sfâşiase inima: aceasta fusese viaţa ei în ultimul an. Iar acum stătea în faţa soţului ei, a regelui ei, iar el bâjbâia prin amintiri după moartea copilului său, rostind un simplu „O”. Mi-a fost ruşine pentru bătrânul acela şubred, care se uita la regină cu ochi mijiţi şi-i oferea zâmbete ostenite.

Kettricken nu ţipă şi nu plânse. Pur şi simplu se întoarse şi plecă. Am simţit multă stăpânire de sine şi furie năvalnică în retragerea ei. Starling, ghemuită lângă Kettle, o urmări cu privirea. Vru să se ridice şi s-o urmeze, dar Kettricken o opri cu un gest discret. Coborî singură rampa de piatră şi se îndepărtă.

Mă duc cu ea?

Te rog. Dar n-o tulbura.

Nu sunt prost.

Ochi Întunecaţi plecă şi se ţinu coadă după regină. Am ştiut, deşi l-am avertizat, că s-a dus direct la ea, s-a aşezat şi şi-a proptit capul mare de piciorul ei. Ea îngenunche dintr-odată şi-l îmbrăţişa, îşi vârî obrazul în blana lui şi-o udă cu lacrimi. Lupul se întoarse şi-o linse pe mână. *Pleacă,* mă certă el, aşa că m-am retras dintre ei. Am clipit, dându-mi seama că mă holbasem la Verity în tot timpul ăsta. Ochii lui se întâlniră cu ai mei. Îşi drese glasul:

— FitzChivalry, rosti şi inspiră adânc, apoi dădu drumul aerului din plămâni. Sunt aşa de obosit, rosti el, vrednic de milă. Şi mai sunt atâtea de făcut. Arătă spre dragonul din spatele lui. Se ghemui anevoie şi se aşeză lângă statuie. M-am străduit din toate puterile, mărturisi, dar nu neapărat pentru mine.

Bufonul îşi veni în fire înaintea mea.

— Domnul meu, prinţe Verity, începu, apoi se opri. Regele meu. Sunt eu, bufonul. Pot să-ţi fiu de folos?

Verity înălţă capul spre bărbatul slab şi palid din faţa lui.

— Aş fi onorat, răspunse. Mişcă aprobator din cap. Să accept loialitatea şi serviciile celui care l-a slujit și pe tatăl, şi pe regina mea cu atâta sârguinţă. Preţ de-o clipă, l-am întrezărit pe Verity cel de demult. Dar siguranţa dispăru imediat de pe chipul său.

Bufonul înaintă şi îngenunche lângă el. Îl bătu prieteneşte pe umăr, ridicând un norişor de praf.

— Te voi îngriji, îi promise. Cum l-am îngrijit pe tatăl tău. Se ridică brusc şi se răsuci spre mine. Mă duc după vreascuri şi apă curată. Se uită la femeile din spatele meu. Kettle şi-a revenit? o întrebă pe Starling.

— Era să leşine, îi răspunse cântăreaţa, dar Kettle o întrerupse imediat:

— Am suferit un şoc în adâncul sufletului, bufonule, şi nu mă grăbesc să mă ridic. Dar Starling e liberă să facă ce trebuie făcut.

— Aha, foarte bine. Bufonul preluase controlul. Parcă organiza o petrecere la un ceai. Dacă eşti aşa drăguţă, domniţă Starling, vrei să te ocupi să ridici cortul? Nu unul, mai bine două, dacă eşti în stare. Vezi ce ne-a mai rămas de mâncare şi pregăteşte masa. Una generoasă, cred că ne-ar prinde bine tuturor. Mă voi întoarce repede cu vreascuri şi apă. Şi nişte verdeţuri, dacă am noroc. Aruncă ochii spre mine. Ai grijă de rege, murmură, apoi plecă.

Starling rămase cu gura căscată, dar se sculă şi se duse să caute jeppele rătăcite. Kettle o urmă agale.

Aşadar, după atât timp şi o călătorie atât de lungă, am rămas singur cu regele meu. „Vino la mine”, îmi poruncise, iar eu îl ascultasem. Mă încercă o scurtă senzaţie de linişte la gândul că nu aveam să mai aud vocea aceea stăruitoare.

— Am venit, regele meu, am rostit încet, şi pentru mine, dar şi pentru el.

Verity tăcu. Se întorsese cu spatele la mine şi cioplea de zor statuia cu sabia. Îngenunchease şi, apucând arma de mâner şi de lama boantă, zgârie cu vârful piatra de la piciorul din faţă al dragonului. M-am apropiat ca să-l urmăresc cum râcâie roca neagră a piedestalului. Era atât de concentrat şi făcea mişcări atât de precise, încât mă nedumerea.

— Verity, ce faci?

— Cioplesc un dragon, îmi răspunse, fără măcar să se uite la mine.

Câteva ore mai târziu, trudea în continuare. Răzuitul monoton al lamei pe piatră, râc, râc, râc, mă făcea să scrâşnesc din dinţi şi mă călca pe nervi. Rămăsesem pe piedestal cu el. Starling şi

bufonul înălţaseră cortul nostru şi încă unul mai mic, încropit din păturile de iarnă care nu ne mai trebuiau. Ardea şi focul. Kettle poruncea unei oale puse la fiert. Bufonul alegea verdeţurile şi rădăcinile pe care le adunase, iar Starling pregătea aşternutul în corturi. Kettricken ni se alăturase, dar pentru foarte scurt timp, numai ca să-şi ia arcul şi tolba din desagii căraţi de jeppe. Ne anunţase că pleacă la vânătoare cu Ochi Întunecaţi. Lupul îmi aruncase o privire jucăuşă din ochii lui negri, iar eu tăcusem mâlc.

Aflasem foarte puţine despre Verity de când îl găsisem. Îşi ţinea ridicate zidurile masive ale Meşteşugului. Aproape că nu-l mai simţeam. Ceea ce am descoperit când l-am cercetat cu Harul m-a tulburat mai tare. I-am surprins Harul nestatornic, dar nu l-am înţeles. Am avut impresia că viaţa şi conştiinţa lui oscilau între trupul său şi statuia măreaţă a dragonului. Mi-am adus aminte când mai trăisem cu o asemenea senzaţie: la întâlnirea cu bărbatul înzestrat cu Har şi ursoaica lui. Cei doi împărtăşiseră aceeaşi scurgere a vieţii de la unul la celălalt. Bănuiam că oricine ne cerceta la fel pe lup şi pe mine descoperea acelaşi lucru. Ne împărtăşeam gândurile de atâta vreme, încât uneori deveneam o singură fiinţă. Dar asta nu-mi explica de ce s-ar fi legat Verity de o statuie, nici de ce se încăpăţâna s-o cioplească. Îmi venea să-i smulg sabia şi să i-o arunc, dar m-am abţinut. Ca să fiu sincer, părea atât de obsedat de sculptură, încât mi-a fost teamă să-l întrerup.

Mai devreme, încercasem să-i pun unele întrebări. Când îl întrebasem ce se petrecuse cu însoţitorii lui, clătinase uşor din cap.

— Ne-au hărţuit ca un stol de ciori care hărţuieşte un vultur. Apropiindu-se, croncănind, ciupind şi luându-şi zborul când îi atacam.

— Ciori? îl întrebasem.

— Mercenari, îmi explicase el, scuturând din cap la prostia mea. Ne atacau din ascunzişuri. Uneori veneau peste noi noaptea. Pe unii din oamenii mei îi zăpăcea Meşteşugul iniţiaţilor. Celor sensibili nu le puteam proteja minţile. Iniţiaţii le trimiteau temeri noaptea şi-i făceau să se suspecteze între ei. Aşa că le-am poruncit să se întoarcă; le-am impus porunca prin Meşteşug, ca să-i salvez unii de alţii.

A fost singura întrebare la care a dat un răspuns coerent. Din câte i-am pus, a răspuns numai la câteva, dar aiurea sau evaziv. Aşa că am renunţat. În schimb, m-am trezit că-i raportez. A fost o poveste lungă, pentru că am început cu ziua plecării lui. Mare parte din cele povestite le ştia deja, dar i le-am repetat, pentru orice eventualitate. Dacă avea minţile rătăcite, aşa cum mă temeam eu, l-ar putea ajuta să-şi împrospăteze memoria. Iar dacă, sub înfăţişarea lui prăfuită, se ascundea mintea lui ascuţită cea dintotdeauna, atunci nu-i strica să audă întâmplările aşezate la locul lor, în ordinea corectă. Alt mijloc nu vedeam să ajung la el.

Am început povestea, cred, ca să-l fac să-şi dea seama prin câte trecusem ca să ajungem la el. În plus, voiam să conştientizeze ce se întâmpla în regatul lui, în timp ce el tândălea pe lângă dragon. Poate speram să trezesc în el sentimentul responsabilităţii faţă de poporul lui. Cât i-am vorbit, a rămas indiferent, dar din când în când mă încuviinţă tăcut şi grav, de parcă îi confirmam o teamă lăuntrică. Şi toată vremea vârful sabiei răzuia piatra neagră, râc, râc, râc.

Se întunecase de-a binelea când am auzit paşii târşâiţi ai lui Kettle în spatele meu. M-am oprit din istorisirea aventurilor mele în oraşul ruinat şi m-am întors către ea.

— Am adus ceai pentru amândoi.

— Mulţumesc, i-am spus şi-am luat cana din mâinile ei, dar Verity nu făcu decât să ridice puţin ochii de la piatra răzuită.

O vreme, bătrâna rămase cu mâna întinsă. Când vorbi, nu-i reaminti de ceai:

— Ce faci? îl întrebă cu glas blând.

Răzuitul încetă brusc. Verity întoarse ochii spre ea, apoi spre mine, de parcă ar fi vrut să vadă dacă auzisem şi eu întrebarea aceea ridicolă. Expresia mea nedumerită îl miră. Îşi drese glasul:

— Cioplesc un dragon.

— Cu lama sabiei? vru să ştie Kettle, din curiozitate, nu de altceva.

— Numai părţile brute. La cele mai migăloase, folosesc cuţitul. Iar la cele foarte fine, degetele şi unghiile. Întoarse capul şi studie statuia imensă. Aş vrea să spun că e aproape gata, rosti şovăielnic, dar cum aş putea, când mai sunt atâtea de făcut? Atât de multe… şi mă tem că va fi prea târziu.

— Prea târziu pentru ce? l-am întrebat, cu tonul blajin al lui Kettle.

— Păi… prea târziu pentru a salva poporul celor Şase Ducate. Mă privi ca pe-un prostovan. De ce altceva aş face asta? De ce altceva mi-aş fi părăsit ţara şi regina, ca să vin aici?

Am încercat să-l înţeleg, dar îmi ieşi de pe buze o întrebare care mă frământase:

— Crezi că ai cioplit tu singur tot dragonul acesta?

Verity se gândi puţin înainte de a răspunde.

— Nu. Sigur că nu.

Dar, chiar când m-am simţit uşurat că nu era complet nebun, el adăugă:

— Nu e gata. Admiră din nou dragonul cu privirea cu care-şi admira cândva hărţile cele mai reuşite. Dar şi atât cât am lucrat mi-a luat mult timp. Foarte mult timp.

— Nu vrei să bei ceai cât e cald, domnule? îl întrebă Kettle, oferindu-i iar cana.

Verity o privi ca pe-un obiect necunoscut, apoi o luă cu o privire serioasă.

— Ceai. Am şi uitat de ceai. Nu-i scoarţă de spiriduş, nu? Pe Eda cea milostivă, nu suportam fiertura aia amară!

Kettle se strâmbă când îl auzi vorbind de ea.

— Nu, domnule, nu-i scoarţă de spiriduş, te asigur. E făcut din ierburi de la marginea drumului, mă tem. Din urzică şi un pic de mentă.

— Ceai de urzică. Mama ne dădea ceai de urzică să ne întărească primăvara. Zâmbi pentru sine. Îl voi pune în dragonul meu. Ceaiul de urzică făcut de mama. Sorbi din el, apoi se miră: E cald… e mult de când n-am mai pus în gură ceva cald.

— De când? îl întrebă Kettle, de dragul conversaţiei.

— De… mult timp, răspunse Verity şi mai luă o înghiţitură. Sunt peşti în râul de-afară. Dar e greu să-mi fac timp să-i prind, cu atât mai mult să-i gătesc. De fapt, uit de ei. Am pus atâtea lucruri în dragon… poate şi pe acesta.

— Şi de când n-ai mai dormit? stărui Kettle.

— Nu pot să dorm şi să lucrez în acelaşi timp, sublinie Verity. Iar lucrul trebuie terminat.

— Şi va fi terminat, îi promise bătrâna. Dar la noapte vei face o mică pauză, ca să mănânci şi să bei, apoi să dormi. Vezi? Uite-

acolo, jos. Starling ţi-a pregătit un cort şi înăuntru e căldură, un aşternut moale. Şi apă caldă, ca să te speli. Şi haine curate, câte putem să-ţi oferim.

Verity se uită la mâinile lui argintate.

— Nu ştiu dacă pot să mă spăl, îi mărturisi.

— Atunci te vor ajuta FitzChivalry şi bufonul, îl asigură Kettle veselă.

— Mulţumesc. Ar fi bine. Dar… Îşi îndreptă ochii undeva departe. Kettricken. Nu a fost aici acum o vreme? Sau am visat? Atât de multă putere avea în ea, aşa că am pus-o în dragon. Cred că de ea mi-a fost cel mai dor, din câte am pus în dragon. În clipele în care îmi amintesc de ce mi-e dor, adăugă după o mică pauză.

— Kettricken e aici, l-am liniştit. S-a dus să vâneze, dar se va întoarce curând. Vrei să fii spălat şi curat până atunci?

Mă hotărâsem să răspund numai acelor părţi din conversaţie care aveau înţeles şi să nu-l tulbur cu întrebări despre cele lipsite de sens.

— Să vezi dincolo de asemenea lucruri, îmi spuse cu o nuanţă de mândrie în voce. Totuşi, ar fi frumos… dar sunt atâtea de făcut.

— Se întunecă şi nu mai poţi lucra astăzi. Aşteaptă până mâine. Le vei termina atunci, îl asigură Kettle. Mâine te voi ajuta şi eu.

Verity scutură încet din cap. Sorbi iar din ceai. Până şi băutura aceea slabă îi sporea puterile.

— Nu. Mă tem că nu se poate. Ştii, trebuie să lucrezi singur.

— Mâine, vei vedea lucrurile altfel. Cred că, dacă te mai întremezi, ar fi posibil să te ajut. Dar până atunci, hai să nu ne mai gândim la asta.

Verity oftă şi-i întinsă cana goală. Ea îl apucă iute de braţ şi-l ridică în picioare. Avea forţă pentru vârsta ei. Nu încercă să-i ia sabia din mână, dar el o lăsă să cadă. M-am aplecat şi-am ridicat-o. El o urmă supus pe Kettle, de parcă atunci când îl luase de braţ, îi luase şi voinţa. Mergând în spatele lor, am cercetat sabia care fusese mândria lui Hod. Oare ce-l apucase pe Verity să transforme arma aceea regească într-o unealtă de cioplit? Tăişul era răsucit şi zimţat de atâta folosinţă, vârful era bont ca o lingură. Cum era el, aşa şi sabia, am reflectat şi m-am

dus după ei în tabără.

Când am ajuns la foc, am constatat mirat că se întorsese Kettricken. Se încălzea la flăcări şi se uita pierdută în ele. Ochi Întunecaţi i se culcase pe picioare. Ciuli urechile la apropierea mea, dar nu se mişcă de lângă regină.

Kettle îl conduse pe Verity direct la cortul încropit pentru el. Îi făcu semn din cap bufonului. Fără o vorbă, acesta luă un lighean cu apă fierbinte de pe foc şi-o urmă. Când am vrut să intru şi eu în cort, bufonul ne goni şi pe Kettle, şi pe mine.

— Nu e primul rege pe care l-am îngrijit, ne reaminti. Lăsaţi-l cu încredere în seama mea.

— Să nu-i atingi mâinile şi braţele! îl avertiză Kettle aspră.

Bufonul fu luat puţin prin surprindere, dar încuviinţă în tăcere. Când am plecat, îi desfăcea numeroasele noduri de pe fâşia de piele care-i închidea tunica ponosită, vorbindu-i despre una, alta. L-am auzit pe Verity spunând:

— Charim mi-a lipsit foarte mult. N-ar fi trebuit să-l las să mă însoţească, dar mă slujea de atât timp… A murit încet, în chinuri cumplite. Mi-am fost greu să-l văd murind. Dar şi el a intrat în dragon. A fost necesar.

M-am întors la foc stânjenit. Starling amesteca în oala cu tocană care fierbea veselă. Din halca de carne pusă la frigare picura grăsime în flăcările care tresăreau şi sâsâiau. Mirosul îmi aminti că-mi chiorăiau maţele de foame. Kettle stătea în picioare cu spatele la foc, cu privirea pierdută în întuneric. Kettricken îşi îndreptă ochii spre mine.

— Cum a fost la vânătoare? am întrebat-o direct.

— Aşa cum vezi, veni răspunsul ei calm.

Arătă spre oală, apoi spre o scroafă tranşată. M-am dus s-o admir. Nu era un animal mic.

— Primejdioasă pradă, am remarcat pe un ton cât mai obişnuit, ca să nu-mi trădez groaza că regina mea o doborâse singură.

— Asta am avut nevoie să vânez, spuse ea, tot cu glas calm.

Cât de bine am înţeles-o!

Ne-a mers foarte bine. Niciodată n-am mai doborât atâta carne cu atât de puţin efort, îmi spuse Ochi Întunecaţi. Se gudură afectuos de piciorul lui Kettricken. Ea se jucă absentă cu urechile lupului până când el gemu de plăcere şi se propti greu

de ea.

— Mi-l răsfeţi, am prevenit-o eu, în glumă. Mi-a spus că niciodată n-a mai prins atâta carne fără efort.

— E foarte inteligent. Jur, a gonit vânatul în direcţia mea. Şi e curajos. Când n-am reuşit să dobor scroafa cu prima săgeată, a încolţit-o până am pus alta în arc.

Kettricken vorbea de parcă n-ar fi avut alte griji. Am încuviinţat la vorbele ei, mulţumit că aveam o conversaţie atât de uşoară. Dar ea mă întrebă pe nepusă masă:

— Ce se întâmplă cu el?

Ştiam că nu la lup se gândeşte.

— Nu sunt sigur. A îndurat multe lipsuri. Poate destule ca să-i… slăbească mintea. Şi…

— Nu, mă întrerupse Kettle brusc. Nici vorbă. Deşi sunt de acord că e obosit. Cine n-ar fi, după ce-a făcut câte a făcut de unul singur. Însă…

— Doar nu crezi că a cioplit singur dragonul acela!

— Ba da, replică bătrâna cu convingere. E aşa cum ţi-a spus. Trebuie să-l cioplească singur, aşa că singur l-a cioplit. Clătină din cap. N-am mai auzit aşa ceva. Până şi regele Wisdom a primit ajutor de la grupul lui de iniţiaţi sau ce-a mai rămas din el când a ajuns acolo.

— Nimeni n-ar fi putut ciopli statuia aceea cu sabia, m-am încăpăţânat.

Kettle vorbea prostii.

Drept răspuns, se ridică şi se îndepărtă în beznă. Când se întoarse, aruncă două obiecte la picioarele mele. Unul fusese cândva o daltă, cu capătul tocit şi fără tăiş. Celălalt era un cap de ciocan cu un mâner destul de nou.

— Mai sunt şi altele, împrăştiate peste tot. Probabil le-a găsit în oraş. Sau aruncate pe-aici, preciză ea, înainte de-a mai întreba eu ceva.

M-am uitat la uneltele boante şi m-am gândit la lunile cât Verity fusese plecat. Pentru asta plecase? Ca să cioplească un dragon din piatră?

— Nu înţeleg, am murmurat.

Kettle îmi explică răbdătoare, ca unui bărbat încet la minte:

— Ciopleşte un dragon şi-şi pune toate amintirile în el. De asta pare atât de confuz. Însă nu e doar atât. Cred că l-a omorât

pe Carrod cu Meşteşugul şi a suferit din cauză că a fost nevoit să procedeze aşa. Scutură din cap cu tristeţe. Să fii la un pas de final, apoi să fii înfrânt. Mă întreb cât de vicleni sunt iniţiaţii lui Regal. L-au trimis pe unul din ei împotriva lui ştiind că, dacă Verity l-ar ucide cu Meşteşugul, s-ar înfrânge singur?

— Nu cred că vreunul dintre iniţiaţi s-ar fi sacrificat de bunăvoie.

Kettle zâmbi amar.

— N-am zis că a plecat de bunăvoie. Nici că ştia ce intenţii au prietenii lui. E ca la jocul nostru, FitzChivalry. Muţi ca să obţii un avantaj cât mai mare. Scopul tău e să câştigi, nu să aduni cât mai multe piese.

34

FATA-DE-PE-DRAGON

La începutul luptei noastre împotriva Corăbiilor Roşii, înainte ca fiecare locuitor din cele Şase Ducate s-o numească război, regele Shrewd şi prinţul Verity şi-au dat seama că îndatorirea lor îi copleşea. Niciun om, oricât de priceput la Meşteşug, nu putea să alunge singur Corăbiile Roşii de pe coasta noastră. Regele Shrewd l-a chemat în faţa lui pe Galen, Maestrul Meşteşugului, şi i-a poruncit să formeze un grup de iniţiaţi care să-l ajute pe Verity în eforturile lui. Galen s-a opus, mai ales când a aflat că printre învăţăcei se află şi un bastard cu sânge regesc. Maestrul a declarat că niciunul din cei aduşi în faţa lui nu merită să fie instruit, însă regele Shrewd a insistat, poruncindu-i să facă tot ce poate cu ei. După ce Galen, fără tragere de inimă, a acceptat, a format grupul care i-a purtat numele.

În curând, prinţul Verity şi-a dat seama că iniţiaţii, deşi uniţi între ei, nu lucrau deloc bine cu el. Galen murise, lăsând Buckkeepul fără succesor la rangul de Maestru al Meşteşugului. Disperat, prinţul i-a căutat pe alţi iniţiaţi care să-i vină în ajutor. Deşi în anii de pace ai domniei regelui Shrewd nu s-a format niciun grup, el s-a gândit că ar mai putea fi în viaţă bărbaţi şi femei instruite mai înainte. Oare nu vorbeau legendele despre longevitatea iniţiaţilor? Poate va găsi unul care fie să-l ajute, fie să-i înveţe Meşteşugul pe alţii.

Dar eforturile prinţului Verity n-au fost răsplătite. Cei pe care i-a găsit prin documente sau din poveştile altora muriseră sau dispăruseră misterios. Aşa că prinţul a fost nevoit să poarte singur războiul.

N-am apucat să insist pe lângă Kettle să-şi explice răspunsul, că s-a auzit un ţipăt din cortul lui Verity. Am sărit toţi ca arşi, dar bătrâna fu aceea care intră prima în cort. Bufonul ieşi ţinându-se de încheietura stângă. Se duse direct la găleata cu apă şi-şi vârî mâna în ea. Avea faţa schimonosită ori de durere, ori de frică, dacă nu de ambele. Kettle îl urmă, ca să-i vadă mâna de care se ţinea.

Clătină din cap dezgustată.

— Te-am avertizat! Hai, scoate-o din apă, nu te-ajută cu nimic. Nu există leac. Ia gândeşte-te. Nu-i durere, e doar o senzaţie necunoscută. Trage mult aer în piept. Relaxează. Resemnează-te. Resemnează-te. Inspiră adânc, inspiră adânc.

Vorbind, îl tot trase pe bufon pe braţ, până când acesta îşi scoase mâna din apă. Kettle răsturnă imediat găleata cu piciorul. Împrăştie praf şi pietriş peste apă, strângându-l de braţ. Mi-am lungit gâtul să-l văd şi eu. Primele trei degete de la mâna stângă sclipeau argintii. Bufonul se uită la ele şi se înfioră. Nu-l mai văzusem atât de tulburat. Kettle îi spuse fermă:

— Nu se duce jos cu apă. Nu se duce jos dacă te freci. Acolo rămâne, aşa că resemnează-te. Împacă-te cu gândul.

— Te doare? l-am întrebat, nerăbdător.

— Nu-l întreba asta! se răţoi Kettle la mine. Nu-l mai întreba nimic. Ocupă-te de rege, FitzChivalry, şi lasă-l pe bufon în seama mea.

Îngrijorat din cauza bufonului, uitasem complet de rege. M-am aplecat şi-am intrat în cort. Verity stătea pe două pături nedesfăcute. Încerca să-şi încheie o cămaşă de-a mea. Am dedus că Starling scormonise prin toate boccelele ca să-i găsească haine. Mi se frânse inima să-l văd atât de slab, încât să-i fie bună cămaşa mea.

— Lasă-mă pe mine, regele meu.

Nu numai că lăsă mâinile jos, dar le şi duse la spate.

— E rănit grav bufonul? mă întrebă, în timp ce mă luptam cu şnururile înnodate.

Parcă-mi vorbise Verity cel de altădată.

— Numai trei degete i s-au colorat în argintiu la vârf.

Bufonul pregătise o perie şi o bentiţă de piele. M-am dus în spatele lui Verity şi-am început să-i pieptăn părul pe spate. Îşi

mută degrabă mâinile în faţă. Avea fire cenuşii din cauza prafului, dar nu numai din pricina lui. Coada lui de războinic, aspră ca o coadă de cal, era căruntă şi presărată cu şuviţe negre. M-am străduit să i-o descâlcesc.

— Cum e să fii aşa? l-am întrebat, în timp ce-i legam bentiţa.

— Aşa? Ridică mâinile şi-şi mişcă degetele. A, ca Meşteşugul. Dar mai intens, şi pe mâini, şi pe braţe.

Credea că-mi dăduse un răspuns.

— De ce-ai făcut-o?

— Păi, ştii tu, ca să cioplesc. Când mâinile mele au puterea aceasta, piatra trebuie să se supună Meşteşugului. E grozavă, să ştii. Ca Martorii de Piatră din Buck, ştiai? Numai că nu sunt la fel de puri ca ea. Desigur, mâinile nu sunt unelte prea bune pentru cioplit. Dar, odată ce ai dat la o parte surplusul, până când dai peste dragonul care te aşteaptă, atunci îl poţi trezi cu atingerea ta. Îmi plimb degetele pe piatră şi-i aduc aminte de dragon. Şi tot ce nu e dragon cade în aşchii şi cioburi. Foarte încet, desigur. Mi-a luat o zi întreagă să-i dezvălui ochii.

— Înţeleg, am murmurat nedumerit.

Era nebun sau trebuia să-l cred? Se ridică în picioare atât cât îi permitea cortul.

— Kettricken e supărată pe mine? mă întrebă dintr-odată.

— Regele meu, nu se cuvine ca eu să spun…

— Verity, mă întrerupse el plictisit. Spune-mi Verity şi, în numele Edei, răspunde-mi la întrebare, Fitz!

Semăna atât de mult cu cel care fusese odinioară, încât îmi venea să-l îmbrăţişez. În schimb, i-am spus:

— Nu ştiu dacă e supărată, dar sigur suferă. A bătut cale lungă şi obositoare ca să te găsească şi să-ţi aducă o veste cumplită. Iar ţie nu prea ţi-a păsat.

— Îmi pasă, când mă gândesc la ea, replică el serios. Când mă gândesc la ea, sufăr. Dar sunt atâtea lucruri la care trebuie să mă gândesc şi nu pot să le cuprind pe toate deodată cu mintea. Am ştiut când a murit copilul, Fitz. Cum să nu fi ştiut? Şi pe el, ca pe toate sentimentele mele, le-am dat dragonului.

Se îndepărtă încet de mine. L-am urmat afară din cort. Acolo îşi îndreptă spatele, dar umerii tot adunaţi îi rămaseră. Verity era bătrân acum, mult mai bătrân decât Chade, într-o privinţă. Nu înţelegeam de ce, dar ştiam că e adevărat. La vederea lui,

Kettricken înălţă privirea, apoi o coborî iar în foc. Şovăitoare, se ridică şi se depărtă de lupul care dormea. Kettle şi Starling bandajau degetele bufonului cu pânză. Verity se duse direct la Kettricken şi se opri lângă ea.

— Regina mea, rosti el grav, dacă aş putea, te-aş îmbrăţişa. Dar ai văzut că atingerea mea...

Arătă spre bufon şi-şi lăsă propoziţia neterminată.

Văzusem expresia lui Kettricken când îi dăduse vestea morţii copilului. Mă aşteptam să-i întoarcă spatele, să-l rănească aşa cum o rănise el pe ea. Dar Kettricken avea o inimă iertătoare.

— Of, dragul meu soţ, îi spuse, apoi îi pieri glasul.

Verity îşi depărtă larg braţele de corp, iar Kettricken îl îmbrăţişă. El îşi lăsă capul cărunt pe părul ei bălai, dar nu-şi îngădui s-o atingă. Întoarse şi obrazul argintiu de la ea. Vorbi răguşit şi spart:

— I-ai dat un nume? Fiului nostru?

— L-am botezat după obiceiul pământului tău. Inspiră să-şi facă curaj. Sacrificiu, murmură.

Îl strânse mai tare în braţe. Umerii lui tremurară într-un suspin.

— Fitz! îmi şuieră Kettle la ureche.

Când m-am întors, am dat peste figura ei încruntată.

— Lasă-i singuri. Fă ceva util. Adu-i o farfurie bufonului.

Nu-mi luasem ochii de la ei. Am întors capul, ruşinat că mă holbasem ca un nesimţit, dar bucuros să-i văd îmbrăţişaţi, deşi îndureraţi. Am făcut, însă, ce mi-a poruncit Kettle, şi mi-am luat şi eu ceva de mâncare. I-am dus farfuria bufonului care şedea cu mâna rănită în poală. Răsuci capul spre mine când m-am aşezat lângă el.

— Nu iese cu nimic, se plânse. De ce s-a lipit de degetele mele?

— Nu ştiu.

— Pentru că eşti viu, îl informă Kettle scurt, aşezându-se vizavi de noi, de parcă trebuia să fim supravegheaţi.

— Verity mi-a spus că poate modela piatra cu degetele pentru că are Meşteşug pe ele, i-am spus eu bătrânei.

— Ai limba prinsă la mijloc cu balamale, de ţi se mişcă în ambele părţi? Vorbeşti prea mult! mă luă ea la rost.

— Poate că aş tăcea dacă ai vorbi tu mai mult, am ripostat.

Piatra nu e vie.

— Nu mai spune! Ce rost are să vorbesc eu, dacă tu le ştii deja pe toate?

Îşi văzu de mâncare, de parcă i-aş fi făcut un rău. Starling veni să ni se alăture. Se aşeză lângă mine cu farfuria pe genunchi şi spuse:

— Nu înţeleg ce-i cu argintul ăla de pe mâinile lui. Ce este?

Bufonul chicoti cu nasul în farfurie ca un copil când Kettle îi aruncă o căutătură fioroasă. Dar eu mă săturasem de eschivările bătrânei.

— Ce simţi? l-am întrebat pe bufon.

El se uită la degetele bandajate.

— Nu mă doare. Sunt foarte sensibile. Simt ţesătura bandajelor. I se înceţoşară ochii şi zâmbi. Îl văd pe bărbatul care l-a ţesut, pe femeia care a tors materialul. Oile de pe deal, ploaia udându-le lâna deasă, iarba pe care o păşteau… lâna e din iarbă, Fitz. O cămaşă ţesută din iarbă. Şi mai e ceva. Solul, negru, fertil şi…

— Termină! se răsti Kettle. Şi tu nu-l mai lua la întrebări, Fitz, dacă nu vrei s-o ia razna şi să-l piezi pentru totdeauna. Îi trase bufonului un ghiont. Termină de mâncat.

— De unde ştii atâtea despre Meşteşug? se trezi Starling vorbind.

— Nu şi tu! Nu mai pot avea parte de-un pic de intimitate?

— Între noi? Nu prea, răspunse bufonul, dar fără să se uite la ea.

O urmărea pe Kettricken. Cu faţa umflată de plâns, punea mâncare în farfurii pentru ea şi pentru Verity. Hainele ponosite şi murdare, părul nepieptănat, palmele crăpate şi gestul simplu şi familiar pe care-l făcea în faţa soţului ar fi trebuit s-o transforme într-o femeie oarecare. Dar eu am văzut în ea cea mai puternică regină pe care o avusese vreodată Buckkeepul.

Verity se strâmbă puţin când luă de la ea vasul şi lingura de lemn. Strânse din pleoape o secundă, neştiind ce să facă cu lingura. Îşi controlă expresia feţei şi luă o înghiţitură de mâncare. Chiar din partea opusă a taberei, am simţit că se trezeşte foamea în el. Nu-i lipsise doar mâncarea caldă, ci orice fel de hrană solidă. Inspiră tremurat şi începu să mănânce cu o foame de lup.

Kettle nu-şi lua de la el privirea compătimitoare.

— Nu. Nu mai putem avea parte de intimitate, spuse ea tristă.

— Cu cât mai repede îl ducem la Jhaampe, cu atât mai repede se va întrema, zise Starling pe un ton liniştitor. Să plecăm mâine, ce crezi? Sau să-l mai lăsăm câteva zile, ca să mănânce, să se odihnească şi să mai prindă puteri?

— Nu-l vom duce înapoi la Jhaampe, hotărî Kettle, cu o umbră de amărăciune. A început un dragon. Nu-l poate lăsa aşa. Ne privi pe toţi fără să clipească. Singurul lucru pe care îl putem face pentru el e să-l ajutăm să-l termine.

— În timp ce Corăbiile Roşii pârjolesc coasta celor Şase Ducate, iar Farrow atacă Regatul Munţilor, noi stăm aici şi-l ajutăm pe rege să cioplească un dragon?

Lui Starling nu-i venea să creadă.

— Da. Dacă vrem să salvăm cele Şase Ducate şi Regatul Munţilor, exact asta vom face. Acum vă rog să mă scuzaţi. Cred că mai pun carne la prăjit. Regelui nostru se pare că-i e foame.

Mi-am dat farfuria deoparte.

— Ar trebui s-o gătim pe toată. Pe vremea asta, carnea se strică repede, am spus, fără să gândesc.

Aşa că am petrecut ora următoare porţionând porcul astfel încât să se prăjească încet toată noaptea. Ochi Întunecaţi se trezi şi mă ajută să scap de resturi, până i se umflă burta. Kettricken şi Verity stătură de vorbă netulburaţi. Am încercat să nu mă uit la ei, dar tot mi-am dat seama că ochii îi fug întruna spre piedestalul cu dragonul aplecat asupra noastră. Vorbea cu glas jos şi stins, deseori tăcea îndelung şi spunea ceva numai îmboldit de Kettricken.

Bufonul se distra atingând lucruri cu degetele pătate cu Meşteşug: un vas, un cuţit, cămaşa lui. La privirile chiorâşe ale lui Kettle răspundea cu zâmbete nevinovate.

— Am grijă, îi zise la un moment dat.

— Habar n-ai ce-nseamnă să ai grijă, se plânse bătrâna. N-ai ştii că te-ai rătăcit nici când n-ai mai găsi drumul.

Lăsă carnea cu un mormăit şi insistă să-l bandajeze din nou. Pe urmă plecă cu Starling să mai aducă vreascuri. Lupul se sculă mârâind şi se luă după ele.

Kettricken îl conduse pe Verity în cortul lui. Ieşi după o clipă şi merse în cel mare, din care ieşi cu aşternutul ei. Îmi surprinse

privirea aruncată pe furiş şi mă ruşină privindu-mă drept în ochi.

— Ţi-am luat mănuşile lungi din boccea, Fitz, îmi zise calmă, apoi intră iar în cortul lui Verity.

Bufonul şi cu mine am evitat să ne privim. Eu m-am întors la tranşat carnea. Mă cam săturasem de ea. Porcul mirosea a mort, nu a carne proaspătă, şi eram mânjit de sânge până la cot şi pe manşetele zdrenţuite. Mi-am văzut de treabă în silă. Bufonul veni şi se ghemui lângă mine.

— Când i-am atins braţul lui Verity, am ştiut că e un rege pe care merită să-l urmez, tatăl său înaintea lui. Ştiu ce are de gând, adăugă în şoaptă. A fost prea mult pentru mine ca să înţeleg de la început, dar am stat şi-am socotit. Şi se potriveşte cu visul meu despre Realder.

Mă străbătu un fior care nu avea nicio legătură cu frigul.

— Ce-ai zis?

— Dragonii sunt Străbunii, zise bufonul încet. Dar Verity nu i-a putut trezi. Aşa că îşi ciopleşte propriul dragon şi, când îl va termina, îl va trezi, apoi va porni călare pe el pentru a se lupta cu Corăbiile Roşii. Singur.

Singur. Am încremenit auzind cuvântul acela. Încă o dată, Verity se aştepta să înfrunte singur Corăbiile Roşii. Dar erau multe lucruri pe care nu le pricepusem încă.

— Toţi Străbunii au fost dragoni? am întrebat.

Mi-am adus aminte de toate desenele şi ţesăturile fanteziste cu Străbuni pe care le văzusem. Unii aduceau cu dragonii, însă…

— Nu. Străbunii *sunt* dragoni. Fiinţele acelea sculptate din grădina de piatră, acelea sunt Străbunii. Regele Wisdom a reuşit să-i trezească la vremea lui, să-i îndemne şi să-i atragă de partea cauzei lui. Au înviat pentru el. Dar acum fie dorm prea adânc, fie sunt morţi. Verity şi-a irosit forţele încercând să-i trezească în toate felurile în care s-a priceput. Văzând că nu reuşeşte, s-a hotărât că trebuie să-şi făurească propriul Străbun, să-l deştepte şi să lupte cu el împotriva Corăbiilor Roşii.

L-am ascultat cu gura căscată. M-am gândit la licărul de viaţă pe care Harul meu şi lupul îl simţisem alunecând printre bolovanii aceia. Cu un fior neaşteptat, mi-am amintit de groaza fetei călare pe dragon, chiar în cariera în care ne aflam. Piatră vie, prinsă în capcană, care nu va mai zbura niciodată. M-am cutremurat. Era un alt fel de temniţă.

— Cum se face?
Bufonul clătină din cap.
— Nu ştiu. Nici Verity însuşi nu cred că ştie. Încearcă, merge pe bâjbâite. Dă formă pietrei şi-i oferă amintirile lui. Iar la sfârşit piatra va prinde viaţă. Aşa cred.
— Tu crezi ce spui? Piatra va învia şi va apăra cele Şase Ducate de Corăbiile Roşii. Dar cu armata lui Regal şi hărţuiala de la hotarele Regatului Munţilor cum rămâne? „Dragonul” acesta le va goni şi pe ele? Începeam să mă înfurii. Pentru asta am bătut atâta drum? Pentru o poveste pe care nu mă aştept s-o creadă nici măcar un copil?
Bufonul se arătă uşor ofensat.
— Treaba ta, dar eu ştiu că Verity o crede. Dacă nu mă înşel foarte tare, o crede şi Kettle. Altfel de ce ar insista să rămânem aici şi să-l ajutăm pe Verity să-şi termine dragonul?
Am cugetat la spusele lui, apoi l-am întrebat:
— Visul tău despre dragonul lui Realder. Ce-ţi mai aminteşti din el?
Ridică din umeri neajutorat.
— Senzaţia, în cea mai mare parte. Eram exuberant şi bucuros, pentru că nu numai că anunţam sosirea dragonului, dar urma să şi zbor cu el. Parcă eram puţin îndrăgostit de el, ştii? Îmi tresălta inima. Dar… Nu-şi mai găsi cuvintele. Nu-mi aduc aminte dacă eram îndrăgostit de Realder sau de dragon. În visul meu, se contopesc… cred. E tare greu să-ţi aminteşti visele. Trebuie să te concentrezi pe el imediat ce te trezeşti şi să ţi le tot repeţi, ca să ţi se întipărească în minte detaliile. Altfel se sting pe dată.
— Dar în visul tău apărea un dragon care zbura?
— Eu anunţam sosirea lui şi ştiam că urma să zbor cu el. Dar nu-l văzusem înainte în vis.
— Atunci poate că nu are nicio legătură cu ceea ce face Verity. Poate, în vremurile visate de tine, existau dragoni adevăraţi, în carne şi oase.
Bufonul mă privi curios.
— Nu crezi că există dragoni adevăraţi în ziua de azi?
— N-am văzut niciunul.
— În oraş, îmi sublinie el.
— Aceea a fost o viziune din alte timpuri. Tu ai spus astăzi.

Ridică o mână palidă în lumina focului.

— Cred că sunt asemenea rasei mele. Rari, dar nu închipuiţi de legende. Pe lângă asta, dacă n-ar exista dragoni în carne şi oase care să scuipe foc, de unde s-ar fi născut ideea statuilor de piatră?

Am dat din cap plictisit.

— Conversaţia noastră se învârteşte în cerc. M-am săturat de ghicitori, presupuneri şi convingeri. Vreau să ştiu ce e adevărat. Vreau să ştiu de ce-am venit până aici şi ce anume trebuie să facem.

Dar bufonul nu avea răspunsuri pentru mine. Când Kettle şi Starling se întoarseră cu vreascurile, el mă ajută să le stivuiesc şi să aranjez carnea astfel încât flăcările să scoată grăsimea din ea. Carnea pe care n-o puteam pune la prăjit am îndesat-o în pielea porcului. Se adunase o grămadă mare de oase şi resturi. Deşi se îmbuibase, Ochi Întunecaţi îşi luă un os de la picior şi începu să-l roadă. Am bănuit că vomase pe undeva o parte din ce mâncase înainte.

Niciodată nu poţi spune că ai prea multă carne de rezervă, îmi zise el mulţumit.

Am încercat s-o fac pe Kettle să stea de vorbă cu mine, dar m-am trezit că începe să-mi ţină o predică despre câtă grijă trebuie să am de bufon de acum înainte. Trebuie protejat, nu numai de grupul lui Regal, dar şi de atracţia unor obiecte cu Meşteşug care i-ar putea tulbura minţile. De aceea, voia să stăm de strajă împreună. Insistă ca bufonul să doarmă pe spate, cu degetele în sus, ca să nu atingă nimic. Cum el dormea ghemuit de obicei, nu se arătă deloc încântat. Într-un târziu, ne-am pregătit de culcare.

Îmi venea rândul să stau de strajă numai cu câteva ceasuri înainte de-a miji zorii, dar lupul veni mult mai devreme să mă împungă cu botul în obraz şi să-mi mişte capul până mă trezi.

— Ce-i? l-am întrebat, somnoros.

Kettricken se plimbă singură şi plânge.

Mă îndoiesc că avea nevoie de compania mea. Sau că era singură. M-am ridicat în linişte şi-am ieşit din cort după lup. Afară, Kettle şedea tristă lângă foc şi înţepa carnea. Probabil o văzuse pe regină plecând, aşa că nu m-am prefăcut.

— Mă duc s-o caut pe Kettricken.

— Bună idee. Mi-a spus că merge să cerceteze dragonul lui Verity, dar a plecat cam de multişor.

N-a mai fost nevoie de alte vorbe. M-am luat după Ochi Întunecaţi, care plecă hotărât de lângă foc. Mă conduse, dar nu spre dragon, ci afară din carieră. Luna lumina slab, iar razele ei, şi aşa firave, le absorbeau blocurile de rocă neagră. Umbre cădeau în toate direcţiile, schimbând perspectiva. Cum trebuia să calc prudent pe urmele lupului, cariera mi se părea mai mare.

Mi s-a făcut părul măciucă atunci când am descoperit că mergeam în direcţia stâlpului, dar am găsit-o pe Kettricken înainte de a ajunge la el. Stătea lângă fata călare pe dragon, împietrită ca stânca. Se urcase pe piatra care îngropa dragonul şi se proptise cu mâna de piciorul fetei. Raza de lună jucăuşă care sclipea în ochii tinerei îţi dădea senzaţia că fata se uita în jos, la ea. Lumina scânteia argintie într-o lacrimă de piatră şi se oglindea în lacrimile de pe obrajii lui Kettricken. Ochi Întunecaţi înaintă uşor, sări graţios pe piedestal şi-şi propti capul de piciorul reginei, scâncind subţire.

— Sst! îl linişti ea. Ascultă. O auzi cum plânge? Eu, da.

Nici nu mă îndoiam, pentru că i-am simţit Harul cercetând, mai intens decât îl simţisem vreodată până atunci.

— Doamna mea, am murmurat.

Kettricken tresări şi duse iute mâna la gură, întorcându-se spre mine.

— Te rog să mă ierţi. N-am vrut să te sperii. Dar n-ar trebui să fii singură aici. Kettle încă se teme de ameninţarea grupului de iniţiaţi, iar noi nu suntem prea departe de stâlp.

Regina zâmbi tristă.

— Oriunde mă aflu, tot singură sunt. Nu cred că mi-ar putea face un rău mai mare decât cel pe care mi l-am făcut cu mâna mea.

— Asta pentru că nu-i cunoşti la fel de bine ca mine. Te rog, regina mea, întoarce-te cu mine în tabără.

Se mişcă. Am crezut că va veni la mine, dar ea coborî pe piedestal, se aşeză şi se propti de dragon. Nenorocirea fetei-dragon, pe care o simţea Harul meu, îşi găsea ecou în suferinţa lui Kettricken.

— N-am vrut decât să mă întind lângă el, Fitz. Să mă simt…

nu în siguranţă – ştiu că nimeni dintre noi nu e în siguranţă – ci preţuită. Iubită. Nu m-am aşteptat la mai mult. Dar m-a refuzat. A spus că nu mă poate atinge. Că nu îndrăzneşte să atingă nimic viu, în afară de dragonul lui. Kettricken întoarse capul. Nici cu mâinile înmănuşate n-a vrut să mă atingă.

M-am căţărat pe piedestal. Am prins-o de umeri şi-am ridicat-o în picioare.

— Ar face-o, dacă ar putea, i-am spus. Sunt convins. Ar face-o, dacă ar putea.

Ea-şi acoperi faţa cu mâinile, iar plânsul calm se transformă în suspinat. Vorbi printre sughiţuri:

— Tu… şi Meşteşugul tău. Şi el. Vorbiţi cu atâta uşurinţă de sentimentele lui. De dragoste. Dar eu… eu nu am Meşteşug. Sunt doar… Am nevoie de dragostea lui, Fitz. Vreau să-i simt braţele în jurul meu, să-i fiu aproape. Să cred că mă iubeşte. Aşa cum îl iubesc eu. După ce l-am dezamăgit de atâtea ori. Cum să cred asta… dacă el refuză şi să…

Am luat-o în braţe şi i-am pus capul pe umăr, iar Ochi Întunecaţi se propti de amândoi şi scheună uşor.

— Te iubeşte, am asigurat-o. Te iubeşte. Dar soarta şi-a aruncat povara pe umerii tăi şi-ai lui. Trebuie s-o purtaţi.

— Sacrificiu, şopti ea.

N-am ştiut dacă se gândeşte la fiul ei sau îşi descrie viaţa. Suspina întruna în braţele mele. Am mângâiat-o pe păr, i-am spus că lucrurile se vor îndrepta, trebuiau să se îndrepte într-o zi, vor începe o viaţă nouă când se vor termina toate acestea, vor avea copii, copii care vor creşte feriţi de Corăbiile Roşii sau de ambiţiile haine ale lui Regal. În timp, Kettricken se mai potoli. O liniştisem şi cu vorbele, dar şi cu Harul. Sentimentul meu pentru ea se contopea cu al lupului şi ne ţinea tovărăşie, mai blând decât legătura Meşteşugului, mai cald şi mai natural. Am ţinut-o în braţe, dar şi în inima mea. Ochi Întunecaţi se lipi de ea, spunându-i că o va păzi, că mâncarea lui va fi şi a ei, că nu trebuie să se teamă de nicio creatură cu dinţi, pentru că eram o haită şi aşa aveam să fim mereu.

Într-un târziu, Kettricken fu aceea care se desprinse din îmbrăţişare. Scoase un ultim oftat, apoi se îndepărtă de mine. Îşi şterse cu palma lacrimile de pe obraz.

— Of, Fitz, rosti ea simplu, trist.

Atât.

Am stat nemişcat, simţind răcoare în locul unde se lipise de mine. Mă săgeta fiorul pierderii, apoi, când am ghicit despre ce e vorba, am îngheţat de frică: fata de pe dragon luase parte la îmbrăţişarea noastră, alinată, graţie Harului ei, de apropierea dintre noi. Acum, că ne despărţisem, tânguirea rece a pietrei se făcu simţită din nou, mai stăruitoare, mai intensă. Am sărit uşor de pe piedestal, dar la aterizare m-am împiedicat şi era să cad. Unirea noastră parcă îmi sorbise vlaga. Era înfricoşător, dar mi-am mascat frământarea când am condus-o pe Kettricken înapoi în tabără.

Am ajuns la timp s-o înlocuiesc pe Kettle. Ea şi Kettricken plecară să se culce, promiţând să-l trimită pe bufon să stea de pază cu mine. Lupul îmi aruncă o privire închipuind o scuză şi o urmă pe regină în cort. L-am asigurat că-l încuviinţez. În clipa următoare, bufonul apăru frecându-se la ochi cu mâna stângă şi cu dreapta adunată la piept. Se aşeză pe un bolovan vizavi de mine şi cercetă carnea, să vadă care bucăţi trebuiau întoarse. După aceea, mă privi o vreme în linişte. Se aplecă şi luă un vreasc cu mâna dreaptă. Ar fi trebuit să-l cert, dar l-am urmărit, curios să văd ce face. Aruncă vreascul în foc şi se îndreptă de spate.

— Tăcut şi frumos, îmi zise. A crescut patruzeci de ani, vară-iarnă, ploaie, soare sau viscol. Iar înainte de aceea a fost o nucă pe un alt copac. Şi uite-aşa merge firul înapoi. Nu cred că trebuie să mă tem prea mult de natură, numai de lucrurile făcute de om. Atunci o iau razna gândurile. Dar copacii, cred, va fi o plăcere să-i ating.

— Kettle a spus că nu ai voie să atingi fiinţe vii, i-am reamintit, ca un copil pârâcios.

— Kettle nu e nevoită să trăiască cu povara asta. Eu, da. Trebuie să aflu ce limite presupune. Cu cât mai repede aflu ce pot şi ce nu pot face cu mâna dreaptă, cu atât mai bine.

Zâmbi şmechereşte şi arătă sugestiv spre sine. Am clătinat din cap mustrător, dar nu mi-am putut reţine râsul. Râse şi el, odată cu mine.

— Ah, Fitz, rosti el o clipă mai târziu, nici nu ştii cât înseamnă pentru mine că te mai pot face să râzi! Dacă îţi mai stârnesc râsul ţie, atunci pot să râd şi eu.

— Mă mir că mai poţi să glumeşti.

— Dacă ai de ales între râs şi plâns, atunci n-ai de ce să nu râzi. Brusc, schimbă subiectul: Te-am auzit ieşind din cort mai devreme. Pe urmă, cât ai fost plecat, am ghicit ce se întâmplă. Unde te-ai dus? Multe nu le-am înţeles.

Am căzut pe gânduri, apoi i-am spus:

— Legătura creată de Meşteşug între noi se întăreşte, în loc să slăbească. Nu cred că e un lucru bun.

— Scoarţa de spiriduş s-a terminat. Am băut-o pe ultima acum două zile. Bună sau rea, nu contează. Acum explică-mi ce s-a întâmplat.

Nu vedeam de ce să-l refuz, aşa că am încercat să-l lămuresc. Mă întrerupse cu mai multe întrebări, dar nu la toate am ştiut să-i răspund. Când trase concluzia că înţelesese în măsura în care îl puteau lămuri cuvintele, îmi zâmbi şiret.

— Hai să vedem fata aceea de pe dragon, îmi propuse.

— De ce? l-am întrebat precaut.

Înălţă mâna dreaptă şi mişcă din vârfurile degetelor argintate, apoi ridică din sprânceană:

— Nu, l-am refuzat categoric.

— Ţi-e frică?

— Suntem de strajă, i-am spus pe un ton sever.

— Atunci vei veni cu mine mâine.

— Nu e înţelept, bufonule. Cine ştie ce efect poate avea asupra ta?

— Nu asupra mea. Tocmai de-asta vreau să merg. Ce şanse are un bufon să fie înţelept?

— Nu.

— Atunci va trebui să merg singur, zise şi oftă, prefăcându-se supărat.

Am refuzat să muşc momeala. După câteva momente, mă întrebă:

— Ce ştii tu despre Kettle şi eu nu?

L-am privit stânjenit.

— Cam tot atâtea câte ştiu eu despre tine şi ea nu.

— Bine le-ai dres. Poate c-ai furat vorbele astea de la mine. Te-ai întrebat de ce n-au mai încercat iniţiaţii să ne atace?

— Asta-i noaptea întrebărilor tale nenorocoase?

— În ultima vreme, alt fel de întrebări n-am avut.

— În cel mai rău caz, sper că moartea lui Carrod i-a slăbit. Trebuie să fie un şoc să pierzi un membru al grupului. Aproape la fel de rău ca atunci când îţi pierzi tovarăşul de Har.

— Şi ţie de ce anume ţi-e frică?

Era o întrebare pe care mi-o tot alungasem din minte.

— De ce anume mi-e frică? Păi, de ce-i mai rău, normal. Mi-e teamă că îndreaptă spre noi o putere mai mare, ca să compenseze forţa lui Verity. Sau poate ne întind o capcană. Mă tem că-şi întorc Meşteşugul împotriva lui Molly.

Ultimele cuvinte le-am adăugat plin de şovăială. Mi se părea că aduce ghinion numai să mă gândesc la ele, darămite să le dau glas.

— N-ai cum să-i trimiţi o avertizare cu Meşteşugul?

De parcă mie nu mi-ar fi trecut asta prin cap!

— Nu fără s-o trădez. Am reuşit să-l găsesc pe Burrich. Câteodată, îi văd pe amândoi, dar nu reuşesc să-i fac conştienţi de prezenţa mea. Mă tem că numai efortul ar fi suficient ca s-o trădez în faţa grupului de iniţiaţi. E posibil ca Regal să ştie de ea, dar nu şi în ce loc se află. Mi-ai spus că nici Chade nu ştie exact. Sunt multe locuri către care Regal trebuie să-şi îndrepte soldaţii şi atenţia. Buck e departe de Farrow, iar Corăbiile Roşii îi macină ţărmurile. Sigur nu va trimite armata acolo, numai ca să găsească o fată.

— O fată şi un copil din neamul Farseer, îmi reaminti bufonul grav. Fitz, nu spun asta ca să te amărăsc, ci ca să te previn. Trupul meu a găzduit furia lui Regal împotriva ta. În noaptea aceea, când m-au reţinut... Îşi înăbuşi sentimentele şi privi undeva în depărtare. M-am străduit din toate puterile să uit. Dacă-mi vin în minte amintirile acelea, clocotesc şi sfârâie în mine ca o otravă de care nu pot scăpa. Am simţit însăşi fiinţa lui Regal în mine. Ura faţă de tine îl roade cum rod viermii leşul putred. Clătină din cap, scârbit de amintire. Harul tău îl priveşte cu ură şi teroare. Nu poate concepe că faci ceea ce faci pentru Verity. În mintea lui, de când ai venit la Buckkeep, n-ai avut alt scop în viaţă decât să-i faci lui rău. Crede că şi tu, şi Verity aţi venit la munte nu ca să-i treziţi pe Străbuni şi să apăraţi Buckul, ci să găsiţi o comoară sau o putere de-a Meşteşugului şi să-i veniţi de hac. Crede că nu poate decât să acţioneze el mai întâi, să găsească lucrul căutat de voi, indiferent ce anume, şi să-l

întoarcă împotriva voastră. Cu acest ţel în minte, îşi foloseşte toate resursele şi hotărârea.

L-am ascultat pe bufon împietrit de groază. Împrumutase expresia goală a unui om care-şi aminteşte clipele torturii.

— De ce nu mi-ai vorbit despre asta până acum? l-am întrebat blând, când făcu o pauză ca să-şi tragă răsuflarea.

I se făcuse pielea de găină. Întoarse capul de la mine.

— Nu e un lucru pe care să mi-l aduc aminte cu plăcere. Tremura uşor. Au pătruns în mintea mea ca nişte copii răi şi leneşi, distrugând ceea ce nu puteau atinge. Nu reuşeam să ascund nimic de ei. Dar nu de mine se interesau. Mă considerau mai puţin important decât un câine. Erau furioşi în clipele acelea că nu te-au găsit pe tine. Aproape că m-au distrus din cauza asta. Apoi s-au gândit cum să mă folosească împotriva ta. Tuşi. Dacă n-ar fi venit valul acela de Meşteşug…

— Acum voi întoarce lucrul acesta împotriva lor, i-am spus şi m-am simţit exact ca prietenul meu Chade. Nu te-au putut înrobi prea mult fără să se dea de gol în faţa ta. Atât cât poţi, te rog să te întorci la clipele acelea şi să-mi spui tot ce-ţi aminteşti.

— Nu mi-ai cere-o, dacă ai şti ce-mi ceri.

Credeam că ştiu, dar nu i-am spus-o. În schimb, am lăsat liniştea să-l convingă să retrăiască momentele acelea. Veneau zorii şi colorau cerul în gri, iar eu tocmai mă întorsesem dintr-un tur în jurul taberei, când el începu iar să vorbească:

— Au existat cărţi despre Meşteşug despre care tu nici n-ai auzit. Cărţi şi manuscrise pe care Galen le-a luat din camera lui Solicity când ea era pe moarte. Se adresau doar maeştrilor Meşteşugului. Unele aveau chiar încuietori foarte complicate. Galen a avut la dispoziţie mulţi ani ca să le descuie. O încuietoare nu face decât să ajute un om cinstit să rămână cinstit. Galen a găsit în cărţile acelea multe lucruri pe care nu le-a înţeles. Dar în manuscrise erau trecute liste cu oamenii iniţiaţi în Meşteşug. I-a căutat pe toţi cei pe care i-a găsit şi i-a luat la întrebări. Pe urmă le-a făcut felul, ca să nu le mai pună şi alţii aceleaşi întrebări. Multe a aflat Galen din manuscrise. Cum să trăieşti mult şi să fii sănătos. Cum să provoci durere cu Meşteşugul fără să-l atingi pe celălalt. Iar în manuscrisele cele mai vechi a găsit indicii despre o mare putere care îl aşteaptă pe un bărbat cu Meşteşug din munţi. Dacă Regal ar reuşi să

cucerească Regatul Munţilor, ar dobândi o putere imposibil de înfrânt. Cu acest scop în minte a peţit-o pe Kettricken pentru Verity, dar n-a avut de gând niciodată ca ea să fie mireasa fratelui său, ci ca, atunci când prinţul avea să moară, s-o ia el de nevastă, împreună cu moştenirea ei.

— Nu înţeleg, am spus eu, calm. Munţii au ambră şi blănuri şi…

— Nu. Nu, zise bufonul, mişcând şi din cap. Nu la asemenea bogăţii visa el. Galen n-a vrut să-i divulge în întregime secretul lui Regal, pentru că altfel n-ar mai fi avut nicio putere asupra fratelui său vitreg. Dar poţi să fii sigur că, la moartea lui Galen, Regal a pus mâna imediat pe manuscrise şi cărţi şi s-a apucat să le studieze. Nu se pricepe la limbile străvechi, dar s-a temut să ceară ajutorul altora, ca să nu descopere ei secretul mai întâi. Până la urmă, i-a dat de capăt, iar când i-a dat, s-a îngrozit. Înainte scăpase bucuros de Verity, plecat la munte, ca să moară în nu ştiu ce aventură prostească. Şi-a dat, în sfârşit, seama că puterea pe care voia Galen să pună mâna era dominaţia asupra Străbunilor. A tras imediat concluzia că fratele lui a conspirat cu tine să caute chiar puterea aceea pentru el însuşi. Cum îndrăzneşte Verity să fure tocmai comoara pe care Regal o căuta de atâta vreme şi cu atâta efort? Cum îndrăzneşte să-l facă de râsul lumii în felul acesta? Bufonul surâse discret. În mintea lui, dominaţia asupra Străbunilor e dreptul lui prin naştere. Tu încerci să i-l furi. E convins că face un act de dreptate încercând să te omoare.

Eu stăteam şi dădeam din cap a încuviinţare. Toate piesele se potriveau, absolut toate. Unele motive de-ale lui Regal pe care nu le pricepusem mi se dezvăluiau acum, într-un tablou înfricoşător. Ştiam că e ambiţios. Ştiam şi că se temea şi suspecta pe oricine nu putea controla. Fusesem un pericol dublu pentru el, un rival la afecţiunea tatălui său şi un bărbat înzestrat cu un Har straniu pe care nu putea nici să-l înţeleagă, nici să-l distrugă. Pentru Regal, tot a doua persoană din lume era o unealtă sau o ameninţare. Iar toate ameninţările trebuie eliminate.

Probabil nu se gândise niciodată că eu nu voiam decât să mă lase în pace.

35

SECRETELE LUI KETTLE

Nu se menţionează nicăieri cine a înălţat Martorii de Piatră de pe dealul de lângă Buckkeep. Ar putea foarte bine să existe chiar dinaintea clădirii castelului Buckkeep. Presupusa lor putere are foarte puţine legături cu adorarea Edei şi-a lui El, dar oamenii cred în ei cu aceeaşi fervoare religioasă. Chiar şi cei care susţin că se îndoiesc de existenţa zeilor şovăie să rostească jurăminte false în faţa Martorilor de Piatră. Negre şi bătute de vreme sunt coloanele acelea înalte! Dacă au avut vreodată inscripţii pe ele de orice fel, vântul şi apa le-au şters fără milă.

Verity a fost primul care s-a sculat în dimineaţa aceea. A ieşit împleticindu-se din cort la prima geană de lumină care colora lumea.

— Dragonul meu! ţipă, clipind în lumină. Dragonul meu! repetă, de parcă se aştepta să nu-l mai găsească.

Deşi l-am asigurat că dragonul lui nu păţise nimic, s-a purtat ca un copil răsfăţat. Voia să se apuce de lucru chiar în momentul acela. Cu mare greutate l-am convins să bea o cană cu ceai de urzici şi mentă şi să mănânce puţină carne prăjită încet de pe o ţepuşă. N-a mai vrut să stea până se fierbe terciul, ci plecă iute cu carnea într-o mână şi cu sabia în cealaltă. N-a spus o vorbă despre Kettricken. În scurt timp, vârful sabiei răzuind piatra se auzi din nou, râc, râc, râc. Umbra lui Verity de altădată, pe care o întrezărisem cu o seară în urmă, dispăruse la venirea dimineţii.

Era ciudat să înceapă o nouă zi şi să nu ne apucăm imediat să

ne strângem lucrurile. Nimeni nu era bine-dispus. Kettricken stătea în linişte, cu ochii umflaţi de plâns, Kettle era acră şi reţinută. Lupul digera carnea pe care o mâncase cu o zi înainte şi nu voia decât să doarmă. Starling părea nervoasă pe toată lumea, de parcă noi eram de vină că aventura noastră se terminase cu dezamăgire şi confuzie. După ce-am mâncat, ne-a anunţat că merge să vadă ce fac jeppele şi să-şi spele nişte haine în pârâul găsit de bufon. Kettle încuviinţă morocănoasă s-o însoţească numai ca s-o ştie în siguranţă, deşi privirea ei fugea mereu la dragonul lui Verity. Kettricken era şi ea lângă dragon, urmărindu-şi posacă soţul şi regele cum ciopleşte în roca neagră. Eu mi-am făcut de lucru cu carnea prăjită, învelind-o şi aruncând vreascuri pe focul lent, apoi vârând restul cărnii în ţepuşe, ca să topesc grăsimea.

— Hai să mergem, mă invită bufonul, imediat ce-am terminat.

— Unde? l-am întrebat.

Mă ispitea un pui de somn.

— Fata-de-pe-dragon, îmi reaminti el.

Porni spre ea hotărât, fără să se uite înapoi, ca să vadă dacă îl urmez. Ştia că nu-i nevoie.

— Cred că e o idee prostească, am strigat după el.

— Întocmai, replică el cu un zâmbet larg, şi nu mai vru să scoată un cuvânt până n-am ajuns la impresionanta statuie.

Fata-de-pe-dragon părea mai calmă în dimineaţa aceea, dar mai mult ca sigur că mă obişnuiam eu cu frământarea pe care o simţea Harul. Bufonul nu ezită, ci se urcă imediat pe piedestal, lângă statuie. Eu l-am urmat mai încet.

— Îmi pare diferită astăzi, am zis.

— Cum?

— N-aş putea spune. I-am studiat capul plecat, lacrimile de piatră îngheţate pe obraji. Şi ţie ţi se pare că arată altfel?

— Ieri n-am cercetat-o cu atenţie.

Acum, că ajunsesem la statuie, bufonului îi pierise cheful de glumă. Am atins, foarte grijuliu, spinarea dragonului. Solzii erau lucraţi cu atâta migală, iar trupul său atât de natural curbat, încât mă aşteptam să-l văd ridicându-se în respiraţie. Era piatră rece, dură. Mi-am ţinut răsuflarea, apoi am explorat-o cu Harul. Nu mai cercetasem o astfel de fiinţă niciodată. Nu-i bătea inima, nu i se auzea respiraţia, nu dădea niciun semn de viaţă după

care să mă călăuzesc. Harul meu sesiza viaţă pur şi simplu, prinsă în capcană şi disperată. Preţ de-o clipă, fugi de mine, apoi am atins-o fin încă o dată şi-mi răspunse. Dorea să simtă adierea vântului pe piele, sângele pulsând cald în vene, o! miresmele zilelor de vară, straiele mele frecându-se pe pielea mea, orice şi tot ce ţinea de experienţa de a trăi, după care tânjea. Mi-am retras brusc mâna, speriat de intensitatea dorinţei. Aproape că mă atrăgea şi pe mine să fac parte din ea.

— Ciudat, şopti bufonul.

Legat de mine cum era, trăia şi el freamătul experienţei mele. Privirile noastre se întâlniră şi rămaseră aşa o vreme, apoi el îndreptă un deget argintat spre fată.

— N-ar trebui, i-am spus, dar nu foarte convingător.

Silueta suplă călare pe dragon purta o tunică fără mâneci, pantaloni strâmţi şi sandale. Bufonul o atinse cu degetul pe braţ.

Un ţipăt-Meşteşug, de durere şi indignare, umplu cariera. Bufonul fu împins jos de pe piedestal şi ateriza greoi pe spate pe piatra de pe podea. Căzu leşinat, cu membrele deşirate. Mie mi se înmuiară genunchii. Am căzut lângă dragon. După torentul cu care atacase furia Harului, am crezut că animalul mă va zdrobi sub tălpi ca un armăsar turbat. M-am ghemuit instinctiv, apărându-mi capul cu braţele.

Totul dură doar o clipă, dar ecoul ţipătului ricoşă la nesfârşit din piatra netedă şi lunecoasă a carierei. Am coborât împleticit de pe piedestal ca să văd ce face bufonul, când Ochi Întunecaţi veni în goană la noi. *Ce-a fost asta? Ce ne-a ameninţat?* Am îngenuncheat lângă bufon. Se lovise la cap şi-i curgea sânge pe piatra neagră, dar nu cred că din cauza aceea îşi pierduse cunoştinţa.

— Ştiam eu că n-ar fi trebuit. De ce te-am lăsat? m-am întrebat, luându-l în braţe şi plecând cu el înapoi în tabără.

— Pentru că eşti un prost mai mare decât el. Iar eu, o proastă mai mare decât amândoi, pentru că v-am lăsat să plecaţi singuri şi-am avut încredere c-o să vă purtaţi cu cap. Ce-a făcut?

— A atins-o pe fata-de-pe-dragon. Cu Meşteşugul de pe deget.

Vorbind, am ridicat ochii spre statuie. Spre groaza mea, am văzut o amprentă argintie pe braţul ei, cu contur stacojiu, pe pielea cu nuanţe de bronz. Kettle îmi urmări privirea. Rămase cu răsuflarea întretăiată. Se răsuci spre mine şi ridică mâna

noduroasă, gata să mă pocnească. Apoi îşi strânse degetele într-un pumn contorsionat, care tremură şi-i căzu pe lângă corp.

— Nu-i destul că nenorocita e prinsă în capcană pentru totdeauna, singură şi despărţită de cei pe care i-a iubit? A trebuit să veniţi voi doi şi să-i provocaţi altă durere! Cum aţi putut fi atât de răutăcioşi?

— N-am vrut să-i facem rău. N-am ştiut…

— Ignoranţa e întotdeauna scuza celui curios şi crud! se răsti Kettle.

M-am enervat la fel de tare ca ea:

— Nu mă face pe mine ignorant, femeie, când tu refuzi întruna să mă luminezi. Faci aluzii, avertizezi şi rosteşti vorbe prevestitoare de rău, dar refuzi să spui orice lucru care ne-ar putea ajuta. Iar când greşim, zbieri la noi, zicând că ar fi trebuit să fim mai înţelepţi. Cum? Cum să fim mai înţelepţi, când cea care e mai înţeleaptă decât noi nu vrea să ne împărtăşească din cunoştinţele ei?

Bufonul se mişcă în braţele mele. Lupul îmi tot dăduse târcoale pe la picioare. Acum se întoarse scâncind, să miroasă mâna bufonului, care atârna.

Ai grijă! Vezi să nu te atingă cu degetele!

Ce l-a muşcat?

Nu ştiu.

— Nu ştiu nimic, am rostit cu glas tare, amărât. Bâjbâi pe întuneric şi-i rănesc pe toţi cei la care ţin.

— Nu îndrăznesc să intervin, strigă Kettle. Dacă spun un cuvânt care vă trimite pe un drum greşit? Cum rămâne atunci cu profeţiile? Trebuie să-ţi găseşti singur drumul, Catalizatorule.

Bufonul deschise ochii şi mă privi inexpresiv. Apoi îi închise din nou şi se propti cu capul de umărul meu. Atârna tot mai greu, iar eu trebuia să aflu ce nu era bine cu el. L-am prins mai bine în braţe. Am văzut-o pe Starling venind în spatele lui Kettle, cu braţele pline de rufe ude. M-am întors şi le-am lăsat acolo pe amândouă. Plecând spre tabără, am vorbit peste umăr:

— Poate de asta eşti aici. Poate ai fost chemată aici, pentru că ai un rol de jucat. Poate că e rolul tău să ne ridici vălul ignoranţei de pe ochi, ca să putem împlini profeţia aia afurisită a ta. Şi poate că tocmai tăcerea ta încăpăţânată ne va împiedica s-o împlinim. Dar – m-am oprit, pentru ca vorbele mele s-o

rănească prea tare – eu cred că ai tu motivul tău să taci. Taci pentru că ţi-e ruşine!

Am întors capul de la privirea ei înmărmurită. Mi-am mascat disconfortul de a-i fi vorbit aşa de urât la nervi. Îmi dădea puteri noi să-mi îndeplinesc scopul. M-am hotărât brusc că aveam să-i fac pe toţi să se poarte aşa cum trebuie. Era stilul acela de hotărâre naivă care deseori îmi aducea necazuri, dar, odată ce-mi intra în cap, furia nu-mi dădea voie să mă răzgândesc.

L-am cărat pe bufon în cortul mare şi l-am culcat pe aşternutul lui. Am luat manşeta zdrenţuită a unei cămăşi, am umezit-o cu apă rece şi i-am pus-o la ceafă. Când se opri sângerarea, am verificat rana. Tăietura nu era mare, dar se întindea pe un cucui cât pumnul. Eu însă tot credeam că nu din cauza lui leşinase bufonul.

— Bufonule?

L-am stropit cu apă pe faţă. Se trezi şi deschise pur şi simplu ochii.

— Bufonule?

— O să-mi revin, Fitz, îmi zise el cu voce stinsă. Ai avut dreptate. N-ar fi trebuit s-o ating. Şi nu voi putea să uit ce-am făcut.

— Ce ţi s-a întâmplat?

— Nu pot vorbi încă despre asta, spuse el, clătinând din cap.

Am sărit în picioare, lovindu-mă cu capul de tavanul cortului, gata să-l răstorn peste mine.

— În grupul nostru nu e nimeni în stare să vorbească despre nimic! am exclamat nervos. În afară de mine. Şi am de gând să vorbesc despre toate.

L-am lăsat pe bufon proptit într-un cot, holbându-se la mine. Nu ştiu dacă se amuza sau era şocat. Nu-mi păsa. Am ieşit din cort şi m-am căţărat pe grămada de piatră spartă până la piedestalul pe care Verity îşi cioplea dragonul. Vârful sabiei sale, răzuind permanent piatra, parcă mă zgâria pe suflet. Kettricken stătea lângă el, tăcută şi cu ochii înfundaţi în orbite. Niciunul din ei nu-mi dădu atenţie.

Mi-am tras răsuflarea. Mi-am dat la o parte părul de pe faţă şi mi-am refăcut coada de războinic, am dat cu mâna pe pantaloni să-i scutur de praf şi mi-am netezit cămaşa zdrenţuită şi pătată. Am făcut trei paşi în faţă. Am făcut o singură plecăciune, şi

pentru Verity, şi pentru Kettricken.

— Domnul meu, rege Verity. Doamna mea, regină Kettricken. Am venit să dau raportul regelui. Dacă mi se îngăduie.

Sincer să fiu, mă aşteptasem să mă ignore. Dar sabia regelui Verity mai zgârie de două ori, apoi se opri. Mă privi peste umăr.

— Continuă, FitzChivalry. Nu voi înceta lucrul, dar te voi asculta.

În tonul său îşi făcu loc o politeţe solemnă. Am prins curaj. Kettricken se îndreptă brusc de spate. Îşi dădu la o parte firele de păr răzleţe din ochi, apoi înclină din cap spre mine a încuviinţare. Am inspirat adânc şi-am început să vorbesc, raportând aşa cum fusesem învăţat, adică tot ceea ce văzusem sau făcusem de la vizita mea din oraşul în ruine. La un moment dat, în timpul lungii mele relatări, râcâitul sabiei conteni.

Verity se deplasă anevoie şi se aşeză lângă Kettricken. Vru să-i ia mâna într-a lui, apoi se controlă şi-şi împleti degetele în poală. Stătură unul lângă altul, regele şi regina mea zdrenţuită, aşezaţi pe un tron din stâncă rece, cu un dragon de piatră în spate, şi mă ascultară.

Câte unul, câte doi, li se alăturară şi ceilalţi. Mai întâi lupul, apoi bufonul şi Starling, iar la sfârşit Kettle se aşezară în semicerc în spatele meu. Când mi se uscă gâtul şi-mi răguşi glasul, Kettricken îi făcu semn lui Starling să-mi aducă apă. Ea se întoarse cu ceai şi carne pentru toată lumea. Eu am sorbit doar o dată din ceai şi mi-am continuat povestea, în timp ce ei îşi potoleau foamea şi setea în jurul meu.

Mi-am respectat hotărârea şi-am istorisit sincer toate prin câte trecusem, chiar şi întâmplările de care mă ruşinam. N-am omis temerile şi naivităţile. Am recunoscut în faţa lui Verity că-l omorâsem pe omul lui Regal luându-l prin surprindere, ba i-am spus şi cum îl chema pe soldatul pe care îl recunoscusem. N-am sărit nici peste experienţele trăite graţie Harului meu, cum aş fi făcut altădată. Le-am istorisit cu sinceritate, ca şi cum am fi fost acolo doar Verity şi cu mine. Le-am spus că-mi făceam griji pentru Molly şi copila mea, mi-am recunoscut şi temerea că, dacă Regal nu avea să le găsească şi să le omoare, atunci Chade îmi va lua copilul ca să-l urce pe tron. În timp ce vorbeam, îl căutam pe Verity în toate felurile posibile, nu doar cu vocea, ci şi cu Harul şi Meşteşugul, încercam să-l ating şi să-l

trezesc în el pe bărbatul care fusese odată. Ştiu că m-a simţit, dar, oricât m-am străduit, n-am primit de la el niciun răspuns.

Am încheiat povestind încă o dată ce făcusem, bufonul şi cu mine, fetei călare pe dragon. L-am urmărit pe Verity să văd dacă desluşesc pe chipul său o schimbare de expresie, însă n-am remarcat nimic. La sfârşit, am rămas tăcut în faţa lui, sperând că va începe să-mi pună întrebări. Verity cel de altădată m-ar fi pus s-o iau de la început cu povestea, vrând să afle ce cred sau ce bănuiesc despre fiecare eveniment, despre orice lucru observat. Dar bărbatul acela cărunt se mulţumi să încuviinţeze din cap de câteva ori. Vru să se ridice.

— Regele meu! l-am implorat cu disperare.

— Ce este, băiete?

— Nu ai nimic să mă întrebi, nu ai nimic să-mi spui?

Se uita la mine, dar nu-mi dădeam seama dacă mă vedea. Îşi drese glasul.

— L-am ucis pe Carrod cu Meşteşugul meu. E adevărat. De-atunci încoace, nu i-am mai simţit pe ceilalţi, dar nu cred că sunt morţi, ci că mi-am pierdut eu abilitatea de a-i simţi. Trebuie să fii prudent.

Am rămas cu gura căscată.

— Asta-i tot? Trebuie să fiu prudent?

Vorbele lui mă înfiorară până în adâncul sufletului.

— Nu. Sunt şi altele, mai rele. Aruncă o privire spre bufon. Mă tem că, atunci când vorbeşti cu bufonul, te ascultă cu urechile lui Regal. Mă tem că Regal e acela care a venit la tine în ziua aceea şi ţi-a vorbit prin gura bufonului, întrebându-te unde e Molly.

Mi se uscă gura. M-am întors spre bufon. Împietrise.

— Nu-mi aduc aminte… N-am zis niciodată…

Rămase cu răsuflarea tăiată şi căzu leşinat.

Kettle se aplecă anevoie deasupra lui.

— Respiră, ne spuse ea.

Verity mişcă aprobator din cap.

— Bănuiesc că l-au lăsat în pace. Poate. Dar nu te baza pe asta.

Întoarse iar capul spre mine. Am încercat să rămân în picioare. Simţisem când plecaseră din mintea bufonului. Se îndepărtaseră asemenea unui fir de mătase care se rupe brusc.

Nu-l chinuiseră prea mult, dar fusese suficient. Destul pentru a mă determina să le dezvălui ceea ce trebuiau să ştie ca să-mi omoare nevasta şi copilul. Destul ca să-i bântuie visele şi să pună mâna pe ceea ce le trebuia.

M-am dus la bufon. I-am luat mâna neatinsă de Meşteşug şi-am căutat să-i pătrund în minte. Deschise încetişor ochii şi se ridică în capul oaselor. În primele momente, ne privi buimac. Întoarse către mine o pereche de ochi înceţoşaţi adânci, plini de ruşine.

— „Iar cel care îl iubeşte cel mai mult, acela îl va trăda ca un mârşav.” Propria mea profeţie. O ştiu de la unsprezece ani. Chade, mi-am zis, atunci când s-a arătat dornic să-ţi ia copilul. El e trădătorul. Clătină amărât din cap. Dar eu am fost. Eu te-am trădat. Se ridică greu în picioare. Îmi pare rău. Foarte rău.

Îi tremurau lacrimile în ochi. Se răsuci şi se îndepărtă încet. N-am reuşit să mă conving să-l urmez, dar Ochi Întunecaţi se ridică tăcut şi porni după el.

— FitzChivalry. Verity inspiră adânc, apoi vorbi încet: Fitz, voi încerca să-mi termin dragonul. Mai mult să ştii că nu pot face. Sper să fie destul.

Disperarea îmi spori îndrăzneala.

— Regele meu, nu vrei să faci ceva pentru mine? Nu vrei să-i avertizezi, cu Meşteşugul tău, pe Burrich şi pe Molly, ca să fugă din Capelin Beach înainte să-i găsească Regal?

— Of, băiete, rosti el compătimitor şi făcu un pas spre mine. Chiar dacă aş îndrăzni, mă tem că n-aş mai avea putere. Ridică ochii şi ne privi pe fiecare, pe rând. Ochii lui zăboviră mai mult asupra lui Kettricken. Toate mă trădează. Corpul, mintea, Meşteşugul. Sunt atât de vlăguit… N-a rămas mare lucru din mine. Când l-am omorât pe Carrod, mi-am pierdut Meşteşugul. De atunci, munca mi-e mult îngreunată. Mi-a slăbit şi forţa mâinilor, iar stâlpul nu-mi mai spune nimic; nu mai pot trece prin el ca să-mi reînnoiesc magia. Mă tem că m-am învins singur. Mă tem că nu voi fi în stare să-mi duc la bun sfârşit ultima îndatorire. Până la urmă, poate că vă voi dezamăgi pe toţi. Pe voi toţi şi cele Şase Ducate.

Kettricken îşi îngropă faţa în mâini. Am crezut că va plânge, dar când ridică ochii, am zărit în ei puterea dragostei strălucind prin sentimentele ei, câte îi mai rămăseseră.

— Dacă aceasta crezi tu că trebuie să faci, atunci lasă-mă să te ajut. Arătă spre dragon. Trebuie să existe o cale pentru a te ajuta să-l termini. Arată-mi de unde să îndepărtez piatra, iar tu poţi să lucrezi la detalii după aceea.

Verity scutură trist din cap.

— Aş vrea să se poată. Dar trebuie să-l termin singur. Numai eu trebuie să fac toată munca.

Kettle se sculă brusc în picioare. Veni lângă mine, aruncându-mi săgeţi din priviri, de parcă eu aş fi fost de vină pentru toate.

— Domnul meu, rege Verity, începu ea. Păru să-şi piardă curajul, apoi vorbi şi mai tare: Regele meu, te înşeli. Puţini dragoni au fost cioppliţi de un singur om. Cel puţin nu cei din cele Şase Ducate. Ceilalţi, dac-or mai fi pe undeva, poate să fi fost sculptaţi de adevăraţii Străbuni singuri, dar n-aş şti să-ţi spun sigur. Sigur, însă, ştiu că dragonii făuriţi de locuitorii din cele Şase Ducate s-au născut din mai multe perechi de mâini care au lucrat împreună, nu doar dintr-una.

Verity o privi mut de uimire. Când îşi reveni, o întrebă cu glas tremurat:

— Ce tot spui?

— Spun ceea ce ştiu. Indiferent de ce cred alţii despre mine.

Kettle ne cuprinse pe toţi cu privirea, ca şi când şi-ar fi luat rămas-bun. Pe urmă se întoarse cu spatele la noi şi se adresă numai regelui:

— Regele meu, sunt Kestrel, din Buck, şi cândva am făcut parte din grupul de iniţiaţi al lui Stanchion. Dar cu Meşteşugul meu am omorât o membră a grupului, geloasă fiind pe ea din cauza unui bărbat. O asemenea faptă era considerată înaltă trădare, pentru că noi eram puterea reginei. Eu am distrus puterea aceea. Din acest motiv, mi s-a dat pedeapsa care a considerat regina că mi cuvine. Mi-a fost ars Meşteşugul din minte şi-am rămas cum mă vezi acum, închisă în mine, incapabilă să trec de zidurile propriului trup, incapabilă să primesc atingerea celor pe care i-am iubit. Pedeapsa mi-a fost dată chiar de grupul de iniţiaţi căruia îi aparţineam. Pentru crima săvârşită, regina m-a exilat din cele Şase Ducate pentru totdeauna. M-a gonit pentru ca niciun iniţiat să nu fie ispitit să se milostivească de mine şi să mă elibereze. Mi-am spus că nu-şi închipuie pedeapsă mai grea şi că într-o zi, uitată în izolarea

mea, voi tânji după moarte. Kettle îngenunche anevoie pe piatra dură. Regele meu, regina mea a avut dreptate. Acum te rog să te milostiveşti de mine. Ori mă omori, ori… Înălţă capul foarte încet. Ori îţi foloseşti puterea să-mi redeschizi mintea Meşteşugului. Şi te voi sluji ca iniţiată, ajutându-te să-ţi ciopleşti dragonul.

Se lăsă o linişte prelungă. Când vorbi, în vocea lui Verity se strecură nedumerirea:

— N-am auzit de grupul lui Stanchion.

Cu glas tremurat, Kettle mărturisi:

— L-am distrus eu, regele meu. Nu eram decât cinci în el. Din cauza faptei mele, au rămas numai trei, care înduraseră moartea fizică a unui membru şi… arderea Meşteşugului meu. Erau foarte slăbiţi. Am auzit că au fost eliberaţi din slujba reginei şi au plecat în căutarea drumului care începea cândva în oraşul Jhaampe. Nu s-au mai întors, dar nu cred că au supravieţuit rigorilor călătoriei. Nu cred că au cioplit vreodată un dragon ca acela pe care l-am visat cândva.

Verity vorbi din nou, însă parcă nici n-ar fi auzit-o:

— Nici tatăl meu, nici cele două soţii ale lui nu au avut grupuri de iniţiaţi în slujba lor. Şi nici bunica mea. Se încruntă. Cum se numeşte regina pe care ai slujit-o, femeie?

— Regina Diligence, regele meu, răspunse Kettle încet.

Stătea tot în genunchi, pe podeaua tare.

— Regina Diligence a domnit cu peste două sute de ani în urmă, observă Verity.

— A murit acum două sute douăzeci şi trei de ani, interveni Starling.

— Mulţumesc, menestrelule, răspunse ironic Verity. Două sute douăzeci şi trei de ani. Şi vrei să cred că tu ai fost printre iniţiaţii ei.

— Am fost, regele meu. Mi-am întrebuinţat Meşteşugul pentru mine însămi, pentru că am vrut să rămân tânără şi frumoasă. Nu era un lucru demn de laudă, dar mulţi iniţiaţi făceau aşa ceva. Mi-a trebuit peste un an să-mi controlez corpul. Dar făcusem o treabă pe cinste. Şi astăzi, mă vindec foarte repede, iar cele mai multe boli fug de mine.

Kettle nu-şi reţinu umbra de mândrie din glas.

— Longevitatea legendară a iniţiaţilor, observă regele Verity

pentru sine şi oftă. Probabil că în cărţile lui Solicity scria multe lucruri pe care Chivalry şi cu mine nu le-am învăţat de la ea niciodată.

— Foarte multe. Kettle vorbea mai încrezătoare acum. Sunt uluită că, deşi aţi fost instruiţi atât de puţin, şi tu, şi FitzChivalry aţi reuşit să ajungeţi până aici. Dar să ciopleşti un dragon singur? E un fapt de vitejie demn de un cântec.

— Of, femeie, vino şi stai jos, o îndemnă Verity. Mă doare să te văd îngenuncheată. E limpede că ştii şi trebuie să-mi spui o sumedenie de lucruri. Se foi şi întoarse capul spre dragonul lui. Dar, cu atâta vorbă, am uitat să lucrez.

— Atunci îţi voi spune numai ceea ce se cere neapărat auzit, se oferi bătrâna. Se sculă greu în picioare. Stăpâneam foarte bine Meşteşugul. Mai bine decât mulţi, căci puteam ucide cu el. Glasul i se îngroşă şi-i pieri. Trase aer lung în piept şi continuă: Puterea aceea există încă în mine. Cineva destul de priceput la Meşteşug îmi poate deschide iar mintea ca s-o folosesc. Cred că tu ai această putere. Deşi, în clipa asta, poate nu eşti în stare s-o controlezi. Ai ucis cu Meşteşugul tău, iar aceasta e o faptă cumplită. Deşi membrul grupului nu ţi-a fost devotat, totuşi, aţi lucrat cândva împreună. Omorându-l, ai omorât o parte din tine. De aceea ai impresia că ai rămas fără Meşteşug. Dacă eu l-aş mai avea pe al meu, te-aş putea ajuta să te vindeci.

Verity zâmbi.

— Eu nu mai am Meşteşug, tu nu mai ai Meşteşug, dar, dacă l-am avea, ne-am vindeca reciproc. Femeie, tu vrei să dezlegi un nod făcut pe o funie fără niciun capăt liber. Cum altfel să-l dezlegi, decât cu sabia?

— Avem sabia, regele meu. Este FitzChivalry. Catalizatorul.

— Aha, legenda de demult. Tatei îi plăcea la nebunie. Verity mă studie. Crezi că e destul de puternic? Nepotului meu, August, i-a fost ars Meşteşugul şi nu şi l-a recăpătat. Pentru el, uneori mi-am zis că e o binecuvântare, pentru că îl purta pe un drum care nu i se potrivea deloc. Cred că atunci am bănuit că Galen influenţase cumva grupul. Dar aveam atâtea pe cap. Întotdeauna aveam atâtea pe cap…

Mi-am dat seama că mintea regelui meu începea să rătăcească. Am păşit în faţă hotărât.

— Regele meu, ce anume doreşti să încerc?

— Nu vreau să încerci nimic. Vreau să faci ceva. Poftim! Aşa îmi spunea Chade deseori. Şi pe el l-am oferit dragonului, dar nu şi bucăţica aceea. Ar trebui să i-o ofer şi pe ea.

Kettle se apropie de el.

— Regele meu, ajută-mă să-mi eliberez Meşteşugul şi te voi ajuta să-ţi termini dragonul.

Bătrâna pusese ceva neobişnuit în vorbele acelea. Le rostise în faţa tuturor, dar eu am avut impresia că numai Verity le înţelegea cu adevărat. Până la urmă, şovăind încă, mişcă din cap aprobator.

— Nu văd altă cale, îşi spuse. Nu mai văd alta.

— Dar cum să fac un lucru, dacă nici măcar nu ştiu care e? m-am plâns eu. Regele meu, am adăugat, mustrat de privirea lui Kettricken.

— Ştii la fel de multe ca noi, mă certă Verity încet. Meşteşugul lui Kestrel i-a fost ars din minte chiar de tovarăşii săi, pentru a o condamna la izolare pentru restul vieţii. Tu trebuie să-ţi foloseşti Meşteşugul, atât cât ai şi în cel fel poţi, ca să-i dărâmi bariera care-l ține închis.

— Nici nu ştiu de unde să încep, am zis, dar Kettle se întoarse şi mă privi cu ochi rugători, în care am citit înfrângere şi singurătate.

Şi foame de Meşteşug, atât de intensă, încât o devora pe dinăuntru. Două sute douăzeci şi trei de ani, mi-am zis. Mult timp, când e să-l petreci exilat din ţinutul tău natal. Imposibil să rabzi atâta vreme să fii prizonier în propriul trup.

— Dar voi încerca, am promis, corectându-mi spusele.

Am întins mâna spre Kettle. Ea ezită, apoi mi-o întinse pe-a ei. Am stat aşa, mână în mână, şi ne-am privit. I-am cercetat mintea, dar n-am primit niciun răspuns. M-am uitat la ea şi-am încercat să mă conving că, dacă o cunosc, ar trebui să-mi fie uşor să-i pătrund în minte. Mi-am pus ordine în gânduri şi mi-am adus aminte de tot ce ştiam despre bătrâna aceea irascibilă. M-am gândit la perseverenţa ei modestă, la limba ei tăioasă şi la mâinile ei dibace. Mi-am amintit cum m-a învăţat jocul Meşteşugului şi de câte ori l-am jucat, cu capetele aplecate deasupra tablei. Kettle, mi-am repetat ferm. Caut-o pe Kettle. Dar Meşteşugul meu nu găsi nimic.

Nu ştiam cât timp trecuse. Ştiam doar că îmi era foarte sete.

— Vreau o cană cu ceai, i-am spus bătrânei, şi i-am dat drumul la mână.

Ea încuviinţă în tăcere, mascându-şi bine dezamăgirea. Numai atunci am observat că soarele se înălţase deasupra munţilor. Am auzit iar, râc, râc, râc, sabia lui Verity. Kettricken şedea tot acolo şi-l urmărea în tăcere. Ceilalţi nu ştiam unde se duseseră. Am plecat de lângă dragon împreună cu Kettle şi ne-am apropiat de focul care ardea încă mocnit. Am rupt câteva surcele, în vreme ce ea umplu ceainicul. N-am vorbit cât a fiert apa. Ierburile adunate mai devreme de Starling se ofiliseră, dar le-am folosit şi ne-am băut ceaiul împreună. Râcâitul sabiei lui Verity semăna cu zumzetul insectelor în sânul naturii. Am studiat-o pe bătrâna de lângă mine.

Harul meu o găsi plină de viaţă şi energie în interior. Îi simţisem mâna de femeie în vârstă, carnea moale de pe degetele noduroase, din jurul bătăturilor lăsate de muncă. I-am văzut ridurile din jurul ochilor şi de la colţul gurii. Bătrâneţe, îmi şopti trupul său. Bătrâneţe. Dar Harul îmi descria o femeie de vârsta mea, ageră, cu suflet năvalnic, tânjind după dragostea şi aventura pe care i le putea oferi viaţa. Tânjea, dar era prizonieră. M-am silit s-o văd, dar nu pe Kettle, ci pe Kestrel.

— Kestrel? am strigat-o pe neaşteptate.

— Aşa m-a chemat odată, îmi răspunse în şoaptă, cu durerea încă nestinsă în suflet. Dar Kestrel nu mai există, nu mai există de ani de zile.

Când i-am rostit numele, aproape am simţit-o. Găsisem cheia, dar nu şi lacătul. Harul îmi tresări, atins uşor. Am ridicat privirea, enervat de întrerupere. Erau Ochi Întunecaţi şi bufonul. Cel din urmă arăta chinuit. Mă durea sufletul pentru el, dar nu se putea să fi nimerit un moment mai nepotrivit ca să-mi vorbească. Cred că şi-a dat seama.

— Am încercat să stau deoparte, îmi zise încet. Starling mi-a spus ce faci. Mi-a povestit ce-aţi discutat cât am lipsit. Ştiu că ar trebui să aştept, că vrei să duci la capăt un lucru de mare însemnătate. Dar… nu pot. Nu reuşi să mă privească în ochi. Te-am trădat, şopti. Eu sunt Trădătorul.

Legaţi cum eram prin Meşteşug, ştiam că e sincer. Am încercat să pătrund în inima lui, să-l fac să simtă ce simt eu. Fusese folosit împotriva mea, da, dar nu din voinţa lui. Totuşi, n-

am putut ajunge la el. Îmi stăteau în cale ruşinea, vina şi remuşcarea lui, care nu-i dădeau voie să-mi primească iertarea. Şi nici să se ierte pe sine.

— Bufonule! am exclamat, apoi i-am zâmbit. Se îngrozi când văzu că sunt în stare să zâmbesc, şi chiar lui, cel mai nevrednic. Nu-i nimic, e bine. Tu mi-ai dat răspunsul. Tu eşti răspunsul.

Am inspirat adânc şi-am chibzuit. Mergi încet, cu grijă, m-am atenţionat, apoi: nu, mi-am zis. Acum. Acum e singurul moment în care trebuie s-o faci. Mi-am dezvelit mâna stângă şi-am întins-o către el, cu palma în sus.

— Atinge-mă, i-am poruncit. Atinge-mă cu Meşteşugul de pe degetele tale şi vezi dacă simt că m-ai fi trădat.

— Nu! ţipă Kettle, îngrozită, dar bufonul întinsese deja mâna spre mine, ca un om plecat în lumea viselor.

Îmi luă palma cu dreapta, apoi îşi puse cele trei degete argintate la vârfuri pe încheietura mea răsucită. Când am simţit arsura, am apucat îndată mâna lui Kettle.

— KESTREL! am strigat.

I-am simţit mintea fremătând firav şi-am sorbit-o înăuntrul nostru.

Eu eram bufonul şi bufonul era Fitz. El era Catalizatorul, şi tot Catalizatorul eram şi eu. Două jumătăţi separate şi apoi reunite într-un întreg. Preţ de-o clipă, l-am simţit în integritatea lui, desăvârşit şi magic, apoi s-a depărtat de mine, râzând, o bulă înăuntrul meu, separată şi imposibil de cunoscut, dar unită cu mine. *Mă iubeşti cu adevărat!* Nu-mi venea să cred. Până în clipa aceea, nu mă crezuse. *Înainte, au fost numai vorbe. M-am temut întotdeauna că le rosteai din milă. Dar eşti cu adevărat prietenul meu. Asta înseamnă să ştii. Asta înseamnă să simţi ceea ce simţi tu pentru mine. Aşadar, acesta e Meşteşugul.* În momentul acela, savura simpla recunoaştere.

Pe neaşteptate, ni se mai alătură cineva. *O, frăţioare, în sfârşit ţi-ai găsit urechile! Prada mea e prada ta şi vom fi o haită pentru totdeauna!*

Bufonul se retrase speriat la asaltul prietenos al lupului. Am crezut că va rupe cercul, dar se propti de el şi se aplecă înăuntrul lui. *Acesta? Acesta e Ochi Întunecaţi? Războinicul acesta neînfricat, inima aceasta generoasă?*

Cum să descriu momentul? Cunoscându-l pe lup în

desăvârşirea lui de atâta vreme, mă miram că bufonul îl cunoscuse atât de puţin.

Păros? Aşa mă vedeai? Păros şi bălos?

Îmi cer iertare. Vorbise bufonul, foarte sincer. *Sunt onorat să te cunosc aşa cum eşti în realitate. N-am bănuit câtă nobleţe zace în tine.* Încuviinţarea lor reciprocă era copleşitoare.

Atunci lumea se aşeză la loc în jurul nostru. *Avem o datorie de îndeplinit,* le-am reamintit. Bufonul îşi luă degetele de pe încheietura mea, lăsându-mi trei urme argintii pe piele. Până şi aerul apăsa prea greu pe ele. O vreme, fusesem pe altă lume. Acum revenisem în corpul meu. Trecuseră doar câteva clipe.

M-am întors spre Kettle. Îmi venea greu să privesc numai prin ochii mei. O ţineam încă de mână.

— Kestrel? am strigat-o şoptit.

Ea ridică ochii spre mine. Am încercat s-o văd aşa cum fusese cândva. Cred că nici nu-şi dădea seama de firul subţire de Meşteşug care ne lega. În momentul când se şocase de atingerea degetelor bufonului pe pielea mea, îi învinsesem apărarea. Era prea fin ca să-i zici fir de aţă, dar ştiam ce anume îl gâtuia.

— Atâta vină, ruşine şi căinţă porţi în tine, Kestrel! Nu-ţi dai seama? Cu asta ţi-au ars Meşteşugul. Iar tu, în atâţia ani de zile, le-ai sporit. Zidul tu l-ai ridicat în jurul tău. Dărâmă-l. Iartă-te. Eliberează-te.

L-am prins pe bufon de încheietură şi l-am ţinut lângă mine. Îl simţeam şi pe Ochi Întunecaţi. Revenise fiecare în mintea sa, dar ajungeam la ei cu uşurinţă. Am sorbit putere de la ei, încetişor. Le-am sorbit puterea şi dragostea şi am suflat-o către Kettle, vrând s-o împing cu forţa în ea prin crăpătura discretă din armura ei.

Începură să-i curgă lacrimi pe obrajii ridaţi.

— Nu pot. Ăsta-i cel mai greu lucru. Nu pot. Mi-au ars Meşteşugul ca să mă pedepsească. Dar nu destul. Nu va fi niciodată destul. Nu mă pot ierta niciodată.

Meşteşugul începea să se scurgă din ea în timp ce mintea i se întindea către mine, vrând să mă facă să înţeleg. Îmi prinse mâna în palmele ei. Durerea trecu prin gestul acela în mine.

— Atunci, cine te-ar putea ierta? m-am pomenit c-o întreb.

— Gull[9]. Sora mea, Gull!

Numele ieşise din gura ei smuls, pentru că refuzase să se gândească la el, cu atât mai mult să-l rostească, ani şi ani la rând. Sora ei, nu doar tovarăşa de Meşteşug, ci sora ei. Iar ea o omorâse într-o criză de furie, când o prinsese cu Stanchion. Conducătorul grupului de iniţiaţi?

— Da, şopti ea, deşi între noi nu mai era nevoie de cuvinte acum.

Trecusem de zidul arsurii. Stanchion, voinic, chipeş. Să faci dragoste cu el, cu trupul şi cu Meşteşugul, o experienţă unică, incomparabilă. Dar pe urmă îi surprinsese, pe el şi pe Gull, şi…

— Ar fi trebuit să fie mai înţelept, am strigat eu, indignat. Eraţi surori şi membre ale grupului său. Cum a putut să vă facă aşa ceva? Cum a putut?

— Gull! ţipă ea. O clipă, am văzut-o şi eu, în spatele unui nou zid. Amândouă erau acolo. Kestrel şi Gull. Două fetiţe alergând desculţe pe o plajă, dincolo de urma valurilor reci ca gheaţa care spălau nisipul. Două fetiţe ca doi sâmburi de măr, lumina ochilor tatălui lor, gemene, fugind să întâmpine bărcuţa care acosta, grăbindu-se să vadă ce-a prins tati în plasă azi. Am simţit briza sărată, mirosul de iod din algele moi, încâlcite, prin care treceau ţipând de bucurie. Două fetiţe, Gull şi Kestrel, încuiate şi ascunse în spatele zidului din mintea lui Kettle. Eu le vedeam, deşi ea nu le vedea.

O văd, o cunosc. Şi ea te-a cunoscut, în cele mai mici amănunte. Fulger şi tunet, aşa vă striga mama voastră, pentru că, dacă furia ta scânteia şi dispărea, supărarea lui Gull ţinea săptămâni la rând. Dar nu şi împotriva ta, Kestrel. Niciodată împotriva ta, niciodată ani la rând. Te-a iubit, mai mult decât l-aţi iubit pe Stanchion amândouă la un loc. Cât ai iubit-o şi tu pe ea. Şi te-ar fi iertat. N-ar fi vrut să porţi o asemenea povară.

Nu… Nu ştiu.

Ba da, ştii. Priveşte-o. Priveşte-te pe tine. Iartă-te. Şi îngăduie părţii aceleia din tine în care se află ea să trăiască din nou. Îngăduie-ți şi ţie să trăieşti.

Ea e în mine?

Fără îndoială. O văd, o simt. Trebuie să fie aşa.

9„Pescăruş” (n. tr.).

Ce simţi? Precaută.

Numai dragoste. Vezi şi singură. Am purtat-o adânc în interiorul minţii ei, în locuri şi printre amintiri pe care şi le interzicea. Nu zidurile ridicate prin arderea Meşteşugului de către ceilalţi iniţiaţi o răneau cel mai tare, ci acelea pe care şi le înălţase singură între ea însăşi şi amintirea celor pierdute într-un moment de furie. Două fete, mai mari acum, înaintând cu greu prin apă, ca să vadă funia pe care le-o arunca tatăl lor şi să-l ajute să tragă barca încărcată la ţărm. Două fete din Buck, semănând ca doi sâmburi de măr, vrând să fie primele care să-şi anunţe tatăl că au fost alese pentru a fi iniţiate în Meşteşug.

Tata zicea că suntem un singur suflet în două trupuri.

Atunci, deschide-te şi eliberează-o. Îngăduie-i să trăiască şi îngăduie-ţi şi ţie.

Am tăcut, aşteptând. Kestrel se afla printre amintirile de care se lepădase de un timp mai lung decât o viaţă de om. Un loc cu vânt înviorător şi râset de copile, o soră atât de asemănătoare cu tine, că nici nu era nevoie să vă vorbiţi. Le lega Meşteşugul din clipa în care se născuseră.

Acum ştiu ce trebuie să fac. I-am simţit sentimentul covârşitor de bucurie şi hotărâre. *Trebuie să-i dau drumul, trebuie s-o ofer dragonului. Va trăi veşnic în dragon, aşa cum am plănuit. Amândouă, din nou împreună.*

Kettle se ridică în picioare şi-mi dădu drumul la mână atât de brusc, încât am ţipat din cauza şocului.

M-am trezit în corpul meu. Parcă aş fi căzut în el de la mare distanţă. Bufonul şi Ochi Întunecaţi erau tot lângă mine, dar cercul nostru se rupsese. De-abia îi mai simţeam, de atâtea alte senzaţii. Meşteşugul. Curgea prin mine ca şuvoaiele la răspântia apelor. Meşteşugul. Izvora din Kettle ca valurile de căldură din cuptorul fierarului. Kettle radia de Meşteşug. Îşi frânse mâinile, zâmbind la degetele strâmbe.

— Ar trebui să te odihneşti acum, Fitz, mă sfătui ea cu blândeţe. Hai, du-te la culcare.

O propunere prietenoasă. Nu ştia câtă forţă are Meşteşugul ei. M-am întins pe spate şi-am uitat de lume.

Când m-am trezit, se întunecase de-a binelea. Trupul greu şi cald al lupului mă încălzea plăcut. Bufonul mă învelise cu o

pătură şi şedea lângă mine, cu privirile absorbite de foc. Când m-am mişcat, mă strânse de umăr, inspirând abrupt.

— Ce-i? l-am întrebat.

Nu înţelegeam nimic din ceea ce vedeam sau auzeam. Focuri fuseseră aprinse pe piedestalul dragonului. Am auzit zgomot de metal lovind piatra şi voci ridicate discutând. În cortul din spatele meu, Starling pişcă strunele harpei.

— Ultima oară când te-am văzut dormind aşa, tocmai îţi scosesem o săgeată din spate şi-am crezut că vei muri din cauza infecţiei.

— Probabil că am fost foarte obosit, i-am zâmbit eu bufonului, convins că mă înţelege. Tu nu eşti istovit? Am sorbit putere de la tine şi de la Ochi Întunecaţi.

— Istovit? Nu. Mă simt vindecat. Adăugă fără ezitare: Şi pentru că m-au lăsat în pace cei din falsul grup de iniţiaţi, şi pentru că ştiu că nu mă urăşti. Şi mai e şi lupul. O minune. Am impresia că îl simt încă. Un surâs nespus de straniu îi mângâie buzele. L-am simţit căutându-l pe Ochi Întunecaţi. Nu avea forţa necesară să folosească Meşteşugul sau Harul de unul singur. Dar încercarea lui era tulburătoare. Lupul dădu o dată din coadă, leneş.

Mi-e somn.

Atunci odihneşte-te, frate. L-am mângâiat pe blana deasă de pe umeri. Însemna viaţa, forţa şi prietenia în care mă puteam încrede. Mişcă iar din coadă şi-şi lăsă capul jos. M-am uitat la bufon şi-am făcut semn din cap către dragonul lui Verity.

— Ce se întâmplă acolo?

— Nebunie. Şi bucurie. Aşa cred. În afară de Kettricken. Cred că îi roade inima gelozia, dar nu vrea să plece.

— Ce se întâmplă acolo? am repetat răbdător.

— Tu ştii mai bine, replică el. I-ai făcut ceva lui Kettle. Am înţeles ce anume doar în parte. Pe urmă ai adormit. Iar Kettle s-a urcat acolo şi i-a făcut ceva lui Verity. Nu ştiu ce, dar Kettricken a spus că la sfârşit au plâns şi-au tremurat amândoi. Pe urmă Verity i-a făcut ceva lui Kettle şi amândoi au început să râdă, să strige şi să urle de bucurie că se va rezolva. Am stat destul cât să-i văd pe amândoi că se apucă de cioplit în jurul dragonului cu dălţi, ciocane, săbii şi tot ce le cădea în mână. Asta în vreme ce Kettricken tăcea, liniştită ca umbra, şi le

arunca priviri jalnice. Nu voiau s-o lase să-i ajute. Atunci am venit aici şi te-am găsit leşinat. Sau adormit. Cum vrei tu. Şi-am stat lângă tine vreme îndelungată, supraveghindu-te şi pregătind ceai sau carne pentru cine striga de foame şi de sete. Iar acum te-ai trezit.

N-am avut ce face şi-am râs când mi-am dat seama că-mi zeflemisea felul în care raportam eu regelui. Am tras concluzia că Kettle îl ajutase pe Verity să-şi descuie Meşteşugul şi că lucrau de zor la dragon. Dar regina...

— De ce e tristă Kettricken? am întrebat.

— Ar vrea să fie în locul lui Kettle, îmi explică bufonul, pe un ton din care trebuia să înţeleg că şi un tâmpit ar fi ghicit răspunsul. Îmi dădu o farfurie cu carne şi-o cană de ceai. Tu cum te-ai simţi dacă, după ce ai bătut drum lung şi obositor, soţia ta ar alege pe altul s-o ajute în munca ei? Verity şi Kettle pălăvrăgesc întruna ca două coţofene. Spun numai aiureli. Răzuiesc şi dăltuiesc, iar câteodată Verity pur şi simplu stă nemişcat, cu mâinile lipite de dragon. Şi îi povesteşte lui Kettle de pisica maică-sii, Hisspit, şi de cimbrul care creştea în grădina turnului. În toată vremea asta, Kettle îi vorbeşte, fără oprire despre Gull, care a făcut asta sau a dres cealaltă şi ce-au făcut ele două împreună. Am crezut că se vor opri la asfinţit, dar atunci a fost prima oară când Verity şi-a amintit că există şi Kettricken: a rugat-o să-i aducă vreascuri şi să aprindă focuri, ca să aibă lumină. A, şi cred că i-a dat voie să-i ascută o daltă sau două.

— Şi Starling? am întrebat, prosteşte.

Nu voiam să mă gândesc la biata Kettricken şi la suferinţa ei. Mi-am ţinut gândurile în frâu.

— Lucrează la un cântec despre dragonul lui Verity. Cred că a renunţat să creadă că tu şi cu mine vom face vreodată o faptă măreaţă.

Am zâmbit în sinea mea.

— Nu se nimereşte niciodată prin preajmă când fac lucruri însemnate. Fapta noastră de astăzi, bufonule, a fost mai importantă decât orice bătălie în care am luptat. Dar ea nu va înţelege asta niciodată. Am făcut semn din cap spre iurtă. Harpa ei sună mai dulce decât îmi amintesc, am spus, mai mult pentru mine.

Drept răspuns, bufonul ridică din sprâncene şi mişcă din degete. Am căscat nişte ochi cât cepele.

— Ce-ai făcut?

— Un experiment. Cred că, dacă scap cu viaţă din aventura asta, păpuşile mele vor deveni subiect de legendă, întotdeauna am fost în stare să mă uit la lemn şi să văd exact ce doresc. Cu astea – mişcă iar din degete – mi-e mult mai uşor.

— Fii prudent, l-am rugat.

— Eu? Nu ştiu ce-i aceea prudenţă. Nu pot fi ceea ce nu sunt. Unde te duci?

— Acolo, sus, să văd dragonul. Dacă Kettle poate lucra la el, atunci pot şi eu. Poate că Meşteşugul meu nu este atât de puternic, dar legătura mea cu Verity e mult mai veche.

36

HARUL ŞI SABIA

Străinii au hărţuit dintotdeauna coasta celor Şase Ducate. Întemeietorul dinastiei Farseer n-a fost, în realitate, nimic altceva decât un pirat plictisit de viaţa pe mare. Piraţii lui Taker i-au înfrânt pe primii constructori ai fortului de lemn de la gura râului Buck şi l-au luat în stăpânire. De-a lungul generaţiilor, zidurile negre de piatră ale castelului Buckkeep au înlocuit fortul, iar piraţii Străini au devenit locuitorii şi regii lui.

Între cele Şase Ducate şi Străini au existat întotdeauna legături comerciale, dar au avut loc şi raiduri, şi jafuri piratereşti. Cu toate acestea, jafurile Corăbiilor Roşii au provocat o schimbare în relaţia lor, care era deopotrivă încordată şi profitabilă. Nu aveau precedent nici sălbăticia raidurilor, nici distrugerile făcute de piraţi. Unii le puneau pe seama ridicării la putere pe Insulele Străine a unei căpetenii fioroase, care îmbrăţişa religia sângeroasă a răzbunării. Cei mai sălbatici adepţi ai ei au devenit piraţi pe Corăbiile sale Roşii. Alţi Străini, care până atunci nu fuseseră niciodată uniţi sub un conducător, au fost obligaţi să-i jure credinţă, sub ameninţarea că, dacă, nu acceptă, ei şi familiile lor vor fi transformaţi în neoameni. Căpetenia şi raidurile ei şi-au împrăştiat ranchiuna scârboasă pe ţărmurile celor Şase Ducate. Dacă această căpetenie a avut vreodată alte intenţii în afară de a fura, viola şi distruge, nu şi le-a făcut cunoscute. Numele ei era Kebal Rawbread.

— Nu înţeleg de ce mă respingi, am zis eu, jignit.

Verity se opri din cioplitul dragonului. M-am aşteptat să se

întoarcă cu faţa la mine, dar el se îndoi puţin de genunchi, ca să îndepărteze aşchiile de piatră şi praful. Nu-mi venea să cred ce progrese făcuse. Laba dreaptă a dragonului, cu gheare cu tot, se odihnea acum pe piatră. Nu era încă şlefuită, ca restul animalului, dar piciorul în sine era întreg. Verity prinse într-o mână grijulie partea de deasupra degetelor dragonului. Stătu nemişcat lângă creaţia lui, răbdător şi liniştit. Nu vedeam tot ce face cu mâna, dar ghiceam Meşteşugul lucrând. Dacă încercam să-l ating cât de cât, simţeam cum se fisurează piatra şi se desprinde în foiţe. Părea, într-adevăr, că dragonul fusese ascuns în ea şi că sarcina lui Verity era să-l dezvăluie, solz lucios cu solz lucios.

— Fitz. Isprăveşte.

I-am sesizat iritarea din voce. Iritare că împărtăşeam Meşteşugul cu el, iritare că îl distrăgeam de la lucru.

— Lasă-mă să te ajut, l-am implorat din nou.

Mă atrăgea o parte din munca lui. Înainte, când Verity răzuia cu sabia, dragonul arăta ca o admirabilă sculptură în piatră. Acum, însă, Meşteşugul îi dădea o aură scânteietoare, căci şi Verity, şi Kettle îşi foloseau puterile. Te atrăgea puternic, aşa cum atrage ochiul pârâul care-şi trimite sclipirea printre copaci sau cum îl atrage mirosul de pâine proaspătă pe cel flămând. Tânjeam să-l ating, să contribui la modelarea acelei creaturi măreţe. Privindu-i pe cei doi cum lucrează, se trezi în mine o foame de Meşteşug nemaipomenită.

— Sunt legat de tine prin Meşteşug de mai multă vreme decât oricine. Când trăgeam la vâsle pe *Rurisk,* mi-ai spus că sunt iniţiatul tău. De ce mă respingi acum, când te-aş putea ajuta şi ai atâta nevoie de ajutor?

Verity oftă şi se dădu înapoi, clătinându-se pe călcâie. Vârful degetului nu era gata, dar am zărit conturul vag al solzilor şi teaca ghearei curbate cu iscusinţă. Simţeam cum va arăta gheara, dungată ca un cioc de şoim. Jinduiam să trag eu dungile în piatră.

— Nu te mai gândi la asta, îmi ceru Verity cu fermitate. Fitz. Fitz, uită-te la mine. Ascultă-mă. Mai ţii minte când am sorbit putere de la tine prima oară?

Da, ţineam minte. Leşinasem.

— Acum îmi cunosc puterile mult mai bine.

Îmi ignoră spusele.

— N-ai ştiut ce-mi oferi când mi-ai spus că eşti omul regelui. Te-am crezut pe cuvânt, am crezut că ştii ce faci. N-ai ştiut. Acum îţi spun în faţă că nu ştii ce-mi cer să fac. Ştiu ce-ţi refuz. Şi cu asta am terminat.

— Dar, Verity…

— De data asta, regele Verity nu îngăduie niciun „dar", FitzChivalry.

Îmi închise gura cum n-o mai făcuse niciodată.

Am tras adânc aer în piept şi-am refuzat să-mi las frustrarea să devină furie. Verity puse din nou mâna pe degetul dragonului. Am ascultat dalta lui Kettle, clac, clac, clac, eliberând coada animalului din piatră. În timp ce lucra, cânta o veche baladă de dragoste.

— Domnul meu, rege Verity, dacă ai vrea să-mi spui ce anume nu ştiu să fac ca să te ajut, atunci poate aş hotărî singur dacă…

— Nu tu iei această hotărâre, băiete. Dacă vrei cu adevărat să fii de ajutor, atunci adună nişte crengi şi fă o mătură. Îndepărtează resturile de piatră şi praful. E groaznic să îngenunchezi pe ele.

— Aş prefera să-ţi fiu cu adevărat de ajutor, am murmurat eu nefericit, răsucindu-mă.

— FitzChivalry!

Un ton aspru se strecură în glasul lui Verity, un ton pe care nu-l mai auzisem din copilărie. M-am întors spre el cu groază.

— Întreci măsura, îmi zise el verde-n faţă. Regina mea are grijă să nu se stingă focurile şi-mi ascute dălţile. Crezi că tu eşti deasupra acestor munci?

În asemenea momente, un răspuns scurt e cel mai potrivit.

— Nu, domnule.

— Atunci îmi vei face o mătură. Mâine. Pentru că, chiar dacă nu-mi place s-o spun, trebuie să ne odihnim cu toţii, măcar câteva ceasuri.

Se ridică încet în picioare, se clătină, apoi îşi recapătă echilibrul. Puse o mână iubitoare pe umărul imens al dragonului.

— În zori, îi promise.

Mă aşteptasem s-o strige pe Kettle, dar ea era deja în picioare şi se întindea. Comunică prin Meşteşug, mi-am zis. Ei nu mai

aveau nevoie de cuvinte. Kettricken, însă, da. Verity ocoli dragonul şi se duse la regină, care stătea lângă un foc şi ascuţea o daltă. Râcâitul ne acoperi zgomotul paşilor. Un timp, Verity privi în jos, la soţia lui, ghemuită şi concentrată pe tăişul dălţii.

— Doamna mea, nu vrei să dormim puţin? o întrebă încet.

Ea se răsuci spre el. Cu mâna murdară de praf, îşi dădu la o parte şuviţele rebele de pe ochi.

— Cum doreşti, domnul meu, răspunse.

Avea puterea să nu-şi trădeze durerea în voce.

— Nu sunt obosită, regele meu. Voi lucra în continuare, dacă asta vrei.

Glasul vesel al lui Kettle tremura. Am observat că Kettricken nici măcar nu se întoarse spre ea.

— Uneori e mai bine să te odihneşti înainte să te prindă oboseala, spuse Verity. Dacă dormim cât mai e întuneric, mâine, pe lumină, vom lucra mai cu spor.

Kettricken se strâmbă ca şi când ar fi criticat-o.

— Pot aprinde focuri mai mari, domnul meu, dacă asta vrei, rosti ea, precaută.

— Nu. Vreau să mă odihnesc, cu tine lângă mine. Dacă doreşti, regina mea.

Era cea mai mică dovadă de afecţiune din partea lui, dar Kettricken se agăţă de ea.

— Doresc, regele meu.

Mă duru sufletul s-o văd că se mulţumeşte cu atât de puţin.

Nu e mulţumită, Fitz, după cum nici eu nu sunt orb la suferinţa ei. Îi dau ce pot. Atât cât sunt sigur că nu-i face rău.

Regele meu încă mă citea cu multă uşurinţă. Pedepsit, le-am urat noapte bună şi-am plecat spre cort. La apropierea mea, Ochi Întunecaţi se ridică, se întinse şi căscă.

Ai vânat?

Cu atâta carne rămasă, de ce să mai vânez? Atunci am observat grămada de oase de porc din jurul lui. Se trânti din nou printre ele, cu coada peste nas, mulţumit cum numai un lup poate să fie. Preţ de-o clipă, i-am invidiat satisfacţia.

Starling stătea de pază lângă foc, în faţa cortului, cu harpa în poală. Am vrut să trec pe lângă ea cu un simplu salut din cap, dar m-am oprit să-i cercetez instrumentul. Mi-l oferi cu un

zâmbet de încântare.

Bufonul se întrecuse pe sine. Fără poleială sau ornamente în formă de cârcei, fără incrustaţii de fildeş sau abanos care, zic unii, deosebesc o harpă de celelalte. În schimb, lemnul unduios lucea ca mătasea, iar scobitura graţioasă scotea în evidenţă fibra unică a esenţei. Nu mă puteam uita la harpă fără să vreau s-o ating şi s-o ţin în mână. Lemnul atrăgea degetele. În el se oglindeau scânteierile focului.

Kettle se opri şi ea s-o admire. Îşi subţie buzele.

— Nu-i deloc prudent. Asta îi va aduce moartea într-o zi, făcu ea o prevestire de rău augur, apoi intră în cort înaintea mea.

Deşi mă odihnisem foarte bine înainte, am adormit imediat ce-am pus capul jos. Nu cred că dormeam de mult când am auzit un zgomot de primejdie de-afară. Mi-am trimis Harul să-i iscodească. Bărbaţi. Patru la număr. Nu, cinci. Urcau pe pantă, spre colibă. Nu ştiam altceva decât că se apropie furişat, ca vânătorii. În odaia slab luminată, Burrich se ridică în şezut în linişte. Se sculă din pat şi, desculţ, merse la patul lui Molly. Îngenunche, apoi o atinse uşurel pe braţ.

— Burrich?

Molly rămase cu răsuflarea tăiată, aşteptând nedumerită.

— Nu face zgomot, îi şopti el. Scoală-te. Încalță-te şi înveleşte-o bine pe Nettle, dar încearcă să n-o trezeşti. E cineva afară şi nu cred că ne vrea binele.

Am fost mândru de ea. Nu puse nicio întrebare, ci se sculă imediat. Îşi trase rochia peste cămaşa de noapte şi-şi luă pantofii în picioare. Înfăşură bucăţi de aşternut în jurul lui Nettle până când fata semăna cu o grămadă de pături. Copila nu se trezi.

Între timp, Burrich îşi pusese bocancii şi înşfăcase o sabie scurtă. O trimise pe Molly spre fereastra cu obloanele trase.

— Dacă-ţi spun să pleci, ieşi pe fereastra aia cu Nettle. Dar numai dacă îţi spun eu. Cred că sunt cinci.

În lumina focului, Molly încuviinţă a înţelegere. Îşi scoase cuţitul şi se aşeză între copilul ei şi primejdia de afară.

Burrich se duse într-o parte a uşii. Îşi petrecură noaptea aşteptând să apară duşmanii.

Zăvorul era pus, dar nu era de niciun folos tras de-a curmezişul unei uşi cu cadru vechi. Burrich îi lăsă să se izbească

în el de două ori, apoi, când începu să cedeze, îi trase un picior şi-l smulse din ţâţâni. Când duşmanii se repeziră a treia oară, uşa se deschise larg. Doi bărbaţi intrară împleticindu-se miraţi că cedase atât de repede. Unul căzu, celălalt se prăbuşi peste el, iar Burrich îi împunse cu sabia pe amândoi înainte ca al treilea bărbat să apară în uşă.

Era un zdrahon cu păr şi barbă roşie. Se ivi în prag cu un răcnet, călcând peste cei doi răniţi, care se zvârcoliră sub tălpile lui. Avea o sabie lungă, o armă teribilă. Masiv cum era şi înzestrat cu arma aceea, părea de două ori mai ameninţător decât Burrich. În spatele lui, un bărbat bondoc strigă:

— În numele regelui, am venit după târfa bastardului! Lasă arma jos şi dă-te la o parte.

Ar fi fost mai înţelept să nu stârnească mai tare furia lui Burrich. Din obişnuinţă, Burrich coborî sabia ca să vină de hac unuia din răniţii de pe podea, apoi o ridică şi-o vârî pe sub garda lui Barbă-Roşie. Acesta bătu în retragere, încercând să câştige spaţiu ca să poată mânui sabia lungă. Burrich nu avu de ales şi trebui să înainteze după el, pentru că, dacă ar fi ajuns într-un loc în care putea învârti sabia neîngrădit, el n-ar fi avut nicio şansă. Bondocul şi o femeie apărură imediat în uşă. Burrich le azvârli o privire.

— Molly! Fă ce ţi-am spus!

Molly era deja la fereastră, strângând-o în braţe pe Nettle, care începu să plângă de frică. Mama ei sări pe un scaun, trase obloanele şi puse un picior peste rama ferestrei. Burrich îi dădea de furcă lui Barbă-Roşie, când femeia se repezi prin spatele lui şi-i înfipse cuţitul în şale. Burrich scoase un urlet răguşit şi pară sălbatic sabia mai lungă. Când Molly îşi trecu şi celălalt picior peste fereastră şi vru să sară afară, bondocul fugi şi i-o smulse pe Nettle din braţe. Molly scoase un ţipăt de groază şi furie.

Apoi o luă la fugă prin întuneric.

Imposibil. Am trăit şocul lui Burrich la fel de intens de parcă era al meu. Femeia îşi scoase cuţitul din şalele lui şi-l ridică să lovească a doua oară. El îşi înăbuşi durerea cu mânia, se întoarse şi-i crestă pieptul, apoi se răsuci înapoi spre Barbă-Roşie. Dar acesta se retrăsese. Stătea tot cu sabia gata de atac, dar nu făcu nicio mişcare când bondocul spuse:

— Avem copilul. Aruncă sabia sau îl omoram pe loc. O privi pe

femeia care se ţinea de piept. Du-te după femeie. Acum!

Ea îl sfredeli din priviri, dar plecă fără să crâcnească. Burrich nici nu se uită la ea. Nu avea ochi decât pentru copila care plângea în braţele bărbatului. Barbă-Roşie zâmbi larg când sabia lui Burrich căzu pe podea.

— De ce? întrebă Burrich consternat. Ce-am făcut, ca să ne atacaţi şi să mă ameninţaţi că-mi omorâţi fata?

Bondocul privi faţa roşie a fetei care-i plângea în braţe.

— Nu-i a ta, rânji el. E-a bastardului spurcat cu Har. Ştim din surse foarte sigure.

O ridică pe Nettle foarte sus, ca şi când ar fi vrut s-o zdrobească de podea. Îl ţintui pe Burrich din priviri. Burrich scoase un gâlgâit, pe jumătate furios, pe jumătate rugător. Aruncă sabia. La uşă, rănitul rămas în viaţă icni şi încercă să se scoale în şezut.

— E doar un copilaş, rosti Burrich cu glas gros.

Am simţit, ca şi când ar fi fost al meu, sângele lui Burrich curgându-i din spate pe şold.

— Lăsaţi-ne să plecăm. Vă înşelaţi. E carne din carnea mea, vă spun, nu o ameninţare la adresa regelui vostru. Vă rog. Am aur. Vă duc la el. Dar lăsaţi-ne să plecăm.

Burrich, care s-ar fi luptat cu moartea până la capăt şi-ar fi scuipat în faţa ei, aruncase sabia şi cerşea milă de dragul copilului meu. Barbă-roşie izbucni în râs, dar Burrich nici nu se întoarse la el. Hohotind, zdrahonul se duse la masă şi aprinse lumânările din sfeşnic. Îl ridică şi studie odaia dezordonată. Burrich nu-şi putea lua ochii de la Nettle.

— Ea mea, spuse el încet, aproape disperat.

— Isprăveşte cu minciunile, îl repezi bondocul cu dispreţ. E odrasla bastardului, la fel de mânjită ca el.

— Într-adevăr. E-a lui.

Toţi ochii se îndreptară spre uşă. Molly stătea în prag palidă, gâfâind. Mâna dreaptă i se înroşise de sânge. Strângea la piept o cutie mare de lemn, din care se auzea un zumzet rău prevestitor.

— Javra pe care aţi trimis-o după mine e moartă, rosti ea aspră. Cum veţi fi şi voi curând, dacă nu aruncaţi armele şi nu-mi eliberaţi fata şi bărbatul.

Un rânjet se lăţi pe obrazul bondocului. Barbă-Roşie ridică

sabia.

— Copila e înzestrată cu Har, adăugă Molly, cu voce uşor tremurată. La fel ca mine. Albinele mele nu ne vor face rău. Dar, dacă ne atingeţi măcar cu un deget, se vor înălţa şi vă vor urmări şi vă vor găsi şi în gaură de şarpe. Veţi muri înţepaţi de un milion de ori. Credeţi că vă vor folosi la ceva săbiile împotriva Harului albinelor mele?

Îşi plimbă ochii de la un chip duşman la celălalt, trimiţându-le săgeţi de furie şi ameninţare, în timp ce strângea la piept stupul greu din lemn. O albină reuşi să scape şi bâzâi nervoasă prin odaie. Barbă-Roşie o urmări şi exclamă:

— Nu cred!

Burrich măsură din ochi cât de departe îi căzuse sabia când Molly întrebă şoptit, aproape sfioasă:

— Nu?

Zâmbi straniu şi lăsă stupul pe podea. Se uită fix la Barbă-Roşie când trase capacul. Vârî mâna înăuntru şi, când bondocul rămase cu respiraţia întretăiată, o scoase plină de albine agitate. Puse la loc capacul şi se ridică în picioare. Cu ochii la albinele care-i învăluiseră mâna, spuse calmă:

— Cel cu barbă roşie, micuţele mele.

Apoi întinse braţul, ca şi când i le-ar fi oferit în dar lui Barbă-Roşie.

Trecură câteva momente, dar, pe măsură ce fiecare albină îşi lua zborul, se îndrepta ţintă spre roşcovan. El tresări la apropierea celei dintâi, apoi când a doua trecu zumzăind pe lângă el, numai ca să zboare în cerc şi să se întoarcă la el.

— Cheamă-le înapoi sau îţi omorâm copilul! strigă el dintr-odată.

Se lupta zadarnic împotriva albinelor cu sfeşnicul din mână. Molly se apleca brusc şi ridică stupul.

— O veţi omorî oricum! ţipă ea, gata să rămână fără glas. Scutură stupul, iar zumzetul albinelor agitate deveni un bâzâit ameninţător. Micuţele mele, vor să-mi omoare copilul! Când vă dau drumul, răzbunaţi-ne!

Ridică stupul şi mai mult, pregătindu-se să-l izbească de podea. Rănitul de la picioarele ei gemu.

— Stai! strigă bondocul. Îţi dau copilul înapoi!

Molly îngheţă. Văzură toţi că nu mai putea ţine stupul greu

multă vreme. În ciuda glasului încordat, porunci calmă:

— Dă copila bărbatului meu. Lasă-i pe amândoi să vină la mine, altfel veţi avea parte toţi, fără îndoială, de o moarte cumplită.

Bondocul se uită nesigur la Barbă-Roşie. Cu sfeşnicul într-o mână şi cu sabia în cealaltă, acesta se depărtase de masă, dar albinele tot îl ameţeau roind în jurul său. Efortul de-a le goni le agită şi mai mult.

— Regele Regal ne va omorî dacă dăm greş!

— Atunci muriţi de înţepătura albinelor mele, le propuse Molly. Sunt cu sutele în stup, adăugă cu voce scăzută, pe un ton aproape seducător. Vă vor intra pe sub cămaşă şi pe sub pantaloni. Se vor agăţa de părul vostru şi vă vor înţepa. Se vor furişa în urechile voastre şi în nările voastre. Iar când veţi urla, vi se vor înghesui în gură, zeci de insecte zumzăitoare şi ameţite, ca să vă umfle limba de înţepături, până când nu vă va mai încăpea în gură. Veţi muri sufocaţi!

Descrierea păru să-i determine pe intruşi să ia o decizie. Bondocul traversă odaia la Burrich şi-i azvârli în braţe copilul care plângea ca din gură de şarpe. Barbă-Roşie arunca priviri ucigaşe, dar tăcea. Burrich o luă pe Nettle, dar nu uită să-şi recupereze şi sabia. Molly îl sfredeli din ochi pe Barbă-Roşie.

— Tu. Treci lângă el. Burrich. Du-te cu Nettle în locul unde am cules ieri mentă. Dacă mă obligă să eliberez albinele, nu vreau să vadă fata ce se întâmplă cu ei. S-ar putea să se teamă chiar de insectele care-o slujesc.

Burrich se supuse. Dintre toate întâmplările petrecute în noaptea aceea, gestul lui de supunere mă şocă cel mai mult. Odată ieşit, Molly se îndreptă încet cu spatele spre cadrul uşii.

— Nu ne urmăriţi, îi avertiză pe agresori. Prietenele mele cu Har vă vor păzi în locul meu chiar din prag.

Scutură stupul pentru ultima oară. Bâzâitul crescu în intensitate şi alte albine scăpară în odaie. Bondocul împietri, însă Barbă-Roşie ridică sabia, ca şi când ar fi vrut să se apere cu ea. Rănitul de pe jos scoase un gâlgâit şi se feri de ea când Molly ieşi afară cu spatele. Închise uşa şi propti stupul de ea. Trase capacul şi-l lovi cu piciorul înainte de a o lua la goană prin beznă.

— Burrich! strigă ea. Vin!

Nu o luă spre drum, ci spre pădure. Nu privi înapoi.

— Trezeşte-te, Fitz. Nu Meşteşugul mă chema, ci vocea blândă a lui Verity, aflat lângă mine. Ai văzut că sunt în siguranţă. Nu-i mai urmări, altfel vor vedea şi alţii prin ochii tăi unde se duc. Mai bine să nu ştii nici tu. Trezeşte-te.

Am deschis ochii în cortul luminat cu zgârcenie. Nu numai Verity, ci şi Kettle stătea lângă mine. Îşi subţiase buzele, dezaprobatoare. Regele avea o expresie severă, dar şi înţelegătoare. Vorbi înainte să deschid eu gura.

— Dacă aş crede că ai făcut-o intenţionat, aş fi foarte supărat pe tine. Ţi-o spun în faţă: Mai bine să nu ştii nimic de ei. Absolut nimic. Dacă mi-ai fi ascultat sfatul de la bun început, n-ar fi fost ameninţaţi în noaptea asta.

— Amândoi i-aţi urmărit? am întrebat în şoaptă.

Am fost mişcat. Amândurora le păsa de copilul meu.

— E şi moştenitoarea mea, sublinie Verity implacabil. Crezi că aş putea sta cu mâinile în sân, fără să iau măsuri dacă ar fi rănită? Clătină din cap spre mine. Ţine-te departe de ei, Fitz. De dragul tuturor, înţelegi?

Am dat din cap aprobator. Cuvintele lui nu mă puteau supăra. Mă hotărâsem deja că nu vreau să ştiu unde au dus-o Molly şi Burrich pe Nettle. Dar nu pentru că era moştenitoarea lui Verity. El şi Kettle se ridicară şi ieşiră din cort. M-am cuibărit sub pături. Bufonul, care până atunci stătuse proptit în cot, se întinse la loc.

— Îţi povestesc mâine, i-am spus.

Încuviință în tăcere. Avea ochii larg deschişi pe chipul palid. Cred că, până la urmă, s-a culcat şi el. Eu am rămas cu ochii deschişi pe întuneric. Ochi Întunecaţi veni şi se culcă lângă mine.

Ţi-a protejat puiul ca şi cum ar fi fost al lui, îmi spuse el calm. *Asta înseamnă haită.*

Voise să mă aline. Eu nu voiam alinare. În schimb, mi-am proptit palma de ceafa lui. *Ai văzut cum i-a înfruntat?* l-am întrebat cu mândrie.

O lupoaică desăvârşită, aprobă el.

Când a venit Starling să ne trezească, pe bufon şi pe mine, parcă nici nu dormisem. Am ieşit din cort întinzându-mă şi căscând, cu bănuiala că paza nu era tocmai necesară. Dar ultima parte a nopţii era blândă şi plăcută, iar cântăreaţa lăsase

supa de carne să fiarbă încet, la marginea focului. Băusem deja jumătate de cană când catadicsi să apară şi bufonul.

— Starling mi-a arătat harpa ei aseară, i-am zis, în loc de salut.

Zâmbi, încântat.

— O lucrătură primitivă. „A, dar nu e decât rezultatul primelor sale încercări”, se va spune despre ea într-o zi, adăugă el cu falsă modestie.

— Kettle zice că nu ştii ce-i prudenţa.

— Nu, Fitz, nu ştiu. Ce facem aici?

— Eu? Ce mi s-a poruncit. Când mi se termină straja, plec pe dealuri să adun rămurele pentru o mătură. Ca să îndepărtez resturile de piatră din calea lui Verity.

— Într-adevăr, o îndatorire înălţătoare pentru un Catalizator. Iar profetul ce crezi că ar trebui să facă?

— Să profeţească odată când se va termina dragonul. Mă tem că nu ne putem gândi la altceva până nu e gata.

Bufonul mişcă discret din cap.

— Nu cred că am fost chemaţi aici ca să facem mături şi harpe. Mie mi se pare prea linişte, prietene. Liniştea dinaintea furtunii.

— Iată un gând plin de veselie, i-am zis eu posac, dar în sinea mea m-am întrebat dacă nu cumva are dreptate.

— Ai de gând să-mi povesteşti ce s-a întâmplat azi-noapte?

Când am terminat istorisirea, bufonul zâmbi larg.

— O fătucă îndrăzneaţă, observă el mândru, apoi lăsă capul pe-o parte, cu ochii la mine. Crezi că fetiţa va avea şi ea Har? Sau Meşteşug?

Nu mă gândisem niciodată la asta.

— Sper că nu, i-am spus imediat.

Pe urmă, am cugetat la propriile mele cuvinte.

Nici nu se mijise de ziuă când se sculară şi Verity, şi Kettle. Bău fiecare o cană de supă în picioare, apoi plecară la dragon cu carnea după ei. Kettricken ieşise şi ea din cortul lui Verity. Avea ochii înfundaţi în orbite, iar buzele strânse trădau înfrângere. Bău doar jumătate dintr-o cană şi-o puse deoparte. Se întoarse în cort şi reveni cu o pătură strânsă în formă de sac.

— Vreascuri, veni răspunsul sec la privirea mea întrebătoare.

— Atunci Ochi Întunecaţi şi cu mine am face bine să te

însoţim. Trebuie să adun rămurele şi un băţ mai lung. Iar lupul trebuie să mai facă şi altceva, nu să doarmă toată ziua şi să se îngraşe.

Iar ţie ţi-e frică să mergi în pădure fără mine.

Dacă e plin de scroafe ca aceea de ieri-alaltăieri, ai perfectă dreptate.

Poate Kettricken îşi aduce arcul?

Când m-am întors să-i propun să-l aducă, ea tocmai se apleca să intre în cort după el.

— În caz că mai dăm peste vreun porc, îmi explică ea când ieşi.

Însă am avut parte de o expediţie fără peripeţii. Dealurile din vecinătatea carierei erau încântătoare. Ne-am oprit la pârâu, ca să bem apă şi să ne spălăm. Un pui de păstrăv ţâşni pe sub apă, iar lupul vru imediat să pescuiască. I-am spus să mai aştepte până termin de adunat lemnele pentru mătură. Veni după mine, nu foarte încântat. Am adunat rămurele şi-am găsit o creangă lungă şi dreaptă, din care să fac măturii coadă. Apoi am umplut sacul lui Kettricken cu vreascuri, pe care am stăruit să le car eu, pentru ca ea să-şi poată folosi arcul. În drum spre tabără, ne-am oprit iar la pârâu. Am căutat un loc în care plantele atârnau în apă peste mal. L-am găsit aproape imediat. Apoi am petrecut mult mai mult timp decât am crezut pescuind. Kettricken nu mai văzuse cum se face, dar, după ce-i trecu nerăbdarea, prinse şi ea mişcarea. Am pescuit un soi de păstrăv necunoscut, cu pete roz pe burtă. Am prins zece bucăţi şi i-am curăţat pe loc, Ochi Întunecaţi înghiţind măruntaiele imediat ce le scoteam. Kettricken îi înşiră pe o ramură de salcie şi aşa ne-am întors în tabără.

Nu mi-am dat seama cât îmi liniştise spiritul excursia aceea paşnică până când am zărit stâlpul negru care păzea intrarea în carieră. Părea mai rău prevestitor decât înainte, ca un deget uriaş mustrător, ridicat să mă avertizeze că, da, era linişte acum, dar furtuna tot avea să vină. Am ridicat din umeri şi-am trecut de el. Meşteşugul meu devenise din nou mai sensibil. Stâlpul radia putere ademenitoare. În ciuda propriei mele voinţe, m-am oprit să studiez simbolurile gravate în el.

— Fitz? Vii? mă strigă Kettricken şi numai atunci mi-am dat seama câtă vreme stătusem cu ochii holbaţi la ele.

Am grăbit pasul şi i-am ajuns din urmă tocmai când treceau pe lângă fata călare pe dragon.

Evitasem locul intenţionat de la păţania bufonului. Am ridicat o privire vinovată spre amprentele argintii care străluceau încă pe pielea ei fără cusur.

— Cine-ai fost şi de ce ai făcut o sculptură atât de tristă? am întrebat-o, dar ochii ei de piatră de deasupra obrajilor pătaţi de lacrimi se mărginiră să mă privească rugător.

— Poate că nu şi-a putut termina dragonul, specula Kettricken. Observi că labele din spate şi coada sunt încă prinse în piatră? Poate de-asta e aşa de tristă.

— De la bun început a lucrat sculptura tristă, nu-ţi dai seama? Că a terminat-o sau nu, partea de sus nu s-ar fi schimbat.

Kettricken mă privi mirată.

— Tot nu crezi că dragonul lui Verity va zbura când îl va termina? Eu, da. Dar, bineînţeles, mi-au rămas foarte puţine lucruri în care să cred. Foarte puţine.

Avusesem de gând să-i spun că mi se părea o poveste cântată de menestreli pentru copii, dar ultimele ei cuvinte îmi închiseră gura.

Înapoi la dragonul lui Verity, am legat mătura şi m-am apucat de măturat în duşmănie. Soarele se căţărase sus de tot pe cerul albastru strălucitor şi adia un vânticel plăcut. Era o zi minunată şi, o vreme, corvoada mă făcu să uit de toate. Kettricken deşertă vreascurile şi în curând plecă după altele. Ochi Întunecaţi se ţinu scai după ea. Am încuviinţat şi gestul lui Starling şi-al bufonului, care o urmară degrabă, fiecare cu câte-un sac improvizat. Odată ce-am îndepărtat piatra fărâmată şi praful, am văzut mai bine cât progresaseră Verity şi Kettle. Spatele negru al dragonului era atât de lucios, că aproape reflecta azurul cerului.

I-am spus asta lui Verity, fără să aştept un răspuns. Mintea şi inima lui erau devotate în întregime dragonului. Când discuta despre orice alt subiect, i se risipea concentrarea şi-i rătăceau minţile, dar când îmi vorbea despre dragon şi despre făurirea lui, devenea imediat regele Verity.

Peste câteva minute, ghemuit cum stătea sub piciorul dragonului, se dădu în spate pe călcâie. Se ridică şi pipăi grijuliu spatele dragonului cu mâna argintată. Am rămas fără suflare. În

urma atingerii sale se trezi la viaţă o culoare. Degetul lui Verity colora spatele dragonului în turcoaz aprins, fiecare solz fiind mărginit cu argintiu. Culoarea pâlpâia o clipă, apoi dispărea. Verity scoase un sunet satisfăcut.

— Când dragonul va fi gata, culoarea va dăinui.

Fără să mă gândesc, am întins mâna spre animalul de piatră, dar Verity mă împinse imediat cu umărul.

— Nu-l atinge, mă avertiză, aproape gelos.

Probabil că îmi văzu uimirea, pentru că îi păru rău.

— Nu-l mai poţi atinge în siguranţă, Fitz. E prea…

Nu-şi încheie propoziţia, iar privirea începu să-i plutească, în căutarea cuvântului potrivit. Apoi probabil că uită de mine, pentru că se lăsă iar pe vine şi începu să lucreze la piciorul creaturii.

Nimic nu determină un om să se comporte mai copilăreşte decât faptul de a-l trata ca pe-un copil. Am terminat de măturat, am lăsat mătura deoparte şi am plecat. Nu m-a surprins prea tare când m-am pomenit că cercetez iar fata călare pe dragon. Îi spuneam „fata-de-pe-dragon”, pentru că nu consideram cele două fiinţe entităţi separate. M-am urcat din nou pe piedestal lângă ea şi din nou am simţit Harul fremătând în ea. Se ridica precum negurile şi mă căuta flămând. Atâta nenorocire prizonieră în piatră!

— Nu pot face nimic pentru tine, i-am spus cu tristeţe şi parcă am simţit un răspuns din partea fetei.

Mă deprima să stau prea mult lângă ea. Dar, când am coborât, am observat ce mă alarmase. În jurul labei din spate a dragonului, cineva cioplise cu dalta capcana de piatră. M-am aplecat s-o examinez îndeaproape. Resturile de piatră şi praful fuseseră îndepărtate, dar marginile erau noi şi ascuţite. Bufonul, mi-am zis, chiar nu ştia ce înseamnă prudenţa. M-am ridicat cu gând să-l caut imediat.

FitzChivalry. Întoarce-te imediat la mine, te rog.

Am scos un oftat. Probabil mai rămăseseră fragmente de piatră nemăturate. Iată din ce cauză stau eu departe de Molly, iar ea e nevoită să se apere singură. Întorcându-mă spre dragonul lui Verity, mi-am îngăduit să mă gândesc la lucruri interzise. M-am întrebat dacă îşi găsiseră adăpost şi cât de grav rănit era Burrich. Fugiseră numai cu hainele de pe ei. Cum

aveau să supravieţuiască? Sau îi atacaseră din nou oamenii lui Regal? O târâseră pe Molly şi pe fetiţă la Tradeford? Zăcea Burrich mort pe undeva?

Chiar crezi că s-ar putea întâmpla aşa ceva fără ca tu să ştii? Pe lângă asta, mi s-a părut absolut capabilă să se îngrijească de ea şi de fetiţa ei. Şi de Burrich, dacă tot veni vorba. Nu te mai gândi la ei. Şi nu te mai compătimi. Am o sarcină pentru tine.

M-am întors la dragon şi-am pus mâna pe mătură. Curăţăm de câteva minute când Verity catadicsi să mă bage în seamă.

— A, Fitz, iată-te. Se ridică, se întinse, îşi arcui spatele, să-şi mai alunge durerea. Vino cu mine.

L-am urmat la focul de tabără, unde îşi făcu de lucru punând apă la încălzit. Luă o bucată de carne prăjită, o privi, apoi spuse amărât:

— Ce n-aş da pentru o felie de pâine proaspătă coaptă de Sara! Ei, ce să-i faci... Se răsuci spre mine. Stai jos, Fitz, vreau să-ţi vorbesc. M-am gândit mult la tot ceea ce mi-ai spus şi vreau să-ţi dau o sarcină.

M-am aşezat încet pe un bolovan de lângă foc, scuturând din cap în sinea mea. Spunea numai aiureli, pentru ca în clipa următoare să-mi vorbească întocmai ca bărbatul care-mi fusese mentor atâta vreme. Nu-mi dădu răgaz să chibzuiesc la asta.

— Fitz, ai vizitat, pe drum încoace, locul dragonilor. Mi-ai spus că tu şi Ochi Întunecaţi aţi simţit viaţă în ei. Harul vostru, cum îi spui tu, a simţit viaţă. Iar dragonul acela, al lui Realder, aproape că s-a trezit când l-ai strigat pe nume.

— Acelaşi lucru îl simt de la fata călare pe dragon, în carieră.

Verity scutură trist din cap.

— Biata de ea, nu putem face nimic pentru ea, mă tem. S-a încăpăţânat să-şi păstreze forma umană şi astfel s-a reţinut de la a-şi hrăni dragonul. Aşa e acum, şi aşa va rămâne, probabil, pentru totdeauna. Am învăţat bine lecţia de la ea, măcar la atât a servit greşeala ei. După ce îmi voi hrăni dragonul, nu voi avea nicio reţinere. Ar fi un sfârşit lamentabil, nu-i aşa, să fi ajuns atât de departe şi să fi sacrificat atâtea, pentru ca, la urmă, să mă aleg cu un dragon prins în capcană. Măcar greşeala asta să n-o fac.

Muşcă din bucata de carne şi căzu pe gânduri.

Am tăcut. Iar a uitat de mine. Câteodată nu puteam decât să

aştept până ce gândurile lui îl aduceau la un subiect despre care putea vorbi inteligibil. Am observat o nouă pată argintie deasupra frunţii, de parcă s-ar fi şters de transpiraţie dintr-un gest reflex.

— Mai sunt ierburi de ceai? mă întrebă. Vreau să te întorci la dragoni. Vreau să vezi dacă îi poţi trezi cu Harul şi cu Meşteşugul tău. Când am fost acolo, oricât am încercat, n-am detectat nici urmă de viaţă în ei. M-am temut că dormiseră prea mult, că muriseră de foame, hrănindu-se numai cu visuri, până când n-au mai avut ce visa.

Starling lăsase o mână de urzici şi mentă uscată. Le-am pus cu grijă într-o oală şi-am turnat apă fierbinte peste ele. Până s-a făcut ceaiul, mi-am pus ordine în gânduri.

— Vrei să-mi întrebuinţez Harul şi Meşteşugul ca să trezesc la viaţă statuile dragonilor. Cum?

Verity ridică din umeri.

— Nu ştiu. În ciuda celor aflate de la Kestrel, tot nu ştiu destule despre Meşteşug. Când Galen a furat cărţile lui Solicity şi n-a mai vrut să ne instruiască pe Chivalry şi pe mine, ne-a dat o lovitură de maestru. Mă tot gândesc la asta. Complota de pe atunci să-l urce pe tron numai pe fratele lui vitreg sau pur şi simplu era avid de putere? Nu vom şti niciodată.

Atunci i-am pomenit de un lucru căruia nu-i mai dădusem glas până atunci:

— Nu înţeleg un lucru. Kettle spune că te-ai rănit singur când l-ai omorât pe Carrod cu Meşteşugul. Totuşi, l-ai secat de puteri pe Galen şi n-ai suferit deloc. Şi nici Justin şi Serene n-au avut de îndurat când au sorbit forţele regelui Shrewd.

— A goli pe cineva de Meşteşug nu e totuna cu a-lomorî izbindu-lcu Meşteşugul. Râse scurt, amar. Eu, care le-am făcut pe amândouă, ştiu bine care-i diferenţa. La sfârşit, Galen a preferat să moară decât să-mi cedeze mie toată puterea lui. Cred că şi tatăl meu a făcut aceeaşi alegere. Bănuiesc că a făcut-o şi ca să nu afle ei unde eram. Avem acum o idee vagă despre secretele pe care Galen a murit ca să le protejeze. Se uită la carnea din mâna lui şi-o puse deoparte. Dar ceea ce ne preocupă pe noi acum e să-i trezim pe Străbuni. Tu priveşti în jur şi-ţi spui că e o zi minunată, Fitz. Eu văd o mare calmă şi un vânt prielnic, care aduce Corăbiile Roşii pe ţărmurile noastre. În

timp ce eu cioplesc, răzuiesc şi trudesc, locuitorii celor Şase Ducate mor sau sunt transformaţi în neoameni. Ca să nu mai spun că soldaţii lui Regal hărţuiesc şi dau foc satelor de la hotarul Regatului Munţilor. Tatăl reginei mele se luptă pentru a-şi proteja poporul de armata fratelui meu. Cum mă macină toate astea! Dacă ai putea să ridici dragonii în apărarea lor, şi-ar putea lua zborul chiar acum.

— Şovăi în a-mi asuma o sarcină, când nu ştiu ce mi se cere, am spus, dar Verity mă întrerupse cu un zâmbet larg.

— Mie mi se pare că ieri exact asta mă implorai să faci, FitzChivalry.

Mă prinsese la înghesuială.

— Ochi Întunecaţi şi cu mine vom pleca mâine dimineaţă.

Se încruntă la mine.

— Nu văd niciun motiv să mai întârzii. Nu trebuie să faci o călătorie lungă, doar un pas ajutat de stâlp. Lupul însă nu poate trece prin piatră. Va trebui să rămână aici. Şi aş prefera să pleci acum.

Îmi spusese foarte calm să plec fără lup. Aş fi preferat să plec gol puşcă.

— Acum? Adică *imediat?*

— De ce nu? Ajungi acolo în câteva minute. Vezi ce poţi face. Dacă reuşeşti, voi afla imediat. Dacă nu, întoarce-te deseară, prin stâlp. Nu vom fi pierdut nimic încercând.

— Crezi că grupul de iniţiaţi nu mai reprezintă un pericol pentru mine?

— Pericolul e la fel de mare acolo ca şi aici. Acum du-te.

— Să-i aştept pe ceilalţi să se întoarcă şi să le spun unde am plecat?

— Le voi spune eu, FitzChivalry. Vrei să faci asta pentru mine?

Întrebarea nu avea decât un singur răspuns.

— Da. Plec acum. Am avut o ultimă ezitare. Nu ştiu să folosesc stâlpul.

— E simplu, ca şi când deschizi o uşă, Fitz. Pune mâna pe el şi te va sorbi prin Meşteşug. Uite, semnul ăsta – îl desenă cu degetul în praf – simbolizează locul dragonilor. Pui mâna pe el şi treci prin stâlp. Ăsta – făcu alt desen în ţărână – e simbolul carierei. Te va aduce înapoi aici.

Ridică ochii negri spre mine şi mă sfredeli. Oare mă punea la

încercare?

— Mă întorc deseară, i-am promis.

— Bine. Norocul să fie de partea ta.

Şi cu asta, basta. M-am ridicat şi-am lăsat focul în urmă, îndreptându-mă spre stâlp. Am trecut pe lângă fata-de-pe-dragon şi-am încercat să nu-mi distragă atenţia. În pădure, ceilalţi adunau lemne de foc, iar Ochi Întunecaţi fugea în jurul lor.

Chiar pleci fără mine?

Nu voi lipsi mult, fratele meu.

Să mă întorc şi să te aştept lângă stâlp?

Nu, supraveghează-o pe regină în locul meu, dacă vrei.

Cu plăcere. Azi a doborât o pasăre pentru mine.

I-am simţit admiraţia şi sinceritatea. Ce e mai frumos pe lume decât o lupoaică pricepută la vânat?

Una care ştie să împartă.

Să-mi păstrezi şi mie ceva.

Poţi să mănânci peştii, făcu el pe mărinimosul.

Am privit stâlpul care se ridica acum în faţa mea. Iată simbolul. Simplu ca deschiderea uşii, spusese Verity. Atingi simbolul şi treci prin stâlp. Poate. Dar eu aveam emoţii şi cu greu m-am convins să ridic mâna şi să apăs piatra lucioasă. Am atins cu palma simbolul potrivit şi-am simţit zvâcnirea Meşteşugului. Am trecut dincolo.

De la un soare strălucitor, m-am trezit la umbră rece, cu câteva petice de soare. M-am îndepărtat de stâlpul negru şi înalt şi-am păşit pe iarba deasă. Aerul era greu de umezeală şi miros de plante. Crengile înţesate cu muguri prima oară când fusesem acolo se aplecau acum grele de frunze. Mă întâmpină un cor de insecte şi broaşte. Pădurea din jurul meu gemea de viaţă. După liniştea de mormânt din carieră, atmosfera de acolo era copleşitoare. Am stat să mă obişnuiesc cu ea câteva minute.

Mi-am coborât zidurile Meşteşugului prevăzător şi l-am trimis în explorare. În afară de stâlpul din spatele meu, n-am simţit atingerea altui Meşteşug. M-am relaxat puţin. Poate că explozia cu care Verity îl omorâse pe Carrod avusese un efect mai puternic decât credea el. Poate se temeau să-l provoace direct. M-a încălzit gândul acela când am pus piciorul pe vegetaţia abundentă.

În curând, eram ud până la genunchi. Nu pentru că aş fi călcat prin apă, ci pentru că ierburile acelea rebele prin care înotam erau încărcate de umezeală. Picura apă şi de pe lianele răsucite şi frunzele de deasupra capului. Nu mă deranja. Mă înviora, după stânca goală şi praful din carieră. Ceea ce fusese o potecă sălbatică prima oară când fusesem acolo devenise un culoar îngust printre plante înclinate şi acaparatoare. Am ajuns la un pârâu susurând, puţin adânc, şi-am cules o mână de năsturei, ca să am ce ciuguli pe drum. Mi-am promis că voi duce câţiva şi în tabără la lăsarea serii, apoi m-am concentrat pe misiune. Dragonii. Unde erau dragonii?

Nu se mişcaseră, deşi vegetaţia crescuse mai înaltă în jurul lor. Am zărit un ciot lovit de fulger pe care mi-l aminteam de prima oară şi el m-a ajutat să găsesc dragonul lui Realder. Deja mă hotărâsem că el era cel mai promiţător pentru început, pentru că simţisem Har intens în el. De parcă mi-ar fi fost de folos, am pierdut câteva minute ca să-l curăţ de lujeri şi de tulpinile agăţătoare ude. Între timp, îmi veni o idee. Conturul animalului adormit la pământ urma conturul pământului de sub el. Nu părea să fi fost sculptat şi adus acolo mai târziu, ci o fiinţă vie care se tolănise ca să se culce şi nu se mai trezise.

Am încercat să mă conving că aşa se întâmplase. Aceia erau Străbunii care se ridicaseră la chemarea regelui Wisdom. Au zburat spre coastă ca nişte păsări uriaşe, i-au învins pe piraţi şi i-au gonit de pe ţărmurile noastre. Au căzut din ceruri pe corăbii, împinse de vântul care le bătea în aripi. Şi la fel s-ar ridica şi acum, dacă am putea să-i trezim.

— Voi încerca, am spus cu glas tare, apoi m-am corectat: Îi voi trezi şi am căutat să-mi alung orice urmă de îndoială.

Am dat târcoale dragonului lui Realder, încercând să mă hotărăsc cum să încep. De la capul reptilian, în formă de ic, la coada ţepoasă, dragonul acela întruchipa esenţa legendelor. Cuprins de admiraţie, i-am mângâiat solzii scânteietori. Harul se unduia prin el leneş, ca fuioarele de fum. M-am silit să cred în viaţa care pâlpâia în el. Să fi fost un sculptor capabil să făurească o creaţie care să imite viaţa cu atâta forţă? În vârful aripilor, dragonul avea sfere osoase, ca gâscanii. Nu mă îndoiam că puteau trânti un bărbat la pământ. Ţepii din coadă erau încă ascuţiţi şi ameninţători. Îmi şi imaginam coada izbind frânghii şi

vâslaşi, tăind, despicând, smulgând.

— Realder, am strigat, Realder!

Niciun răspuns. Niciun murmur de Meşteşug ori tresăltare de Har. Ei, mi-am zis, doar ştiusem de la început că nu avea să fie floare la ureche. În următoarele ore, am încercat să trezesc animalul în toate felurile care mi-au venit în minte. Mi-am lipit faţa de obrazul lui solzos şi-am pătruns cu mintea în piatră cât de adânc am reuşit să ajung. Nimic. Parcă aş fi vorbit cu viermii pământului. Am acoperit reptila cu trupul meu şi mi-am contopit sinele cu ea. Am încercat să mă apropii de Harul care pâlpâia leneş în ea. Am copleşit-o cu afecţiune. I-am dat poruncă fermă. Eda mi-e martoră, am şi ameninţat-o cu consecinţe cumplite, dacă nu se ridica la chemarea mea. Zadarnic. M-am agăţat şi de-un fir de pai. I-am adus aminte dragonului de bufon. Nimic. M-am gândit la visul pe care l-am împărtăşit cu bufonul. M-am concentrat pe toate detaliile femeii purtând coroana cu creste de cocoş pe care am reuşit să mi le amintesc. I-am oferit-o dragonului. Nu l-a impresionat. Am încercat metode simple. Verity spusese că ar putea fi flămânzi. Mi-am imaginat bazine cu apă rece şi proaspătă, peşti argintii graşi, aşteptând să fie mâncaţi. Mi-am imaginat şi o bătălie în care dragonul lui Realder era devorat de unul mai puternic şi i-am oferit şi tabloul acela. Nimic.

Am îndrăznit să comunic cu regele meu. *Dacă există viaţă în statuile acestea, e atât de firavă şi atât de adânc îngropată, că nu pot ajunge la ea.*

M-a tulburat puţin când nu s-a deranjat să-mi răspundă. Dar poate că şi el considera încercarea mea o măsură disperată, cu puţine şanse de reuşită. Am lăsat în pace dragonul şi-am rătăcit o vreme de la un animal de piatră la altul. Le-am dat târcoale cu Harul, căutându-l pe cel în care ar viaţa ar licări mai veselă. Odată mi s-a părut că l-am găsit, dar când l-am cercetat mai atent, am descoperit că un şoarece de câmp îşi făcuse cuib sub pieptul lui.

Am ales un altul, cu coarne de cerb, şi am încercat din nou fiecare metodă pe care o încercasem şi cu dragonul lui Realder, fără niciun rezultat. Lumina zilei începea deja să pălească. Păşind printre copaci în drum spre stâlp, m-am întrebat dacă Verity chiar se aştepta să reuşesc. Tenace, m-am dus de la

statuie la statuie şi-am încercat încă o dată să le trezesc. Probabil asta m-a salvat. M-am îndreptat de spate, crezând că simt Harul fremătând mai puternic de la statuia vecină. Dar, când am ajuns la ea – mistreţul acela înaripat, cu colţi curbaţi şi ascuţiţi – mi-am dat seama că venea din spatele ei. Am ridicat ochii şi-am privit printre copaci, crezând că voi zări o căprioară sau un mistreţ viu, dar am zărit un bărbat cu sabia scoasă, stând cu spatele la mine.

M-am lăsat pe vine la adăpostul mistreţului înaripat. Mi se uscă gura, inima porni să-mi bată de să-mi spargă pieptul. Nu era nici Verity, nici bufonul, mi-am dat seama dintr-o privire, ci un bărbat mai scund decât mine, cu păr castaniu, care, după cum ţinea sabia, ştia şi s-o mânuiască cu pricepere. Purta uniformă aurie cu maro. Nu era Buri cel umflat, nici Will cel suplu şi întunecat. Un alt bărbat, dar tot de-al lui Regal.

O singură clipă mi-a fost de-ajuns ca să înţeleg. Cum am putut să fiu atât de prost? Îi omorâsem pe oamenii şi caii lui Will şi Buri şi le aruncasem proviziile. Ce altceva să facă, dacă nu să-i ceară lui Regal, prin Meşteşug, alte ajutoare şi provizii? Cu atâtea încăierări la graniţa Regatului Munţilor, ar fi fost foarte simplu pentru câţiva soldaţi să se strecoare în regat, să ocolească oraşul Jhaampe şi să meargă pe drumul Meşteşugului. Mormanul de grohotiş era o piedică, dar nu una imposibil de trecut. Regal se pricepea foarte bine să rişte viaţa oamenilor. M-am întrebat câţi încercaseră să-l treacă şi câţi supravieţuiseră. Eram acum sigur că Will şi Buri aveau din nou toate cele necesare.

Atunci mă săgetă un gând înfricoşător. Bărbatul care mă pândea putea fi un iniţiat. Nimic nu-l oprea pe Will să-i instruiască pe alţii. Avea toate cărţile şi manuscrisele lui Solicity din care să se inspire şi, cu toate că înclinaţia spre Meşteşug nu era ceva obişnuit, nu era nici extrem de rară. În câteva momente, închipuirea mea făcu dintr-un singur bărbat o armată de soldaţi, toţi ştiind, într-o oarecare măsură, să întrebuinţeze Meşteşugul, toţi devotaţi orbeşte lui Regal. M-am proptit de statuie ca să-mi controlez respiraţia, în ciuda fricii care curgea prin mine. O clipă, disperarea puse gheara pe mine. Mi-am dat seama de imensitatea resurselor pe care Regal le putea folosi împotriva noastră. Nu era vorba de o simplă răzbunare între noi

doi, ci de un rege, un rege cu oşti şi multă putere, trimisă ca să-i extermine pe cei pe care-i stigmatizase drept trădători. Singurul lucru care-l ținuse pe Regal cu mâinile legate până atunci era teama că s-ar putea face de râs dacă s-ar fi descoperit că Verity trăieşte. Acum, în ţinutul acesta îndepărtat, nu mai avea de ce să se teamă. Îi putea pune pe soldaţi să-i omoare pe fratele şi pe nepotul lui, pe cumnata lui, pe toţi martorii. Apoi, grupul lui de iniţiaţi s-ar fi descotorosit de soldaţi.

Asemenea gânduri îmi treceau prin cap cu viteza cu care spintecă fulgerul întunericul cel mai gros. Am văzut toate detaliile, într-o clipă. În următoarea, am ştiut că trebuie să ajung la stâlp şi înapoi la carieră, să-l previn pe Verity. Dacă nu era deja prea târziu.

Imediat ce mi-am stabilit un scop, m-am calmat. Am vrut să-l caut pe Verity cu Meşteşugul, dar m-am răzgândit imediat. Până nu-mi cunoşteam duşmanul mai bine, nu aveam să risc să mă expun în faţa lui. Vedeam lucrurile clar, de parcă erau piesele din jocul lui Kettle. Piese pentru a captura sau pentru a nimici. Bărbatul stătea între mine şi stâlp. Era de aşteptat. Acum trebuia să aflu dacă mai erau şi alţii. Mi-am scos cuţitul de la curea; sabia nu putea fi folosită în tufişuri dese. Am tras adânc aer în piept şi m-am îndepărtat tiptil de lângă mistreţul de piatră.

Ştiam, cât de cât, unde mă aflu. Asta mi-a fost de mare folos când m-am deplasat de la un dragon la un copac şi de la copac la un ciot vechi. Până la lăsarea întunericului, ştiam că sunt trei bărbaţi şi că păzesc stâlpul. Nu cred că veniseră să mă vâneze pe mine, ci să împiedice pe oricine, cu excepţia iniţiaţilor lui Regal, să-l folosească. Le-am găsit urmele în locul prin care s-au abătut de la drumul Meşteşugului; erau proaspete, deci nu veniseră de mult. Puteam, aşadar, să contez pe faptul că nu erau iniţiaţi, pentru că veniseră pe drum, nu cu ajutorul stâlpului. Totuşi, erau probabil soldaţi tare pricepuţi. N-am ignorat ideea că Will şi Buri ar putea fi pe-aproape, capabili să apară acolo în orice moment, cu ajutorul stâlpului. Aşa că mi-am ţinut ridicate zidurile din jurul minţii şi le-am întărit. Şi m-am pus pe aşteptat. Când va vedea că nu mă întorc, Verity îşi va da seama că am păţit ceva. Nu-l credeam atât de imprudent, încât să treacă prin stâlp în căutarea mea. Ca să fiu sincer, nu

credeam că şi-ar părăsi dragonul prea mult timp. Trebuia să ies de-acolo cum mă ducea capul.

Odată cu întunericul, apărură şi gâzele. Sute de roiuri de insecte care înţepau şi muşcau şi obişnuita gâză care se încăpăţâna să-mi bâzâie pe la ureche. Începură să se lase negurile, umezindu-mi hainele ca să simt răcoarea până în oase. Gărzile aprinseseră un foc mic. Am simţit miros de turte puse la copt şi m-am întrebat dacă i-aş putea omorî înainte să le mănânce pe toate. Am râs în hohote în sinea mea şi m-am apropiat mai mult de ei neauzit, ca o fantomă. Noaptea, focul şi mâncarea presupuneau şi statul de vorbă. Cei trei vorbeau puţin şi mai mult în şoaptă. Nu dădeau doi bani pe însărcinarea primită. Drumul cel lung şi negru îi făcuse pe unii să-şi piardă minţile. Dar în noaptea aceea nu drumul îi călca pe nervi, ci dragonii. Am auzit destule ca să-mi confirme bănuielile. Erau trei la număr şi păzeau stâlpul. Alţi doisprezece îl păzeau pe cel din piaţa unde avusese bufonul viziunea. Grupul de iniţiaţi căuta să-l blocheze pe Verity, să nu aibă pe unde scăpa.

Am simţit o oarecare uşurare la gândul că le va lua şi lor la fel de mult ca nouă să ajungă la carieră. Cel puţin în noaptea asta, Verity şi ceilalţi nu erau în pericol să fie atacaţi. Dar era doar o chestiune de timp. Mi-am întărit hotărârea de a mă întoarce în tabără cu ajutorul stâlpului cât mai repede. Nu aveam de gând să mă lupt cu cei trei bărbaţi. Rămânea să le vin de hac printr-o ambuscadă, unul câte unul, o faptă de vitejie care nici lui Chade nu cred că i-ar fi reuşit. Sau să creez o diversiune ca să-i îndepărtez cât mai mult de mine şi să pot fugi la stâlp.

M-am îndepărtat de ei atât cât să fiu sigur că nu mă aud şi am început să culeg surcele uscate. Nu era o treabă uşoară într-un loc cu atâta vegetaţie şi verdeaţă, dar am strâns un braţ plin. Îmi făcusem un plan simplu. Fie că avea să-mi reuşească, fie că nu, altă şansă nu aveam; erau prea prudenţi ca să mi-o ofere.

M-am gândit unde anume pe stâlp era simbolul carierei şi m-am dus la dragonii care se aflau exact vizavi de el. Dintre aceştia, l-am ales pe cel mai fioros, cu smocuri la urechi, pe care îl remarcasem şi la prima vizită. Avea să arunce o umbră frumoasă. Am curăţat iarba şi frunzele ude din spatele lui şi acolo am aprins focul. Nu aveam lemne decât pentru unul mic, dar speram să fie de ajuns. Voiam suficientă lumină şi fum ca să

fiu misterios, dar nu şi să mă dau de gol. Am aţâţat focul şi m-am îndepărtat de el pe întuneric. Culcat pe burtă, m-am târât cât mai aproape de stâlp. Acum nu-mi rămânea decât să aştept până când gărzile aveau să observe flăcările. Speram ca măcar unul din bărbaţi să meargă să vadă ce se petrece, iar ceilalţi doi se vor uita după el. Atunci aveam să ţâşnesc, să ating stâlpul şi să dispar.

Numai că gărzile n-au sesizat focul. Din punctul meu de observaţie, era foarte vizibil. Se ridica fum şi o lumină trandafirie printre copaci, reliefând parţial silueta dragonului. Sperasem că ea le va stârni interesul, dar bloca flăcările prea bine. Mi-am zis că o mână de pietre bine plasate le va atrage atenţia asupra lor. Am pipăit solul, dar am găsit numai plante crescând în humusul moale. După o aşteptare interminabilă, mi-am dat seama că focul meu se stinge şi gărzile tot nu-l observaseră. Încă o dată m-am furişat la o distanţă sigură de ele. Încă o dată am adunat vreascuri pe întuneric. Pe urmă, nasul şi ochii mei m-au călăuzit la focul care ardea mocnit.

Frate, ai plecat de mult. Eşti teafăr? Gândul firav al lui Ochi Întunecaţi exprima îngrijorare.

Sunt vânat. Stai liniştit. Vin imediat ce pot. L-am îndepărtat blând pe lup din minte şi m-am strecurat spre flăcările amorţite.

Am aruncat peste ele alte vreascuri şi-am aşteptat să se aprindă. Tocmai mă retrăgeam, când am auzit soldaţii ridicând vocile bănuitori. Nu cred că am fost neglijent. Numai ghinionul a fost de vină că, atunci când m-am furişat de la adăpostul unui dragon la al unui copac, un soldat a ridicat torţa şi mi-a luminat umbra.

— Un bărbat! Acolo! ţipă unul din ei, iar doi se năpustiră asupra mea.

M-am strecurat tiptil în tufărişul umed.

Unul din soldaţi se împiedică şi căzu, înjurând, într-o încâlceală de lujeri căţărători, dar al doilea era iute de picior. Mă ajunse cât ai zice peşte şi jur că am simţit curentul de aer stârnit de prima lovitură a sabiei lui. M-am ferit ţâşnind în faţă şi m-am pomenit că pe jumătate sar, pe jumătate cad peste mistreţul de piatră. M-am lovit zdravăn la genunchi de spinarea lui tare şi-am căzut pe partea cealaltă a statuii. Am sărit imediat în picioare. Urmăritorul făcu un salt înainte învârtind sălbatic

sabia. Sigur m-ar fi tăiat în două, dacă nu şi-ar fi agăţat piciorul de unul din colţii curbaţi şi ascuţiţi ai mistreţului. Se împiedică şi căzu în celălalt colţ, care ieşea ca un iatagan din râtul roşu al animalului. Nu ţipă. L-am văzut că vrea să se ridice, dar partea curbată a colţului îi intrase în corp. Am sărit în picioare, cu gândul la al doilea bărbat care mă urmărise şi mi-am luat picioarele la spinare prin întuneric. În urma mea răsună un ţipăt prelung de durere.

Am reuşit să-mi stăpânesc destul de bine firea ca să fug în cerc. Aproape că am ajuns la stâlp, când am simţit o adiere de Meşteşug. Mi-am adus aminte când am simţit-o ultima oară. Era atacat Verity în carieră? Un soldat rămăsese lângă stâlp, dar am hotărât că-i mai bine să risc ascuţişul sabiei lui, ca să mă întorc la regele meu. Am ieşit din adăpostul copacilor, gonind spre stâlp, în vreme ce bărbatul se holba în direcţia focului meu, de unde se auzeau ţipetele camaradului său rănit. Altă mlădiţă de Meşteşug se frecă de mintea mea.

— Nu, nu risca! am ţipat, când regele meu apăru prin stâlp, cu sabia prăfuită şi boantă în mâna lui strălucind ca argintul. Ieşi în spatele gărzii care, auzind ţipătul meu prostesc, se întoarse către stâlp şi dădu să-l atace pe Verity cu sabia ridicată, în timp ce pe faţă i se întipări o expresie de groază.

La lumina focului aprins de gărzi, Verity arăta ca un demon coborât dintr-o legendă. Era plin de pete argintii pe faţă, pentru că şi-o atinsese din nebăgare de seamă, în vreme ce mâinile şi braţele îi străluceau ca argintate. Obrajii supţi, hainele zdrenţuite, ochii negri ca smoala ar fi băgat spaima în oricine. Trebuie să recunosc că soldatul lui Regal se purtă admirabil: rămase pe poziţie, pară prima lovitură a lui Verity şi-o răsuci. Cel puţin aşa îşi închipui. De fapt, Verity se folosi de un vechi truc de-al lui, pentru că învălui cu sabia lui pe cea a gărzii. Lama ar fi trebuit să taie mâna acesteia din încheietură, dar tăişul bont se opri în os. Cu toate acestea, soldatul scăpă sabia. Când căzu în genunchi strângându-şi rana sângerândă cu mâna, Verity atacă din nou, de-a curmezişul gâtului duşman. Am simţit un nou freamăt de Meşteşug. Singura gardă rămasă veni în fugă spre noi dintre copaci. Îl fixă pe Verity şi scoase un urlet îngrozit. Se opri în loc. Verity făcu un pas către ea.

— Regele meu, destul! Hai să plecăm! i-am strigat.

Nu voiam să rişte a doua oară pentru mine.
Însă Verity privi în jos, la sabia lui. Se încruntă.
Brusc, apucă lama cu stânga chiar de sub mâner şi-o trase printre degetele lui sclipitoare. Am rămas cu gura căscată. Sabia pe care o flutura acum strălucea şi se termina cu un vârf ascuţit perfect. Chiar la lumina torţelor, tot vedeam unduirea metalului îndoit de multe ori pe lamă. Regele îmi aruncă o privire.
— Ar fi trebuit să ştiu că pot s-o fac. Îi miji pe buze un pui de zâmbet, apoi ridică sabia spre bărbatul celălalt. Când eşti gata, îl provocă cu glas calm.
Ce s-a întâmplat în continuare m-a lăsat mut de uimire. Soldatul căzu în genunchi, aruncându-şi arma în iarba din faţă.
— Regele meu, eu te cunosc, chiar dacă tu nu mă cunoşti. Accentul de Buck se trăda în vorbele lui împleticite. Domnul meu, ni s-a zis că ai murit. Ai murit pentru că regina ta şi bastardul au conspirat împotriva ta. Pe ei ni s-a spus că poate îi vom găsi aici. Ca să mă răzbun pe ei am venit aici. Te-am slujit cu credinţă la Buck, domnul meu, iar acum, că trăieşti, cu aceeaşi credinţă îmi voi sluji regele.
Verity miji ochii spre el în lumina aruncată de torţa pâlpâitoare.
— Eşti Tig, nu-i aşa? Băiatul lui Reaver?
Soldatul făcu ochii mari. Nu-i venea să creadă că regele îl recunoştea.
— Tag, regele meu. Îmi servesc regele, la fel ca tata, înaintea mea.
Vorbise cu glas tremurat, fără să-şi ia ochii de la vârful lamei îndreptate spre el. Verity lăsă arma jos.
— Spui adevărul, băiete? Sau vrei să-ţi salvezi pielea?
Tânărul soldat îl privi pe Verity şi avu curajul să-i zâmbească.
— Nu am de ce să mă tem. Prinţul pe care l-am slujit n-ar lovi un bărbat îngenuncheat şi fără armă. Îndrăznesc să spun că nici regele n-o va face.
Poate că niciun alt cuvânt nu l-ar fi convins pe Verity. În ciuda oboselii, zâmbi şi el.
— Dacă aşa e, Tag, atunci du-te. Du-te cât de repede poţi şi în linişte cât mai mare, pentru că aceia care te-au folosit te vor omorî dacă vor afla că-mi eşti credincios. Întoarce-te la Buck. Iar în drum spre casă, şi când ajungi acolo, spune-le tuturor că mă

voi întoarce. Că o voi aduce cu mine pe regina mea cea bună şi adevărată, ca să ne urcăm pe tron, şi că moştenitorul meu îl va pretinde după mine. Iar când ajungi la castelul Buckkeep, du-te la soţia fratelui meu. Spune-i lui Lady Patience că ţi-am poruncit să intri în slujba ei.

— Am înţeles, regele meu. Rege Verity?

— Ce este?

— Mai vin şi alţi soldaţi. Noi suntem doar avangarda… Tăcu puţin şi-şi înăbuşi emoţia. Nu acuz pe nimeni de trădare, cu atât mai puţin pe fratele tău. Dar…

— Nu te preocupa tu de asta, Tag. Ceea ce te-am rugat să faci e important pentru mine. Du-te degrabă şi nu provoca pe nimeni în drumul tău, însă du cu tine vestea pe care ţi-am dat-o.

— Am înţeles, regele meu.

— Acum, îi propuse Verity.

Tag se ridică, îşi luă sabia şi-o vârî în teacă, apoi se făcu nevăzut în întuneric. Verity se întoarse către mine cu o privire triumfătoare.

— Vom reuşi! îmi spuse el calm.

Îmi arătă hotărât stâlpul. Am pus palma pe simbolul carierei şi m-am împleticit în braţele Meşteşugului. Verity sosi imediat în spatele meu.

37

HRĂNIND DRAGONUL

În acel ultim an, pe la mijlocul verii, situaţia din cele Şase Ducate era disperată. Castelul Buckkeep, atât de multă vreme ocolit de piraţi, a fost asediat pe neaşteptate. Piraţii puseseră stăpânire pe Insula Cornului şi turnurile ei de pază la mijlocul iernii anterioare. Forge, primul sat care a căzut victimă plăgii care-i poartă numele, devenise demult punct de aprovizionare cu apă pentru Corăbiile Roşii. De la o vreme, se zvonea că navele de pe Insula Străină ancorează lângă Insula Pânzei şi fusese văzută Corabia albă, care scăpa tuturor. Aproape toată primăvara, nicio navă n-a plecat şi n-a acostat în Portul Buck. Declinul negoţului s-a resimţit nu doar în Buck, ci şi în fiecare oraş de negustori de pe râul Buck, râul Ursului şi râul Vin. Corăbiile Roşii deveniseră brusc o realitate pentru negustorii şi lorzii din Tilth şi Farrow.

Dar, la mijlocul verii, Corăbiile Roşii au venit în oraşul Buckkeep. Au acostat în toiul nopţii, după câteva săptămâni de linişte înşelătoare. Lupta a însemnat apărarea sălbatică a unor locuitori încolţiţi, dar şi înfometaţi şi aduşi la sapă de lemn. Aproape fiecare clădire din lemn a ars până în temelii. S-a estimat că numai un sfert din locuitorii oraşului au reuşit să fugă pe dealurile abrupte în castelul Buckkeep. Deşi Lordul Bright se străduise să reconsolideze şi să aprovizioneze castelul, numeroasele săptămâni de lipsuri îşi lăsaseră amprenta asupra lui. Fântânile adânci din castel le-au asigurat o rezervă importantă de apă proaspătă, dar celelalte lucruri necesare de-abia se mai găseau.

Catapultele şi alte maşinării de război existau de decenii întregi pentru a proteja gura râului Buck, dar Lordul Bright le deviase pentru a apăra castelul. Neprovocate, Corăbiile Roşii au navigat în susul râului Buck, ducând flagelul războiului şi-al neoamenilor adânc în interiorul celor Şase Ducate, precum o otravă care se răspândeşte în corp şi urmează o venă spre inimă.

Când Corăbiile Roşii au ajuns să ameninţe însuşi Tradefordul, lorzii de Farrow şi Tilth aveau să descopere că o mare parte din armata celor Şase Ducate fusese trimisă departe, în teritoriu, la Lacul Albastru şi dincolo de el, chiar la hotarele cu Regatul Munţilor. Nobilii din aceste ducate aflară brusc că numai gărzile lor personale îi mai puteau apăra de moarte şi ruină.

Am ieşit din stâlp în mijlocul unui cerc de oameni cumplit de agitaţi. Primul lucru care mi s-a întâmplat a fost că am căzut pe spate împins de două labe de lup, iar când apăru Verity era să cadă peste mine.

Am făcut-o să mă înţeleagă, am făcut-o să înţeleagă că eşti în pericol şi ea l-a convins să se ducă după tine. Am făcut-o să mă înţeleagă, am făcut-o să mă înţeleagă!

Ochi Întunecaţi nu mai putea de bucurie, ca un pui. Mă împinse cu botul în obraz, mă muşcă de nas şi pe urmă se aruncă la pământ, proptindu-se în poala mea.

— A reuşit să trezească un dragon! Nu l-a trezit de tot, dar l-am simţit mişcându-se! Încă mai putem să-i trezim pe toţi!

Cel cuprins de extaz era Verity, râzând şi strigându-le celorlalţi vestea bună, în timp ce păşea peste noi. Flutură sabia lucioasă deasupra capului, vrând parcă să provoace luna. Habar n-aveam despre ce vorbeşte. Şedeam pe pământul neted şi mă holbam la cei din jurul meu. Bufonul arăta palid şi obosit; Kettricken, oglinda veşnică a lui Verity, zâmbea la exaltarea lui. Starling ne privea pe toţi cu ochi lacomi de menestrel, memorând fiecare detaliu. Iar Kettle, cu mâinile şi braţele argintii până la cot, îngenunche prudentă lângă mine ca să mă întrebe:

— Eşti teafăr, FitzChivalry?

M-am uitat la braţele şi la degetele ei argintate.

— Ce-ai făcut?

— Numai ce-a fost necesar. Verity m-a dus la râul din oraş. Acum vom munci cu mai multă râvnă. Cu tine ce s-a întâmplat?

Nu i-am răspuns. L-am pironit pe Verity cu o privire cruntă.

— M-ai trimis acolo ca să nu vin după tine! Ai ştiut că nu pot trezi dragonii, dar ai vrut să nu-ţi stau în cale!

Nu-mi puteam ascunde indignarea la gândul că fusesem trădat. Verity îmi zâmbi larg, ca odinioară, arătându-mi că nu avea niciun fel de regrete.

— Ne cunoaştem foarte bine unul pe celălalt, nu-i aşa? mă întrebă el, în loc de scuză. Zâmbetul i se lăţi şi mai mult. Da, te-am trimis să faci calea mânzului. Dar păcălit eu am fost, până la urmă, pentru că ai reuşit. Ai trezit un dragon sau cel puţin l-ai făcut să se mişte.

Am negat clătinând din cap.

— Ba da. Probabil că ai simţit unduirea aceea de Meşteşug înainte de a ajunge eu la tine. Ce-ai făcut, cum de l-ai convins să se mişte?

— A murit un om spintecat de colţii mistreţului, i-am răspuns pe un ton fără inflexiuni. Poate că aşa se trezesc dragonii. Când moare cineva.

Nu pot spune cât de rănit mă simţeam. Luase lucrul mi s-ar fi cuvenit mie şi i-l dăduse lui Kettle. Apropierea aceea determinată de Meşteşug mi-o datora mie, nu altuia. Cine altcineva mai bătuse atâta drum pentru el? Cum putea să nu-mi îngăduie să-i cioplesc dragonul?

Era foamea de Meşteşug, pură şi absolută, dar eu n-o ştiam atunci. Pe vremea aceea, nu simţeam decât legătura perfectă dintre el şi Kettle şi refuzul lui categoric de a mă include şi pe mine în ea. Mă alunga în afara zidurilor lui cu atâta fermitate, de parcă aş fi fost Regal. Eu îmi părăsisem nevasta şi copilul şi traversasem cele Şase Ducate ca să-l slujesc, iar acum el mă respingea. Ar fi trebuit să mă ducă la râu, să-mi fie alături în timp ce trăiam experienţa aceea. Nu mă crezusem capabil de atâta gelozie. Ochi Întunecaţi lăsă zburdatul pe lângă Kettricken şi-şi vâri capul subbraţul meu. L-am frecat sub bărbie şi l-am îmbrăţişat. El, cel puţin, era al meu.

M-a înţeles, repetă el agitat. *Am făcut-o să mă înţeleagă şi ea i-a spus că trebuie să plece.*

Venind să se aşeze lângă mine, Kettricken îmi spuse:

— Nu mi-a dat pace senzaţia că ai nevoie de ajutor. Mi-a luat mult să-l conving, dar, până la urmă, Verity a lăsat dragonul şi-a plecat după tine. Eşti rănit?

M-am ridicat în picioare anevoie şi m-am curăţat de praf.

— Numai în mândrie, pentru că regele meu mă tratează ca pe-un copil. Ar fi putut să-mi spună că preferă tovărăşia lui Kettle.

Scânteia din ochii lui Kettricken îmi aduse aminte cui vorbesc, dar regina îşi mască bine suferinţa, mărginindu-se să-mi spună:

— Zici că a fost omorât un om?

— Nu de mâna mea. A căzut cu burta în colţul mistreţului de piatră pe întuneric şi i-a spintecat-o. Dar n-am văzut să se mişte niciun dragon.

— Nu când moare cineva, ci când se revarsă viaţa lui, rosti Kettle către Verity. Cred că aşa îi trezeşti. Cum stârneşte câinele mort de foame mirosul de carne proaspătă. Sunt flămânzi, regele meu, dar tot îi mai putem trezi. Cu condiţia să găseşti o cale de a-i hrăni.

— Nu-mi place deloc ce spui! am sărit eu.

— Nu e vorba că ne place sau nu, zise Verity răspicat. Aceasta e natura dragonilor. Trebuie hrăniţi, şi numai viaţa îi hrăneşte. Trebuie sacrificată de bunăvoie pentru a-i trezi. Dar ei vor lua ceea ce au nevoie pentru a rezista, odată ce-şi iau zborul. Ce crezi că le-a oferit regele Wisdom în schimbul înfrângerii Corăbiilor Roşii?

Kettle arătă cu un deget mustrător spre bufon.

— Bagă bine de seamă, bufonule, şi pricepe de ce eşti aşa de ostenit. Când ai atins-o cu Meşteşugul, ai creat o legătură între voi doi. Te atrage spre ea acum, iar tu crezi că te duci la ea din compasiune. Dar va lua de la tine tot ce are nevoie. Chiar dacă e vorba de viaţa ta.

— Nimeni nu vorbeşte cu cap aici, am declarat. Atunci, ca şi când mi s-ar fi întors acasă mintea rătăcită, am exclamat: Regal a trimis soldaţi. Sunt în drum spre noi, mai au cel mult câteva zile şi ne-ajung. Bănuiesc că se grăbesc şi călătoresc fără prea multe bagaje. Soldaţii care păzesc stâlpul sunt puşi acolo ca să-l împiedice pe Verity să scape.

De-abia mai târziu, în noaptea aceea, le-am pus pe toate cap

la cap. Kettle şi Verity se duseseră într-adevăr la râu, aproape imediat după plecarea mea. Se folosiseră de stâlp ca să coboare în oraş, iar acolo Kettle îşi spălase mâinile în apa râului, iar Verity îşi recăpătase puterile. Fiecare licăr argintiu de pe braţele ei trezea în mine o foame de Meşteşug la fel de nestăvilită ca pofta trupească. Mi-am ascuns-o faţă de mine şi-am încercat s-o ascund şi de Verity. Nu cred că am reuşit să-l păcălesc, însă nu m-a silit s-o înfrunt. Mi-am mascat invidia cu alte scuze. Le-am spus furios amândurora că numai printr-un noroc chior n-au dat peste iniţiaţi în oraş. Verity îmi replicase calm că ştiuse de la bun început ce risc îşi asumă. Într-un fel, cu atât mai mult m-a durut că şi furia mea îl lăsa rece.

La întoarcerea din oraş, îl găsiseră pe bufon cioplind piatra care-o ţinea prizonieră pe fata-de-pe-dragon. Curăţase o porţiune din jurul unui picior şi se apucase să-l elibereze pe celălalt. Laba animalului era încă un ciot fără formă, dar el insista că simte piciorul intact în piatră. Era convins că fata nu voia de la el decât să-i elibereze dragonul din închisoarea aceea. Bufonul tremura de oboseală când l-au găsit. Kettle insistase să se culce imediat. Luă ultima rămăşiţă de scoarţă de spiriduş, fiartă şi răsfiartă, şi-o măcină cât se poate de fin, ca să-i fiarbă încă o porţie de ceai. În ciuda drogului, el rămăsese detaşat şi istovit şi nici măcar nu se interesă ce se întâmplase cu mine. Am fost foarte îngrijorat din cauza lui.

Vestea despre Regal puse pe toată lumea pe jar. După ce-am mâncat, Verity îi trimise pe Starling, pe bufon şi pe lup la gura carierei, să stea de pază. Eu am rămas puţin lângă foc, cu o cârpă umedă în jurul genunchiului umflat şi vânăt. Pe piedestalul dragonului, Kettricken nu lăsa focurile să se stingă, iar Verity şi Kettle ciopleau. Ajutând-o pe bătrână să caute scoarţa de spiriduş rămasă, Starling găsise seminţele de carris pe care mi le dăduse Chade. Kettle le luase imediat şi pregătise o băutură întăritoare pe care o împărţea cu Verity. Zgomotul pe care îl făceau lucrând răsuna într-un ritm înfricoşător.

Găsiseră şi seminţele de coroana-soarelui pe care le cumpărasem cu foarte multă vreme în urmă, ca înlocuitoare pentru scoarţa de spiriduş. Cu un zâmbet viclean, Starling mă întrebă de ce le car cu mine. Când i-am explicat, izbucni în râs şi, printre hohote, îmi spuse că lumea le considera afrodiziace.

Mi-am adus aminte de cuvintele bărbatului care mi le vânduse şi-am dat din cap pentru mine. Mi-am dat seama de situaţia caraghioasă, dar n-am găsit puterea să zâmbesc.

După ce-am stat un timp singur lângă focul pentru gătit, l-am căutat pe Ochi Întunecaţi. *Cum merge?*

Un oftat. *Menestrelul preferă să se joace cu harpa. Cel-fără-Miros preferă să cioplească la statuie. Eu aş prefera să vânez. Dacă ne paşte vreun pericol, e încă foarte, foarte departe de noi.*

Să sperăm că aşa va rămâne. Fii cu ochii în patru, prieten drag.

Am părăsit tabăra şi m-am căţărat anevoie pe pietriş, până la piedestalul dragonului. Trei labe erau deja eliberate, iar Verity lucra la ultima din faţă. Am stat puţin lângă el, dar nu catadicsi să mă ia în seamă. Cioplea şi răzuia şi, între timp, murmura vechi poezii pentru copii sau cântece de pahar. Am trecut şchiopătând pe lângă Kettricken, care aţâţa focurile apatică şi m-am dus înapoi la Kettle, care mângâia coada dragonului cu amândouă mâinile. Privirea ei, parcă pierdută în timp ce pipăia solzii, le scotea în evidenţă detaliile şi le sporea consistenţa. O parte din coadă era încă ascunsă în piatră. Am vrut să mă proptesc de partea ei mai groasă, ca să-mi iau greutatea de pe genunchiul vânăt, dar ea mă văzu imediat şi se răţoi la mine:

— Nu face asta! Nu-l atinge!

M-am îndepărtat de dragon.

— Am mai pus mâna pe el, am protestat, indignat. Şi nu mi-a făcut nimic.

— Asta a fost înainte. Acum e mult mai aproape de finalizare.

Înălţă ochii spre mine. Chiar şi la lumina slabă a focului, am observat stratul gros de praf care-i ascundea trăsăturile şi-i atârna greu pe gene. Părea extrem de obosită, dar o anima o energie extraordinară.

— După cât de apropiat eşti de Verity, dragonul se va întinde spre tine. Iar tu nu eşti destul de puternic să-l respingi. Te-ar sorbi cu totul. Atât de puternic e dragonul, atât e de grozavă forţa lui!

Rosti ultimele cuvinte aproape cântând, în timp ce mângâia încă o dată coada creaturii. O dâră colorată răsări preţ de-o clipă în urma degetelor ei.

— Are cineva de gând să-mi explice şi mie ce se întâmplă? am întrebat eu, arţăgos.

— Eu încerc să-ţi explic. Şi Verity încearcă. Dar dintre toţi oamenii, tu ar trebui să ştii cel mai bine cât de istovitoare sunt cuvintele. Încercăm să-ţi explicăm, iar şi iar şi iar, dar mintea ta tot nu pricepe. Nu e vina ta. Cuvintele nu sunt destul de grăitoare. Şi e prea periculos să te cuprindem în Meşteşugul nostru acum.

— Veţi fi în stare să mă faceţi să înţeleg când veţi termina dragonul?

Se uită la mine cu o expresie care sugera compătimire.

— FitzChivalry. Dragul meu prieten. Când vom termina dragonul? Spune mai bine că, atunci când Verity şi cu mine vom fi terminaţi, dragonul va fi început.

— Nu înţeleg! mi-am urlat eu frustrarea.

— Dar ţi-a explicat. Am tot repetat şi eu când l-am prevenit pe bufon. Dragonii se hrănesc cu viaţă. O viaţă sacrificată de bunăvoie. De asta e nevoie ca să trezeşti un dragon. Şi, de obicei, nu doar de una singură. În vremuri străvechi, când înţelepţii căutau oraşul Jhaampe, au venit ca grup de iniţiaţi, ca un întreg care însemna mai mult decât simpla sumă a părţilor lui, şi l-au dat cu totul dragonului. Dragonul trebuie hrănit. Verity şi cu mine ne dăruim lui complet, punem în el fiecare părticică a vieţii noastre. Mie mi-e mai uşor. Eda mi-e martoră că mi-am trăit traiul şi nu vreau s-o duc mai departe în acest trup. Pentru Verity, e mult, mult mai greu. Îşi lasă în urmă tronul, o nevastă tânără şi iubitoare, plăcerea de a lucra cu mâinile. Lasă în urmă bucuria de a călări un armăsar focos, de a vâna cerbi, de a se plimba printre oamenii lui. O, deja îi simt pe toţi în dragon! Cerneala colorată de pe hartă, senzaţia bucăţii de hârtie fină şi curată între degete. Ştiu deja cum miros cernelurile lui. Le-a pus pe toate în dragon. Îi vine greu. Dar o face, iar durerea o pune şi pe ea în dragon. Îi va hrăni furia împotriva Corăbiilor Roşii când îşi va lua zborul. De fapt, un singur lucru nu l-a pus în dragon. Singurul lucru care îl împiedică să-şi îndeplinească scopul.

— Şi care e acela? am întrebat-o fără chef.

Mă fixă din priviri.

— Tu. Te-a împiedicat să intri în dragon. Ar putea s-o facă, ştii bine, fie că vrei, fie că nu. Ar putea să-şi întindă pur şi simplu

mintea către tine şi te-ar absorbi în dragon. Dar nu vrea. Zice că iubeşti viaţa prea mult şi refuză să ţi-o ia. Că ai sacrificat deja prea mult din ea pentru un rege care ţi-a oferit numai durere şi necazuri.

Oare a ştiut că, spunându-mi vorbele acelea, mi l-a dat pe Verity înapoi? Bănuiesc că da. Văzusem multe din trăirile ei lăuntrice când ne-am împărtăşit Meşteşugul. Ştiam că experienţa fusese reciprocă. Ştia cât îl iubesc, cât m-a durut răceala cu care m-a primit când am ajuns aici. M-am ridicat imediat ca să merg să vorbesc cu el.

— Fitz! mă strigă ea. M-am întors. Două lucruri aş vrea să-ţi mai spun, oricât de dureroase ar fi pentru tine.

Mi-am făcut curaj.

— Mama ta te-a iubit. Spui că nu ţi-o aminteşti. De fapt, nu o poţi ierta. Dar ea e acolo, în tine, în amintirile tale. A fost o munteancă înaltă şi bălaie. Şi te-a iubit. Nu ea a ales să se despartă de tine.

Cuvintele ei mă înfuriară şi mă ameţiră. Am respins informaţiile pe care mi le oferise. Ştiam că nu am nicio amintire cu femeia care mă născuse. O căutasem eu însumi, nu o dată, şi nu dădusem de ea.

— Şi al doilea lucru? am întrebat cu răceală.

Kettle nu reacţionă la furia mea decât cu milă.

— E la fel de rău ca primul, poate mai rău. Şi pe acesta îl cunoşti. E trist că singurele lucruri pe care ţi le pot spune ţie, Catalizatorului care m-a schimbat dintr-un mort viu într-o fiinţă vie, pe cale să moară, le cunoşti deja. Dar nu avem de ales, aşa că ţi le spun. Vei ajunge să iubeşti din nou. Ştii că ai pierdut-o pe iubita tinereţii tale, pe Molly, fata de pe plajă cu păr castaniu fluturând în bătaia vântului şi mantie roşie. Ai plecat de lângă ea de prea multă vreme şi prea multe nenorociri s-au abătut asupra voastră. Iar dragostea voastră, dragostea voastră adevărată, nu a fost a unuia pentru celălalt, ci clipele acelea din viaţa voastră. Primăvara vieţii, viaţa care vă curgea fierbinte prin vene, certurile şi trupurile voastre solide, perfecte. Priveşte înapoi cu sinceritate. Vei vedea că îţi aminteşti tot atâtea certuri şi lacrimi câte clipe de dragoste şi sărutări. Fitz. Fii înţelept. Uit-o şi păstrează-ţi amintirile neatinse. Salvează din Molly cât mai poţi şi las-o şi pe ea să păstreze ceea ce poate din băiatul

năvalnic şi curajos pe care l-a iubit. Pentru că şi el, şi fata aceea veselă nu mai sunt decât amintiri. Clătină din cap. Simple amintiri.

— Te înşeli! i-am strigat furios. Te înşeli!

Auzindu-mă cum ţip, Kettricken se ridică în picioare. Se holbă la mine temătoare şi îngrijorată. N-am fost în stare s-o privesc în ochi. Înaltă şi bălaie. Mama mea fusese înaltă şi bălaie. Nu. Nu-mi aminteam nimic despre ea. Am trecut pe lângă Kettricken, uitând de durerea care-mi săgeta genunchiul de câte ori călcam. Am ocolit dragonul, afurisindu-l la fiecare pas, şi provocându-l să simtă ce simt eu. Când am ajuns la Verity, care lucra la piciorul stâng al animalului, m-am ghemuit lângă el şi i-am vorbit în şoapte năvalnice:

— Kettle zice că vei muri când se va termina dragonul. Că te vei dărui lui cu totul. Cel puţin aşa am priceput eu, cu mintea mea cea proastă. Spune-mi că mă înşel.

El se lăsă pe călcâie şi şterse resturile de piatră pe care le cioplise.

— Te înşeli, îmi spuse calm. Adu-ţi mătura şi curăţă astea, vrei?

M-am dus după mătură şi m-am întors lângă el, deşi mai degrabă îmi venea să-i dau cu ea în cap decât să mătur. Ştiam că simte cum clocotesc pe dinăuntru, dar tot îmi făcu semn să curăţ locul. Am făcut-o cu o mişcare nervoasă.

— Aşa, vorbi el blând. E minunată furia ta. Energică şi intensă. Pe ea cred că o voi lua pentru dragon.

Mătăsos ca aripa de fluture, aşa i-am simţit sărutul Meşteşugului. Îmi smulse furia într-o clipă, mi-o fură pe vecie din suflet şi-o trimise alunecând spre…

— Nu. Nu te duce după ea.

Meşteşugul lui Verity mă împinse înapoi cu blândeţe şi m-am întors brusc în corpul meu. În secunda următoare, m-am pomenit întins pe jos, iar lumea se învârtea în capul meu. M-am ghemuit încet, cu genunchii la gură, şi mi-am proptit capul de ei. Îmi era foarte rău. Furia dispăruse, dar o înlocuise o amorţeală extenuantă.

— Poftim, continuă Verity să vorbească. Ţi-am făcut pe voie. Cred că înţelegi mai bine acum ce înseamnă să hrăneşti un dragon. Mai vrei să-i dai şi altceva din tine?

Am negat în tăcere. Mi-era teamă să deschid gura.

— Nu voi muri când voi termina dragonul, Fitz. Voi fi mistuit, e-adevărat. În sensul propriu al cuvântului. Dar voi continua să trăiesc. Ca dragon.

Mi-am regăsit glasul.

— Şi Kettle?

— Kestrel va face parte din mine. Şi sora ei, Gull. Dar eu voi fi dragonul.

Se întoarse la munca trudnică de cioplitor.

— Cum poţi să faci aşa ceva? În vocea mea atârna greu reproşul. Cum poţi să-i faci aşa ceva lui Kettricken? A renunţat la tot ca să vină la tine, iar tu o părăseşti, pur şi simplu, o laşi singură, fără un copil?

Verity se aplecă în faţă şi-şi propti fruntea de dragon. Încetă cu cioplitul. După o vreme, rosti cu glas răguşit:

— Ar trebui să te ţin aici, lângă mine, şi să te pun să-mi vorbeşti tot timpul cât lucrez, Fitz. Tocmai când cred că mi-au dispărut sentimentele cele mai profunde, tu vii şi mi le zgâlţâi. Ridică ochii la mine. Lacrimile îi lăsară două cărărui pe obrazul cenuşiu. Ce altă opţiune am?

— Renunţă la dragon. Hai să ne întoarcem în cele Şase Ducate, să adunăm poporul şi să luptăm împotriva Corăbiilor Roşii cu sabia şi Meşteşugul, ca altădată. Poate…

— Poate vom muri cu toţii înainte de a ajunge la Jhaampe. E mai bine pentru regina mea să moară aşa? Nu. O voi duce înapoi la Buckkeep, voi elibera coasta, iar ea va domni mult şi bine, ca regină. Poftim. Asta aleg eu să-i ofer.

— Şi un moştenitor? am stăruit pe un ton amărât.

Verity dădu din umeri plictisit şi puse iar mâna pe daltă.

— Ştii ce trebuie să se întâmple. Fiica ta va creşte ca moştenitoare a tronului.

— NU! Dacă mă mai ameninţi o dată cu asta, indiferent de riscuri, îl voi căuta pe Burrich cu Meşteşugul meu şi-i voi cere să fugă cu ea.

— Nu-l vei găsi aşa pe Burrich, spuse Verity calm. Măsură din priviri degetul dragonului. Chivalry i-a închis mintea cu ani în urmă, ca să nu poată fi folosit împotriva lui. Aşa cum a fost manipulat bufonul împotriva ta.

Încă un mister mărunt se dezlegă, indiferent că-mi făcea bine

ori nu.

— Verity, te rog. Te implor. Nu-mi face asta. Aş prefera să fiu mistuit de dragon şi eu. Mă ofer ţie. Ia viaţa mea şi hrăneşte cu ea dragonul. Îţi voi da orice-mi ceri. Dar promite-mi că fiica mea nu va fi sacrificată pentru tronul Farseer.

— Nu-ţi pot face o asemenea promisiune, rosti el răspicat.

— Dacă ai mai avea cât de cât sentimente pentru mine… am început eu, dar el mă întrerupse:

— De câte ori să-ţi spun ca să înţelegi? Am sentimente, dar le-am oferit dragonului.

Am reuşit să mă ridic în picioare. Nu mai aveam ce să-i spun. Rege sau om, unchi sau prieten, se pare că uitase cu desăvârşire cine era. Când îl atingeam cu Meşteşugul, dădeam peste zidurile lui. Când îl cercetam cu Harul, îi descopeream viaţa pendulând între el şi dragon. Iar în ultima vreme, viaţa ardea mai intens în dragon, nu în Verity.

Tabăra era pustie, iar focul, aproape stins. Am aruncat vreascuri în el, pe urmă m-am aşezat şi-am mâncat nişte carne. Din porc mai rămăsese foarte puţin. Trebuia să vânăm din nou în curând. Sau, mai degrabă, Ochi Întunecaţi şi Kettricken ar trebui să vâneze din nou. Ea se pricepea să doboare vânatul foarte uşor pentru el. Autocompătimirea îşi pierdea savoarea, dar altă soluţie mai bună decât o sticlă de rachiu în care să-mi înec amarul nu-mi venea în minte. Într-un târziu, neavând opţiuni mai interesante, m-am dus la culcare.

De bine, de rău, am adormit. Dragonii mi-au bântuit somnul, iar jocul lui Kettle a dobândit sensuri stranii când am vrut să aflu dacă o piatră roşie era destul de puternică pentru a o captura pe Molly. Visam aiurea şi incoerent şi de multe ori m-am trezit în bezna din cort. L-am căutat pe Ochi Întunecaţi, care se foia în jurul unui foc mic, în vreme ce Starling şi bufonul dormeau cu schimbul. Acum făceau de pază pe coama unui deal, de unde se vedea bine drumul şerpuit al Meşteşugului de dedesubt. Ar fi trebuit să ies şi să mă duc la ei. În loc de asta, m-am întors pe partea cealaltă şi m-am scufundat iar în vise. Am visat că vin soldaţii lui Regal, şi nu zeci, ci sute de ostaşi în uniforme auriu cu maro intră în carieră ca să ne împingă în pereţii negri verticali şi să ne omoare.

Dimineaţa, m-a trezit botul rece al lupului. *Trebuie să vânezi,*

îmi spuse el serios, iar eu am încuviinţat. Ieşind din cort, am văzut-o pe Kettricken. Tocmai cobora de pe piedestal. Mijea de ziuă, focurile ei nu mai erau necesare. Ar fi putut dormi, dar sus, lângă dragon, râcâitul şi ciocănitul nu mai conteneau. Ni s-au întâlnit privirile, apoi ea se uită la Ochi Întunecaţi.

— Mergeţi la vânătoare? ne întrebă pe amândoi. Lupul dădu leneş din coadă. Mă duc să-mi aduc arcul, ne anunţă şi intră în cort.

Am aşteptat-o. Ieşi îmbrăcată într-o vestă mai curată şi cărându-şi arcul. Am refuzat să mă uit la fata-de-pe-dragon când am trecut pe lângă ea. Când am ajuns la stâlp, am remarcat:

— Dacă am avea destui oameni, ar trebui să punem doi de pază aici şi încă doi cu faţa la drum.

Kettricken aprobă mişcând din cap.

— E ciudat. Ştiu că vin să ne omoare şi nu văd cum am putea scăpa de soarta asta. Totuşi, noi mergem să vânăm ca să avem ce mânca, de parcă asta ar fi cel mai important lucru.

Este. A mânca înseamnă a trăi.

— Dar, ca să trăieşti, trebuie să mănânci, dădu Kettricken glas gândurilor lupului.

N-am întâlnit vânat demn de arcul ei. Ochi Întunecaţi prinse un iepure, iar ea doborî o pasăre colorată. Am încheiat pescuind păstrăvi, iar pe la amiază prinsesem mai mult decât suficient ca să ne hrănim, cel puţin în ziua aceea. I-am curăţat pe malul pârâului, apoi am întrebat-o pe Kettricken dacă se supără dacă rămân să mă spăl.

— Ca să fiu sinceră, ne-ar prinde bine tuturor, îmi răspunse.

Am zâmbit, nu la gluma ei, ci la faptul că mai era capabilă să facă glume. În scurtă vreme, am auzit-o bălăcindu-se puţin mai sus de mine, în timp ce Ochi Întunecaţi moţăia pe mal, cu burta plină de maţe de peşte.

Trecând pe lângă fata-de-pe-dragon în drum spre tabără, Kettricken a fost cea care ne-a oprit brusc:

— Sst! Ascultaţi!

Am împietrit. M-am aşteptat s-o aud pe Starling strigând că vine primejdia. Am ciulit urechile, dar n-am auzit decât şuierul vântului în carieră şi ciripit de păsări îndepărtate. Mi-am luat o clipă să-mi dau seama cât de important era momentul.

— Verity! am exclamat.

Am trântit peştii în braţele bufonului şi-am luat-o la fugă. Kettricken mă depăşi.

Mă temusem că-i voi găsi morţi pe amândoi, atacaţi de iniţiaţii lui Regal în absenţa noastră. Dar am dat peste un lucru la fel de ciudat. Unul lângă altul, Verity şi Kettle stăteau şi se holbau la dragonul lor. Strălucea negru şi avea scânteieri de cremene în soarele după-amiezii. Măreţul animal fusese terminat. Fiecare solz, fiecare încreţitură, fiecare gheară era desăvârşită cu migală.

— Întrece orice dragon din grădina de piatră, am rostit.

Îl ocolisem deja de două ori şi mă minunam tot mai mult de el la fiecare pas. Harul ardea viu acum în el, mai puternic decât în Verity sau în Kettle. Te mirai de ce nu i se umflă burta când respiră, că nu tresare în somn. I-am aruncat o privire lui Verity şi, în ciuda supărării care nu-mi trecuse complet, m-am văzut nevoit să zâmbesc.

— E perfect, i-am spus încet.

— Am dat greş, rosti el, fără speranţă.

Lângă el, Kettle îl încuviinţă nenorocită. Ridurile i se adânciseră. Arăta într-adevăr bătrână de două sute de ani. Verity, la fel.

— Dar l-ai terminat, regele meu, protestă calmă Kettricken. Nu asta ai zis că trebuie să faci? Să termini dragonul?

Verity o contrazise cu o uşoară clătinare a capului.

— Am terminat de cioplit, dar dragonul nu e gata. Îşi plimbă ochii de la unul la altul. Mi-am dat seama că făcea un efort să rostească cuvinte cu înţeles. I-am dat tot ceea ce însemn eu. Tot, în afară de inima din piept şi aerul care-mi intră în plămâni. La fel a făcut şi Kettle. I le-am putea da şi pe acestea. Dar lui tot nu-i ajunge.

Înaintă alene şi se sprijini de dragon. Îşi lăsă capul pe braţele lui subţiri. În jurul lui, în locul în care corpul său se proptea de piatră, o aură colorată se unduia pe pielea animalului. Turcoaz cu contururi argintii, solzii pâlpâiau nesiguri în lumină. Simţeam cum se revarsă Meşteşugul lui Verity în uriaşa reptilă. Se scurgea din el în piatră aşa cum se scurge cerneala pe hârtie.

— Rege Verity, l-am strigat calm, prevenitor.

Se îndepărtă de creaţia lui cu un geamăt.

— Nu te teme, Fitz. Nu-l voi lăsa să ia prea mult. Nu-i voi oferi

viaţa mea fără motiv. Înălţă capul şi ne cuprinse pe toţi cu privirea. Ciudat, rosti el cu glas scăzut. Mă întreb dacă aşa reacţionezi când te transformi în neom. Îţi aminteşti ce-ai simţit, dar nu mai poţi simţi. Dragostea mea, temerile mele, suferinţele mele. Toate le-am pus în dragon. Nimic n-am păstrat pentru mine. Şi nu-i suficient. Tot nu-i suficient.

— Verity, regele meu, vorbi Kettle cu voce spartă, din care fugise orice umbră de speranţă. Va trebui să-l iei pe FitzChivalry. Nu este altă cale. Ochii ei, cândva atât de strălucitori, semănau cu două pietricele negre şi uscate. Se uită la mine. Te-ai oferit, îmi reaminti. Ai spus că-ţi oferi viaţa.

Am încuviinţat din cap.

— Dacă nu-mi iei copilul, am adăugat. Am inspirat prelung. Viaţa. Acum. Clipa de acum era tot ce aveam, tot timpul meu la care puteam renunţa cu adevărat. Regele meu, nu mai vreau să fac nicio învoială. Dacă ai nevoie de viaţa mea pentru ca dragonul să poată zbura, atunci ia-o.

Verity se clătină uşor. Mă privi fix.

— Aproape că mă faci să simt din nou. Dar… Ridică un deget argintiu şi-l mişcă acuzator, dar nu spre mine, ci spre Kettle. Vorbi cu glas poruncitor, dur ca piatra dragonului: Nu. Ţi-am mai spus o dată. Nu. Nu vei mai vorbi cu el despre asta. Ţi-o interzic. Se lăsă uşor în genunchi, apoi se aşeză lângă animalul său. Afurisite să fie seminţele astea de carris, zise cu voce joasă, întotdeauna te lasă tocmai când ai mai mare nevoie de puterea lor. Fir-ar ele să fie…

— Ar trebui să te odihneşti acum, i-am spus eu, prosteşte.

În realitate, nu mai avea ce face. Aşa te lăsau seminţele de carris: pustiu şi extenuat. O ştiam prea bine.

— Să mă odihnesc, repetă el amărât, cu voce tot mai mică. Da. Să mă odihnesc. Mă voi odihni foarte bine când vor veni soldaţii fratelui meu să-mi taie gâtul. Voi fi foarte odihnit când grupul lui de iniţiaţi va veni şi-mi va cere dragonul pentru el. Nu te amăgi, Fitz. Asta vor ei. Dar nu vor reuşi. Cel puţin, eu nu cred… Mintea i-o luase razna. Deşi s-ar putea, murmură. Au fost legaţi de mine prin Meşteşug un timp. S-ar putea să fie suficient ca să mă omoare şi să-mi ia dragonul. Scoase un zâmbet forţat. Regal-dragonul. Crezi că în urma lui vor mai rămâne două pietre una peste alta din castelul Buckkeep?

În spatele lui Verity, Kettle se îndoise de mijloc şi stătea cu faţa pe genunchi. Credeam că plânge, dar când căzu încet pe-o parte, faţa ei era relaxată şi calmă, iar ochii, închişi. Murise ori dormea somnul istovitor adus de seminţele de carris. După cele spuse mie de către Verity, nu mai conta. Regele meu se întinse pe piedestalul rugos. Dormea lângă dragonul lui.

Kettricken se duse şi se aşeză lângă el. Îşi puse capul pe genunchi şi plânse. Nu încet. Suspinele sfâşietoare ar fi trebuit să trezească până şi dragonul de piatră. Dar n-o făcură. Am privit-o. Nu m-am dus la ea, n-am atins-o. N-ar fi ajutat la nimic. În schimb, m-am uitat la bufon.

— Ar trebui să le aducem pături, să le fie mai moale, i-am spus eu, neputincios.

— A, da, sigur că da. Ce altă îndatorire mai nobilă să aibă Profetul Alb şi Catalizatorul său?

Mă luă de braţ. Atingerea lui ne întări legătura izvorâtă din Meşteşug. Amărăciune. Amărăciune i se scurgea în vene, pe lângă sângele roşu. Cele Şase Ducate se vor prăbuşi. Lumea se va sfârşi.

Am plecat să aducem pături.

38

ÎNVOIALA LUI VERITY

Când se compară toate documentele, e limpede că numai douăzeci de Corăbii Roşii s-au aventurat în teritoriu până la Turlake şi numai douăsprezece dincolo de el, ameninţând satele din vecinătatea oraşului Tradeford. Menestrelii vor ca noi să credem că au fost zeci de corăbii şi sute de piraţi pe punţile lor. Cântecul spune că malurile râurilor Buck şi Vin s-au înroşit de flăcări şi sânge în vara aceea. Menestrelii nu trebuie învinovăţiţi pentru asta. Nenorocirea şi groaza acelor zile nu trebuie uitate niciodată. Dacă un menestrel trebuie să înflorească adevărul pentru a ne ajuta să ni-l amintim în întregime, atunci să nu-l tulburăm şi să nu dăm voie nimănui să spună că a minţit. Adevărul e adesea mult mai profund decât faptele.

Starling se întoarse cu bufonul în seara aceea. Nimeni n-o întrebă de ce nu mai stă de strajă. Nimeni nu propuse să fugim înainte de a veni soldaţii lui Regal ca să ne încolţească acolo. Vom sta pe loc şi-i vom înfrunta. Ca să apărăm un dragon de piatră.

Şi vom muri. Era de la sine înţeles. Fără exagerare, nimeni nu rostea lucrul acela cu glas tare, deşi toţi îl ştiau.

După ce Kettricken a adormit, sleită, am dus-o pe braţe în cortul pe care-l împărţise cu Verity. Am aşezat-o pe pături şi-am învelit-o bine. M-am aplecat şi-am sărutat-o pe fruntea plină de riduri, ca pe-un copil adormit. Era un fel de rămas-bun. Mai bine să le facem pe toate acum, mă hotărâsem eu. Numai clipa prezentă era sigură.

La lăsarea întunericului, Starling şi bufonul şedeau lângă foc. Ea cânta din harpă lin, fără cuvinte, şi privea flăcările. Un cuţit scos din teacă stătea lângă ea pe pământ. Am stat puţin şi m-am uitat cum o mângâia pe chip lumina focului. Starling Birdsong, ultimul menestrel al ultimului rege şi-al ultimei regine Farseer. Nu va compune niciun cântec de care să-şi amintească cineva.

Bufonul stătea tăcut şi-o asculta. Până la urmă, găsiseră o cale să se apropie. Dacă asta e ultima noapte în care Starling mai poate cânta, mi-am zis, atunci nu-i alt cadou mai frumos pe care să i-l ofere. S-o asculte liniştit şi să se legene pe muzica ei frumoasă.

I-am lăsat lângă foc şi-am plecat, luând cu mine un burduf plin cu apă. Am urcat agale rampa spre dragon. Ochi Întunecaţi veni după mine. Aprinsesem un foc mai devreme pe piedestal. Acum l-am aţâţat cu ce mai rămăsese din vreascurile adunate de Kettricken şi m-am aşezat lângă el. Verity şi Kettle continuau să doarmă. Odată, Chade luase seminţe de carris două zile la rând. Când se prăbuşise, avusese nevoie de aproape o săptămână ca să-şi revină. Nu voise decât să doarmă şi să bea apă. M-am îndoit că Verity sau Kettle se va trezi foarte curând. Nu avea importanţă, şi aşa nu prea mai aveam ce să le spun. Aşa că am stat, pur şi simplu, lângă regele meu şi l-am păzit.

N-am fost un paznic prea bun. M-am trezit când el îmi şoptea numele. M-am ridicat iute în capul oaselor şi m-am repezit la burduful de lângă mine.

— Regele meu, am murmurat.

Dar Verity nu zăcea pe piatră, neputincios şi vlăguit. Se aplecase deasupra mea. Îmi făcu semn să-l urmez. L-am ascultat, mişcându-mă în cea mai mare linişte. Fără o vorbă, i-am oferit burduful. Bău jumătate din el, se opri, apoi bău restul. La sfârşit, mi-l dădu înapoi. Îşi drese vocea.

— Există o cale, FitzChivalry. Ochii lui negri, atât de asemănători cu ai mei, mă pironiră. Tu eşti calea. Eşti plin de viaţă şi flămând. Sfâşiat de patimi.

— Ştiu, am spus, pe un ton cât se poate de curajos.

Nu-mi mai fusese aşa de frică niciodată. Regal mă speriase rău în temniţa lui. Dar atunci avusesem parte de durere. Acum, mă aştepta moartea. Dintr-odată, am înţeles diferenţa dintre

ele. Degetele mele trădătoare tremurară pe tivul tunicii.

— Nu-ţi place, mă preveni Verity. Nici mie. Dar nu văd altă cale.

— Sunt pregătit, am minţit. Numai că… Aş vrea s-o mai văd o dată pe Molly. Să ştiu că ea şi Nettle sunt în siguranţă. Şi Burrich.

Mă privi cu ochi mijiţi.

— Ştiu ce învoială mi-ai oferit. Să n-o iau pe Nettle ca s-o urc pe tron. Întoarse capul. Ceea ce îţi voi cere acum va fi mai rău. Îţi cer viaţa. Toată viaţa şi energia corpului tău. Vezi tu, eu mi-am epuizat toate patimile. Nu mai am niciuna. Dacă aş putea aprinde în mine încă o noapte de simţire… dacă mi-aş aminti cum e să doreşti o femeie, s-o ţin în braţe pe femeia pe care am iubit-o… Nu-şi putu încheia gândul. Mi-e ruşine să ţi-o cer. Mi-e şi mai ruşine decât atunci când am sorbit putere de la tine şi tu nu erai decât un băiat naiv. Mă privi iarăşi în ochi, iar eu am ştiut cât de greu îi venea să-şi găsească cuvintele. Cuvinte imperfecte. Dar, vezi tu, până şi asta, ruşinea pe care o simt, durerea că îţi fac un asemenea lucru… până şi asta îmi oferi tu. Până şi asta pot s-o dau dragonului. Întoarse privirea de la mine. Dragonul trebuie să zboare, Fitz. Trebuie.

— Verity. Regele meu. Nu se uită la mine. Prietenul meu. Acum mă privi. Sunt de acord. Dar… aş vrea s-o mai văd o dată pe Molly. Măcar câteva clipe.

— E periculos. Cred că ceea ce i-am făcut lui Carrod i-a speriat foarte tare. De atunci, nu şi-au mai încercat puterile pe noi, numai viclenia. Dar…

— Te rog, i-am cerut cu glas mic.

El oftă.

— Foarte bine, băiete. Dar inima mea e plină de presimţiri rele.

Nicio atingere. Nici măcar nu respiră. Deşi dispărea, Meşteşugul lui tot se simţea, atât era de puternic. Ne-am trezit cu Molly şi Burrich. Verity se retrase, dându-mi iluzia că sunt singur.

Erau într-o odaie dintr-un han. Curată şi frumos mobilată. Un sfeşnic ardea lângă o pâine şi un bol cu mere pe o masă. Burrich dormea fără cămaşă pe partea lui de pat. Sângele i se închegase într-o crustă groasă în jurul rănii de cuţit şi umezise

betelia pantalonilor. Pieptul i se ridica şi cobora ritmic în somn. Dormea ghemuit lângă Nettle. Ea se lipise de el şi adormise sub braţul lui drept, protector. Molly se aplecă deasupra lor şi scoase cu îndemânare bebeluşul de sub mâna lui. Nettle nu se foi când mama ei o puse într-un coş din colţ şi-o înveli în păturile din el. Mişca din guriţa roz, pesemne visând că suge lapte cald. Avea fruntea netedă sub părul negru lucios. Nu părea afectată, în ciuda celor întâmplate.

Molly se mişca prin odaie cu gesturi pricepute. Turnă apă într-un lighean şi luă o cârpă împăturită. Se lăsă pe vine lângă patul lui Burrich. Aşeză ligheanul pe podea şi înmuie cârpa în apă. O stoarse bine. Când o puse pe spatele lui Burrich, el tresări şi rămase cu răsuflarea tăiată. O prinse de încheietură iute ca şarpele la atac.

— Burrich! Dă-mi drumul, rana trebuie curăţată.

Molly era supărată pe el.

— Ah, tu eşti, spuse el, de-a dreptul uşurat.

Îi dădu drumul de mână.

— Sigur că eu sunt. Cine credeai că e?

Molly tamponă rana cu blândeţe, apoi înmuie din nou cârpa în apă. Şi cârpa, şi apa din lighean se înroşiră. Burrich pipăi cu grijă patul.

— Ce-ai făcut cu copilul meu?

— Copilul tău e bine. Doarme într-un coş. Uite-l acolo.

Molly îl spălă iar pe spate, apoi mişcă aprobator din cap pentru sine.

— Sângerarea s-a oprit. Şi rana pare curată. Cred că pielea tunicii n-a lăsat cuţitul să pătrundă prea adânc. Dacă te ridici în şezut, te pot bandaja.

Burrich se ridică anevoie. Scoase un icnet scurt, dar, când îşi găsi o poziţie mai comodă, îi zâmbi larg lui Molly. Îşi trase de pe ochi o şuviţă răzleaţă.

— Albine cu Har, zise el admirativ şi clătină din cap către ea.

Mi-am dat seama că nu i-o spunea pentru prima oară.

— Nu m-am putut gândi la altceva, sublinie Molly. Nu-şi putu reţine un zâmbet. Dar a mers, nu?

— A mers de minune, recunoscu Burrich. Dar de unde-ai ştiut că se vor duce după cel cu barbă roşie? Asta i-a convins. Şi să fiu al naibii dacă nu m-a convins şi pe mine!

Molly dădu iar din cap pentru sine.

— Norocul a fost de partea noastră. Şi lumina. Ţinea sfeşnicul în mână şi stătea în faţa căminului. Coliba era luminată slab. Albinele sunt atrase de lumină. La fel ca moliile.

— Mă întreb dacă sunt tot în colibă.

Zâmbi când Molly se ridică să ducă ligheanul cu apă murdară şi cârpa.

— Mi-am pierdut albinele, îi aminti ea necăjită.

— Găsim noi altele, o linişti Burrich.

Molly mişcă din cap cu tristeţe.

— Stupul care a lucrat toată vara face multă miere. Luă de pe masa din colţ un sul de bandaj curat şi un vas cu alifie. O mirosi curioasă. Nu miroase ca alifia pe care o faci, remarcă ea.

— Şi probabil că nici efectul ei nu-l va avea. Îşi plimbă privirea prin încăpere cu fruntea uşor încruntată. Molly, cu ce vom plăti toate acestea?

— M-am îngrijit eu de asta, îi răspunse, rămânând cu spatele la el.

— Cum? veni întrebarea lui Burrich, suspicios.

Când se întoarse către el, nu ghiceai nimic în felul în care-şi strângea gura. Ştiam că e mai înţelept să nu te opui unei asemenea expresii.

— Cu acul lui Fitz. I l-am arătat hangiului ca să ne dea camera asta. Şi, cât aţi dormit amândoi în după-masa asta, l-am dus la un giuvaiergiu şi l-am vândut. Burrich deschise gura, dar ea nu-i dădu răgaz să vorbească. Ştiu să mă târguiesc şi am primit pe el atât cât preţuieşte.

— Preţul lui nu se măsoară în bani. Ar fi trebuit să fie al lui Nettle, spuse Burrich, strângând gura la fel ca Molly.

— Nettle avea nevoie de un pat cald şi de terci mai degrabă decât de-un ac de argint cu un rubin în el. Până şi Fitz ar fi ştiut atâta lucru.

Ciudat, dar chiar aş fi ştiut.

— Va trebui să lucrez multe zile ca să i-lcâştig fetei înapoi, se rezumă să spună Burrich.

Molly luă bandajul. Nu se uită în ochii lui.

— Eşti un bărbat încăpăţânat şi sunt sigură că vei face aşa cum doreşti.

Burrich tăcu. Parcă-l vedeam cum încearcă să-şi dea seama

dacă asta însemna că el câştigase disputa. Molly se întoarse la pat. Se aşeză lângă el ca să-lungă cu alifie pe spate. El îşi încleşta fălcile, dar nu scoase un sunet. După aceea, se ghemui în faţa lui.

— Ridică mâinile, ca să pot trece bandajul pe sub ele, îi ceru.

El trase aer adânc în piept şi-şi depărtă braţele de corp. Molly lucră repede, desfăşurând bandajul pe măsură ce-l învelea în jurul lui. I-l legă peste burtă.

— E mai bine aşa? îl întrebă.

— Mult mai bine.

Burrich vru să se întindă, dar se răzgândi.

— E de mâncare, îi spuse Molly, mergând la masă.

— Imediat.

Am văzut cum i se întunecă privirea. Văzu şi Molly. Se întoarse cu spatele la el, cu buzele micşorate.

— Molly.

Oftă. Mai făcu o încercare:

— Nettle e nepoata regelui Shrewd. O Farseer. Regal vede în ea o ameninţare. Ar putea încerca să te omoare din nou. Pe amândouă. De fapt, sunt sigur că va încerca. Se scarpină în barbă. Văzând că ea tace, îi făcu o propunere: Poate că singura cale de a vă pune la adăpost pe amândouă e să vă asigur protecţia adevăratului rege. Cunosc un bărbat… Ţi-a pomenit Fitz de Chade?

Molly negă scuturând din cap. Privirea i se înnegura cu fiecare clipă.

— Ar putea s-o ducă pe Nettle într-un loc sigur. Şi să se îngrijească să nu vă lipsească nimic amândurora.

Îi vorbise încet, şovăitor. Răspunsul lui Molly veni imediat:

— Nu. Fata mea nu e o Farseer. E a mea. Şi nu o voi vinde, nici pentru bani, nici pentru siguranţă. Îl sfredeli pe Burrich din priviri şi cuvintele îi ieşiră din gură ca scuipate. Cum ţi-ai închipuit că aş accepta aşa ceva?

Burrich zâmbi la mânia ei. Pe faţa lui am citit şi vinovăţie, şi uşurare.

— Nu mi-am închipuit. Dar m-am simţit obligat să-ţi fac propunerea. Continuă să vorbească cu şi mai multă ezitare: M-am mai gândit la o soluţie. Nu ştiu ce părere vei avea. Tot va trebui să plecăm departe de-aici, să găsim un oraş în care nu ne

cunoaşte nimeni, îşi îndreptă repede privirea spre podea. Dacă ne-am lua înainte de-a ajunge acolo, lumea nu s-ar îndoi niciodată că Nettle e a mea…

Molly rămase stană de piatră. Liniştea se prelungi. Burrich ridică spre ea o pereche de ochi rugători.

— Să nu mă înţelegi greşit. Nu-ţi voi cere… lucrul acela. Dar, chiar şi aşa nu trebuie să mă iei de bărbat. Există Martori de Piatră în Kevdor. Am putea merge acolo cu un menestrel. Aş putea sta în faţa lui şi aş jura că fata e-a mea. Nimeni nu s-ar îndoi.

— Ai minţi în faţa unui Martor de Piatră? Lui Molly nu-i venea să creadă. Ai face asta? Ca s-o salvezi pe Nettle?

Burrich încuviinţă în tăcere. Nu-şi luă ochii de la Molly. Ea refuză cu o clătinare a capului.

— Nu, Burrich, nu pot îngădui aşa ceva. Aduce ghinion. Toată lumea a auzit poveşti despre ce se întâmplă cu cei care ponegresc Martorii de Piatră cu o minciună.

— Îmi asum riscul, rosti el încrâncenat.

Nu-l mai auzisem minţind înainte ca Nettle să apară în viaţa lui. Acum se oferea să depună un jurământ fals. Oare Molly îşi dădea seama ce-i oferă?

Îşi dădea.

— Nu. Nu vei minţi, îi spuse ea, sigură pe sine.

— Molly. Te rog.

— Taci! îi spuse ea, ca să-l facă odată să priceapă. Lăsă capul pe-o parte şi-l privi, parcă vrând să-şi lămurească o taină. Burrich, rosti ea cu glas nesigur. Am auzit lumea vorbind… Lacey a zis că mai demult ai iubit-o pe Patience. Oftă. O mai iubeşti?

El arboră o expresie aproape supărată. Molly îi susţinu privirea cu ochi rugători, până când el fu nevoit s-o întoarcă pe-a lui. De-abia-l auzi:

— Iubesc amintirea ei. Cum a fost ea atunci, cum am fost eu atunci. Probabil aşa cum îl iubeşti şi tu pe Fitz.

Veni rândul lui Molly să se strâmbe de supărare.

— Unele lucruri pe care mi le amintesc… da, le iubesc. Mişcă din cap ca şi când şi-ar fi amintit de ceva, apoi se uită fix la Burrich. Dar el a murit. Ciudate cuvintele acelea rostite de ea, de rămas-bun pentru totdeauna. Cu voce rugătoare, adăugă:

Ascultă-mă. Ascultă-mă. Toată viaţa mea a fost… Mai întâi tata. Întotdeauna îmi spunea că mă iubeşte. Dar când mă lovea şi mă afurisea, eu nu simţeam niciun fel de dragoste. Apoi Fitz. Jura că mă iubeşte şi mă mângâia. Dar nici în minciunile lui eu nu simţeam dragoste. Iar acum, tu… Burrich, tu nu-mi vorbeşti deloc de dragoste. Nu m-ai atins niciodată, nici cu mânie, nici cu dorinţă. Dar şi tăcerea ta, şi privirea ta vorbesc mai mult de dragoste decât au făcut-o vreodată cuvintele sau atingerile lor.

Molly tăcu, aşteptând.

— Burrich? îl strigă disperată.

— Eşti tânără, murmură el. Şi minunată. Atât de plină de viaţă. Meriţi pe cineva mai bun.

— Burrich. Mă iubeşti?

O întrebare simplă, pusă cu sfială.

El îşi împreună mâinile bătătorite de muncă în poală.

— Da.

Îşi strânse degetele. Oare ca să nu-i mai tremure? Zâmbetul lui Molly ieşi la iveală ca soarele din nori.

— Atunci te vei însura cu mine. Şi, după aceea, dacă doreşti, voi sta în faţa Martorilor de Piatră. Şi voi recunoaşte în faţa tuturor că am fost cu tine înainte de a ne căsători. Şi le voi arăta copilul.

Burrich reuşi să se uite în ochii ei. Nu-i venea să creadă.

— Te-ai mărita cu mine? Aşa cum sunt? Sărac? Plin de răni?

— Pentru mine, nu eşti deloc aşa. Pentru mine, eşti bărbatul pe care îl iubesc.

El clătină din cap neîncrezător. Răspunsul ei îl buimăci mai mult.

— Şi după ce ai spus despre ghinion? Ai sta în faţa unui Martor de Piatră şi-ai minţi?

Molly îi oferi un alt fel de zâmbet. Unul pe care nu-l mai văzusem de foarte mult timp. Unul care îmi sfâşie inima.

— N-ar fi neapărat o minciună, îl lămuri ea.

Când se ridică în picioare, nările lui Burrich fremătară ca la un bidiviu. Îşi umplu pieptul cu aer.

— Aşteaptă, îi ceru ea delicată, iar el se supuse.

Molly îşi linse degetul mare şi arătătorul şi stinse toate lumânările, în afară de una. Pe urmă traversă odaia spre el. Am fugit.

— Of, dragul meu băiat, îmi pare atât de rău.

Am scuturat din cap în tăcere. Am strâns din pleoape, dar tot mi-au curs lacrimi printre ele. Mi-am regăsit glasul:

— Se va purta frumos cu ea. Şi cu Nettle. E bărbatul pe care îl merită. Nu, Verity. Ar trebui să mă mângâie gândul că-i stă alături şi că se îngrijeşte de amândouă.

Mângâiere. Nu simţeam niciun fel de mângâiere. Numai durere.

— Ţi-am oferit o învoială tare nefericită.

Verity părea sincer îndurerat pentru mine.

— Nu. E bine aşa. Mi-am tras răsuflarea. Acum Verity. Aş vrea să se termine repede.

— Eşti sigur?

— Aşa cum vrei tu.

Verity sorbi viaţa din mine.

Era un vis pe care-l mai avusesem. Ştiam ce înseamnă să te afli în trupul unui om bătrân. Prima oară fusese regele Shrewd, într-o cămaşă de noapte moale, într-un pat curat. De data asta, a fost mai greu. Mă durea fiecare încheietură din corp. Măruntaiele mă ardeau pe dinăuntru. Şi mă opărisem pe faţă şi pe mâini. În acel trup era mai multă durere decât viaţă. Semăna cu o lumânare arsă până la sfeşnic. Am deschis ochii lipicioşi. Zăceam pe piatră rece, presărată cu nisip. Un lup stătea şi se uita la mine.

E rău ce se întâmplă, îmi spuse.

N-am ştiut ce să-i răspund. Bine sigur nu era. După un timp, m-am ridicat anevoie în patru labe. Mă dureau mâinile. Mă dureau genunchii. Fiecare încheietură scârţâi şi protestă când m-am ridicat în picioare şi-am privit în jur. Noaptea era caldă, dar eu tremuram. Deasupra mea, pe un piedestal, dormea un dragon.

Nu înţeleg. Ochi Întunecaţi implora o explicaţie.

Eu nu vreau să înţeleg. Nu vreau să ştiu.

Dar, dacă doream sau nu, asta nu ştiam. Am mers încet, cu lupul la picioarele mele. Am trecut pe lângă un foc aproape stins, aşezat între două corturi. Nimeni nu făcea de strajă. În cortul lui Kettricken se auzeau zgomote mărunte. Ceea ce vedea ea în lumina slabă era faţa lui Verity. Ochii lui negri, privind într-

ai ei. Credea că soţul ei venise, în sfârşit, la ea.

Şi, într-adevăr, venise la ea.

Nu voiam să aud, nu voiam să văd. Am mers mai departe, cu paşii mei de bătrân prevăzător. În jurul nostru se ridicau ameninţătoare blocuri de piatră mare şi neagră. În faţă, se auzeau un clic şi-un zornăit. Am trecut printre umbrele cu margini ascuţite şi-am ieşit în lumina lunii.

Cândva am împărţit trupul meu. Şi acum simţi la fel?

— Nu.

Am vorbit cu glas tare. Apoi am tăcut, auzind pe cineva mergând pe dibuite. *Ce-i asta?*

Mă duc să văd. Lupul se topi în umbre. Se întoarse imediat. *E doar Cel-fără-Miros. Se ascunde de tine. Nu te cunoaşte.*

Ştiam unde aveam să-l găsesc. Nu m-am grăbit. Trupul în care mă aflam putea merge, însă nu repede. Când am ajuns la fata-de-pe-dragon, cu mari eforturi m-am urcat pe piedestalul ei. Odată căţărat pe el, am văzut fragmente de piatră proaspete peste tot. M-am aşezat la picioarele dragonului şi m-am proptit cu grijă de piatra rece. Am admirat munca bufonului. Aproape că eliberase piciorul animalului.

— Bufonule? l-am strigat încet în noapte.

Veni agale, dintre umbre, şi se opri în faţa mea cu capul plecat.

— Regele meu, murmură, am încercat. Dar nu mă pot abţine. Nu pot s-o las aici…

Am încuviinţat din cap. La baza piedestalului, Ochi Întunecaţi scheună. Bufonul se uită la el, apoi la mine. I-am citit nedumerire pe chip.

— Regele meu? întrebă.

Am căutat legătura Meşteşugului care ne unea şi-am găsit-o. Bufonul căpătă o expresie împietrită, încercând să înţeleagă. Veni şi se aşeză lângă mine. Mă privi lung, ca şi când ar fi putut vedea prin pielea lui Verity.

— Nu-mi place, zise într-un târziu.

— Nici mie, am recunoscut.

— De ce ai…

— E mai bine să nu ştii, i-am răspuns scurt.

O vreme, am stat în linişte. La un moment dat, bufonul se întinse şi îndepărtă o mână de aşchii de piatră de pe laba

dragonului. Mă privi în ochi, dar scoase pe furiş o daltă din cămaşă. În loc de ciocan, folosea o piatră.

— Asta-i dalta lui Verity.

— Ştiu. Lui nu-i mai trebuie, iar cuţitul meu s-a rupt. Puse marginea dălţii pe piatră. Oricum, e mult mai eficientă.

L-am urmărit cum taie încă o aşchie. Mi-am aranjat gândurile după ale lui.

— Îţi soarbe puterea, am remarcat eu calm.

— Ştiu. Altă bucată de piatră căzu. Am fost curios. Iar atingerea mea a rănit-o. Mişcă dalta. Am impresia că îi sunt dator.

— Bufonule. Ţi-ar lua tot ce i-ai oferi şi tot n-ar fi de-ajuns.

— De unde ştii?

Am ridicat din umeri.

— Ştie trupul meu de-acum.

Am privit atent cum pune degetele argintate de Meşteşug în locul unde cioplise cu dalta. M-am cutremurat, dar n-am simţit nicio durere. Ea luă ceva din bufon. Totuşi, el nu avea Meşteşugul de-a o modela cu mâinile. Ceea ce îi dădea nu făcea decât s-o chinuie.

— Îmi aduce aminte de sora mea mai mare, rosti el, adresându-se nopţii. Avea păr bălai.

Am tăcut, uluit. Fără să mă privească, adăugă:

— Mi-ar fi plăcut s-o mai văd. Mă răsfăţa neîngăduit de mult. Mi-ar fi plăcut să-mi revăd toată familia.

Vorbea pe un ton plin de dor în timp ce-şi plimba degetele pe piatra cioplită.

— Bufonule, mă laşi şi pe mine să încerc?

Se uită la mine cu gelozie.

— S-ar putea să nu te accepte, mă preveni.

I-am zâmbit. Zâmbetul lui Verity, prin barba lui.

— Între noi doi există o legătură. Subţire ca firul de aţă şi nici scoarţa de spiriduş, nici oboseala ta nu o ajută. Dar ea există. Pune mâna pe umărul meu.

Nu ştiam de ce-o fac. Poate pentru că nu-mi mai vorbise niciodată de sora lui sau de familia de care-i era dor. Am refuzat să mă opresc şi să chibzuiesc la asta. Era mult mai uşor să nu gândesc, iar să nu simt era cel mai uşor. Îşi puse mâna neatinsă de Meşteşug nu pe umărul meu, ci mai aproape de gât.

Instinctul îl mânase bine. Piele pe piele, îl cunoşteam mai bine. Am ridicat mâinile argintate ale lui Verity în faţa ochilor şi m-am minunat de ele. Argint pentru ochi, arsură şi carne vie pentru simţuri. Apoi, înainte de a mă răzgândi, am cuprins laba din faţă a dragonului cu amândouă mâinile.

L-am simţit imediat. Parcă se zvârcoli în piatră. Am ştiut unde e marginea fiecărui solz, vârful fiecărei gheare primejdioase. Şi am aflat-o şi pe femeia care îl cioplise. Una din mai multe. Un grup de iniţiaţi, vechi, foarte vechi. Grupul lui Salt. Dar Salt fusese prea mândră. Chipul cioplit îi păstra trăsăturile, iar ea alesese să-şi păstreze forma umană, sculptându-se pe dragonul pe care grupul îl cioplea în jurul ei. Îi fuseseră prea devotate ca să protesteze. Iar ea aproape că reuşise. Dragonul fusese terminat, împlinit aproape complet. Prinsese viaţă şi începuse să se înalţe chiar în timp ce grupul de iniţiaţi era absorbit de el. Dar Salt se căznise să rămână numai fata cioplită. Nu se dăruise şi animalului. Iar el căzuse înapoi în piatră, deşi abia se ridicase, scufundându-se pentru totdeauna, lăsând grupul de iniţiaţi prizonier în dragon şi pe Salt prizonieră în fata cioplită.

Am aflat toate acestea într-o clipă iute ca fulgerul. Am simţit şi foamea dragonului. Mă atrăgea, implora să fie hrănit. Luase mult de la bufon. Am intuit ce-i dăduse, lumină şi întuneric. Batjocurile grădinarilor şi şambelanilor, când era tânăr la Buckkeep. O creangă de măr înflorită la o fereastră, într-o primăvară. Imaginea mea, îmbrăcat într-o vestă care flutura în jurul meu, în timp ce traversam curtea în spatele lui Burrich, încercând, cu picioarele mele scurte, să ţin pasul cu el. Un peşte argintiu sărind deasupra unui heleşteu calm în zori.

Dragonul mă trăgea stăruitor către el. Am înţeles dintr-odată ce anume mă atrăsese acolo. *Ia amintirile cu mama mea şi sentimentele care le-au însoţit. Nu vreau să le cunosc deloc. Ia durerea care mă sufocă atunci când mă gândesc la Molly, ia toate zilele tăioase şi colorate de veselie pe care mi le amintesc cu ea. Ia-le strălucirea şi lasă-mi doar umbra a ceea ce am fost şi-am simţit. Lasă-mă să mi le amintesc fără să mă tai de lama lor ascuţită. Ia zilele şi nopţile petrecute de mine în temniţa lui Regal. E destul să ştiu ce mi-a făcut. Ia-le şi păstrează-le, ca să nu mai simt podeaua rece pe obraz, să nu mai aud cum mi-a pocnit nasul când mi l-au spart, să nu mai miros şi nu mai gust*

propriul meu sânge. Ia-mi durerea de a nu-mi fi cunoscut tatăl, ia orele întregi în care am stat cu ochii lipiţi de portretul lui, când coridorul cel mare era pustiu şi puteam să-l privesc în singurătate. Ia-mi…

Fitz. Opreşte-te. Îi dai prea multe, nu va mai rămâne nimic din tine. Vocea bufonului înăuntrul meu era îngrozită de ceea ce-mi îngăduise să fac.

… amintirile din vârful turnului, din Grădina Reginei, pustie şi bătută de vânt, amintirea lui Galen stând deasupra mea. Ia imaginea lui Molly alergând în braţele lui Burrich. Ia-o şi înăbuşe-o şi pune-o sub zece lacăte, ca să nu mă mai pârjolească. Ia…

Frate. Destul.

Ochi Întunecaţi se interpuse brusc între mine şi dragon. Ştiam că mai ţin încă laba solzoasă, dar el îi arătă colţii, nu cumva să mai ia ceva din mine.

Nu-mi pasă dacă-mi ia totul, i-am spus lui Ochi Întunecaţi.

Dar mie, da. Aş prefera să nu fiu legat de-un neom. Înapoi, Fiinţă-Rece. Mârâi şi în spiritul meu, şi de-adevăratelea, lângă mine.

Spre surprinderea mea, dragonul cedă. Prietenul meu mă muşcă de umăr. *Dă-i drumul. Pleacă de lângă el.*

Am luat mâinile de pe piciorul dragonului. Am deschis ochii, uimit că era tot noapte în jurul meu. Bufonul îl îmbrăţişa pe Ochi Întunecaţi.

— Fitz, murmură el. Vorbea cu gura în ceafa lupului, dar îl auzeam bine. Fitz, îmi pare rău, dar nu poţi arunca toată durerea aceea. Dacă nu mai simţi durere…

Nu l-am mai ascultat. M-am holbat la piciorul dragonului. În locul unde se odihniseră mâinile mele pe piatră se vedeau două amprente. În mijlocul lor, fiecare solz se contura migălos, perfect. Atâtea am dat, mi-am zis, atâtea am dat, şi numai atât mi se dezveleşte din dragon. Atunci m-am gândit la dragonul lui Verity. Era imens. Oare el cum făcuse? Câte ţinuse în el ani la rând, ca să dea formă unui asemenea animal?

— Simte mult. Unchiul tău. Dragoste neţărmurită. Devotament nestrămutat. Uneori am impresia că eu, în cei două sute de ani ai mei, n-am simţit cât a simţit el în patruzeci.

Ne-am întors toţi trei spre Kettle. N-am fost deloc surprins.

Am ştiut că vine şi nu mi-a păsat. Se lăsa greu într-un baston, iar pielea feţei îi atârna de oasele craniului. Când m-a privit în ochi, am înţeles că ştia totul. Legată cum era de Verity prin Meşteşug, ştia totul.

— Coboară de-acolo. Coborâţi cu toţii, până nu vă răniţi.

Ne-am supus cu dificultate, eu mişcându-mă cel mai încet. Încheieturile lui Verity dureau, trupul său era istovit. Kettle mă cercetă răutăcioasă când, în cele din urmă, am ajuns lângă ea.

— Dacă tot ai avut de gând să faci asta, mai bine hrăneai dragonul lui Verity, sublinie ea.

— N-a vrut să mă lase. Tu n-ai vrut să mă laşi.

— Nu. N-am vrut. Să-ţi spun ceva, Fitz. Îţi va fi dor de amintirile pe care le-ai dat. Îţi vei recupera din sentimente cu vremea, bineînţeles. Toate amintirile sunt legate între ele şi, la fel ca pielea omului, se pot vindeca. În timp, dacă le-ai fi lăsat în pace, nu te-ar mai fi rănit. Poate îţi vei dori să rechemi durerile acelea într-o zi.

— Nu cred, am contrazis-o calm, ca să-mi ascund propria îndoială. Mi-a rămas durere cu duiumul.

Kettle înălţă chipul bătrân în întuneric. Inspiră prelung, pe nas.

— Se crapă de ziuă, ne anunţă, de parcă ar fi mirosit zorii. Trebuie să te întorci la dragon. La al lui Verity. Iar voi doi – întoarse capul spre bufon şi Ochi Întunecaţi –, voi doi ar trebui să mergeţi în punctul de observaţie, ca să vedeţi dacă se zăresc trupele lui Regal. Ochi Întunecaţi, spune-i lui Fitz ce vezi. Hai, mergeţi, amândoi. Bufonule, când te întorci, las-o în pace pe fata-de-pe-dragon. Altfel, vei fi nevoit să-i dai viaţa ta întreagă. Şi nici atât poate nu va fi destul. Aşa stând lucrurile, nu te mai tortura nici pe tine, nici pe ea. Du-te, acum!

Cei doi plecară, dar nu fără să privească înapoi.

— Hai, îmi porunci Kettle aspră.

Porni şontâcăind spre locul din care venise. Am urmat-o, mergând la fel de ţeapăn ca ea, printre umbrele negre şi argintii ale blocurilor de piatră risipite prin carieră. Îşi arăta fiecare din cei peste două sute de ani. Eu mă simţeam şi mai bătrân. Trup suferind, încheieturi care se înţepeneau şi scârţâiau. Am ridicat braţul şi m-am scărpinat la ureche. Pe urmă l-am lăsat jos imediat, supărat. Verity urma să aibă o ureche argintie. Deja

ardea pielea, iar insectele îndepărtate ale nopţii zumzăiau mai tare.
— Apropo, îmi pare rău. De Molly a ta. Am încercat să te previn.
Nu lăsa impresia că-i pare rău într-adevăr. Dar am înţeles-o. Toate sentimentele ei le oferise dragonului. Vorbea despre ceea ce ştia că ar fi simţit odată. Simţea durere pentru mine, dar de a ei nu-şi mai aducea aminte, ca s-o compare cu a mea. Aşa că am întrebat-o încet:
— Nu mai există deloc intimitate?
— Intime sunt numai lucrurile pe care le ţinem departe de noi, îmi răspunse tristă. Îşi îndreptă privirea spre mine. Faci un lucru bun în noaptea asta. Un gest de bunătate. Vru să zâmbească, dar ochii i se umplură de lacrimi. Să-i oferi o ultimă noapte de tinereţe şi pasiune. Mă studie, îmi observă expresia neclintită. Atunci nu mai vorbesc despre asta.
Restul drumului, am urmat-o în tăcere.
M-am aşezat lângă tăciunii călduţi şi-am urmărit cum mijeşte de ziuă. Ciripitul păsărilor din depărtare înlocui zumzetul ascuţit al insectelor nocturne. Le auzeam foarte bine acum. Ce ciudat, să mă aştept pe mine însumi. Kettle tăcea. Inspiră prelung miresmele schimbătoare din aer când noaptea se făcu dimineaţă şi privi cu ochi flămânzi cum se luminează cerul. Aduna de toate, ca să le pună în dragon.
Am auzit târşâit de bocanci în spatele meu şi-am înălţat privirea. M-am urmărit venind. Păşeam încrezător şi apăsat, cu capul sus. Tocmai mă spălasem pe faţă, aveam părul ud strâns de pe frunte în coadă de războinic. Verity ştia cum să-mi poarte trupul.
Ochii ni se întâlniră în lumina zorilor. Am văzut cum mijesc ochii cercetând corpul lui Verity. M-am ridicat în picioare şi, fără să gândesc, mi-am scuturat praful de pe haine. Atunci mi-am dat seama ce fac. Nu luasem cu împrumut *o cămaşă.* Am izbucnit în râs, într-un hohot mai puternic decât altădată. Verity clătină din cap.
— Renunţă, băiete. N-ai cum s-o faci mai frumoasă. Oricum, aproape că am terminat cu ea. Mă bătu pe piept cu palma mea. Odată am avut şi eu aşa un trup, îmi zise, de parcă n-aş fi ştiut. Uitasem cum e să-l ai. Uitasem cu desăvârşire. Zâmbetul îi

dispăru de pe faţă când se uită la mine cum îl cercetez cu propriii lui ochi. Ai grijă de el, Fitz. Nu primeşti decât unul. Adică numai unul pe care îl poţi păstra.

Un val de ameţeală. Am văzut negru în faţa ochilor. M-am lăsat pe vine ca să nu mă prăbuşesc.

— Iartă-mă, îmi spuse Verity, de data asta cu propriul său glas.

Se uita la mine de sus. I-am întors privirea în tăcere. Simţeam mireasma lui Kettricken pe pielea mea. Trupul îmi era foarte obosit. Am trăit un moment de indignare absolută care atinse apogeul şi se topi îndată, ca şi când sentimentul ar fi fost o povară. Ochii lui Verity se întâlniră cu ai mei şi acceptară toate sentimentele mele.

— Nu-ţi voi cere iertare şi nici nu-ţi voi mulţumi. Ar fi nepotrivit. Clătină din cap pentru sine. Sincer vorbind, cum aş putea să spun că-mi pare rău? Nu-mi pare. Privi undeva peste capul meu. Dragonul meu va zbura. Regina mea va naşte un copil. Nu. Nu îmi pare rău pentru învoiala noastră. Coborî iar privirea spre mine. FitzChivalry. Ţie îţi pare rău?

M-am ridicat anevoie.

— Nu ştiu. Încercam să-mi dau seama. Rădăcinile sunt prea adânci, i-am răspuns, într-un sfârşit. De unde s-o iau cu refacerea trecutului? Cât de departe în timp trebuie să mă întorc, câte ar trebui să schimb, ca să modific ce s-a întâmplat sau să-ţi răspund că nu-mi pare rău?

Drumul de sub noi e pustiu. Ochi Întunecaţi vorbi în mintea mea.

Ştiu. O ştia şi Kettle. A căutat un motiv să-i dea de lucru bufonului şi te-a trimis cu el ca să fie în siguranţă. Poţi să te întorci acum.

Aha. Eşti teafăr?

— FitzChivalry. Eşti teafăr?

Verity era îngrijorat, dar nu-şi putea ascunde triumful din voce.

— Bineînţeles că nu, le-am răspuns amândurora. Bineînţeles că nu.

M-am îndepărtat de dragon. În spatele meu, Kettle întrebă nerăbdătoare:

— Suntem gata să-i dăm viaţă?

Vocea moale a lui Verity ajunse până la urechile mele.

— Nu. Încă nu. Mai vreau să păstrez aceste amintiri pentru mine un timp. Încă puţină vreme, vreau să rămân om.

Când am traversat tabăra, Kettricken ieşea din cort. Purta aceeaşi tunică şi pantaloni ponosiţi de călătorie ca ieri. Îşi împletise părul în spate într-o coadă scurtă şi groasă. Tot i se mai vedeau riduri pe frunte şi la colţurile gurii, însă chipul său emana strălucirea caldă a celor mai fine perle. O nouă încredere scânteia în ea. Trase adânc în piept aerul dimineţii şi-mi zâmbi radioasă.

Am trecut în grabă pe lângă ea.

Pârâul era foarte rece. Pe unul din maluri creştea, aspră, coada-calului. Am smuls mai mulţi pumni şim-am frecat bine cu ea. Hainele ude le întinsesem pe tufele de pe malul celălalt. Ziua caldă promitea că se vor usca în curând. Cu fruntea încruntată, Ochi Întunecaţi stătea şi mă urmărea.

Nu înţeleg. Nu miroşi urât.

Ochi Întunecaţi, du-te şi vânează. Te rog.

Vrei să fii singur?

Pe cât se mai poate.

Se ridică şi se întinse, aplecându-se cu burta cât mai jos. *Într-o zi, vom fi doar tu şi cu mine. Vom vâna şi vom mânca şi vom dormi. Şi te vei tămădui.*

Fie să ajungem amândoi să trăim aşa, am încuviinţat eu, din adâncul sufletului.

Lupul se făcu nevăzut printre copaci. De probă, am frecat cu coada-calului urmele lăsate de bufon pe încheietura mea. N-au dispărut, dar am aflat o mulţime de amănunte despre ciclul de viaţă al plantei. Am renunţat. Mi-am dat seama că puteam să mă frec până mi se lua pielea şi tot nu m-aş fi simţit eliberat de cele întâmplate. Straiele mi se uscaseră suficient ca să le îmbrac. M-am aşezat pe mal ca să mă încalţ. Era să mă gândesc la Molly şi la Burrich, dar le-am alungat iute imaginea. În schimb, m-am întrebat cât de repede urmau să apară soldaţii lui Regal şi dacă Verity îşi va fi terminat dragonul până atunci. Poate că-l terminase deja. Mi-ar fi plăcut să-l văd.

Dar am vrut şi să mai stau puţin singur.

M-am culcat pe iarbă, cu ochii la cerul azuriu. Am încercat să simt ceva. Groază, frământare, mânie. Ură. Dragoste. Am simţit

doar nedumerire. Şi oboseală. Obosit de trupul fizic şi de spirit. Am închis ochii, să nu mă orbească lumina cerului strălucitor.

Sunetele harpei ţineau isonul susurului apei. Se îmbinau, apoi se despărţeau. Am deschis ochii şi-am privit-o pe Starling. Şedea pe mal lângă mine şi cânta. Avea părul desfăcut ca să se usuce. Îi cădea în valuri pe spate. Ţinea o tulpiniţă verde în gură şi-şi odihnea tălpile goale în iarba moale. Se uită la mine, dar nu zise nimic. I-am urmărit degetele ciupind strunele harpei. Cu mâna stângă făcea mai mult efort, ca să compenseze cele două degete înţepenite. Ar fi trebuit să simt ceva la vederea lor, dar nu ştiam ce.

— La ce bun sentimentele?

N-am ştiut că mă frământa întrebarea până când n-am rostit-o cu voce tare.

Degetele ei se aşezară pe elegant pe strune. Se încruntă la mine.

— Nu cred că există răspuns la întrebarea ta.

— În ultima vreme, nu mai găsesc răspunsuri la niciuna. De ce nu eşti în carieră, să vezi cum termină dragonul? Cu siguranţă, e un eveniment care inspiră un cântec.

— Pentru că sunt aici, cu tine, îmi răspunse simplu Starling, apoi zâmbi larg. Şi pentru că toată lumea e ocupată. Kettle doarme. Kettricken şi Verity… când am plecat, ea îl pieptăna. Nu cred că l-am mai văzut pe regele Verity zâmbind înainte. Când zâmbeşte, seamănă leit cu tine, mai ales la ochi. Aşa. Nu cred că-mi va simţi nimeni lipsa.

— Şi bufonul?

Ridică din umeri.

— Ciopleşte la fata-de-pe-dragon. Ştiu că n-ar trebui, dar nu cred că se poate opri. Şi nici nu ştiu cum să-l determin să înceteze.

— N-o poate ajuta pe fată, însă nu se poate abţine să nu încerce. În ciuda limbii ascuţite, e o fire sensibilă.

— Ştiu. Acum. Într-un fel, am ajuns să-l cunosc foarte bine. Într-altul, va rămâne întotdeauna un mister pentru mine.

Am încuviinţat în tăcere. Liniştea se prelungi, apoi, discret, deveni alt fel de linişte.

— De fapt, zise Starling stingheră, Bufonul mi-a zis să te caut.

Am scos un geamăt. Oare câte aflase de la el?

— Îmi pare rău de ce-am auzit despre Molly… începu ea.

— Dar nu te miră, i-am încheiat eu propoziţia.

Am dus mâna la ochi, să mă feresc de soare.

— Nu, spuse ea calmă, nu mă miră. Nu mai ştia ce să spună. Măcar ştii că e în siguranţă şi are cineva grijă de ea.

Asta ştiam şi eu. Îmi era ruşine că nu găseam nicio alinare în gândul acela. A-l fi pus în dragon mă ajuta la fel de mult ca a tăia un membru infectat. Scăpasem de el, dar nu mă vindecasem. Locul gol încă mă mai deranja. Poate voiam să sufăr. M-am uitat la Starling pe sub mână.

— Fitz, îmi spuse ea încet. Ţi-am cerut lucrul acela odată, pentru tine. Din bunătate şi prietenie. Ca să alung o amintire. Întoarse ochii de la mine şi privi cum se reflectă soarele în apă. Acum ţi-l ofer, adăugă cu umilinţă.

— Dar nu te iubesc, i-am spus cu sinceritate şi-am ghicit imediat că erau cele mai urâte cuvinte pe care i le-aş fi putut spune în clipele acelea.

Starling oftă şi lăsă harpa deoparte.

— Ştiu. O ştii şi tu. Dar n-ar fi trebuit să mi-o spui chiar acum.

— Îmi dau seama. Acum. Doar că nu mai vreau minciuni, nici rostite, nici nerostite…

Se aplecă şi-şi lipi gura de a mea. După o vreme, îşi ridică puţin faţa.

— Sunt menestrel. Ştiu mai multe despre minciună decât vei afla tu vreodată. Iar menestrelii ştiu că, uneori, de minciuni are omul cea mai mare nevoie.

— Starling…

— Ştii că vei spune iar o prostie, mă întrerupse. Aşa că de ce nu taci puţin? Nu complica lucrurile. Nu te mai gândi, măcar câteva clipe.

De fapt, clipele s-au prelungit destul de mult.

Când m-am trezit, încă stătea lângă mine, caldă. Ochi Întunecaţi ne păzea de sus şi se uita la mine gâfâind din cauza căldurii. Când am deschis ochii, îşi dădu urechile pe spate şi dădu leneş din coadă. Un strop de salivă îmi căzu pe braţ.

— Pleacă.

Ceilalţi te strigă. Şi te caută. Lăsă capul pe-o parte şi-mi propuse: *Aş putea să-i arăt lui Kettricken unde te găseşte.*

M-am sculat în capul oaselor şi mi-am strivit trei ţânţari de

piept. Lăsară dungi roşii. M-am întins după cămaşă. *S-a întâmplat ceva?*

Nu. Sunt gata să trezească dragonul. Verity vrea să-şi ia rămas-bun de la tine.

Am scuturat-o blând pe Starling.

— Trezeşte-te. Altfel pierzi momentul în care Verity trezeşte dragonul.

Ea se foi leneşă.

— Pentru aşa ceva, mă scol. Altceva nu m-ar urni de-aici. Pe lângă asta, poate fi ultima mea şansă să compun un cântec. Soarta a hotărât ca eu să lipsesc ori de câte ori de întâmplă ceva interesant.

Am zâmbit fără voia mea.

— Deci ai renunţat să compui cântece despre bastardul lui Chivalry, până la urmă? am tachinat-o eu.

— O să compun unul, poate. Unul de dragoste. Îmi oferi un ultim zâmbet misterios. Măcar partea aceea a fost foarte interesantă.

M-am ridicat şi-am ajutat-o şi pe ea să se ridice. Am sărutat-o. Ochi Întunecaţi scânci nerăbdător, iar ea se răsuci brusc în braţele mele. Lupul se întinse cu burta până la pământ. Starling se întoarse către mine cu nişte ochi cât cepele.

— Te-am prevenit, i-am spus.

Râse şi se aplecă să ne ridice hainele din iarbă.

39

DRAGONUL LUI VERITY

Soldaţii din cele Şase Ducate au dat năvală în Lacul Albastru şi au pornit cu vasele spre malul celălalt şi spre Regatul Munţilor chiar în zilele în care Corăbiile Roşii îşi croiau drum spre Tradeford, pe râul Vin. Tradefordul nu a fost niciodată un oraş fortificat. Deşi vestea despre sosirea piraţilor a ajuns înaintea lor, mulţumită unui mesager rapid, ea nu a fost luată în seamă. Cât de primejdioase puteau fi douăsprezece corăbii de barbari pentru un oraş măreţ ca Tradefordul? A fost alertată Garda Oraşului, iar unii neguţători de la docuri au luat măsuri pentru a-şi muta marfa din depozitele din apropierea apei, dar părerea tuturor a fost că, dacă piraţii chiar ajung în sus pe râu până la Tradeford, arcaşii îi vor doborî cu uşurinţă înainte de-a apuca să provoace prea multe stricăciuni. Toţi erau de acord că navele vin, probabil, cu un tratat de pace la regele celor Şase Ducate. S-a discutat mult despre cât vor cere piraţii să li se cedeze din ducatele de coastă şi ce-ar însemna reluarea negoţului cu Străinii, ca să nu mai amintesc de reluarea fluxului de mărfuri în josul râului Buck.

Acesta este doar un alt exemplu al greşelilor pe care le comiţi când crezi că ştii ce urmăreşte duşmanul şi acţionezi în consecinţă. Locuitorii din Tradeford au considerat că piraţii Corăbiilor Roşii au aceeaşi dorinţă de prosperitate şi belşug ca ei. Faptul că i-au judecat pe corsari ţinând cont numai de această presupunere a fost o eroare plătită foarte scump.

Nu cred că Kettricken se împăcase cu ideea că Verity trebuie

să moară pentru ca dragonul să se trezească decât în clipa în care o sărută de rămas-bun. O sărută cu foarte multă grijă, îndepărtându-şi braţele de ea, stând cu capul pe-o parte, pentru ca nicio pată de argint să n-o atingă pe faţă. Cu toate acestea, a fost un sărut tandru, flămând şi prelung. Ea se agăţă de el o clipă în plus. Apoi Verity îi şopti ceva, iar ea îşi duse mâna la pântece.

— Cum de eşti aşa de sigur? îl întrebă, chiar în timp ce îi curgeau lacrimi pe obraz.

— Ştiu, îi răspunse ferm. Aşa că prima mea îndatorire e să te duc înapoi la Jhaampe. De data asta, trebuie să fii în siguranţă.

— Locul meu e la castelul Buckkeep, protestă ea.

Am crezut că Verity o va contrazice, dar m-am înşelat:

— Ai dreptate. Acolo e. Şi într-acolo te voi duce. Adio, iubita mea.

Kettricken nu-i răspunse. Îl privi cum se îndepărtează de ea cu o expresie desăvârşită de nedumerire pe chip.

Oricâte zile am petrecut pregătindu-ne pentru acest eveniment, până la urmă tot în grabă s-a desfăşurat. Kettle patrula ţeapănă pe lângă dragon. Îşi luase rămas-bun de la noi cu un aer distrat. Acum se foia pe lângă el, gâfâind ca după o goană îndelungă. În fiecare clipă îl mângâia, ba cu vârful degetelor, ba cu podul palmei. Culoarea vălurea în dârele lăsate de degetele ei şi se stingea încetişor.

Verity îşi luă rămas-bun pe îndelete. Lui Starling îi legă de suflet să aibă grijă de doamna lui.

— Pune inimă şi adevăr în cântecele tale şi nu lăsa pe nimeni să tăgăduiască cine e tatăl copilului. Cu acest adevăr te însărcinez, menestrelule.

— Mă voi strădui din răsputeri să-l respect, regele meu, răspunse Starling serioasă.

Se duse lângă regină. Urma s-o însoţească pe spinarea lată a dragonului. Îşi tot ştergea palmele de piepţii tunicii şi verifica raniţa în care-şi pusese harpa. Îmi zâmbi fâstâcită. Alt rămas-bun nu ne trebuia niciunuia din noi.

Lumea se cam agitase auzind că vreau să rămân.

— Soldaţii lui Regal se apropie cu fiecare minut, îmi reaminti Verity încă o dată.

— Atunci ar trebui să te grăbeşti, ca să nu mă găsească în

carieră când sosesc, i-am reamintit şi eu.

Se încruntă.

— Dacă văd soldaţi de-ai lui pe drum, mă voi îngriji să nu ajungă până aici, îmi promise.

— Nu risca inutil viaţa reginei.

Pretextul rămânerii mele a fost Ochi Întunecaţi. Nu voia cu niciun chip să se urce pe dragon. Eu nu voiam să-l las singur. Sunt convins că Verity îmi cunoştea adevăratele motive. Nu credeam că ar trebui să mă întorc la Buck. O pusesem deja pe Starling să-mi promită că nu mă va pomeni în niciun cântec. Nu fusese uşor să smulg o asemenea promisiune unui menestrel. Dar eu insistasem. Nu voiam ca Burrich sau Molly să ştie că trăiesc.

— Şi, astfel, dragul meu, ai fost un Sacrificiu, îmi şoptise Kettricken.

Nu putea să-mi facă un compliment mai frumos. Puteam fi sigur că buzele ei nu-mi vor trăda existenţa.

Cu bufonul a fost mai complicat. Toţi l-am îndemnat să plece cu regina şi menestrelul. S-a încăpăţânat să refuze.

— Profetul Alb va rămâne alături de Catalizator, ne-a repetat el întruna.

În sinea mea, ştiam că mai degrabă vrea să rămână cu fata-de-pe-dragon. Căpătase o obsesie pentru ea şi mă speria. Va trebui s-o părăsească înainte de a ajunge soldaţii lui Regal la carieră. Îi spusesem lucrul acesta între patru ochi şi el încuviinţase imediat, dar cu o privire distrată. Nu mă îndoisem că avea planurile lui, dar nu mai avusesem timp de ceartă.

Veni şi momentul în care Verity nu mai avu motiv să zăbovească. Ne-am spus puţine la despărţire, dar nici nu prea erau multe de spus. Toate câte mi se întâmplaseră mi se păreau acum inevitabile. Era aşa cum spunea bufonul. Privind înapoi, vedeam că profeţiile lui ne târâseră demult pe calea aceasta. Nimeni nu purta vreo vină. Nimeni nu era fără vină.

Verity mă salută din cap înainte de-a se îndrepta spre dragon. Apoi se opri brusc. Întorcându-se, îşi desfăcu cureaua jerpelită a sabiei. Veni spre mine învelind-o în jurul tecii.

— Ia sabia mea, îmi zise pe nepusă masă. Eu nu mai am nevoie de ea. Iar tu se pare că ai pierdut-o pe cea pe care ţi-am dat-o mai demult.

Se opri cu piciorul înapoi, de parcă s-ar fi răzgândit. Scoase sabia din teacă. Mângâie pentru ultima oară lama cu degetele argintii, lăsând-o strălucitoare în urma lor. Îmi spuse cu glas gros:

— Ar fi o jignire adusă iscusinţei lui Hod să-ţi dau o sabie boantă. Ai mai multă grijă de ea decât mine, Fitz.

O vârî înapoi în teacă şi mi-o întinse. Ni s-au întâlnit ochii.

— Şi ai mai multă grijă de tine decât am avut eu. Să ştii că te-am iubit sincer, adăugă brusc. În ciuda celor pe care ţi le-am făcut, te-am iubit.

În prima clipă, n-am ştiut ce să-i spun. Apoi, când ajunse la dragon şi-i puse mâinile pe frunte, i-am spus: *Nu m-am îndoit niciodată. Să nu te îndoieşti nici tu că te-am iubit.*

Nu cred că voi uita vreodată zâmbetul pe care mi l-a trimis peste umăr. Se uită pentru ultima oară la Kettricken. Apăsă cu toată puterea capul cioplit cu dalta al dragonului. Dispăru cu ochii la regina lui. Am simţit mireasma pielii lui Kettricken, gustul buzelor ei lipite de ale mele, căldura umerilor ei goi în palmele mele. Apoi amintirea firavă se stinse, odată cu Verity, odată cu Kettle. Pentru Harul şi Meşteşugul meu, se topiseră ca şi cum ar fi fost transformaţi în neoameni. Preţ de-o clipă tulburătoare, am văzut trupul golit al lui Verity. Pe urmă se scurse în dragon. Kettle se proptise de umărul statuii. Se făcu nevăzută mai iute decât Verity, risipindu-se printre solzi, în nuanţe de turcoaz şi argintiu. Dragonul se hrăni, scăldat în culoare. Nimeni nu îndrăzni să respire, doar Ochi Întunecaţi scheună încet. Sub soarele verii se lăsă o linişte desăvârşită. Kettricken scoase un singur suspin înăbuşit.

Apoi, ca un vânt neaşteptat, uriaşul trup solzos trase aer în plămâni. Ochii, atunci când îi deschise, străluciră negri – ochi de Farseer, iar eu am ştiut că prin ei priveşte Verity. Dragonul înălţă capul pe gâtul şerpuitor. Se întinse ca o pisică, aplecând şi răsucindu-şi umerii reptilieni şi scoţându-şi ghearele. Când îşi retrase labele, ghearele zgâriară adânc piatra neagră. Brusc, ca o pânză umflată de vânt, îşi desfăcu aripile nemărginite. Le flutură, vultur aşezându-şi penele, şi le adună lucioase pe lângă trup. Lovi o singură dată cu coada, stârnind praf şi nisip. Capul cel mare se răsuci, cerându-ne din priviri să fim la fel de mulţumiţi ca el de noua sa înfăţişare.

Verity-Dragonul păşi în faţă ca să se arate reginei sale – o fiinţă cât o nucă în faţa capului gigantic care se înclină în faţa ei. Se oglindea toată într-un singur ochi scânteietor. Apoi dragonul coborî umărul, îndemnând-o să se urce pe el.

Preţ de-o clipă, Kettricken căpătă o expresie îndurerată. Pe urmă inspiră prelung şi deveni regină. Păşi neînfricată înainte. Puse mâna pe umărul albastru sclipitor al lui Verity. Alunecă puţin pe solzii lucioşi când i se caţără pe spate, pe urmă se târî mai în faţă, ca să-l poată călări pe gât. Starling îmi aruncă o privire îngrozită şi uluită şi-o urmă pe regină mai şovăielnică. Se caţără în spatele lui Kettricken şi-şi verifică încă o dată raniţa cu harpa.

Kettricken ridică mâna în semn de rămas-bun. Ne strigă ceva, dar cuvintele se pierdură în fâlfâitul aripilor care se deschideau. O dată, de două ori, de trei ori le scutură dragonul, vrând parcă să se obişnuiască cu ele. Fărâmături de piatră şi fire de praf mă izbiră în ochi, iar Ochi Întunecaţi se lipi de piciorul meu. Dragonul se ghemui cu picioarele adunate sub el. Aripile turcoaz imense bătură din nou, iar animalul ţâşni brusc. Nu a fost o înălţare graţioasă, ci se clătină puţin când îşi luă avânt. Starling se agăţă disperată de Kettricken, dar regina se lipi de gâtul lui, strigându-i vorbe încurajatoare. După patru bătăi de aripi, dragonul străbătuse jumătate din lungimea carierei. Se ridică în zbor încercuit deasupra dealurilor şi copacilor din jurul carierei. Îşi coborî aripile şi se răsuci ca să cerceteze drumul Meşteşugului care ducea la ea. După aceea începu să fluture din ele ritmic, înălţându-se sus, tot mai sus. Avea burta alb-albăstruie, ca de şopârlă. Am mijit ochii, să-l urmăresc mai bine pe cerul verii. Apoi, ca o săgeată alb cu albastru, ţâşni spre Buck. Am rămas cu ochii în direcţia aceea multă vreme după ce a dispărut.

Într-un târziu, am scos un oftat prelung. Tremuram. Mi-am şters ochii cu mâneca şi m-am întors spre bufon. Plecase.

— Ochi Întunecaţi! Unde e bufonul?

Ştim amândoi unde s-a dus. Nu-i nevoie să strigi.

Avea dreptate, însă nu-mi puteam alunga senzaţia că trebuie să dau de el urgent. Am coborât în fugă rampa de piatră, lăsând în urmă piedestalul gol.

— Bufonule? am strigat când am ajuns la cort. M-am şi oprit

să mă uit înăuntru, în speranţa să-l găsesc împachetând lucrurile pe care urma să le luăm cu noi. Nu ştiu de ce mi-am îngăduit o speranţă atât de prostească.

Ochi Întunecaţi nu mă aşteptase. Când am ajuns la fata-de-pe-dragon, era deja acolo. Aştepta răbdător, cu coada în jurul picioarelor, cu ochii la bufon. Am încetinit la vederea lui. Senzaţia de primejdie îmi dispăruse. Bufonul şedea pe marginea piedestalului, clătinând din picioare, cu capul proptit de piciorul dragonului. Suprafaţa pe care stătea era plină de fărâme de piatră proaspete, căzute după o zi de trudă. Am pornit spre el. Înălţă capul spre cer cu o expresie melancolică. Faţă de pielea verde aprins a dragonului, nu mai părea alb, ci prinsese o nuanţă palid aurie. Părul lui mătăsos avea chiar o tentă roşiatică. Întoarse către mine doi ochi de culoarea topazului. Clătină din cap foarte discret, dar nu-mi vorbi până nu m-am proptit de piedestal.

— Am tot sperat. Nu m-am putut abţine să sper. Dar astăzi am văzut ce trebuie să pui într-un dragon ca să poată zbura. Scutură din cap mai hotărât. Şi, chiar dacă aş avea Meşteşugul trebuincios pe care să i-l ofer, acela n-ar fi de dat. Nici dacă m-ar absorbi complet nu i-ar fi de ajuns.

Nu i-am spus că ştiam lucrul acesta. Nu i-am spus nici că îl bănuiam de mult timp. În sfârşit, învăţasem ceva de la Starling Birdsong. L-am lăsat să se bucure de linişte o vreme şi numai apoi i-am spus:

— Ochi Întunecaţi şi cu mine mergem după două jeppe. Când ne întoarcem, ar fi mai bine să împachetăm şi să plecăm repede. N-am văzut ca Verity să fi hăituit pe cineva pe drumul Meşteşugului. Poate asta înseamnă că soldaţii lui Regal sunt încă foarte departe. Dar nu vreau să risc.

Bufonul oftă.

— Ai vorbit înţelept. E vremea ca bufonul acesta să fie înţelept. Când te întorci, te voi ajuta să împachetezi.

Atunci mi-am dat seama că ţin sabia lui Verity tot în teacă. Mi-am scos sabia scurtă şi-am înlocuit-o cu arma făurită de Hod pentru prinţ. Îmi dădea o senzaţie ciudată în mâini. Sabia scurtă i-am oferit-o bufonului:

— O vrei?

El îmi aruncă o privire buimacă.

— La ce mi-ar folosi? Sunt bufon, nu ucigaş. N-am învăţat niciodată s-o folosesc.

L-am lăsat acolo, să-şi ia rămas-bun de la fata-de-pe-dragon. Ieşind alene din carieră şi, în timp ce mă îndreptam spre pădurea unde dusesem jeppele la păscut, lupul ridică botul şi adulmecă aerul.

Nimic n-a mai rămas din Carrod, decât duhoarea, observă el când am trecut pe lângă cadavru.

— Cred că ar fi trebuit să-l îngropăm, am zis, şi pentru el, dar şi pentru mine.

N-are rost să îngropi carnea deja putrezită, comentă el nedumerit.

Am trecut de stâlpul negru, dar nu fără să mă înfior. Am găsit jeppele rătăcind pe pajiştea unui deal. Nu s-au dat prinse atât de uşor cum crezusem. Lui Ochi Întunecaţi îi făcu mai multă plăcere să le adune decât lor sau mie. Am ales jeppa conducătoare şi încă una, însă, când am plecat cu ele, se luară şi celelalte după noi. Ar fi trebuit să ştiu că aşa vor face, dar sperasem că vor rămâne acolo şi se vor sălbătici. Nu mă încânta să merg până la Jhaampe cu şase jeppe scai după mine. O idee nouă mă străfulgera când le-am condus pe lângă stâlp şi-am intrat în carieră.

Nu trebuia neapărat să mă întorc la Jhaampe.

Vânatul aici e mai spornic decât în alte locuri.

Trebuie să ne gândim şi la bufon, şi la noi.

Nu l-aş lăsa să moară de foame!

Şi când vine iarna?

Când vine iarna, atunci... E atacat!

Ochi Întunecaţi nu mă aşteptă. Ţâşni pe lângă mine, o săgeată cenuşie joasă, zgâriind podeaua de piatră neagră. Am lăsat jeppele şi-am luat-o la fugă după el. Nasul lupului îmi atrase atenţia că se simţea miros de om în aer. În clipa următoare îl recunoscu pe Buri, chiar în timp ce gonea spre ei.

Bufonul nu plecase de lângă fata-de-pe-dragon. Acolo îl găsise Buri. Probabil că s-a apropiat pe nesimţite, pentru că pe bufon nu-l puteai lua prin surprindere. Poate că îi venise de hac obsesia lui. Indiferent cum s-o fi întâmplat, cuţitul lui Buri lovise primul. Din braţul bufonului curgea sânge şi i se scurgea de pe vârful degetelor. Mânjise dragonul când se căţărase pe el. Acum

se agăţa de el, cu picioarele prinse de umerii fetei şi cu o mână pe falca deschisă a animalului. Cu mâna liberă strângea cuţitul. Se încrunta în jos la duşmanul său, aşteptând. În Buri clocoteau Meşteşugul, mânia şi frustrarea.

Buri se căţărase pe piedestal şi încerca să urce pe dragon, în timp ce se străduia şi să-l atingă pe bufon cu Meşteşugul. Pielea cu solzi moi nu-i venea în ajutor. Numai o fiinţă ageră ca bufonul s-ar fi putut căţăra acolo sus, unde Buri nu ajungea. Frustrat, acesta îşi scoase sabia şi vru să străpungă picioarele bufonului. Rată, dar nu cu mult, şi-o împunse pe fată în spate. Bufonul ţipă de parcă vârful sabiei ar fi tăiat în carne vie şi încercă să urce mai sus. Mâna îi alunecă pe propriul sânge, care mânjise pielea dragonului. Apoi alunecă, încercând cu disperare să se prindă de ceva, şi căzu exact în spatele fetei. I se clătină capul când vru să arunce o privire peste umărul ei. Era pe jumătate ameţit şi rămase călare în spatele ei.

Buri ridică sabia pentru o nouă lovitură, una care ar fi putut desprinde foarte uşor piciorul bufonului de trup. Tăcut cum numai ura poate fi, lupul ţâşni pe piedestal şi-l atacă pe Buri din spate. Fugind spre ei, am văzut că Ochi Întunecaţi îl izbise de fata-de-pe-dragon. Se prăbuşi în genunchi, proptit de statuie. Lama rată a doua oară şi răsună pe piatra verzuie care închipuia pielea dragonului. Când metalul zdrăngăni pe piatră, se revărsară din ea mici unde colorate, ca atunci când arunci o piatră într-o apă liniştită.

Am ajuns pe piedestal când Ochi Întunecaţi atacă cu botul. Îl muşcă pe Buri din spate, între umăr şi gât. Buri ţipă cu un glas uimitor de ascuţit. Scăpă sabia şi ridică mâinile, ca să prindă fălcile devoratoare ale lupului. Ochi Întunecaţi îl sfâşia ca pe-un iepure. Se propti cu labele din faţă pe spinarea lui lată şi-şi găsi o poziţie mai sigură.

Unele lucruri se întâmplă prea repede ca să le povesteşti aşa cum trebuie. L-am simţit pe Will în spatele meu tocmai când sângele lui Buri ţâşni şuvoi. Ochi Întunecaţi îi tăiase jugulara, iar viaţa lui Buri se scurgea în jeturi purpurii. *Pentru tine, frate!* îi zise lupul bufonului. *Acum ucid pentru tine!* Ochi Întunecaţi nu-i dădu drumul, ci îl mai scutură o dată. Sângele ţâşni fântână. Buri se zvârcoli, fără să-şi dea seama că murea. Lichidul roşu împroşcă dragonul sclipitor şi se scurse de pe el în gropiţele

cioplite de bufonul care încercase să-i elibereze labele şi coada. Acolo clocoti şi aburi, mâncând din piatră cum ar mânca apa fierbinte din bucăţile de gheaţă. Solzii şi ghearele labelor din spate ieşiră la iveală, la fel şi coada ca un bici. Iar când Ochi Întunecaţi trânti la pământ cadavrul lui Buri, dragonul îşi desfăcu aripile.

Fata-de-pe-dragon se avântă spre cer, aşa cum îşi dorise de atâta vreme. Se ridică fără efort, parcă plutea, îl luă pe bufon cu ea. El se aplecă înainte şi se prinse instinctiv de talia ei zveltă. Nu stătea cu faţa la mine. Am întrezărit privirea lipsită de expresie a fetei şi gura nemişcată. Poate că ochii ei vedeau, însă ea aparţinea de dragon cum aparţineau de el coada şi aripile. Era un simplu membru al lui, unul de care bufonul se ţinea cu disperare, pe măsură ce se ridicau tot mai sus.

Am văzut toate acestea, dar nu pentru că am stat şi m-am uitat la ele. Le-am văzut pe bucăţele, prin ochii lupului. Ai mei se răsuciră spre Will, care se îndrepta în fugă spre mine din spate. Avea o sabie şi alerga cu multă uşurinţă. Am scos sabia lui Verity şi am constatat că iese mai greu din teacă decât arma scurtă cu care mă obişnuisem.

Meşteşugul lui Will mă izbi ca un pumn tocmai când vârful sabiei ieşea din teacă. M-am clătinat, am făcut un pas înapoi şi mi-am înălţat zidurile în jurul minţii. Mă cunoştea foarte bine. Primul atac nu-mi adusese doar frică, ci şi unele dureri în trup. Le pregătise special pentru mine. Am simţit încă o dată şocul nasului spart, arsura feţei spintecate, chiar dacă nu-mi curgea sânge cald pe piept ca mai demult. Preţ de-o bătaie de inimă, n-am reuşit decât să-mi întăresc zidurile împotriva durerii. Sabia îmi atârna în mână grea ca plumbul. Mi s-a înmuiat pumnul şi-am scăpat-o cu vârful în podea.

Moartea lui Buri m-a salvat. În momentul în care Ochi Întunecaţi îl trânti pe jos, am văzut cum îl izbeşte moartea pe Will. Aproape că închise ochii la impact. Ultimul membru al grupului său murise. Se făcu mic dintr-odată, nu numai pentru că nu-l mai susţinea Meşteşugul lui Buri, ci pentru că se scălda în suferinţă. Am găsit în mintea mea imaginea hoitului împuţit al lui Carrod şi i-am trimis-o, un val de durere în plus, din partea mea. Se clătină şi se dădu înapoi.

— Ai dat greş, Will! i-am strigat, ca scuipându-l în obraz.

Dragonul lui Verity s-a ridicat deja. Chiar acum zboară spre Buck. Regina lui călăreşte pe el şi-i poartă în pântece moştenitorul. Regele de drept îşi va pretinde tronul şi coroana, va alunga Corăbiile Roşii de pe ţărmurile lui şi-i va goni pe soldaţii lui Regal din Regatul Munţilor. Indiferent ce faci aici, eşti înfrânt. Gura mi se schimonosi într-un zâmbet straniu. Am câştigat.

Mârâind, Ochi Întunecaţi veni lângă mine.

Atunci faţa lui Will se schimbă. Prin ochii lui mă privi Regal. Era la fel de nepăsător la moartea lui Buri cum ar fi fost şi la a lui Will. N-am simţit nici urmă de durere, numai supărare pentru că-i scăzuseră forţele.

— Atunci, vorbi el cu vocea lui Will, atunci poate că n-ar trebui să mă intereseze decât să te omor, bastardule. Cu orice preţ.

Îmi zâmbi – zâmbetul unui om care ştie ce numere vor arăta zarurile înainte de-a se opri. Am trăit un moment de nesiguranţă şi frică. Mi-am întărit zidurile împotriva tacticilor perfide ale lui Will.

— Chiar crezi că un bărbat cu un singur ochi mă poate înfrunta cu sabia pe mine şi pe lupul meu, Regal? Sau ai de gând să-i risipeşti viaţa cu indiferenţă, aşa cum ai făcut cu ceilalţi iniţiaţi din grup?

Am aruncat întrebarea cu slaba speranţă că voi provoca discordie între ei.

— De ce nu? rosti Regal calm, cu vocea lui Will. Sau ai crezut că sunt chiar atât de prost ca fratele meu, încât să mă mulţumesc cu un singur grup?

Un val de Meşteşug mă lovi cu forţa unui zid de apă. M-am clătinat, am făcut un pas înapoi, apoi mi-am regăsit echilibrul şi l-am atacat pe Will. Trebuia să-l omor repede. Regal îi controla Meşteşugul. Nu-i păsa ce i se întâmplă, cum l-ar arde, dacă m-ar omorî cu el. Simţeam cum îi soarbe puterea. Totuşi, deşi mi-am pus tot sufletul în dorinţa de a-l omorî pe Will, cuvintele lui Regal începură să mă roadă. Alt grup de iniţiaţi?

Un ochi sau nu, Will avea mişcări agile. Sabia lui se mişcă odată cu el când îmi pară prima lovitură şi răspunse atacului. O clipă, mi-am dorit să fi avut sabia mea mai mică. Apoi mi-am alungat asemenea gânduri nefolositoare şi m-am concentrat numai pe a-i zădărnici apărarea. Lupul trecu rapid pe lângă

mine târâş, încercând să-l încolţească pe Regal din punctul orb al lui Will.

— Trei grupuri noi! Will gâfâia de efort, parând o nouă lovitură din partea mea.

M-am ferit de atacul lui şi-am vrut să-i învălui sabia. Era prea rapid pentru asta.

— Iniţiaţi tineri şi puternici. Ca să-mi cioplesc propriul dragon. Am simţit curentul se aer stârnit de sabia lui. Dragoni la cheremul meu, devotaţi mie. Dragoni care să-l doboare pe Verity, să-l scalde în sânge şi solzi.

Se răsuci şi-l atacă pe Ochi Întunecaţi. Lupul făcu un salt turbat. Am intervenit, dar el se năpusti deja asupra mea. Lupta cu o viteză incredibilă. Altă cale de-a folosi Meşteşugul? Sau doar o iluzie creată de el, ca să mă amăgească?

— Apoi vor goni Corăbiile Roşii. Pentru mine. Şi vor deschide trecătorile munţilor. Şi munţii vor fi ai mei. Voi fi un erou. Nimeni nu mi se va mai opune atunci. Izbi atât de puternic, încât îmi vibra şi umărul, dar şi sufletul, auzindu-i vorbele. Păreau sincere şi hotărâte. Impregnate de Meşteşug, mă loviră cu forţa disperării. Voi stăpâni drumul Meşteşugului. Oraşul străvechi va fi noua mea capitală. Toţi iniţiaţii mei se vor scălda în magia râului.

Alt asalt la Ochi Întunecaţi. Lama îi taie un smoc de păr de la umăr. Şi, încă o dată, mâna mea nepricepută rată pătrunderea în apărarea lui, prea repede închisă. Aveam impresia că stau în apă până la umeri şi luptam cu un bărbat care mânuia o sabie uşoară ca un pai.

— Bastard idiot! Chiar ai crezut că-mi pasă de o târfă borţoasă, de un dragon înaripat? Cariera e adevăratul trofeu, cel pe care l-ai lăsat nepăzit, ca să pot pune eu mâna pe el. Locul din care se vor înălţa douăzeci, nu, o sută de dragoni!

Cum am putut fi atât de proşti? Cum de nu ne-am dat seama ce urmăreşte Regal cu adevărat? Ne-am gândit, numai cu inima, la cele Şase Ducate, la fermierii şi pescarii care aveau nevoie de braţul regelui, ca să-i apere. Dar Regal? S-a gândit numai la câştigul pe care i-l poate aduce Meşteşugul. Am ştiut ce va spune înainte de a deschide el gura:

— În Bingtown şi Chalced, lumea va îngenunchea în faţa mea. Iar pe Insulele Străine se vor ghemui de frică la auzul numelui

meu.

Mai vin şi alţii. De deasupra noastră!

Avertizarea lui Ochi Întunecaţi era să-mi aducă moartea. Doar o clipă am ridicat ochii, iar Will se şi repezi la mine. Am bătut în retragere, gata să fug ca să mă feresc de tăiş. În spatele lui, departe, la gura carierei, doisprezece oameni alergau spre noi fluturând săbii. Înaintau nu păşind, ci ca o singură fiinţă, mult mai uniţi decât ar fi fost soldaţii de rând. Un grup de iniţiaţi. Le-am simţit Meşteşugul în timp ce se apropiau ca vântul care anunţă furtuna. Will îşi încetă brusc asaltul. Lupul meu sări să-i ameninţe arătându-le colţii.

Ochi Întunecaţi! Termină. Nu poţi lupta cu doisprezece soldaţi conduşi de o singură minte!

Will lăsă jos sabia, apoi o vârî calm în teacă. Strigă iniţiaţilor peste umăr.

— Nu vă bateţi capul cu ei. O să le vină de hac arcaşii.

M-am uitat atunci la zidurile uriaşe ale carierei. Nu glumea. Soldaţi în uniforme aurii cu maro îşi ocupau poziţiile. Am înţeles menirea lor. Nu să-l înfrângă pe Verity, ci să pună mâna pe carieră. Mă năpădi încă un val de umilinţă şi deznădejde. Am ridicat sabia şi m-am năpustit asupra lui Will. Pe el, cel puţin, îl voi ucide.

O săgeată se lovi de piatra pe care stăteam, alta se opri exact între labele lui Ochi Întunecaţi. De pe zidurile din stânga noastră răsună un ţipăt. Fata-de-pe-dragon zbură foarte aproape de mine, cu bufonul călare pe ea şi cu un arcaş în uniformă aurie cu maro în fălcile dragonului. Soldatul dispăru pe dată. În urma lui rămase un norişor de fum sau abur, împrăştiat de vântul stârnit de aripile ei. Îşi înclină aripile, se lăsă mai jos şi înşfacă încă un arcaş, în vreme ce pe altul îl sili să sară jos, în carieră. Alt norişor de fum.

Dedesubt, cu gurile căscate, îngheţaserăm cu toţii. Will îşi reveni înaintea mea. Scoase un urlet nervos, încărcat de forţa Meşteşugului, către arcaşi:

— Trageţi în ea! Doborâţi-o!

Aproape imediat, un mănunchi de săgeţi se lansară spre dragon. Unele se arcuiră şi căzură fără să ajungă la el. Pe celelalte, fata le devie dintr-o singură bătaie zdravănă din aripi. Săgeţile se clătinară în aer şi căzură ca paiele pe podea. Fata-

de-pe-dragon se înclină brusc şi plonjă direct spre Will.

El o luă la goană. Cred că Regal l-a părăsit măcar atât cât i-a trebuit ca să se hotărască să fugă. Alerga. La prima vedere, ai fi zis că-l urmăreşte pe lupul care micşorase mult distanţa dintre el şi grupul de iniţiaţi. Numai că, în clipa în care iniţiaţii îşi dădură seama că Will fugea spre ei urmărit de un dragon care plutea aproape vertical în spatele lui, se răsuciră pe călcâie şi-şi luară şi ei picioarele la spinare. Am surprins privirea încântată din ochii lui Ochi Întunecaţi, care-şi închipui că la doisprezece soldaţi cu săbii le era frică să-l înfrunte. Pe urmă se trânti cu burta la pământ când fata-de-pe-dragon zbură foarte jos peste capetele noastre.

N-am simţit doar curentul de aer stârnit de trecerea ei, ci şi valul ameţitor de Meşteşug, care-mi smulse orice gând din minte într-o clipă. Ca şi când lumea ar fi rămas în beznă câteva clipe, pentru ca apoi să se lumineze în toată splendoarea ei. Fugeam împleticit şi nu-mi aminteam de ce car o sabie scoasă din teacă sau pe cine urmăresc. În faţa mea, Will ezită când fata-de-pe-dragon trecu pe deasupra lui, iar iniţiaţii se clătinară la rândul lor.

Dragonul vru să-l înhaţe pe Will din zbor. Îl salvară blocurile de piatră risipite, pentru că atât de mare era distanţa dintre vârfurile aripilor, încât reuşi să se ascundă în labirintul îngust al bolovanilor. Fata scoase un ţipăt de frustrare, un ţipăt de şoim care scapă prada. Se ridică şi plonjă, încercând un al doilea atac. Am rămas cu răsuflarea întretăiată, văzând că se îndreaptă exact spre un val de săgeţi. Zdrăngăniră pe lângă dragon fără să-l nimerească, de parcă arcaşii ar fi ţintit bolovanii. Numai bufonul se făcu mic de frica lor. Fata-de-pe-dragon schimbă direcţia brusc, ca să zboare cât mai jos deasupra lor, să-l înhaţe pe unul din ei şi să-l înghită cât ai zice peşte.

Umbra ei alunecă din nou deasupra mea şi smulse alt moment din viaţa mea. Când am deschis ochii, Will dispăruse. L-am zărit în ultima clipă, cotind printre bolovanii de piatră ca un iepure care aleargă în zigzag ca să scape de şoim. Iniţiaţii nu se mai vedeau, însă Ochi Întunecaţi sări din umbra unui bolovan şi ţâşni pe lângă mine.

O, frate, Cel-fără-Miros vânează nemaipomenit! exclamă el,

cuprins de extaz. *Am fost înţelepţi că l-am primit în haita noastră!*

Will e prada mea! i-am spus răspicat.

Prada ta e prada mea, sublinie el, foarte serios. *Asta înseamnă haită. Şi nu va fi prada nimănui dacă nu ne separăm ca să-l găsim.*

Avea dreptate. În faţa noastră se auzeau ţipete. Din când în când, câte-o uniformă auriu cu maro fugea de la un bolovan la altul, dar cei mai mulţi soldaţi înţeleseră iute că singura cale de a rămâne în viaţă era să stea lipiţi de blocurile de piatră imense.

Arcaşii fug la stâlp. Dacă ajungem într-un loc din care să vedem şi noi stâlpul, îl putem aştepta acolo.

Părea logic. Nu aveau alt mijloc de a scăpa de dragon decât să fugă de-acolo cu ajutorul stâlpului. Tot se mai auzeau săgeţi izbind piatra în urma dragonului, însă majoritatea soldaţilor căţăraţi pe zidurile carierei se refugiaseră în pădurea vecină.

Ochi Întunecaţi şi cu mine am renunţat la orice efort de a-l găsi pe Will şi ne-am dus direct la stâlp. Am fost nevoit să admir cât de disciplinaţi erau unii din arcaşii lui Regal. În ciuda haosului, dacă lupul şi cu mine am fi făcut doar câţiva paşi afară din ascunzătoare, am fi auzit strigăte de „uite-i, uite-i!” şi în câteva momente ne-am fi trezit cu o ploaie de săgeţi deasupra capului.

Am ajuns la stâlp exact la timp ca să-i vedem pe noii iniţiaţi ai lui Regal gonind în spaţiu deschis, cu mâinile întinse, pentru a fi transportaţi de stâlp în clipa când îl atingeau. Apăsau simbolul grădinii de piatră, dar poate pentru că el le venea cel mai la îndemână. Noi nu ne-am mişcat de lângă un bolovan uriaş, care ne apăra de săgeţi.

A trecut deja Will?

Poate. Aşteaptă.

Trecu o veşnicie, şi încă una. Eram convins că Will ne scăpase. Deasupra noastră, umbra fetei-de-pe-dragon aluneca peste zidurile carierei. Ţipetele victimelor ei se împuţinaseră. Arcaşii profitau şi se adăposteau pe după copaci. Am văzut dragonul înălţându-se în zbor rotit deasupra carierei. Plutea, verde strălucitoare, pe cerul albastru, clătinându-se pe aripi. M-am întrebat cum se simţea bufonul. Măcar el se putea agăţa de fata care călărea dragonul. Pe neaşteptate, ea se lăsă pe-o

parte, zbură pe-o aripă, pe urmă le strânse pe amândouă pe lângă trup şi plonja spre noi. În momentul acela, Will ieşi din ascunzătoare şi fugi la stâlp.

Ochi Întunecaţi şi cu mine ne-am năpustit asupra lui. Eram la un fir de pai de el. Eu fugeam, lupul fugea mai repede, dar Will fugea mai repede ca amândoi. Când atinse stâlpul cu vârful degetelor, lupul făcu un ultim salt. Îl izbi cu labele în spate şi-l lovi cu capul de stâlp. Văzând că Will începe să dispară prin el, am ţipat la Ochi Întunecaţi şi l-am apucat de blană, trăgându-l înapoi. Când fălcile lupului se încleştară în carnea lui Will, umbra dragonului alunecă peste capetele noastre. Mi-am pierdut cunoştinţa.

E plin de poveşti cu eroi care se luptă cu forţele întunericului de sub pământ. Sunt câteva şi despre cei care au pătruns de bunăvoie în ţinutul beznei, ca să-şi salveze prieteni sau iubite. Într-o clipă ieşită din timp, am fost pus, evident, să aleg. Ori îl înşfăcam pe Will şi-l strângeam de gât, ori îl ţineam pe Ochi Întunecaţi şi-l apăram de forţele care-i torturau mintea şi trupul de animal. Am ales fără să clipesc.

Am ajuns într-un loc cu umbră deasă şi iarbă culcată la pământ. Într-un moment, am alunecat în beznă, în celălalt, am respirat şi ne-au revenit simţurile. Şi teama. M-am ridicat anevoie în picioare, uimit că mai strâng sabia lui Verity în mână. Ochi Întunecaţi se ridică şi el, făcu doi paşi clătinaţi şi căzu. Bolnav. Otrăvit. *Lumea se învârte cu mine.*

Stai calm şi trage-ţi răsuflarea. Stând în faţa lui, am cercetat împrejurimile. M-a privit, la rândul lui, nu doar Will, ci şi majoritatea noilor iniţiaţi ai lui Regal. Cei mai mulţi gâfâiau, unul scoase un strigăt alarmat la vederea noastră. Când ţipă Will, îşi făcu apariţia fugind un pâlc de gărzi din Farrow. Se împrăştiară şi ne înconjurară.

Trebuie să ne întoarcem înapoi prin stâlp. E singura noastră şansă.

Nu pot. Du-te tu. Lui Ochi Întunecaţi îi căzu botul pe labe şi închise ochii.

Nu aşa se face în haită! i-am spus ferm. Am ridicat sabia. Deci aşa-mi era sortit să mor. M-am bucurat că nu ştiam de la bufon. Dacă mi-ar fi spus, probabil că mi-aş fi luat viaţa.

— Omorâţi-l, porunci Will gărzilor. Am pierdut destul timp cu

el. Omorâţi-l şi pe el, şi pe lup. Apoi găsiţi-mi un arcaş capabil să doboare un om călare pe un dragon. Regal îl întoarse pe Will cu spatele la mine şi se îndepărtă împărţind porunci. Voi, din Grupul al Treilea. Mi-aţi spus că un dragon terminat nu poate fi trezit şi obligat să slujească. Tocmai am văzut un bufon fără Meşteşug făcând exact acest lucru. Aflaţi cum se face. Începeţi acum. Puneţi-l pe bastard să-şi încerce Meşteşugul pe săbiile voastre.

Am ridicat sabia, iar Ochi Întunecaţi sări în picioare. Greaţa lui se izbi de frica mea când cercul de soldaţi se strânse în jurul nostru. Ei, dacă trebuia să mor acum, nu mai aveam de ce mă teme. Poate chiar îmi voi încerca Meşteşugul pe săbiile lor. Mi-am coborât zidurile, le-am doborât cu dispreţ. Meşteşugul era un râu care curgea năvalnic în jurul meu, un râu care, în locul respectiv, ieşea întotdeauna din matcă. Atât de uşor îl sorbeam, de parcă respiram. Când am inspirat a doua oară, mi-au dispărut oboseala şi durerea. Mi-am întins mintea întărită spre Ochi Întunecaţi. Lângă mine, lupul se scutură. Când i se zbârli părul de pe spate şi-ţi arătă colţii, păru de două ori mai mare. Mi-am plimbat privirea pe săbiile care ne ameninţau. N-am mai aşteptat, ci am trecut la atac. Când ele se ridicară să mă întâmpine, Ochi Întunecaţi sări în faţă şi pe sub ele, apoi se răsuci să apuce un soldat de picior.

Lupul deveni întruchiparea vitezei, o fiinţă numai colţi şi blană. Nu încercă să muşte fără să dea drumul, ci îşi folosi greutatea pentru a trânti soldaţii la pământ, făcându-i să cadă unul peste celălalt, prinzându-i de tendonul din spatele genunchiului, tăind cu dinţii, nu muşcând. Pentru mine, provocarea era să nu cumva să-l lovesc în timp ce ataca în stânga şi-n dreapta. Nu încercă să le doboare săbiile. În clipa în care un soldat se întorcea spre el, fugea şi-i lovea cu umărul în spatele genunchiului pe cei care mă atacau pe mine.

Eu mânuiam sabia lui Verity cu graţie şi pricepere, cum nu mai mânuisem niciodată o astfel de armă. Cele învăţate de la Hod şi lucrătura sabiei făurite de ea se îmbinară în mine şi, dacă ar fi posibil un asemenea lucru, aş zice că spiritul maestrei săbiilor era în sabia mea şi-mi spunea cum să lovesc cu ea. N-am reuşit să scap din cercul care mă bloca, dar nici ei n-au trecut de apărarea mea, decât ca să-mi provoace griji

neînsemnate.

În avântul încăierării, am luptat amândoi vitejeşte şi ne-am descurcat bine, dar nu aveam nicio şansă. Îi ţineam pe potrivnici la distanţă şi înaintam spre ei, dar trebuia să mă întorc imediat, ca să-i înfrunt pe cei care mă încolţeau din spate. Puteam să mişc cercul duşmanilor, dar nu să-l sparg. Totuşi, am binecuvântat sabia lungă a lui Verity, care m-a ţinut în viaţă. Alţi soldaţi veneau în goană atraşi de hărmălaie şi de strigătele de luptă. Nou-veniţii se interpuneau între mine şi Ochi Întunecaţi, îndepărtându-l tot mai mult de mine.

Distanţează-te de ei şi fugi. Fugi, frate, şi trăieşte.

În loc de răspuns, Ochi Întunecaţi fugi de ei, dar numai ca să facă o buclă şi să se întoarcă imediat, atacând exact în mijlocul lor. Oamenii lui Regal se tăiau unii pe alţii în efortul de a-l opri. Nu erau obişnuiţi să lupte cu un adversar cât jumătate din statura lor şi de două ori mai iute de picior ca ei. Cei mai mulţi încercau să-l izbească, dar nu reuşeau decât să despice pământul în spatele lui. În clipa următoare, Ochi Întunecaţi era deja departe de ei şi se ascundea în pădurea deasă. Soldaţii aruncau căutături fioroase în jur, întrebându-se de unde va sări data viitoare.

Cu toate acestea, în focul bătăliei, ştiam că nu avem nicio speranţă. Regal avea să învingă. Chiar dacă l-aş omorî pe fiecare soldat, inclusiv pe Will, el tot ar învinge. De fapt, învinsese deja. Şi oare nu ştiusem eu lucrul acesta toată vremea? Nu ştiusem eu, de la bun început, că lui Regal îi era hărăzit să conducă?

Am făcut un pas brusc în faţă, am despicat braţul unui soldat de la cot şi-am profitat de avântul loviturii ca să arcuiesc sabia înspre spate şi să lovesc cu vârful ei tocmai faţa unui duşman. Când cei doi căzură şi se prăbuşiră unul peste altul, se făcu o mică breşă în cerc. Am păşit în spaţiul deschis, mi-am concentrat Meşteşugul şi-am încolţit controlul perfid al lui Will asupra minţii mele. O lamă se frecă de umărul meu. M-am răsucit să-i răspund agresorului, apoi mi-am obligat trupul să gândească singur puţin timp şi l-am înghesuit mai mult pe Will. L-am găsit pe Regal încolăcit de conştiinţa lui, ca un vierme care roade inima de căprioară. Will nu s-ar fi putut elibera de el nici dacă ar fi fost în stare să se gândească la asta. Şi mi s-a părut

că nu rămăsese prea mult din el ca să fie capabil să-şi contureze un gând. Will era un trup, un vas cu carne şi sânge în care-şi ţinea Regal Meşteşugul. Rămas fără grupul care-l întărise, nu mai era o armă formidabilă. Îşi pierduse valoarea. Putea fi întrebuinţat şi aruncat fără nicio remuşcare.

Nu puteam lupta în două direcţii simultan. Am ţinut bine de mintea lui Will, i-am îndepărtat cu forţa gândurile de ale mele şi m-am silit din răsputeri să-mi controlez şi trupul. În clipa următoare, m-am trezit cu două tăieturi, una în coapsa stângă şi alta în braţul drept. Nu mai rezistam. Ochi Întunecaţi nu se mai vedea. Măcar el avea o şansă. *Scapă de-aici, Ochi Întunecaţi. S-a terminat.*

De-abia acum începe! mă contrazise el. Trecu prin mintea mea ca o rază fierbinte. În altă parte a taberei, Will scoase un urlet. Un lup înzestrat cu Har îi devora trupul. L-am simţit pe Regal încercând să-şi desfăşoare mintea de-a lui Will. Mi-am înteţit strânsoarea asupra amândurora. *Rămâi şi luptă, Regal!*

Un vârf de sabie mi se înfipse în şold. Am sărit într-o parte şi m-am împiedicat de ceva tare, lăsând amprenta însângerată a palmei mele când m-am proptit de ea ca să mă ridic. Era dragonul lui Realder; până acolo târâsem cercul de soldaţi din jurul meu. Recunoscător, m-am aşezat cu spatele la el şi cu faţa la duşmani. Ochi Întunecaţi încă se lupta cu Will; era clar că Regal învăţase câte ceva din torturarea neoamenilor. Nu mai era atât de vulnerabil în faţa lupului, cum ar fi fost cândva. Nu-l putea răni cu Meşteşugul, dar îl putea învălui în straiele numeroase ale fricii. Inima lui Ochi Întunecaţi îmi bătea sălbatic în urechi. M-am deschis încă o dată Meşteşugului, m-am umplut de el şi-am făcut un lucru pe care nu-l mai făcusem până atunci. Am hrănit Harul lui Ochi Întunecaţi cu forţa Meşteşugului. *Pentru tine, frate.* Lupul îl respinse pe Will şi scăpă de el în aceeaşi clipă. Will profită şi scăpă şi de lup, şi de mine. Aş fi dat orice să-l urmăresc, dar în spatele meu am simţit Harul fremătând în dragonul lui Realder. Amprenta mea însângerată împrăştie scurt o duhoare de piele arsă. Dragonul se foi. Se trezea la viaţă. Şi era flămând.

Crengile trosniră pe neaşteptate şi un vânt turbat stârni o ploaie de frunze în inima pădurii. Fata-de-pe-dragon ateriza în spaţiul liber din jurul stâlpului. Curăţă locul de oameni biciuind o

dată cu coada.

— Acolo! îi strigă bufonul, iar capul dragonului şerpui şi-l înşfacă pe unul din agresorii mei cu fălcile lui înspăimântătoare.

Soldatul dispăru într-un nor de fum, iar Meşteşugul animalului spori datorită vieţii pe care o mistuise.

În spatele meu, un cap reptilian în formă de ic se ridică dintr-odată. Când umbra lui trecu pe deasupra mea, n-am mai văzut nimic. Capul ţâşni mai iute ca un şarpe la atac, ca să-l înşface pe soldatul cel mai apropiat de noi. Acesta dispăru, lăsând în urmă aburi şi putoare. Răcnetul dragonului mă asurzi.

Frate?

Trăiesc, Ochi Întunecaţi.

Şi eu, frate.

ŞI EU, FRATE. ŞI MI-E FOAME!

Glasul Harului unui carnivor gigantic. Sânge Străvechi, într-adevăr. Forţa lui mă înfiora până în măduva oaselor. Ochi Întunecaţi avu inspiraţia să-i răspundă.

Atunci, hrăneşte-te, fratele meu mai mare. Prada noastră e a ta, fii bine-venit. Aceasta e haita.

Dragonul lui Realder nu aşteptă să fie invitat de două ori. Nu ştiu cine-o fi fost Realder, dar pusese în el o poftă de mâncare nestăvilită. Labele cu gheare uriaşe sfâşiară muşchiul şi stratul de iarbă. Coada biciuia liber în stânga şi în dreapta, doborând un copăcel în trecere. De-abia am avut timp să mă retrag din calea ei când se năpusti să înghită un alt soldat din Farrow.

Sânge şi Har! De asta e nevoie. Sânge şi Har. Putem trezi dragonii.

Sânge şi Har? În clipa asta, ne înecăm în amândouă. Ochi Întunecaţi mă înţelese imediat.

În toiul măcelului, am jucat amândoi un joc de copii nebunesc. Ne-am întrecut ca să vedem cine trezeşte mai mulţi dragoni. Ochi Întunecaţi a câştigat de departe. Se năpustea la un dragon, îşi scutura blana de sânge, apoi îl îndemna: *Trezeşte-te, frate, şi mănâncă. Ţi-am adus carne.* Iar când creatura greoaie, scoţând fum mânjită cu sânge de lup, se trezea, îi amintea: *Suntem haită!*

L-am găsit pe regele Wisdom. Al lui era dragonul cu coarne de cerb, iar el se trezi din somn strigând: *Buck! Pentru Buckkeep! Pe Eda şi El, mi-e foame!*

Sunt o mulţime de Corăbii Roşii pe coasta din Buck, regele meu. Aşteaptă doar să le prinzi în fălcile tale, i-am spus. În ciuda cuvintelor rostite prin Har, nu mai avea trăsături omeneşti. Piatra se contopise cu sufletele, pentru a deveni un dragon adevărat. Mai vânaseră ca haită mai demult, îşi aminteau asta foarte bine. Majoritatea celorlalţi dragoni nu păstraseră nimic omenesc în ei. Fuseseră făuriţi de Străbuni, nu de oameni, şi nu înţelegeam unii de la alţii decât că eram fraţi şi că le adusesem carne. Cei formaţi de grupuri de iniţiaţi îşi aminteau vag de Buck şi de regii Farseer. Nu acele amintiri îi legau de mine, ci promisiunea că se vor hrăni. Mi-am zis că e cea mai mare binecuvântare faptul că le-am putut întipări ideea aceea în minte.

A venit o vreme când n-am mai găsit ascunşi dragoni în vegetaţia crescută pe sub copaci. În spatele meu, acolo unde-şi aşezaseră tabăra soldaţii lui Regal, am auzit ţipetele oamenilor vânaţi şi răcnetele dragonilor întrecându-se nu pentru carne, ci pentru viaţă. Arborii cedau în faţa navalei lor, iar cozile lor tăiau tufele ca secera paiele de grâu. Mă oprisem să-mi trag sufletul, cu o mână pe genunchi, cu cealaltă încă strângând sabia lui Verity. Mă ardea aerul pe gâtul uscat. Durerea începea să-mi străpungă Meşteşugul cu care-mi învăluisem trupul. Îmi curgea sânge printre degete. Cum nu aveam un dragon căruia să i-l dau, m-am şters de tunică.

— Fitz?

M-am întors. Bufonul fugea spre mine. Mă prinse în braţe şi mă strânse tare.

— Trăieşti! Mulţumesc zeilor de pretutindeni! Zboară iute ca vântul şi a ştiut unde să te găsească. A simţit, nu ştiu cum, bătălia aceasta, de la distanţa aceea mare. Îşi trase sufletul şi adăugă: Nu se mai satură. Fitz, trebuie să vii cu mine, acum. Mai e puţin şi rămân fără victime. Trebuie să te urci pe dragon în spatele meu şi să-i conduci acolo unde se pot hrăni, altfel nu ştiu ce vor face.

Ni se alătură Ochi Întunecaţi. *Aceasta e o haită mare şi flămândă. Va fi nevoie de mult vânat s-o hrănim.*

Mergem şi noi cu ei la vânătoare?

Ochi Întunecaţi ezită. *Călare pe unul din ei. Prin aer?*

Aşa vânează ei.

Dar nu şi lupii. Totuşi, dacă trebuie să mă părăseşti, te voi înţelege.

Nu te părăsesc, frate. Nu te părăsesc.

Cred că bufonul a ghicit ce vorbim, pentru că începu să clatine din cap înainte de a deschide eu gura:

— Tu trebuie să-i conduci. Călare pe fata-de-pe-dragon. Du-i la Buck şi la Verity. Te vor asculta, pentru că eşti din haita noastră. Ei înţeleg lucrul acesta.

— Fitz, nu pot. Nu sunt făcut pentru... pentru un măcel! Nu pentru asta am venit, ca să luăm vieţile altora. N-am mai auzit de aşa ceva, nici în vis, nici în manuscrise. Mă tem că am îndrumat timpul pe calea greşită.

— Nu. Aşa trebuie să se întâmple. O simt. Eu sunt Catalizatorul şi am venit să schimb lucrurile. Profeţii devin războinici, dragonii vânează ca lupii. Nu-mi recunoşteam propria voce. Habar n-aveam de unde îmi veneau în cap asemenea cuvinte. M-am uitat în ochii neîncrezători ai bufonului. Aşa trebuie să se întâmple. Du-te.

— Fitz, eu...

Fata-de-pe-dragon se îndreptă anevoie spre noi. Pe pământ, nu mai era atât de impresionantă, însă păşea maiestuos, ca un urs sau un taur cu coarne mari. Solzii verzi străluceau ca smaraldele în lumina soarelui. Fata care călărea animalul era de o frumuseţe răpitoare, în ciuda chipului lipsit de expresie. Capul dragonului se ridică şi ea deschise gura, testând aerul cu limba. *Mai este?*

— Grăbeşte-te, l-am îmboldit pe bufon.

El mă îmbrăţişă brutal şi mă lăsă mut de uimire când mă sărută pe gură. Se răsuci şi fugi spre fata-de-pe-dragon. Fata se aplecă în jos şi-i întinse mâna, ajutându-l să se urce în spatele ei. Nicio clipă nu-şi schimbă expresia. Era doar o parte din dragon.

— La mine! ţipă bufonul către dragonii care se adunau deja în jurul nostru.

Când se uită la mine ultima oară, îmi trimise un zâmbet zeflemitor.

Urmaţi-l pe Cel-fără-Miros! le porunci Ochi Întunecaţi, până să mă dezmeticesc eu. *E un vânător dibaci şi vă va duce într-un loc cu multă carne. Daţi-i ascultare, căci e din haita voastră.*

Fata-de-pe-dragon îşi luă avânt, îşi desfăcu aripile şi, din câteva bătăi puternice, se ridică în ritm statornic. Bufonul se ţinea zdravăn în spatele ei. Înălţă scurt braţul în semn de rămas-bun, pe urmă îl coborî imediat, prinzând-o de talie. Atunci l-am văzut ultima oară. Dragonii ceilalţi îi urmară, scoţând ţipete care-mi aminteau de ogari la vânătoare, numai că ale lor semănau mai mult cu ale păsărilor de pradă. Se înălţă până şi mistreţul înaripat, stângaci ca saltul lui în aer. Atât de tare vuiau aripile, încât am fost nevoit să-mi acopăr urechile, iar Ochi Întunecaţi se trânti cu burta la pământ lângă mine. Copacii se clătinară odată cu trecerea dragonilor şi-şi pierdură şi crengi moarte, şi proaspete. O vreme, cerul se împânzi de fiinţe sclipind ca giuvaierele, verzi, roşii, albastre şi galbene. Ori de câte ori mă acoperea umbra uneia din ele, se făcea întuneric, dar am rămas cu ochii deschişi când dragonul lui Realder se înălţă, ultimul, să urmeze stolul gigantic de pe cer. În scurt timp, nu i-am mai văzut din cauza coroanelor copacilor, iar ţipetele lor se stinseră treptat.

— Vin dragonii tăi, Verity, i-am spus bărbatului pe care l-am cunoscut odată. Străbunii s-au ridicat în apărarea ducatului Buck. Aşa cum ai spus tu că se va întâmpla.

40

REGAL

Catalizatorul vine pentru a schimba toate lucrurile.

După plecarea dragonilor s-a lăsat o linişte profundă, întreruptă numai de şoaptele frunzelor care alunecau pe solul pădurii. Nu orăcăiau broaştele, nu ciripeau păsările. Înălțându-se în zbor, dragonii spărseseră acoperişul copacilor. Mănunchiuri groase de raze străluceau pe solul care fusese împărăţia umbrei dinainte de-a veni eu pe lume. Traversând pădurea, trupurile imense ale dragonilor smulseseră copaci din rădăcini, îi rupseseră în două sau târâseră după ele crengi groase, brăzdând pământul. Umerii solzoşi râcâiseră scoarţa arborilor bătrâni, dezgolindu-le miezul alb. Pământul şi arborii crestaţi, iarba călcată îşi împrumutau mirosul după-amiezii calde. Am stat în mijlocul dezastrului vegetal, cu Ochi Întunecaţi alături, şi l-am cercetat din priviri. Pe urmă, am plecat să căutăm apă.

În drum, am trecut prin tabără. Era o scenă de bătălie bizară: arme împrăştiate, coifuri pe ici, pe colo, corturi călcate în picioare şi unelte rătăcite, altfel, nimic deosebit. Singurele cadavre erau cele ale soldaţilor ucişi de Ochi Întunecaţi şi de mine. Pe dragoni nu-i interesa carnea moartă; se hrăneau cu viaţa care fugea din leşurile ofilite.

Am găsit pârâul de care mi-am adus aminte şi m-am trântit pe burtă pe malul lui, ca să beau şi să-mi astâmpăr setea intensă. Ochi Întunecaţi mi se trânti în poală, apoi se aruncă în iarba răcoroasă de lângă apă. Începu să-şi lingă cu răbdare o tăietură în laba din faţă. Sabia îi spintecase pielea, iar el îşi vârî adânc

limba în despicătură, curăţând-o cu grijă. Se va vindeca precum pielea închisă la culoare, fără păr. *E doar o cicatrice, ca atâtea altele*, se arătă el indiferent faţă de grija mea. *Acum ce facem?*

Eu îmi scoteam încet cămaşa. Sângele uscat mi-o lipise de răni. Am strâns din dinţi şi-am smuls-o. M-am aplecat deasupra apei ca să-mi stropesc cu apă tăieturile de sabie. Sunt doar nişte cicatrice, mi-am zis în glumă. Acum ce facem? Dormim.

Singurul lucru care m-ar bucura mai mult ar fi să mâncăm.

— N-am chef să omor nimic în clipa asta, i-am spus.

Ăsta-i necazul când omori oameni. Atâta strădanie, şi la sfârşit n-ai ce mânca de pe urma ei.

M-am sculat anevoie în picioare.

— Hai să căutăm prin corturile lor. Am nevoie de nişte bandaje. Precis au şi de-ale gurii.

Mi-am lăsat cămaşa acolo unde căzuse. O să găsesc eu alta. În momentul acela, şi ea mi se părea prea greu de purtat. Probabil că aş fi lăsat şi sabia lui Verity, numai că o vârâsem deja în teacă. Mi-ar fi fost prea greu s-o scot. Atât de obosit mă simţeam dintr-odată.

Corturile fuseseră strivite de dragonii vânători. Unul se prăbuşise într-un foc pentru gătit şi ardea mocnit. L-am tras la o parte şi l-am călcat. Apoi lupul şi cu mine am început să punem deoparte lucruri trebuincioase. Cu nasul lui, găsi imediat proviziile de mâncare: carne slabă, dar mai mult pâine uscată. Ne era prea foame ca să facem mofturi. Nu mai pusesem în gură pâine de atâta amar de vreme, încât şi cea uscată mi se părea delicioasă. Am găsit şi un burduf cu vin, dar după prima înghiţitură mi-am zis că e mai bine să-mi curăţ rănile cu el. Mi le-am bandajat cu fâşii din cămaşa de chembrică maro a unui soldat din Farrow. Tot îmi mai rămăsese vin. L-am mai gustat o dată, pe urmă am încercat să-l conving pe Ochi Întunecaţi să mă lase să-i spăl rănile, dar m-a refuzat, zicând că şi aşa îl dureau destul.

Eram pe cale să înţepenesc, dar m-am silit să mă ridic în picioare. Am găsit o raniţă de soldat şi-am golit din ea ce nu-mi trebuia. Am făcut sul două pături şi le-am legat zdravăn, apoi am găsit o tunică auriu cu maro, pe care s-o îmbrac în serile răcoroase. Am mai găsit nişte resturi de pâine şi le-am pus-o în raniţă.

Ce faci? Ochi Întunecaţi picotea.

Nu vreau să dorm aici la noapte. Aşa că strâng lucrurile necesare pentru călătoria noastră.

Călătorie? Unde mergem?

Am rămas nemişcat. Înapoi la Molly şi la Burrich? Nu. Niciodată. La Jhaampe? De ce? De ce să mai bat o dată drumul acela lung şi obositor. Nu aveam niciun motiv serios. *Păi, tot nu vreau să dorm aici la noapte. Aş vrea să mă îndepărtez cât mai mult de stâlp înainte de a mă odihni.*

Prea bine. Ce-a fost asta?

Am înlemnit cu toate simţurile în alertă.

— Hai să vedem, am propus în şoaptă.

După-amiaza se făcea seară, iar umbrele de sub copaci se adânceau. Auzisem un zgomot care nu semăna nici cu orăcăitul broaştelor, bâzâitul gâzelor ori ciripitul firav al păsărilor de zi. Venise de pe câmpul de luptă.

L-am găsit pe Will culcat pe burtă, târându-se spre stâlp. Mai bine zis, se târâse până atunci. Când am ajuns noi la el, stătea nemişcat. Îşi pierduse un picior. Îi fusese smuls. Oasele ieşeau din carnea sfâşiată. Îşi legase o mânecă în jurul ciotului, dar nu destul de strâns. Încă mai sângera. Ochi Întunecaţi îşi arătă colţii când m-am aplecat să-l ating. Trăia, dar de-abia mai sufla. Fără îndoială, sperase să ajungă la stâlp şi, cu ajutorul lui, la oamenii lui Regal, care să-l ajute. Regal probabil ştia că mai trăieşte, dar nu trimisese pe nimeni după el. Nu avea nici măcar bun-simţ să fie cinstit faţă de un om care îl slujise atât timp.

Am desfăcut mâneca şi-am strâns-o mai tare. Apoi i-am ridicat capul şi i-am scurs câţiva stropi de apă în gură.

De ce te mai deranjezi? mă întrebă Ochi Întunecaţi. *Îl urâm şi e aproape mort. Lasă-l să moară.*

Încă nu. Încă puţin.

— Will? Mă auzi, Will?

Singurul semn de viaţă pe care mi-l dădu fu răsuflarea mai rapidă. I-am mai dat puţină apă. O înghiţi, se înecă, apoi mai bău puţină. Inspiră prelung şi dădu aerul afară din plămâni.

Mi-am deschis mintea şi-am început să-mi sporesc Meşteşugul.

Frate, lasă asta. Lasă-l să moară. E treaba păsărilor să ciugulească trupuri muribunde.

— Nu pe Will îl vreau, Ochi Întunecaţi. Poate că asta e ultima mea şansă să ajung la Regal. Vreau să profit de ea.

Lupul nu-mi răspunse, dar se culcă pe pământ lângă mine. Mă privi înteţindu-mi Meşteşugul. Oare de cât e nevoie ca să ucizi? Puteam să adun destul?

Will era atât de slăbit, încât îmi era ruşine. Am trecut de apărarea lui la fel de uşor cum ai împinge mâinile unui copil bolnav. Nu doar lipsa de sânge şi durerea îl vlăguiau, ci moartea lui Buri, atât de repede după a lui Carrod. Şi şocul că fusese părăsit de Regal. Propriul lui devotament faţă de cel din urmă îi fusese stigmatizat în minte cu Meşteşugul. Nu putea înţelege că Regal nu se simţea legat de el. Îi era ruşine că vedeam astfel de sentimente în el. *Omoară-mă acum, bastardule. Dă-i drumul. Oricum sunt pe moarte.*

Nu de tine e vorba, Will. Niciodată n-a fost, mi-am dat eu seama atunci. Am scormonit în mintea lui ca într-o rană după un cap de săgeată. Se împotrivi slab invaziei mele, dar l-am ignorat. I-am răscolit amintirile, dar n-am găsit niciuna folositoare. Da, Regal avea mai multe grupuri de iniţiaţi, dar erau tineri şi nepricepuţi, doar nişte pâlcuri de oameni cu înclinaţie spre Meşteşug. Chiar şi cei pe care-i văzusem în carieră erau nesiguri. Regal voia ca Will să formeze grupuri mari, ca să adune mai multă putere. El nu înţelegea că apropierea dintre membri nu se face cu sila şi nu toţi o acceptă. Pierduse patru iniţiaţi tineri pe drumul Meşteşugului. Nu muriseră, dar aveau o privire goală şi erau confuzi. Alţii doi fuseseră transportaţi cu Will, cu ajutorul stâlpilor, dar pierduseră abilitatea de a-şi întrebuinţa Meşteşugul după aceea. Grupurile de iniţiaţi nu se formau atât de uşor.

Am pătruns mai adânc în mintea lui Will şi el fu gata să moară, dar mi-am format o legătură cu el şi i-am dat putere cu sila. *Nu vei muri. Nu încă,* l-am ameninţat. Şi acolo, în străfundurile minţii lui, am găsit ce căutam. Legătura dintre Meşteşugul lui cu al lui Regal. Era subţire şi nesigură; Regal îl abandonase, făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să-l lase în urmă. Dar era aşa cum bănuisem. Fuseseră legaţi prea puternic şi prea multă vreme pentru ca legătura lor să se rupă imediat.

Mi-am întărit Meşteşugul, m-am concentrat şi mi-am ridicat zidurile minţii. Mi-am găsit echilibrul, apoi am făcut un salt. Aşa

cum o răpăială de vară umple matca unui râu secat o vară întreagă, tot aş m-am scurs şi eu prin legătura dintre Will şi Regal. În ultima clipă, m-am oprit. M-am strecurat în mintea celui din urmă ca otrava lentă, ascultând cu urechile lui, văzând cu ochii lui. Îl cunoşteam.

Dormea. Nu. Aproape că adormise, cu plămânii invadaţi de fumariţă, cu gura amorţită de rachiu. Am plutit în visele lui. Dormea pe un pat moale, sub pleduri calde. Ultima criză fusese foarte gravă, cumplită. Era dezgustător să cazi şi să te cuprindă spasmele ca pe bastardul Fitz. Un rege nu se cuvine să păţească aşa ceva. Vraci idioţi. Nici măcar nu ştia de la ce i se trăgeau crizele astea. Ce va crede lumea despre el? Îl văzuseră croitorul şi ucenicul lui; acum va trebui să-i omoare. Nimeni nu trebuie să ştie. Ar râde lumea de el. Cu o săptămână înainte, vraciul îi zisese că era mai bine. O să-şi caute alt vraci, iar pe cel de-acum o să-l spânzure mâine. Nu. O să-l dea neoamenilor în Arena Regelui, sunt foarte flămânzi. Şi pe urmă o să elibereze şi felinele sălbatice cu neoamenii. Şi taurul, acela mare şi alb, cu coarne curbate şi cocoaşă.

Încercă să zâmbească şi-şi zise că va fi distractiv, că mâine îi va face plăcere lucrul ăsta. În cameră era un fum scârbos şi gros de să-l tai cu cuţitul, dar nici acela nu-l mai alina. Toate merseseră atât de bine, ca pe roate. Până când bastardul le dăduse peste cap. Îl omorâse pe Buri, trezise dragonii şi-i trimise lui Verity.

Verity, Verity, întotdeauna Verity. De când se născuse. Verity şi Chivalry primeau cai mari, el, doar un ponei. Verity şi Chivalry primiseră săbii adevărate, el trebuia să exerseze cu una de lemn. Verity şi Chivalry, întotdeauna împreună, întotdeauna mai în vârstă, întotdeauna mai mari. Întotdeauna crezându-se mai buni, deşi în venele lui curgea sânge mai nobil decât al lor şi, de drept, el ar fi trebuit să moştenească tronul. Mama lui îl prevenise că cei doi îl vor invidia. Mama lui îi silise întotdeauna să fie prudent, mai mult decât prudent. L-ar omorî dacă ar putea, l-ar omorî, l-ar omorî. Mama se străduise din toate puterile pentru el, îi ţinuse la distanţă cât de mult posibil. Dar, deşi plecaţi, s-ar putea întoarce. Nu. Nu exista decât o singură cale pentru a fi în siguranţă, numai una.

Ei bine, mâine va câştiga. Doar avea grupuri de iniţiaţi, nu?

Grupuri de tineri destoinici, grupuri care îi vor făuri dragoni lui şi numai lui. Iniţiaţii erau supuşii lui, iar dragonii tot lui aveau să i se supună. Şi va forma şi mai multe grupuri, şi mai mulţi dragoni, până îl va depăşi pe Verity. Numai că pe iniţiaţi îi instruise Will, iar acum Will nu mai făcea două parale. Stricat ca o jucărie, îi muşcase dragonul piciorul când îl azvârlise în aer, iar Will aterizase într-un copac, ca un zmeu pe o zi fără vânt. Era dezgustător. Un om cu un singur picior. Nu suporta lucrurile stricate. Fusese destul de rău că nu vedea cu un ochi, dar să-şi mai piardă şi un picior? Ce-ar zice lumea despre un rege care ţinea un servitor schilod? Mama lui nu avusese niciodată încredere în infirmi. Sunt invidioşi, îl avertizase ea, întotdeauna invidioşi şi se vor întoarce împotriva ta. Dar de Will avusese nevoie pentru grupurile de iniţiaţi. Tâmpitul de Will. Era vina lui. Totuşi, el era cel care ştia cum să trezească Meşteşugul în oameni şi să formeze grupuri. Aşa că poate-ar fi mai bine să trimită pe cineva după el. Dacă mai trăia.

Will? Regal ne atinse precaut cu Meşteşugul.

Nu tocmai. L-am învăluit cu Meşteşugul meu. Era ridicol de uşor, ca şi cum ai lua o găină adormită de pe stinghie.

Dă-mi drumul! Dă-mi drumul!

Începu să caute ajutorul celorlalţi iniţiaţi. I-am azvârlit cât colo, l-am izolat pe Regal, ca să nu-l poată ajuta. Nu avea putere. În realitate, Meşteşugul lui nu avusese putere niciodată. Întotdeauna o sorbise pe-a iniţiaţilor. Teama pe care o purtam în mine de un an încoace… Teama de ce? De un ţânc smiorcăit şi răsfăţat, care complota să fure jucăriile fraţilor săi. Coroana şi tronul nu însemnau pentru el mai mult decât caii şi armele lor. Habar n-avea să conducă un regat; ştia doar să poarte o coroană şi să facă ce pofteşte. Mai întâi mama sa, apoi Galen îi ţesuseră intrigile. Învăţase de la el numai cum să fie viclean de inteligent ca să obţină ce vrea. Dacă Galen nu ar fi legat grupul de iniţiaţi de el, n-ar fi avut niciodată putere. Fără grupul său, l-am văzut aşa cum era: un copil răzgâiat, cu înclinaţie pentru cruzime, pe care nu o tăgăduise niciodată.

De asta ne-am temut şi-am fugit? De asta?

Ochi Întunecaţi, ce cauţi aici?

Prada ta e prada mea, frate. Am vrut să văd pentru ce soi de carne am bătut atâta drum.

Regal se foi şi se zvârcoli, scârbit fizic când lupul îi atinse mintea cu Harul său. Era murdar şi dezgustător, un căţel jegos, obraznic şi împuţit, la fel de respingător ca şobolanul care se furişa cu paşi mărunţi şi iuţi noaptea în camera lui şi nu putea fi prins... Ochi Întunecaţi veni mai aproape, se lipi cu Harul de el, de parcă aşa l-ar fi putut mirosi. Lui Regal i se făcu greaţă şi se înfioră.

Destul, i-am spus lupului, iar el se retrase.

Dacă ai de gând să-l omori, fă-o mai repede, mă sfătui. *Celălalt e tot mai slăbit şi va muri dacă nu te grăbeşti.*

Avea dreptate. Will respira superficial şi repede. L-am prins bine pe Regal, să nu-mi scape, şi i-am mai dat puţină forţă celui dintâi. Vru s-o respingă, dar nu se ştia stăpâni chiar atât de bine. Când i se oferă ocazia, trupul va alege întotdeauna să trăiască. Aşa că plămânii lui începură să respire normal, iar inima să-i bată mai tare. Încă o dată am sorbit Meşteşug. Am pătruns în esenţa lui şi m-am concentrat mai intens pe scopul lui. Mi-am îndreptat atenţia spre Regal.

Dacă mă omori, îţi vei arde Meşteşugul. Îl vei pierde, dacă mă omori cu el.

Mă gândisem la asta. N-am fost niciodată foarte încântat că sunt înzestrat cu Meşteşug. Preferam de-o mie de ori să am Har. Nu aveam să sufăr nicio pierdere.

M-am silit să mi-l amintesc pe Galen. Mi-am evocat grupul de iniţiaţi fanatici pe care-l crease pentru Regal. M-a ajutat să-mi întăresc scopul.

Aşa cum visasem de atâta amar de vreme, am dat frâu liber Meşteşugului să-l învăluie pe Regal.

După aceea, lui Will nu i-a mai rămas prea mult de trăit. Dar am rămas lângă el şi i-am dat apă când mi-a cerut. Chiar l-am acoperit când s-a plâns de frig. Lupul se miră că păzeam un muribund. Ar fi mers mult mai repede dacă i-aş fi tăiat gâtul. Şi-ar fi fost un gest milos, poate. Dar eu hotărâsem că nu mai vreau să fiu asasin. Aşa că am aşteptat ca Will să-şi dea ultima suflare, iar când oftă pentru cea din urmă oară, m-am ridicat şi-am plecat.

E lung drumul din Regatul Munţilor până la Buck. Chiar şi pentru un dragon care zboară iute şi neobosit, tot e mult de

străbătut. Vreme de câteva zile, Ochi Întunecaţi şi cu mine am cunoscut liniştea. Am trecut de Grădina de Piatră, pustie acum, şi de drumul negru al Meşteşugului. Eram amândoi prea înţepeniţi ca să vânăm cum se cuvine, dar am găsit un pârâu plin de păstrăvi şi-am mers de-a lungul lui. Zilele erau prea calde, nopţile senine şi blânde. Pescuiam, mâncam şi dormeam. Mă gândeam numai la lucruri care nu-mi provocau suferinţă. Nu la Molly în braţele lui Burrich, ci la Nettle, apărată de braţul lui zdravăn. Avea să-i fie un tată bun. Învăţase crescându-mă pe mine. Am găsit în mine până şi speranţa că Nettle ar putea să aibă fraţi şi surori mai mici cândva. M-am gândit la pacea care se va lăsa din nou în Regatul Munţilor, la Corăbiile Roşii alungate de pe coasta celor Şase Ducate. M-am vindecat. Nu în întregime. Cicatricea nu e niciodată ca pielea sănătoasă, dar nu mai sângerează.

Am fost acolo în după-amiaza aceea de vară, când Verity-Dragonul s-a ivit pe cer deasupra Buckkeepului. Odată cu el, am văzut turnurile şi foişoarele negre şi lucioase din castelul Buckkeep, jos de tot, dedesubtul nostru. Dincolo de castel, unde fusese cândva oraşul Buckkeep, zăceau ruinele înnegrite ale clădirilor şi magaziilor. Neoamenii rătăceau pe străzi, împinşi la o parte de piraţii dispreţuitori. Catarge cu zdrenţe în loc de pânze ieşeau din apele liniştite. Douăsprezece Corăbii Roşii se legănau calme în port. Am simţit cum inima lui Verity-Dragonul se umple de mânie. Jur că am auzit şi strigătul îndurerat al lui Kettricken în faţa peisajului.

Pe urmă, uriaşul dragon turcoaz cu argintiu coborî în mijlocul castelului Buckkeep. Nu luă în seamă ploaia de săgeţi trimise în întâmpinarea lui, nici ţipetele soldaţilor ghemuiţi de frică, leşinaţi când îi acoperi umbra lui, iar aripile sale bătură ca să aducă trupul mătăhălos pe pământ. A fost o minune că nu i-a zdrobit. Chiar în timp ce ateriza, Kettricken încerca să se ridice pe umerii lui, strigând gărzii să lase jos lancea şi să se dea la o parte.

Odată ajuns pe pământ, Verity-Dragonul îşi coborî umărul şi-o lăsă pe regina Kettricken, cu părul şi hainele răvăşite, să coboare. Starling Birdsong alunecă după ea şi ieşi în evidenţă făcând o plecăciune şirului de lănci îndreptate spre ei. Am

recunoscut multe chipuri şi-am împărtăşit durerea lui Verity când a văzut cât se schimbaseră din cauza lipsurilor. Atunci veni Patience să-i întâmpine, strângând ferm lancea, cu coiful strâmb pe părul strâns în coc. Îşi făcu loc printre gărzile înmărmurite. Ochii ei căprui sclipiră pe faţa încordată. La vederea dragonului, se opri. Îşi plimbă privirea de la regină la ochii lui negri. Inspiră prelung, îşi ţinu răsuflarea, apoi rosti: „Străbunul.” Aruncă şi coiful şi suliţa în sus cu un strigăt de bucurie şi se repezi s-o îmbrăţişeze pe Kettricken, strigând: „Un Străbun! Ştiam eu, ştiam eu, ştiam eu că se vor întoarce!” Se răsuci pe călcâie, împărţi o sumedenie de porunci, de la o baie fierbinte pentru regină, la pregătirea unei şarje la porţile castelului Buckkeep. Dar ceea ce nu voi uita niciodată e momentul în care s-a întors şi-a bătut din picior în faţa lui Verity-Dragonul, poruncindu-i să se grăbească şi să alunge afurisitele alea de corăbii din portul ei.

Lady Patience din Buckkeep se obişnuise să i se facă repede pe plac.

Verity îşi luă zborul şi plecă la luptă, ca întotdeauna. Singur. În sfârşit i se împlinise dorinţa, să-şi înfrunte duşmanii, nu cu Meşteşugul, ci în carne şi oase. La primul său atac, dintr-o lovitură cu coada făcu zob două corăbii. Avea de gând să nu-i scape nici-una. De-abia peste câteva ore i se alăturară bufonul, fata-de-pe-dragon şi ceilalţi dragoni, dar până atunci dispăruse orice urmă de corabie din portul Buck. Îi vânară împreună pe piraţi pe străzile abrupte ale oraşului, încă nu se lăsase amurgul când nu mai rămăsese nici picior de pirat. Cei care se pitiseră în castel veniră în număr mare în oraş, să plângă pagubele făcute de piraţi, e-adevărat, dar şi să se apropie şi să admire Străbunii întorşi ca să-i salveze. Veniseră numeroşi dragoni, însă pe Verity avea să şi-l amintească lumea cel mai bine. Nu că oamenii îşi amintesc ceva prea limpede când le zboară dragoni deasupra capetelor, acoperindu-i cu umbra lor. Totuşi, el e dragonul întâlnit în toate tapiseriile care descriu eliberarea ducatului Buck.

A fost vara dragonilor pentru ducatele de coastă. Am văzut totul, adică atât cât am reuşit să văd în orele de somn. Eram conştient de evenimente chiar şi treaz, ca de tunetul pe care mai degrabă îl simţi decât îl auzi de la distanţă. Am ştiut când

Verity i-a condus pe dragoni spre nord, ca să cureţe ducatele Buck şi Bearns, până şi Insulele Apropiate, de Corăbiile Roşii şi de piraţii lor. Am văzut cum s-a purificat Turnul Ripple şi cum s-a întors Faith, ducesa de Bearns, la proprietatea ei. Fata-de-pe-dragon şi bufonul au zburat spre sud, de-a lungul coastei din Rippon şi Shoaks, gonindu-i pe piraţi din fortăreţele lor şi de pe insule. Cum le-a transmis Verity dragonilor că trebuie să se hrănească numai cu piraţi n-aş putea să spun, dar niciunul n-a greşit. Poporul din cele Şase Ducate nu se temea de ei. Copiii fugeau din colibe şi căsuţe ca să arate cu degetul zborul creaturilor împodobite cu giuvaiere de culori. Când dragonii dormeau, temporar sătui, pe plaje şi pe pajişti, oamenii se plimbau printre ei fără teamă şi atingeau fiinţele acelea sclipitoare ca pietrele preţioase. Şi oriunde îşi stabiliseră piraţii fortăreţe, dragonii se hrăneau după pofta inimii.

Vara a trecut încet şi-a venit toamna, să scurteze zilele şi să promită furtuni. Când lupul şi cu mine ne-am gândit la un adăpost pentru iarnă, am visat dragoni zburând peste ţărmuri pe care nu le mai văzusem. Apa rece bătea malurile neprimitoare şi gheaţa invada marginea golfurilor înguste. Insulele Străine, am presupus eu. Verity voise dintotdeauna să le aducă războiul pe ţărmuri, şi o făcu acum din răzbunare. Şi întâmplarea aceea s-a petrecut întocmai ca pe vremea regelui Wisdom.

Pe urmă a venit iarna şi zăpada a albit crestele înalte din Regatul Munţilor, dar nu şi valea în care abureau izvoare fierbinţi în aerul rece, atunci când dragonii au trecut pentru ultima oară pe deasupra capului meu. Am venit la uşa colibei mele să-i văd zburând în stoluri uriaşe, ca gâştele migratoare. Ochi Întunecaţi a întors capul după ţipetele lor ciudate şi-a scos şi el un urlet, drept răspuns. Când dragonii au alunecat pe cer deasupra mea, lumea s-a închis în jurul meu şi-am rămas doar cu amintirea ei vagă. N-aş putea să vă spun dacă Verity conducea zborul, nici dacă fata-de-pe-dragon era printre ei. Am ştiut doar că era din nou pace în cele Şase Ducate şi că nicio Corabie Roşie nu se va mai aventura pe ţărmurile noastre. Am sperat că dragonii vor dormi bine în Grădina de Piatră, la fel ca înainte. M-am întors în colibă să întorc iepurele pus la frigare. Aşteptam cu nerăbdare iarna lungă şi liniştită.

Aşadar, Străbunii au dat ajutorul promis celor Şase Ducate. Au venit, întocmai ca pe vremea regelui Wisdom, şi au gonit Corăbiile Roşii de pe coasta regatului. În bătălia aceea au fost scufundate şi două Corăbii Albe mari. Şi, tot ca pe vremea regelui Wisdom, umbrele întinse ale Străbunilor deasupra oamenilor de pe pământ le-au furat clipe de viaţă şi amintiri în zborul lor. Miriadele de forme şi culori ale dragonilor s-au regăsit în manuscrisele şi tapiseriile vremii, ca altădată.

Iar ceea ce oamenii nu şi-au putut aminti din bătălia dragonilor care-au împânzit cerul au înlocuit cu presupuneri şi închipuiri. Menestrelii au compus cântece despre ei. Toate spun că Verity a venit acasă călare el însuşi pe un dragon turcoaz şi a mânat animalul în lupta cu Corăbiile Roşii. Iar cele mai frumoase cântece spun că, la sfârşitul bătăliei, a fost luat de Străbuni ca să petreacă alături de ei la mare cinste şi să doarmă alături de ei în castelul lor magic până când ducatul Buck va avea iarăşi nevoie de el şi-l va chema. Aşadar, după cum mi-a spus Starling odată, adevărul a devenit mai important decât faptele. A fost, la urma urmelor, o vreme a eroilor şi-a multor întâmplări de necrezut.

Aşa a fost şi aceea când Regal însuşi a venit călare în faţa unei coloane din şase mii de soldaţi din Farrow, ca să aducă ajutoare şi provizii nu doar pentru Buck, ci şi pentru toate ducatele de coastă. Vestea întoarcerii sale a ajuns înaintea lui, odată cu barjele încărcate vite, grâne şi comori din Tradeford, care nu mai conteneau să curgă pe râul Buck. Toţi povestesc uimiţi că prinţul s-a trezit odată dintr-un vis şi-a fugit numai pe jumătate îmbrăcat pe coridoarele castelului Tradeford, prevestind miraculos întoarcerea regelui Verity la Buckkeep şi chemarea Străbunilor pentru a salva cele Şase Ducate. Au fost trimise păsări cu mesaje pentru retragerea soldaţilor din Regatul Munţilor, iar regele Eyod a primit cele mai umile scuze şi recompense băneşti generoase. Regal i-a chemat în faţa lui pe toţi nobilii, prevestindu-le că regina Kettricken va naşte copilul lui Verity şi că el, Regal, voia să fie primul care să jure credinţă următorului rege Farseer. În cinstea acelei zile, a cerut să fie dărâmate şi arse toate spânzurătorile, toţi prizonierii graţiaţi şi eliberaţi, iar Arena Regelui avea să se numească de atunci încolo Grădina Reginei. În ea urma să se planteze flori şi arbori

din toate cele Şase Ducate, ca simbol al noii unităţi a regatului. Când, mai târziu în aceeaşi zi, Corăbiile Roşii au atacat periferia oraşului Tradeford, Regal însuşi a poruncit să i se aducă pe dată calul şi armura şi a condus apărarea oraşului său. A luptat cot la cot cu negustori şi hamali, nobili şi cerşetori. A câştigat, în bătălia aceea, dragostea oamenilor de rând din Tradeford. Când a anunţat că va fi întotdeauna fidel copilului pe care-l purta în pântece regina Kettricken, toţi i-au urmat exemplul şi-au depus acelaşi jurământ.

Când Regal a ajuns la Buckkeep, se spune că a rămas în genunchi la porţile castelului Buckkeep, îmbrăcat numai într-o pânză de sac, zile întregi, până când regina a catadicsit să coboare şi să-i primească scuzele cele mai umile pentru că s-a îndoit de onoarea ei. În mâinile ei a pus coroana celor Şase Ducate şi banderola simplă, de viitor-rege. El nu mai voia să poarte alt titlu decât cel de unchi al viitorului rege. Paloarea şi tăcerea reginei au fost puse pe seama stomacului ei sensibil din cauza sarcinii. Lordului Chade, sfătuitorului reginei, Regal i-a înapoiat toate manuscrisele şi cărţile lui Solicity, Maestra Meşteşugului, cu rugămintea să le păzească bine, pentru că multe lucruri scria în ele care puteau fi primejdioase dacă încăpeau pe mâini răuvoitoare. Regal avea titluri şi moşii pe care voia să i le ofere bufonului, imediat ce se întorcea la Buckkeep din expediţiile lui de mare războinic. Iar lui Lady Patience, draga şi preţioasa lui cumnată, îi dădu înapoi rubinele pe care i le oferise Chivalry, pentru că pe niciun alt gât nu străluceau mai graţios ca pe al ei.

Mă gândisem să-l pun să ridice o statuie în amintirea mea, dar mă răzgândisem. Nu se cuvenea să exagerez. Devotamentul fanatic pe care i-l înrădăcinasem în minte era cel mai frumos monument comemorativ al meu. Câtă vreme trăia Regal, regina Kettricken şi copilul ei nu aveau să aibă supus mai credincios decât el.

Până la urmă, desigur, vremea aceea nu s-a dovedit prea lungă. Toţi au auzit de moartea tragică şi stranie a prinţului Regal. Creatura turbată care l-a devorat în patul lui într-o noapte a lăsat urme însângerate, nu doar pe aşternut, ci în toată odaia, ca şi când ar fi fost extaziată de fapta ei. Bârfele spun că a fost un şobolan de râu extrem de mare, care, nu se ştie cum,

călătorise cu el de la Tradeford. Toată lumea din turn a fost foarte tulburată. Regina a poruncit să fie căutat şobolanul cu câini care să scotocească în fiecare odaie, însă zadarnic. Animalul n-a fost prins şi omorât niciodată, deşi zvonurile că ar fi fost zărit un şobolan imens nu mai conteneau printre slujitorii din turn. Unii zic că din acest motiv, multe luni la rând după aceea, Lordul Chade rareori era văzut fără dihor, animalul său de companie.

41

SCRIBUL

Dacă e să se spună adevărul, transformarea oamenilor în neoameni nu a fost invenţia piraţilor de pe Corăbiile Roşii. Noi am fost aceia care i-am învăţat acest lucru, pe vremea regelui Wisdom. Străbunii care ne-au răzbunat pe Străini au plutit de multe ori deasupra ţării aceleia formate din insule. Mulţi Străini au fost devoraţi pe loc, dar peste mulţi alţii de atâtea ori au zburat dragonii, încât şi-au pierdut amintirile şi sentimentele. Au devenit nişte necunoscuţi indiferenţi faţă de propriile rude. Aceasta era suferinţa care îi rodea pe cei cu amintiri vechi. Când au venit piraţii Corăbiilor Roşii, nu ne-au atacat pentru că voiau teritoriul celor Şase Ducate sau bogăţiile lui. Căutau să se răzbune. Să ne facă şi ei nouă ceea ce le făcusem noi lor cu atâta vreme în urmă, în zilele stră-străbunicilor lor.

Ceea ce ştie un popor altul poate descoperi mai târziu. Piraţii aveau savanţii şi înţelepţii lor, deşi cele Şase Ducate îi priveau ca pe nişte barbari. Aşa că au căutat să afle ce se spune despre dragoni în fiecare manuscris străvechi pe care l-au găsit. Deşi ar fi greu să găseşti dovezi clare, după părerea mea, unele exemplare ale pergamentelor adunate de Maeştrii Meşteşugului din Buck au fost, de fapt, vândute înaintea ameninţării Corăbiilor Roşii, neguţătorilor Străini care plăteau bani buni pentru ele. Iar când mişcarea lentă a gheţarilor a dezvelit, chiar pe ţărmurile Străinilor, un dragon cioplit în piatră neagră şi alte locuri în care piatra aceea apărea la suprafaţa pământului, înţelepţii lor şi-au îmbinat cunoştinţele cu pofta nestăvilită de răzbunare a unuia pe nume Kebal Rawbread. S-au hotărât să-şi creeze propriii

dragoni şi să arunce asupra celor Şase Ducate aceeaşi năpastă cu care îi nenorocisem noi pe ei mai demult.

Numai o Corabie Albă a fost adusă la ţărm de Străbuni când au eliberat ducatul Buck. Dragonii i-au mâncat echipajul până la ultimul om. În cala ei au fost găsite blocuri mari de piatră lucioasă. Închise în ele, cred, stăteau vieţile şi sentimentele furate de la locuitorii celor Şase Ducate care fuseseră transformaţi în neoameni. Cercetările întreprinse de savanţii Străini i-au determinat că creadă că piatra impregnată suficient cu forţa vieţii poate fi transformată în dragoni care să-i slujească. Te înspăimânţi când te gândeşti cât de aproape au fost de-a descoperi adevărul întreg despre cum se naşte un dragon.

Cercuri şi cercuri, cum mi-a spus bufonul odată. Străinii ne-au hărţuit coasta, aşa că regele Wisdom i-a adus pe Străbuni ca să-i gonească. Iar Străbunii i-au transformat pe Străini în neoameni cu ajutorul Meşteşugului, zburând atât de des peste colibele lor. După câteva generaţii, Străinii au venit să ne atace ţărmul şi să ne transforme locuitorii în neoameni. Aşa că regele Verity s-a dus după ajutor la Străbuni, iar Străbunii i-au gonit din nou. Şi, între timp, au făcut din ei neoameni. Mă întreb dacă ura va începe să roadă din nou, până când…

Oftez şi las pana deoparte. Am scris prea mult. Nu e nevoie să dezvălui toate lucrurile. N-ar trebui să le dezvălui pe toate. Iau hârtia şi mă îndrept agale spre cămin. Mă dor picioarele de-atâta şezut. E o zi rece şi umedă, iar ceaţa care vine dinspre ocean mi-a găsit şi mi-a trezit la viaţă fiecare rană veche din corp. Rana de săgeată e încă cea mai dureroasă. Când cicatricea se strânge la frig, parcă îmi suge tot corpul prin ea. Arunc hârtia pe cărbuni. Trebuie să păşesc peste Ochi Întunecaţi ca să ajung la ei. A încărunţit pe la bot şi nici oaselor lui nu le mai place vremea umedă.

Te-ai îngrăşat. Nu mai faci nimic decât să zaci lângă foc şi să-ţi coci creierii. De ce nu te duci să vânezi?

Se întinde şi oftează. *Du-te şi bate-l la cap pe băiat, pe mine lasă-mă în pace. Mai trebuie lemne pe foc.*

Dar, înainte de a-l striga, băiatul meu intră pe uşă. Strâmbă din nas la mirosul de hârtie arsă şi-mi aruncă o privire

mustrătoare.

— Ar fi trebuit să mă chemi ca să-ţi mai aduc lemne. Ştii ce scumpă-i hârtia?

Nu răspund. El oftează şi scutură din cap. Pleacă după lemne.

Mi l-a adus în dar Starling. Îl am lângă mine de doi ani, şi încă nu m-am obişnuit cu el. Nu cred că am fost şi eu ca el cândva. Îmi amintesc de ziua în care mi l-a adus şi nu-mi pot reţine zâmbetul. Starling a venit, cum vine şi acum, de două-trei ori pe an, să mă viziteze şi să mă certe pentru obiceiurile mele de pustnic. Dar de data aceea mi-a adus un băiat. Îl lăsase afară, călare pe un ponei sfrijit, iar ea îmi bătuse la uşă. Când i-am deschis, s-a întors imediat şi l-a strigat:

— Descalecă şi intră. E cald aici.

Băiatul coborî de pe spinarea poneiului neînşeuat şi rămase lângă el dârdâind, cu ochii holbaţi la mine. Vântul îi bătea părul negru peste faţă. Strângea o manta veche de-a lui Starling peste umerii lui mici.

— Ţi-am adus un băiat, mă anunţă Starling şi-mi zâmbi larg.

Am privit-o cu neîncredere.

— Vrei să zici că… e-al meu?

Ea ridică din umeri.

— Dacă-l vrei. Mi-am zis că-ţi fac un bine. Făcu o mică pauză. De fapt, mi-am zis că tu i-ai putea face lui un bine. Dacă-i dai haine, mese regulate, lucruri de-astea. Eu l-am îngrijit cât am putut, dar viaţa de menestrel…

Lăsă propoziţia neterminată.

— Atunci e… L-ai… Noi doi ne-am…

Nu-mi găseam cuvintele, nu-mi îngăduiam să sper.

— E fiul nostru? Al meu?

Zâmbetul se lăţi mai mult pe buzele ei, iar privirea i se înmuie a compătimire. Scutură din cap.

— Al meu? Nu. Al tău? Se prea poate. Ai trecut prin FlounderCove[10] acum opt ani? Acolo l-am găsit cu şase luni în urmă. Mânca legume stricate dintr-o groapă de gunoi. E orfan de mamă, are un ochi de-o culoare şi unul de alta, aşa că sora lui nu-l vrea. Zice că-i un bastard posedat de demoni.

Starling lăsă capul pe-o parte şi zâmbi, apoi adăugă:

10„Golful Calcanilor” (n. tr.).

— Deci cred că ar putea fi al tău.
Se întoarse către băiat şi strigă:
— Intră când îţi zic. E cald. Şi locuieşte cu un lup adevărat. Îţi va plăcea de Ochi Întunecaţi.
Hap e un băiat straniu, cu un ochi căprui şi unul albastru. Mama sa nu s-a purtat blând cu el, iar primele lui amintiri sunt triste. L-a botezat Mishap[11]. Pentru ea, pesemne aşa a fost. Eu îl strig mai mult „băiete”. Nu pare să-l deranjeze. L-am învăţat să socotească şi să scrie, să cultive şi să culeagă ierburi. Avea şapte ani când mi l-a adus Starling. Acum are aproape zece. Ochi Întunecaţi îl îngăduie. Vânează bine, zice bătrânul meu lup.
Când vine Starling, îmi aduce veşti. Nu ştiu dacă să mă bucur de ele întotdeauna. Prea multe s-au schimbat, prea multe sunt altfel. Lady Patience domneşte la Tradeford. Lanurile ei de cânepă dau şi hârtie, şi funie din belşug. Grădinile sunt de două ori mai întinse. Clădirea care ar fi trebuit să fie Arena Regelui e acum grădină botanică, cu plante aduse din toate colţurile celor Şase Ducate şi de mai departe.
Burrich, Molly şi copiii lor sunt bine. Îi au pe Nettle şi pe micul Chivalry şi altul e pe drum. Molly se îngrijeşte de stupi şi de prăvălia de lumânări, iar Burrich s-a folosit de banii primiţi pe treaba de armăsar făcută de Roşcovan şi mânzul lui şi-a început să crească din nou cai. Starling ştie toate acestea despre ei, pentru că ea a descoperit unde se află şi s-a îngrijit ca mânzul Roşcovanului şi-al Cenuşiei să ajungă la Burrich. Biata Cenuşia a fost prea bătrână ca să supravieţuiască drumului spre casă de la munte. Molly şi Burrich cred că sunt mort de ani buni. Uneori cred şi eu. N-am întrebat-o niciodată pe Starling unde locuiesc. Nu i-am văzut pe niciunul din copii. Sunt, prin aceasta, adevăratul fiu al tatălui meu.
Kettricken a născut un băiat, prinţul Dutiful[12]. Starling mi-a spus că are părul, ochii şi tenul mamei, dar se pare că va fi un bărbat înalt şi zvelt, ca fratele ei, Rurisk. Ea crede că e prea serios pentru un băiat, dar toţi dascălii sunt încântaţi de el. Bunicul său a străbătut tot drumul de la munte ca să-l vadă pe băiatul care va conduce cândva ambele regate. A fost foarte

---

11„Ghinion”, „nenorocire” (n. tr.)
12„Respectuos”, „îndatoritor” (n. tr.).

impresionat de el. M-am întrebat ce-ar fi zis celălalt bunic al copilului despre toate câte se întâmplaseră de pe vremea când negocia tratate.

Chade nu mai trăieşte ascuns printre umbre, ci e sfătuitorul de onoare al reginei. După spusele lui Starling, e un bătrân dichisit, mult prea îndrăgostit de tovărăşia femeilor tinere. Dar ea râde când îmi povesteşte acestea, iar „Preţuirea lui Chade Fallstar” va fi cântecul prin care lumea îşi va aminti de ea după moartea ei. Sunt convins că Chade ştie unde îmi duc zilele, dar n-a venit niciodată să mă caute. Nu-i nimic. Uneori, când vine Starling, îmi aduce vechi pergamente stranii, seminţe şi rădăcini de ierburi nemaiîntâlnite. Alteori, îmi aduce hârtie fină şi pergament curat. Nu trebuie s-o întreb de unde le are. Câteodată, îi dau în schimb pergamente lucrate de mine: desene cu plante, cu virtuţile şi pericolele lor; povestirea mea despre timpul petrecut de mine în oraşul acela străvechi; relatări despre călătoriile mele prin Statele Chalced şi tărâmurile întinse dincolo de ele. Îndatoritoare, Starling le ia şi le duce unde trebuie.

Odată mi-a adus de la Chade o hartă a celor Şase Ducate. Era începută de mâna lui Verity, cu cernelurile lui, dar neterminată. Uneori mă uit la ea şi mă gândesc la locurile cu care aş putea s-o completez. Dar am atârnat-o de perete aşa cum e. Nu cred că o voi schimba vreodată.

Bufonul s-a reîntors la castelul Buckkeep. Pentru scurtă vreme. Fata-de-pe-dragon l-a dus acolo, iar el a plâns când a plecat şi l-a lăsat în urmă. A fost imediat aclamat ca erou şi mare războinic. Sunt convins că de-asta a fugit. N-a acceptat nici ranguri, nici moşii de la Regal. Nimeni nu ştie unde s-a dus sau ce s-a ales de el după aceea. Starling crede că s-a întors pe tărâmul lui natal. Poate. Poate că există undeva un meşter care face o minune de marionete. Sper că poartă un cercel albastru cu argintiu. Amprentele pe care mi le-a lăsat pe încheietură au căpătat o nuanţă cenuşie ştearsă.

Cred că îi voi simţi lipsa toată viaţa.

Şase ani mi-au trebuit să găsesc drumul înapoi la Buckkeep. Unul l-am petrecut în Regatul Munţilor. Altul, cu Rolf cel Negru. Ochi Întunecaţi şi cu mine am învăţat multe despre semenii noştri cu Har, dar şi că cel mai mult ne place tovărăşia noastră.

În ciuda strădaniilor lui Holly, fata lui Ollie m-a privit şi, fără să clipească, a hotărât că n-are ce găsi la mine. Nu m-am simţit jignit şi mi-a dat un motiv să plec mai departe.

Am fost la nord de Insulele Apropiate, unde lupii sunt la fel de albi ca urşii. Am fost la sud de Statele Chalced, am trecut şi de Bingtown. Am aflat că lui Ochi Întunecaţi nu-i place să călătorească pe mare, iar mie nu-mi plac ţinuturile fără iarnă. Am trecut dincolo de marginile hărţilor lui Verity.

Crezusem că n-aveam să ne mai întoarcem niciodată la Buckkeep. Dar ne-am întors. Vântul toamnei ne-a adus aici pentru un an şi de-atunci n-am mai plecat. Coliba căreia îi spunem a noastră a aparţinut unui cărbunar. Nu e departe de Forge, adică de locul unde a existat oraşul acela cândva. Marea şi iernile l-au înghiţit şi i-au înecat amintirea urâtă. Într-o zi, poate că va veni cineva să caute bogatul minereu de fier. Dar nu prea curând.

Când vine Starling, mă mustră şi-mi zice că sunt încă bărbat tânăr. Ce s-a întâmplat, vrea ea să ştie, cu dorinţa mea intensă de-a avea propria mea viaţă într-o zi? Îi răspund că deja o am. Aici, în cocioaba mea, cu scrisul meu, cu lupul şi cu băiatul meu. Câteodată, când se culcă în patul meu şi eu rămân treaz după aceea ca să-i ascult respiraţia uşoară, cred că a doua zi mă voi scula şi voi da un sens nou vieţii mele. Dar în cele mai multe dimineţi, când mă trezesc chinuit de dureri şi înţepenit, îmi zic că nu mai sunt tânăr deloc. Sunt un bătrân prins în capcana unui trup tânăr.

Meşteşugul nu adoarme uşor în mine. Mai ales vara, când mă plimb de-a lungul stâncilor şi privesc apa, mă ispiteşte să-l trimit în explorare, cum făcea Verity odată. Şi câteodată îl trimit, iar o vreme aflu câţi peşti a prins un pescar şi ce griji îl frământă pe marinarul de pe nava care trece încărcată cu marfă. Chinul cel mai mare, aşa cum mi-a spus Verity mai demult, e că nimeni nu-mi răspunde. Odată, când foamea de Meşteşug mă adusese în pragul nebuniei, l-am căutat pe Verity-Dragonul, implorându-l să mă asculte şi să-mi răspundă.

Nu mi-a răspuns.

Grupurile de iniţiaţi ale lui Regal s-a destrămat pentru că n-au mai avut maeştri care să le instruiască. Nici măcar în nopţile în care îmi întind Meşteşugul cu disperare, ca un urlet de lup,

implorând să-mi răspundă cineva, nu aud nimic. Nici măcar un ecou. Atunci stau lângă fereastră şi scrutez negurile de deasupra vârfului Insulei Cornului. Mă prind de mâini ca să nu tremure şi refuz să mă arunc în râul Meşteşugului care aşteaptă, aşteaptă întotdeauna să mă scufund în vâltoarea lui. Ar fi atât de simplu! Uneori, singurul lucru care mă reţine e mintea unui lup care o mângâie pe a mea.

Băiatul a învăţat ce înseamnă privirea mea din clipele acelea şi măsoară scoarţa de spiriduş, ca să mă amorţească. Pune în ea şi carryme, şi ghimbir, ca să-i mai îndulcească amăreala. Apoi îmi aduce hârtia, pana şi cerneala şi mă lasă cu scrisul meu. Ştie că, atunci când vine dimineaţa, mă va găsi cu capul pe masă, adormit pe hârtiile împrăştiate, cu Ochi Întunecaţi tolănit la picioarele mele.

Visăm că ne cioplim propriul dragon.